

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAROLINA CURRENT

BOOK ONE

Beyond the Stroke

ERIN HAWKINS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CAROLIHACURRENT

BOOK ONE

Beyond the Stroke

ERIN flAW k l fl S

Telif hakkı © 2025 Erin Hawkins E-kitap

ISBN: 979-8-9897817-2-0

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen authorerinhawkins@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitap, yapay zeka (AI) teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu yayının, metin üretmek için üretken yapay zeka teknolojisini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Kapak tasarımı: Yummy Book Covers Düzenleme:

Chelly Peeler inkedoutediting.com

Yazarın notu

Beyond the Stroke, açık kapı romantizmi, sayfada cinsel içerik ve küfür içeren baharatlı bir romantik komedi olduğunu lütfen unutmayın. Yalnızca yetişkin okuyucular içindir.

Beyond the Stroke, nihayetinde iyileşme, bağ kurma ve aşık olma hikayesi olsa da, duygusal manipölasyon (geçmiş bir ilişkide), kopuk ebeveyn ilişkileri ve bir karakterin güvenli alanını bozan bir hırsızlık gibi temaları da içermektedir. Sizin iyiliğiniz her zaman önceliklidir. Lütfen dikkatli bir şekilde okuyun.

Bu karakterlerle zaman geçirdiğiniz için sevgi ve minnettarlığımı sunarım. XO,
Erin

*Kendini göstermeyi öğrenen herkese.
Ve bizi net bir şekilde gören ve*

bir

RORY

"Rory Shields için yolun sonu mu geldi diye merak etmek zorundasınız."

Ses, sessiz öğleden sonrasını bir tokat gibi kesiyor. Ekrana bakıyorum. Gri saçlı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Roger Selby'nin yüzü ekranı dolduruyor. "Rory emekli mi oluyor?" yazısı, isminin altında kalın harflerle yazılmış.

Buz torbasını dizime daha sıkı bastırıyorum.

"O 34 yaşında, zorlu bir sakatlıktan çıkıyor ve rekabet gittikçe hızlanıyor. Xio Valdez gibi sahneye çıkan ve Connor Fisk gibi en iyi döneminde olan sporcuları gördüğünüzde, Shields'ın hala en üst düzeyde rekabet edebilecek kapasiteye sahip olup olmadığını sormak zorundasınız." Swim-Span'ın baş yüzme muhabiri Roger Selby, sözlerini bitirmeden önce yardımcı sunucularından birine dönüyor. "Sen ne düşünüyorsun, Jim?"

Efsanevi yüzme analisti Jim Koster, Roger'ın sözlerini düşünerek başını sallıyor ve konuşmaya başlar.

"Ben henüz onu gözden çıkarmazdım. On yıldan fazla bir süredir bu sporun zirvesinde olan bir adamdan bahsediyoruz. O, zorlukları aşmayı iyi bilir. Ama kabul ediyorum, zaman daralıyor. Yakında tam gücüne kavuşmazsa, bir madalya daha kazanma şansı kaçabilir."

"Ne düşünüyorsun Jan?" Roger, Olimpiyat altın madalyalı yüzücü ve Carolina Current'ta eski antrenman arkadaşı olan Jan Stevens'a işaret ederek sorar. "Shields'ın şansı var mı?"

Jan, bir arkadaşın incitici bir şey söylemeden önce yaptığı gibi tereddüt eder. "Sadece isterse. Ama o zaman bile, bu yaşta geri dönüşler sadece fiziksel değildir. Zihinsel olarak da çok zordur. Ve daha genç biri o kadroya daha çok ihtiyaç duyabilir."

"Gerçeği saklamayalım. O gençleşmiyor ve yüzücüler çok uzun süre aktif kalamıyor. Geri dönse bile, hala madalya adayı mı, yoksa sadece bir şeyi kanıtlamak için mi yüzüyor?" diye sorar Roger.

"Sen de genç sayılmazsın Roger," diye mırıldanıyorum ekranında görünen beyaz saçlarına bakarak.

"Peki, Shields emekli olmalı mı sence?" Jim, Roger'a sorar.

"Kesinlikle. Geçen yıl ulusal şampiyonadan sonra geçirdiği MCL sakatlığıyla, tam olarak iyileşmek ve yüzme dünyasında yaşlı sayılan bir vücudu, yarı yaşında olanlarla rekabet edebilecek duruma getirmek için yeterli zamanı yok."

Dizimden buz torbasını çıkarır ve kahve masasının üzerinde dinlendirilen bacağıma yere indiririm. Yıllardır iltihabı azaltmak için haftada bir kez tüm vücudumu buz banyosuna sokmak rutinim olsa da, rehabilite olan dizimi buzlamak günlük rutinimin bir parçası haline geldi.

Bu tür olumsuz düşünenlerin sesini bastırmak kolay olurdu, ama ailem bile benim için her şeyin bittiğini düşünüyor.

Televizyon karardı ve başımı çevirip en iyi arkadaşım Eli Mitchell'ı kanepenin arkasında, elinde uzaktan kumanda ile dururken gördüm.

"Bunların hepsi saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Öyle olduğunu sanıyordum. Ameliyattan sonra rehabilitasyonum olağanüstü iyi gitti ve havuza geri döndüğümde eski halime geri döndüğümü hissettim, ama Carolina Current'ın antrenman merkezi olan Coral Cove'a geri dönme kararını verdiğimden beri, olumsuz haberlerle bombardımana tutuluyorum. Eve dönüşümün ve takımımın antrenmanlara geri dönüşümün böyle olacağını hayal etmemiştim.

Eli uzaktan kumandayı sehpaye koydu, sonra kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. "Bu adamlar aptal."

"Peki ya Jan?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Kadınlara hakaret etmekle ilgili kuralımı biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Eli'nin sert bir dış görünüşü var, ama bunu onu dünyanın en hızlı sırtüstü yüzücüsü yapan kaslı vücudundan bahsetmiyorum. O sessiz, düşünceli vücudun içinde altın bir kalp var. O, takımın en beyefendi üyesi. Baskı altında soğukkanlı ve son derece odaklanmış. Onu sinirli gördüğüm tek an, biri eski kız arkadaşı Blair'den bahsettiğinde. Tamamen kapanır, bu yüzden onun adını ağzımıza almamayı öğrendik.

"Sporcular sakatlandığında, insanlar onların geri dönemeyeceklerini, eskisinden daha güçlü olamayacaklarını düşünürler. Sen onlara bunun mümkün olduğunu göstereceksin." O da başını sallayarak motivasyonel sözlerini onayladı.

"Teşekkürler dostum."

Ön kapı, öncesinde kapı çalınmadan çarpılır.

Koridoru sesler doldurur. Bunun bir ev baskını olmadığını biliyorum, çünkü su sporları merkezinin dışında, sahil evim takımın karargahıdır. Her zaman böyleydi.

Charlie Wallace, yüz metre ve iki yüz metre serbest stil yüzmede dünya rekoru sahibi olan bir sporcunun tüm özgüveniyle içeri girer. Ters takılmış bir şapka ve üzerinde "*Cool Vibes*" yazan neon sarısı bir tişört giymiş, elinde bir karton kutu tutmaktadır.

Arkasında, dört kez ulusal şampiyon ve yüz metre ve iki yüz metre kelebek stilinde uluslararası altın madalya sahibi Logan Wilson, bir kova tavuk taşıyarak onu takip ediyor.

"Eğer istersen, kendin sipariş etmeliydin," diyor Logan, Charlie'ye.

Charlie, ızgara tavuk parçalarının bulunduğu kovayı işaret eder. "On parçalık bir kova sipariş ettiğinde, bir parça alabilirim diye düşündüm."

Logan hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Sanki beni tanıımıyormuşsun gibi, dostum."

"Evet, yemek paylaşmak konusunda bir çocuk gibisin." Charlie homurdanır.

Herkes Logan'ın yiyeceklerini paylaşmadığını bilir. Her gün havuzda tonlarca kalori yakıyoruz ve çoğumuz birkaç saat yemek yemeden dayanabilirken, Logan kan şekerini yüksek tutmazsa sinirlenmesiyle bilinir.

"Oh, iyi, izlemiyorsun," diyor Charlie, boş televizyonu işaret ederek.

"İzliyordu," Eli, telefonunu kontrol ettiği yerden sesini duyurur. "Ben kapattım."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye Charlie'ye soruyorum.

"Swim-Span yorum için bana ulaştı. Onlara senin GOAT olduğunu ve siktirip gitmelerini söyledim."

İnlerim. "Ciddi misin?" Bu haberle yangına körükle gitmek istemem.

"Hayır. Vivi cevap vermememi söyledi."

Gülüyorum çünkü Vivi, takımın basın danışmanı ve marka yöneticisi. Aynı zamanda Charlie'nin en yakın arkadaşı. Liseden beri tanışıyorlar. Takımdaki PR yönetimi gerektiren yüzücülerin çoğunu temsil ediyor. Vivi bana bu haberi anlattığında, izlemememi tavsiye etti ama ben dayanamadım. Şimdi, onların sözleri yüzünden emekli olmamaya karar vermemi sorgulamakla, bu sözleri kendimi daha da zorlamak için kullanmak arasında kalmış durumdayım.

"Siktir et o saçmalığı," Logan tavuk budu yerken homurdanıyor. "Ne dediklerini bilmiyorlar."

Logan'ın hiç de alışık olmadığımız huysuz tavırlarına gülümsüyorum.

Evde olmak ve takım arkadaşlarım, en iyi arkadaşlarımla birlikte olmak çok güzel. On yıldan fazla bir süredir benimle antrenman yapan arkadaşlar.

Eli, Logan ve ben UC-Berkeley'de birlikte yüzdük. Onlar lise takım arkadaşlarımdı ve ben orada üçüncü sınıftayken Golden Bears ile sözleşme imzalamışlardı. Mezun olmadan önce iki harika yıl geçirdik, sonra onlar okulu bitirdiklerinde beni Carolina Current'a takip ettiler. Charlie, UC-Berkeley'in rakibi Stanford'dan geldi, ama onu tanıdıktan sonra onu affettik.

Genç yüzücüler arasında her zaman yeni yetenekler olduğunu ve bayrak takımının start verene kadar değişebileceğini bilmemize rağmen, dördümüz son on iki yıldır birlikte mücadele ettik. Sidney'de altın madalyayı kazanmak için Fransızları parmak ucu farkla geride bıraktık, ardından Paris'te dünya rekoru kırarak hepimizi rekor kitaplarına yazdırdık. Tek başıma birçok yarış kazandım, ama bu spordan emekli olmayı zorlaştıran şey bu takım.

"Dizin nasıl?" diye sordu Charlie, kutuyu sehpaye koyduktan sonra, kanepenin yanına koyduğum buz torbasını işaret ederek başını salladı.

"Aylardır hiç olmadığı kadar güçlü." "Bu

harika." Gülümsüyor.

"Evet, iyi hissediyorum."

Söylediğim doğru, ama yine de zihnimin bir köşesinde sakatlık ihtimali dolaşıyor. Geçen bahar MCL yırtılmasından sonra, eski halime dönmek için rehabilitasyon ve kuvvet antrenmanı yaptım. Değerli antrenman zamanımı kaybettim, ilerlemek yerine geriye gittim ve şimdi bunu telafi etmem gerekiyor. Önceliğim yüzmek ve yaklaşan takım seçmeleri için sağlıklı kalmak.

Vücudum iyileşti, ama yaralanmanın zihinsel etkilerini atlatmak zaman alıyor. Yaralanma sonrası geri dönmenin psikolojik etkileri, beklentileri yönetmek ve eskisi gibi olmak istediğimden emin olmak, ama bunu aşırıya kaçmadan ve yeniden yaralanma riskini göze almadan yavaş yavaş başarmak.

Yüzme, fiziksel olduğu kadar zihinsel bir spordur, hatta belki daha da fazlasıdır. Yaz oyunları arasındaki uzun süre boyunca, her gün antrenmana gelmek ve milisaniyenin sadece bir kısmını bile olsa zamanını kısaltmak için çok çalışmak için içsel motivasyona sahip olmalısın.

Oyunlar dışında, çoğu yarışma, hatta ulusal yarışmalar bile televizyonda yayınlanmaz. Futbol, basketbol ve hokeyden farklı olarak, haftalık olarak yarışma şansımız yoktur ve çoğu insan dört yılda bir düzenlenen yaz oyunları gelene kadar kim olduğumuzu bilmez. Yıl boyunca antrenman yapmamıza ve önemli uluslararası yarışmalar olmasına rağmen, herkesin hedeflediği yaz oyunlarıdır.

Evet, sakatlığımın vücuduma nasıl bir etkisi olduğunu düşünmem gerekiyor, ama bundan daha çok, ailemin desteğini kaybetmek beni çok üzüyor. Ailem kariyerim boyunca beni destekledi, ama MCL'mi sakatladığımdan beri emekli olmam için baskı yapıyorlar. Yüzmeyi bıraktığımı düşünüyorlar ve başka şeyler yapmamı istiyorlar. Bana sunulan bir yayıncılık işi, ki bu dünyadaki en kötü şey değil, ama aynı zamanda eski kız arkadaşım Daphne ile yeniden bağlantı kurup yerleşmek. Ben bu taahhüde hazır değilim ve hazır olsam bile, eski sevgilimle ilişkimizi yeniden canlandırmak istemiyorum.

Sanki 50 metre uzaktan aklımı okuyormuş gibi, telefonum çaldı.

ANNE

■
DAPHNE, ONUN ARAMALARINA CEVAP VERMEDİĞİNİ SÖYLÜYOR!

Büyük harfleri kasıtlı olarak mı kullandığını bilmiyorum, ama mesajla bağırması ona yakışır. Annemi seviyorum, ama kolay anlaşılan biri olarak bilinmez.

Coral Cove'a döneli on iki saat oldu ve Daphne'den, şimdi de annemden mesaj yağmuruna tutuldum. Barışmak için bir görev gücü oluşturdıkları açık.

Telefonumu yanımdaki kanepeye atıyorum, sadece Daphne'ye cevap vermediğim izlenimini sürdürmek için cevap vermiyorum.

Telefonum tekrar titriyor, bu sefer gelen bir arama olduğu için sürekli titriyor.

Yanımda Logan ekrana bakıyor.

"Oh, lanet olsun. Daphne seni arıyor. Onunla barıştın mı?"

Charlie, buzdolabımda bulduğu protein shake'i boğazına kaçırır. "Ne? Lütfen hayır. O korkunç biridir."

"O tatlı biridir, ama onu kız dırırsan, çok korkutucu olabilir," diye onaylıyor Logan.

"Evet," diye onaylıyor Charlie, "ve geçen yıl Rory ondan ayrıldığında, biz de otomatik olarak onun kötü tarafına geçtik."

"Şu sevimli ve tatlı görünen, ama uzuvlarını koparıp kafana vuracak olan hayvan neydi?" diye soruyor Logan.

"Bal porsuğu mu?" diye öneriyor Eli.

"Evet," Charlie başını sallar, "Daphne tam olarak öyle."

"Daphne'ye geri dönmedim," diye onaylıyorum.

Uzun zaman önce, yüzmeyi ona tercih ettiğim için şikayet ettiğinde ilişkimiz sona erdi. Yüzmeyi her zaman öncelikli tutuyordum ve çıkmaya başladığımızda bunu ona açıkça belirtmiştim. Nihayet ilişkimizi bitirdiğimde bir yıldan fazla zaman geçmişti. Ayrılığın, onun hayatına devam etmesini ve bir ilişkide istediği şeyleri bulmasını sağlayacağını ummuştum, o zaman ona vermeye hazır olmadığım ve şimdi de ya da yarışmalardan emekli olduğumda ona verme niyetim olmayan şeyler.

Daphne'nin babası ve benim babam, Kuzey Carolina limanlarından mal taşımacılığı ve büyük şirketlerin tedarik zincirlerini yönetme konusunda uzmanlaşmış bir lojistik şirketi olan Atlantic Freight & Logistics'in iş ortakları. Ailelerimiz, benimle Daphne'nin evliliğini AFL'yi bir aile şirketine dönüştürmenin bir yolu olarak görüyor.

Logan derin bir nefes alır. "Tanrıya şükür."

"Yani hepimiz bekâr mıyız?" diye sorar Charlie, sonra dikkatini Logan'a çevirir. "Logan?"

Logan kovadan bir tavuk kanadı daha alır ve onu sallayarak gösterir. "Bu ciddi bir soru mu?"

Hepimizin daha önce kız arkadaşları olmuştu, ama Logan bağlanmaktan kaçınanların kralıdır. Bunun nedeni bağlanmak istememesi olduğunu söylüyor, ama benim başka bir teorim var ve bu teori belirli bir takım antrenörünü içeriyor.

"Eli mi?" diye sorar Charlie.

Eli cevap vermez, bunun yerine sehpanın üzerindeki kutuyu gösterir. "Kutunun içinde ne var?"

Charlie'nin yüzünde bir gülümseme belirir. "Takım tişörtleri."

Kutuyu açar ve her birimize birer tişört atar. Tişörtler Carolina Current mavisi renkte ve arkasında soyadlarımız yazıyor. Benimkini ters çevirip önünü okurum.

"Sert gir, ıslak çık." Beyaz yazıyı okudum.

"Bu sezonun teması bu." Charlie sırtıyor. "Ben kendim buldum."

"Owens bunları onayladı mı?" Eli, Carolina Current'ın baş antrenörü Bob Owens'ı kastederek sorar.

"Daha çok, Vivi'den izin aldın mı?" Logan kıkırdar.

Charlie'nin yüzü soluyor. Eli ve Logan onunla dalga geçiyorlar, ama Vivi'yi hayal kırıklığına uğratma düşüncesinin, onun genellikle sakın tavrını bozduğu açık. Bunlar eğlenceli olması amaçlanan neşeli tişörtler.

"Onların seni rahatsız etmesine izin verme." Ayağa kalkıp Charlie'nin omzuna vuruyorum. "Tişörtler harika."

"Birbirimize sataşamazsak ne anlamı var?" Logan güldü. "Nereye gidiyorsun?" Eli sordu.

"Henüz girmedim." Atlantik Okyanusu'nun kıyı şeridini nazıkçe okşadığı plaja doğru başımı sallıyorum. "Şimdi oraya gidiyorum."

"Rory?" Eli, koridora doğru dönerken seslenir.

"Evet?"

"Sana yalan söylemediğimi biliyorsun. Söylediğim her şeyin arkasındayım."

Sağ elini bana doğru yumruk şeklinde uzatır.

"Evet. Biliyorum."

Parmaklarım onun parmaklarıyla buluşur, sonra onu Charlie ve hala tavuk yiyen Logan'la birlikte oturma odasında bırakıp yüzmek için üstümü değiştirmeye giderim.

Telefonum şortumun cebinde titrer. Kimden geldiğini görmek için bakmama bile gerek yok.

Çocuklar medyanın gürültüsünü bastırmakta iyiler, ama telefon numaramı değiştirmedikçe Daphne ve ailemden kaçınmak çok daha zor olacak.

iki

YAZ

Scarlett'in sesi kulaklıklarımdan cızırtılı bir şekilde duyulurken, tasma ayak bileğime dolanıyor.

"Hala köpek parkındaki o adamdan kaçmadığını söyle bana." "Ondan kaçmıyorum. Stratejik olarak rotamı değiştiriyorum."

Scarlett iç çeker.

"Yaz... zamanı geldi," der Scarlett dramatik bir şekilde. Her kelimeyi vurgulu bir şekilde söylemesi, bana çocukluğumdan beri sevdiğim bir filmi hatırlatır.

"Tamam, Rafiki, sakın ol."

Şef, coşkulu bir siyah labrador, dünyayı kurtardığını düşünen bir köpeğin coşkusuyla bir yaprağa atılırken, yüzüstü düşmemek için iki kez zıplarım.

"Hayat döngüsünden bahsetmişken, oraya geri dönmen gerekiyor."

"Nereye? Zaten sahilde yaşıyorum, Edgar ile doyurucu bir hayat sürüyorum."

"Sanatından bahsediyorum."

"Biliyorum, üzerinde çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, sırt çantamı omzuma yerleştiriyorum. Çanta köpek mamaları, biyolojik olarak parçalanabilir poşetler ve eskiz defterimle dolu.

"Üzerinde çalışmak, yapmakla aynı şey değil," diye ısrar ediyor Scarlett. "Senin yeteneğin ortada, Sum. Sadece biraz özgüvene ihtiyacın var. Biraz flört etmeye. Biraz... kahvenin içindeki köpek tüyünün tam tersine."

"Bu moral konuşması mı, yoksa alay mı?" diye alay ediyorum.

"İkisi de," diye gülerek onayladı Scarlett. "Ama cidden, yeniden çıkmaya ve yeni anılar biriktirmeye başlamanın zamanı geldi."

"Sanatım hakkında konuşuyoruz sanıyordum."

"Öyle, ama aynı zamanda yalnız olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum." "Edgar ve köpeklerim var."

"İnsanlar, Summer. İnsanlar. Belki de sevimli bir erkek."

Tasmaları tekrar kontrol altına alıp Coral Cove'un sakin sokaklarına bakıyorum. Güneş ışığı yosunlu meşe ağaçlarının arasından süzülürken, tuzlu ve tanıdık okyanus esintisi saçlarımın uçlarını kaldırıyor.

Scarlett'in kışkırtmasını düşünüyorum.

"Cal balık tutarken ben ve o bankta yan yana oturuyoruz." "O seksen yaşında ve cırt cırtlı sandalet giyiyor."

"Herkes sonsuza kadar mutlu bir hayat arıyor değil ya."

"Kimseyle evlenmen gerektiğini söylemedim, sadece eğlenmeni söyledim."

Eski sevgilim Tripp ile birlikteyken eğlenmek sadece gündem dışı değildi, yasaktı. Her türlü coşkuyu alıp bana bunun çocukça, aptalca ve aşırı olduğunu söylerdi. Sessiz kalmayı, küçülmeyi öğrendim. Dört yıl sonra, bir parçam hala daha fazlasını istemeye hakkım olduğunu unutuyor.

Peki seks? O da uzak bir anı, ki bu sorun değil, çünkü en son seks yaptığımda eski sevgilim bana bu konuda kötü olduğumu söylemişti.

"Hayatı özgürce ve kendi şartlarına göre yaşadığını sanıyorsun, ama gerçekte Tripp ve ailen hala seni kontrol ediyor. Hayatında olsunlar ya da olmasınlar, hala hayatını onlar belirliyor."

Bu sözleriyle Scarlett benim sinirime dokundu. Neredeyse dört yıl önce boğucu hayatımı geride bıraktığımı düşünmek ve hala geçmişten kurtulamadığımı düşünmek. Duymak istediğim bir şey değil.

Ama haklı olabilir.

Tanrım, haklı olduğunda nefret ediyorum. "Oh, saate bak."

"Bana bunu yapma."

"Hayır, cidden. Gitmem gerek. Otuz dakika sonra bir çocuğun doğum günü partisinde denizkızı rolünü oynayacağım. Köpekleri eve götürüp hazırlanmam lazım."

"Öldüm. Bana bir fotoğraf gönder."

"Fotoğraf kanıtı olmayacak. Seni seviyorum, Scar." "Seni seviyorum, Sum!"

Telefonu kapatıp köpekleri evlerine götürüyorum, böylece partiye geç kalmayacağım.

"Deniz kızları gözlük takmaz." Tenneil Lancaster'ın ağzından çıkan ilk söz bu.

Dün gece son kontakt lenslerim kutusunda kuruyunca, burnumun üstünde duran şeffaf plastik çerçeveli gözlüklerden bahsediyor. The Salty Pirate Café'de çift vardiya çalıştıktan sonra, solüsyonu koymayı unutmuştum. Şimdi, keşke gözlerimde bıraksaydım diyorum. Tenneil, benim gözlerimi görünce burnunu kırıştırmasından, gözlüklü bir deniz kızından ziyade kuru, kan çanağı gözlü bir deniz kızını tercih ediyor gibi görünüyor.

Ancak bu tahta kaldırımında kaykay sürmek yeterince zor, görme engelliler için ise iki kat daha zor olurdu, bu yüzden ya gözlük takacaktım ya da plajda birini ezme riskini göze alacaktım.

"Lasik bunun için var, biliyorsun," diyor ve elindeki şampanya kadehinden gül rengi spritz'den bir yudum alıyor. Dalgalı kenarlı beyaz elbisesiyle tasarımcı topuklu ayakkabıları, bir plaj partisi için tuhaf bir seçim.

Göz düzeltme ameliyatı uygun olabilir, ama Tenneil'in aksine ben gözlüklerimi seviyorum. Ayrıca, bu tür ameliyatlar lüks ve param astım ilacım gibi temel ihtiyaçları karşılamaya yetiyor. Tenneil'in deniz kabuğu desenli bikini üstümü, bisikletçi şortumu ve uzun kıvılcı saçlı peruğumu incelerken yargılayıcı bakışlarına maruz kalmamın tek nedeni bu.

Bugün kızının dördüncü doğum günü ve kızı deniz kızlarına takıntılı, Tenneil değil, kızı, bu yüzden doğal olarak onu şaşırtmak için bir profesyonel, yani beni, deniz kızı kılığına girmem için tuttu. Bu, yat sahibi, denizcilik temalı kıyafetler giyen herhangi bir kadın, okul öncesi çağındaki çocuğu için yapacağı bir şey.

"Kesinlikle." Yüzümde alçı varmış gibi hissettiren parlak bir gülümseme zorla yapıyorum. Sahte davranmaktan, insanlara gerçekte ne hissettiğimi değil, duymak istediklerini söylemekten nefret ediyorum, ama bir kız yapması gerekeni yapmak zorundadır.

Gözleri bana dikilir.

"Kuyruğun var, değil mi?" diye sordu.

"Elbette." Coşkuyu taklit ederek, Coral Cove'un kostüm dükkanı The Nautical Nook'tan kiraladığım denizkızı kuyruğunu sırt çantamdan çıkarırım. Mor-pembe ombre kuyruk, yanardöner pullarla parıldıyor ve en az on beş kilo ağırlığında. Gerçek bir denizkızı kuyruğu. Bunu biliyorum çünkü elli dolarlık kiralama ücretine ek olarak, bir şey olursa diye yüz dolarlık hasar depozitosu ödemek zorunda kaldım. Şimdi ne kadar ağır olduğunu hissettiğim için, içinde hareket etmenin imkansız olabileceğinden ciddi endişe duyuyorum. Ancak dükkan sahibi Cardamom, bunun en gerçekçi denizkızı kostümü olduğunu garanti etti.

"Bu bizim denizkızımız mı?" Kırklı yaşlarında, soluk sarı renkli bir polo tişört giymiş, omuzlarına gri bir kazak atmış ve konyak rengi tekne ayakkabısı giymiş bir adam Tenneil'in yanında belirir.

"Öyle sanılıyor." Tenneil tekrar bana bakar.

Eğer benim bir sahtekar olduğumu düşünüyorsa, haklıdır. Bu işi, ekstra paraya ihtiyacım olduğunu bilen, kafedeki meslektaşım Darcy'den almıştım.

"Rich Lancaster." Elini uzatarak benimkiyle tokalaşır. "Yaptığın işi beğendim." Boynumdaki deniz kabuğu kolyeyi işaret eder. Kolye, göğsümü ve kollarımı kaplayan parlak vücut boyasıyla daha da öne çıkmaktadır.

"Ugh." Tenneil gözlerini devirdi. "Denizkızıyla flört etmeyi bırak."

Boğazını temizledi ve kemerini düzeltti. "Flört etmiyorum."

"Yapıyorsun. Hem de benim önümde," diye sızlanıyor.

Nefesimi tutarım. Bana ailemi hatırlatıyorlar ve onların tartışmalarını dinlemektense, bu denizkızı kuyruğunun beni okyanusun dibine batırmasını tercih ederim. Scarlett'in tekrar çıkmaya başlamam gerektiğini söylemesi ironik, çünkü Rich ve Tenneil evlilik karşıtı çiftlerin posterinde yer alıyorlar.

"Jacinda'ya içkini yenilemesini söyle," diyor Rich.

"O kızlarla birlikte. Havuzda bir oyun oynuyorlar." Tahta kaldırımın hemen yanındaki demir kapının arkasındaki plaj kulübüne doğru eliyle işaret ediyor.

"O zaman kendi içkini kendin al," diyor Rich.

Tenneil bu öneriye öfkeyle tepki gösterir, ama sonunda bizimle burada plajda kalmaktan daha iyi bir seçenek olduğuna karar verir. Onun dört inçlik topuklu ayakkabılarla öfkeyle tahta kaldırımında yürüdüğünü izleriz, sonra kapının arkasında kaybolur.

Tenneil gittikten sonra Rich bana dönerek yarı yürekli bir gülümseme atar.

"Tamam, sana ihtiyacım olan yeri göstereyim."

Rich'in yönlendirmesiyle, onu tahta kaldırımın sonuna kadar takip ediyorum ve kumlu plajdan aşağı inerek Coral Cove'un ünlü koylarından birinin kayalık kıyısına varıyoruz.

Su kenarında, ellerini kaldırır, başparmaklarını birbirine doğru uzatarak sahneyi çerçeveler, sanki bir yönetmen gibi bana vizyonunu gösterir. Ve Rich'in bir vizyonu vardır.

"Sen o kayanın üzerine oturacaksın, sonra ben işaret verdiğimde sahile doğru yüzecek ve kızlara el sallayacaksın."

Onun talimatları, etrafımızdaki kayalıklara çarpan dalgalar gibi içimde bir belirsizlik dalgası yarattı.

Okyanusu seviyorum. Edgar ve diğer köpeklerle birlikte sabahları sahilde vakit geçirmeyi seviyorum. Onu resmetmeyi seviyorum. Geniş, güzel ve karmaşık, hiçbir zaman aynı görünmüyor. Işıklandırma, dalgalar, sahildeki insanlar. Her gün değişiyor. Su beni her zaman büyülemiştir.

Ama bugün yoğun bir aktivite planlamamıştım.

Gözlerim, inhalerimin bulunduğu sırt çantamın içine kayıyor.

Deniz, denizkızı kuyruğuyla yüzmek için gereken aerobik kapasiteyi test etmek için muhtemelen en iyi yer değildir. Savunmam olarak, bu işi kabul ettiğimde, sahilde oturup doğum günü kızı ve arkadaşlarıyla fotoğraf çekeceğimi düşünmüştüm, sonra Ariel gibi davranıp kuyruğumu insan bacaklarıyla değiştirecektim.

"Peki ya plaj kulübündeki havuz?" Tenneil'in kaybolduğu Beach & Racquet Club'ın beyaz kapılarına doğru işaret ettim. "Kızların beni görmesi daha kolay olmaz mı?"

"Denizkızları havuzda yüzmeyi, okyanusta yüzer. Bu şekilde daha gerçekçi olur."

Rich'in dediği gibi, denizkızları gerçek değil, bu yüzden var olmayan bir türle özgürce oynayabilmeliyim, ama o gerçek bir okyanus denizkızı deneyimi istiyor ve sonraki sözleriyle bu noktayı vurgulamak istiyor.

"Sana bunun için para ödüyorum." Kalın kaşları soru işareti şeklinde yukarı kalkar. *Para almak istiyorsun, değil mi?*

Başımı sallıyorum, ama parmaklarım sırt çantamın askısını sıkıca kavırıyor. Su, arkamdaki kıyıya soğuk ve sonsuz bir şekilde vuruyor. Çocukken denizkızı olmayı hayal ederdim. Şimdi ise, bu kuyruğu okyanusa sürüklemek, başkasının fantezisinde boğulmak gibi geliyor.

Bir seçim yapmam gerekiyor. Ya görme engelli, astımlı, yüzme becerileri

ve çok ihtiyacım olan parayı toplamak için bir yol bulmalıyım, ya da bu kostüm kiralaması için elli doları ödemek zorunda kalacağım.

Ve Tanrı aşkına, vücuduma parlak pullar sürüyorum. Bu noktada, o kayaya gidip denizkızı büyüsünü kullanmaktan başka seçeneğim yok.

"Tamam. Peki." Sahte bir özgüvenle başımı sallıyorum, gözlüklerimi çıkarıp dikkatlice sırt çantamdaki kılıfına koyuyorum.

Rich beni suya doğru çağırıyor, denizkızı kuyruğunun yüzgeçlerini yüzdürme aracı olarak kullanıp kayaya doğru yüzmeye başladığımı izliyor. Yola çıkarken, yüzüme çarpan dalgaların vücudumdaki parlaklığı yıkayacağından eminim. Köpekbalıkları kan gibi vücut parlaklığını da koklayabilselerdi, başım büyük belada olurdu. Tek avantajım, tuzlu suyun kaldırma kuvveti. Suyun kaldırma kuvveti, gözlerime verdiği acı karşılığında bir avantaj sağlıyor.

Kayalık araziye çıkmak sandığım kadar zor değil. Kayaya tırmandığımda, tüm bu olay hakkında kendime daha fazla güveniyorum. Sadece kıyıya geri dönmem gerekiyor.

Kayaya çıktığımda, vücudumu değerlendirmek için yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Astımımın tetikleyicilerini çok iyi biliyorum: soğuk su, tuzlu hava ve fiziksel zorlanma. Ve bu senaryo üçlü bir kombinasyon.

Bunu yapabilirsin, diyorum kendime, isteğimi gerçeğe dönüştürmeyi umarak. Henüz maddi sıkıntılarımla gidermedi, ama sorunsuz bir şekilde kıyıya ulaşip bu parayı alabilirsem, işler daha iyiye gidecek. En azından şimdilik.

Kuyruğu çekip kalçalarımın üzerine yerleştiriyorum, sonra peruğumu düzeltiyorum ve Rich'in işaretini bekliyorum.

Ancak, gözlüğüm olmadan hiçbir şey göremiyorum. Rich'i sahilde bulmak umuduyla gözlerimi kısıyorum, ama şimdi orada birçok insan var ve bu mesafeden onun hangisi olduğunu anlamak zor.

Ama sonra plaj kulübünün kapısında bir hareketlilik görüyorum. *İzlemeye gelen kızlar olmalı.*

Elimi kaldırıp sallıyorum. Güzellik yarışmasında el sallayalı sekiz yıl oldu ama kolum ve elimdeki kas hafızası bunu sorunsuzca yapıyor.

Sahildeki hareketlilik yatışınca, sahneye çıkma zamanının geldiğine karar veriyorum. Yavaşça kayadan aşağı iniyorum, ama kuyruğumun ucundaki plastik yüzgeç kaygan ve tutunmamı engelliyor. Kayadan inmek üzereyim, ama suya dalmadan hemen önce kayıp, pürüzlü yüzeyde kolumu sıyrıyorum.

Tuzlu suyun sıyrığa verdiği keskin acı beni irkiltiyor.

Bu vasat yüzücü için iki bacakla yüzmekten daha zor olan ne biliyor musunuz? Beceriksiz bacaklara sarılmış naylon bir denizkızı kuyruğu ile yüzmek. Denizkızları, kuyrukları ve yüzgeçleri sayesinde iyi yüzücüler olmaları gerekir. Ama bu yüzgeç işlevsel değil. Parlak mor ve pembe renkli, öğleden sonra güneş ışınlarını mükemmel bir şekilde yansıtan, ancak gerçek yüzmede hiçbir yardımı olmayan bir yüzgeç.

Ayrıca, suyun nasıl çalıştığını bilmiyorum. Okyanus dalgaları gibi değil. Bir dakika ilerliyorum, bir dakika sonra başladığım yere geri dönüyorum. Bu hızla, kıyıya varmadan önce hava kararmış olacak. Oh, ve Rich'in bahsettiği o el sallama ve zarif görünme işi? Hiç olmuyor. Kafamı suyun üstünde tutmakta zorlanıyorum, aynı anda zarif bir el sallama yapmayı bırakın.

Kafamda bu kadar çok düşünce dolaşırken yüzmeye odaklanmak zor.

Üç yüz dolar için hayatımı riske atıyorum.

Bu kuyruk mahvolursa kostüm dükkanı depozitomu geri vermeyecek.

Atlantik'in derinliklerine battığımda Edgar'a kim bakacak? Nefes al, Summer.

Ama bu tür durumlarda vücudumun bazen düzgün yapamadığı tek şeyi yapmam gerektiğini hatırlatması beni paniğe sürüklüyor.

Göğsüm sıkışıyor ve tam nefes almamı imkansız hale getiriyor.

Nefesim sığlaşıyor ve akciğerlerim kaslarımın ihtiyaç duyduğu oksijeni sağlayamıyor. Ağır uzuvlarımla başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve vücuduma girmeyi reddeden havayı solumaya çalışıyorum.

Batıyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Etrafımı saran ahtapot bile benim işimin bittiğini biliyor.

Ama beni aşağı çekmiyor, aksine yukarı kaldırıyor.

O zaman bunun bir ahtapot olmadığını, göğsümü saran sağlam bir insan kolu olduğunu anlıyorum. Ve birdenbire başım suyun üstüne çıkıyor.

"Seni yakaladım. Her şey yoluna girecek," diyor derin, yatıştırıcı bir ses bana. O kadar nazik ve alçakgönüllü ki, kendimi onun içine sararak uykuya dalmak istiyorum. Bu, meditasyon uyku uygulamalarından birinde sizi uykuya daldırıp

Ya da en azından şiddetli bir fırtına sırasında kendini güvende hissettiren türden.

Artık boğulmuyorum, ama hala nefes almak için mücadele ediyorum.

Tek yapabileceğim, adam beni çekip çıkarırken, boğulur gibi öksürmek ve nefesimi sakinleştirmeye çalışmak. O çok daha iyi ilerliyor ve çok geçmeden sırtımın altında kumlu sahili hissediyorum.

Kıyıda öksürük başlıyor. Bu, vücudumun hava akışını yeniden düzenlemek için yaptığı çaresiz bir girişim. En ufak bir nefes için can çekiyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek istiyorum ama bu lanet kuyruk bana izin vermiyor.

Etrafımda bir kargaşa var. Hareketler ve sesler var, ama hiçbirine odaklanamıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, kalan suyu dışarı atmaya çalışıyorum ve sonra yavaşça gözlerimi kırpyorum. Sonunda gözlerimi açıp huzurun kaynağını görüyorum. Önümde diz çökmüş bir adam.

Vay canına.

Kısa görüşlülüğüm, bu adamın çok yakışıklı olduğunu ortaya çıkarıyor.

Güçlü çene, delici mavi gözler ve bir erkekte gördüğüm en dolgun dudaklar. Yumuşak ve pelüş gibi görünüyorlar, ama gerektiğinde sertleşebilecekleri de belli.

Saçları ıslak olsa da, kum rengi olduğunu ve güneşin doğal ışıklarıyla parladığını görebiliyorum.

Okyanusta yüzerken olduğu gibi gömleksiz ve altın rengi teninden su damlaları süzülüyor. Bana gülümsüyor, saat beş gölgesi ile birleşen bu yıkıcı gülümseme beni nefes nefese bırakıyor.

Belki de sonunda suda boğulmuşumdur, çünkü vücudum hafif ve karıncalanıyor, sanki kendimden dışarıda yüzüyormuşum gibi.

Bu, alışık olmadığım şaşırtıcı bir his.

Masallara ve Disney prenseslerine meraklı olsaydım, bu, kuşların şarkı söylediği ve seyircilerin *ne kadar romantik diye* iç çektiği an olurdu. Scarlett buna bayılırdı.

Ama ben değil. Çünkü beni okyanustan çıkaran adamın çok yakışıklı olduğunu fark ederken, aynı zamanda bu denizkızı rolünün rayından çıktığının da çok iyi farkındayım. Beni işe aldıkları iş yapılmadı ve şimdi ben, kızıl peruk ve onurum Atlantik'te bir yerlerde yüzen, karaya vurmuş bir denizkızıyım.

Oh, ve almaya çalıştığım her nefes, pipetle emmek gibi.

Nefes al, Summer.

Yapamıyorum.

Adam dudaklarını hareket ettiriyor, oksijensiz beynimin algılayamadığı bir şey söylüyor.

Nefes almaya odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum. Her şeyimle buna odaklanmam gerekiyor.

Ama işe yaramıyor.

Almak imkansız gibi gelen her nefesle, endişem artıyor. Panik, nefes alma yeteneğimi etkiliyor ve bu, sonsuz bir mücadele döngüsüne dönüşüyor.

Sonunda, gözlerimi açıp yabancıнын gözlerine bakarak iki kelime söylemeyi başarırım. "İ-inhalelerim."

üç

...

YAZ

Adam onaylayarak başını salladı, demek ki ona yeterince açık bir şekilde anlatmışım.

Bir hareketlilik olur, adam kalabalığa bağırır ve sonunda inhalerimle geri döner. Sırt çantama yönlendirilmiş ve onu orada bulmuş olmalı.

Onun endişeli bakışlarını görmezden gelip ilacı derin bir nefesle içime çekiyorum. Ya da içinde kalan az miktar için elimden geldiğince derin bir nefes. Sonra bekliyorum.

O da bekliyor. Benim önümde diz çökmüş, sessiz ve sabırlı bir şekilde solunum yolumun gevşemesini bekliyor.

Birkaç dakika içinde ilaç etkisini göstermeye başlar ve nefesim yavaş yavaş normale döner. Bunu fark etmiş olmalı ki, göz kamaştırıcı gülümsemesi yeniden ortaya çıkar.

"Daha iyi." Başını sallar, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşar. "Endişelendirdin beni."

Sadece nazik davranıyor sanırım, ama gözlerine baktığımda, orada samimiyet görüyorum. Ve endişe.

Başımı sallıyorum. "Şimdi iyiyim."

"Hastaneye gitmen gerekiyor mu?" Vücudumu inceler. "Muayene olursan içim rahat eder."

"Acil servise gitmek için para ödemek beni rahatlatmaz."

"Anlıyorum, ama iyi olduğundan emin olmamız lazım."

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Artık iyiyim," diyorum kararlı bir şekilde.

Geri durmaları söylenen çocuklar yavaşça yaklaşmışlar.

"Bu Prens Eric!" On dört yaşındaki çocuklar hep bir ağızdan bağıır. "Denizkızını kurtardı!" diye heyecanla bağıır bir kız.

"Hayır, *onun onu* kurtarması gerekiyor," diye onaylamayan bir ses duyulur.

Acaba astım krizimin bir şaka olduğunu mu düşünüyorlar? Keşke öyle olsaydı. Keşke ayağa kalkıp gülererek geçiştirebilseydim. Ama bu kuyrukta ayakta durmak imkansız ve şu anda gülmek ağrıyan göğsüme daha fazla acı verecektir.

"Aman Tanrım! Bu Rory Shields mı?" arkamızdaki bir kadın sesleniyor.

Adı bir dalga gibi vuruyor: Rory Shields. Tabii ya. Kasabanın girişinde tabelasını görmüştüm. Yüzmenin altın çocuğu. Coral Cove'un yerel kahramanı. Ve şimdi, benim kazara cankurtaranım.

Etrafımızdaki kalabalıkta bir mırıldanma duyuldu. Artık ölmeyeceğime göre, kalabalık yaklaşmaya başladı, çoğu beni kurtaran adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Gölgeli bir figür üzerimde belirir ve güneşe doğru gözlerimi kısarak Rich'in başını salladığını görürüm.

"Seni bunun için işe almadım," diye tıslar. Tenneil, kollarını kavuşturmuş ve ekşi bir yüzle onun arkasında durmaktadır. İfadeler söz konusu olduğunda, tek bir ifadeye sahip biridir ve tek bildiği şey onaylamamaktır.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hayatım boyunca Rich gibi insanlarla birlikte oldum. Birkaç yıl öncesine kadar, bu işin onun tarafındaydım, bu yüzden aklımdan geçenleri çok iyi biliyorum ve onun gibi insanlarla ilişki kurmuş olmaktan nefret ediyorum.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Aklını mı kaçırdın?" Rory, dikkatini bana çevirerek bağıır. Rich ve Tenneil'in üzerimde dikildikleri yere. "Aptal bir fotoğraf çekimi için onu kırmızı bayraklı dalgalara mı gönderdin?" Plajın aşağısında, rüzgarda dalgalanan kırmızı bayrağın olduğu cankurtaran kulübesini işaret eder.

"O-oh," Rich kekeliyor. "Farkında değildim."

"Suya çekilebilirdi, seni aptal. Plastik bir denizkızı kuyruğunun onu rip akıntısıyla savaşmasına yardımcı olacağını mı sanıyorsun?"

Rich gözlerini kırpıştırır. "Ö-özür dilerim." Arkasında duran Tenneil ise ağzı açık kalmış bir şekilde durmaktadır. Daha önce hiç kimse ona haddini bildirmediği açıktır.

"Onu ya da başka birini bir daha böyle tehlikeye atarsan, kızgın bir yüzücünün öfkesinden daha fazlasıyla karşı karşıya kalırsın." Rory sesini alçaltır. "Ve orada çocuklar olmasaydı, sana hakkındaki gerçek düşüncelerimi söyledim."

Bunun üzerine Rory eğilip beni kucağına aldı.

"Tamam, Ariel, hadi buradan gidelim," diye yüksek sesle herkesin duyabileceği şekilde söyler.
ak.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım, o otoparka doğru yürümeye başlarken.
otoparka doğru yürümeye başladığında fısıldarım.

"Oyuna katıl." Göz kırpar. "Ve sonra Prens Eric ve küçük deniz kızı sonsuza kadar mutlu yaşadılar," doğum günü partisine seslenir ve bana ekler, "Şimdi gülümse ve el sallama."

"Baba, bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü sürprizi!" Doğum günü kızının diye seslendiğini duydum.

dört

RORY

Çok kızgınım. Rich'in farkında olmayan bir pislik olduğu için kızgınım, ama aynı zamanda onu tehlikeye atacak bir şey yapmasını istediğinde sınırlarını belirlemediği için de kızgınım.

Ya da belki de kendi düşüncelerimi yansıtıyorum. Ben de sınırlar konusunda pek başarılı değilim, özellikle de her zaman kendi planları olan ailemle.

Rich'i tanımıyorum, ama bana üç kez bifttek geri gönderen ve parası sayesinde insanları kontrol etme hakkına sahip olduğunu düşünen türden bir adam gibi geliyor. Bunu daha önce de gördüm. Coral Cove Beach & Golf Club'da onun gibi pek çok kişi var.

Büyürken, elli metrelik havuzda yüzüp, pahalı yengeç kekleri yiyip, onun gibi adamların herkesi susturarak konuşmalarını dinledim. Hepsi kötü değildi, ama Rich bana en kötülerini hatırlatıyor.

Onu azarladıktan sonra, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi uzaklaştı.

Daha fazlasını söylemek istedim. Onu kulüpten attırmak istedim, ama kızların kahkahaları bana bu olayı hatırlattı. Babasını seçme şansı olmayan dört yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisi.

Şimdi, denizkızını kollarımda tutarak onu otoparka doğru taşıyorum. "Oh, çantama ihtiyacım var." Daha önce aldığım kahverengi sırt çantasını işaret ediyor. Onu kollarımda değiştirip çantayı ona veriyorum.

"Teşekkürler."

Yürümeye devam ederken, bana ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu fark ettim. Tuzlu su ve kumla ıslanmış çıplak teninin göğsüme baskı yaptığını hissettim. Ona bir bakış attım ve sarı saçlarının bazı kısımlarının hala

Islak, yanaklarına yapışmış, diğer kısımları ise ince dalgalar halinde kuruyor. Vahşi ve güzel görünüyor.

Islak kirpiklerinin altından, bana bakarken gözlerimi yakaladı.

Gözlerimiz buluştuğunda, içime bir şey çarptı. Sertçe. Sanki bir dalga göğsümdeki nefesi kesmiş gibi.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum. Odaklan. Onu güvenli bir yere götür.

Arazinin kenarında, Loblolly çamlarının gölgesinde bir bank görüyorum. "Orada."

"Artık beni indirebilirsin, Baywatch. Kumda boğulmayacağım."

Kıkırdarak gülerim. Alaycıdır. Hoşuma

gider. "Hâlâ kuyruğun var."

"Sorun değil. Hallederim."

Onu yere indirecek kadar yaklaştığım anda kollarımdan kurtulur ve ben hemen temasın kaybolmasına üzülürüm.

"Bu kuyruğu çıkarıp üstümü değiştirmem lazım." Sırt çantasını açıp içinde bir şeyler aradı ve bir çift şort çıkardı. "Sakıncası var mı?" Bana keskin bir bakış attı ve parmağını daire şeklinde çevirerek bana dönmemi işaret etti.

Anlıyorum. O mayo giymiş, ama yine de savunmasız, bu yüzden sırtımı dönüyorum.

O giyinene kadar, kollarımı kavuşturup orada duruyorum, onun içine düştüğü durumdan hala kızgınım.

"Orada olmamalıydın. Güvenli değildi."

"İnan bana, orada olmak istemedim. Rich istedi ve benim işe ihtiyacım vardı."

Yavaşça başımı sallıyorum, ama çenem geriliyor.

Arkamda hiçbir hareket sesi yok, sadece başımın üstünde gülen martıların sert, gürültülü çığlıkları var.

"Orada iyi misin?" diye

soruyorum. "E-evet, iyiyim."

"İlk kez denizkızı cosplayi mi yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Evet, bilmek istiyorsan. Bir arkadaşım bana bu işi teklif etti ve ben de kabul ettim." "O zaman astım krizini tetikleyebileceğini bildiğin halde neden kabul ettin?"

"Yüzmem gerekeceğini bilmiyordum." O inliyor. "Ve bu şeyin çıkarılması kolay değil."

Bir dakika daha sessiz bir mücadele devam etti.

"Lanet olsun." Hayal kırıklığıyla nefesini dışarı verir.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum, başımı hafifçe çevirerek, ama yine de istediği mahremiyeti ona vererek.

Yine sessiz kalır, seçeneklerini düşünüyormuş gibi.

Sonunda, "Evet." der. Ama sesinde isteksizliği duyabiliyorum.

Anlıyorum. Biz yabancıyız ve o savunmasız bir durumda, ama bunu asla suistimal etmem.

Yardım isteğiyle, ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum. "Ben Rory."

"Evet, partide duymuştum." "Sen kimsin?" diye soruyorum.

"Ariel," diyor, sırtarak. "Hatırlamıyor musun?" "Bana adını gerçekten söylemeyecek misin?"

O bankta kıvranıyor. "Belki bu kuyruğu çıkarmama yardım ettikten sonra."

"Tamam." Başımı sallıyorum, sonra diz çöküp sorunu inceliyorum.

Kalçalarındaki kumaşı hızlıca çekince, bu kuyruğun mücadele etmeden çıkmayacağını anlıyorum. Okyanusa girerken vücuda oturan giysiler giyerek benzer hatalar yaptıktan sonra, sorunun ne olduğunu tam olarak biliyorum.

"Bu malzeme tuzlu su için tasarlanmamış. Tuz kuruduğunda sürtünmeyi artırdı ve emme etkisi yarattı."

"Bu konuda uzman mısınız?" diye sordu, mavi gözleri bana meydan okurcasına bakıyordu.

"Hidrodinamik. Bu benim uzmanlık alanım sayılır."

Gözleri büyüdü. "Ne yapmalıyım?"

Ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Merak etme. Ben hallederim." "Tamam, yap o zaman," diyor ve kuyruğu işaret ediyor. Yaklaşıyorum.

"Bekle! Yırtma. Onu geri vermem lazım."

"Yırtmayacağım. Ama emişi kesmem gerekiyor."

"Emmeyi kesmek mi? Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu. Ellerimi önümde kaldırdım.

"O tuhaf derecede büyük ellerinle mi?" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Onları oraya nasıl sokacaksın?" Kalçalarını işaret eder. "Sığmazlar. Çok dar."

Tam o anda, köpeğini gezdiren yaşlı bir kadın yanımızdaki yolda belirir. Konuşmamıza şaşırması gibi görünür ve aceleyle köpeğini sahile doğru yönlendirir.

"Aman Tanrım. Acaba o..."

Gölüyorum. "Evet."

"Kafanı pislikten çıkar!" diye kadına bağırır. "Ben zor durumdaki bir deniz kızıyım!"

"Tamam," diyorum. "Hadi bitirelim şunu."

"Ellerini," diye kuyruğun bel kısmını gösterir, "buraya sokman gerekiyor, değil mi?"

"Bununla bir sorunun var mı?" diye soruyorum.

Dudaklarını sıkıştırıp düşünür, sonra yavaşça başını sallar. "Evet."

"Bankı tut."

Kenarı kavrır ve ben ellerimi onun cildi ile sıkışmış malzeme arasına sıkıştırmaya çalışırım.

İşe yaramıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Dön."

Çenesi düşer. "Anlamadım?"

"Daha iyi bir açıya ihtiyacım var."

"Dalga geçiyorsun herhalde."

Nazikçe onu karnına doğru yönlendiriyorum. O hareket ederken, bileğinde narin bir yabancı çiçek dövmesi görüyorum.

"Tamam, hazırım."

Dikkatimi dövmeden uzaklaştırıp parmaklarımı bel bandının altına kaydurdım. Kumaş inatla yapıştıyordu ama yavaş yavaş gevşemeye başladı.

"Sanırım başardın." Rahat bir nefes alır.

Henüz değil. Yanlar gevşedi, ama hala kıcını temizlememiz gerekiyor.

Onun üzerinde durup kalçalarını kavrarken, ellerimin altındaki hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Neredeyse," diye mırıldanıyorum.

"Çok az kaldı. Lütfen! Çıkar şunu!" diye inliyor.

Son bir hamle ile ellerimi sırtının alt kısmına kaydırarak emişi bozuyorum. O da rahatlamış bir inilti çıkarıyor.

"Ah, ne kadar rahatladım," diye inler, başını bankın üzerine yaslar. Kuyruğunu tamamen çekerim. "Özgürsün."

O hala orada yatarken, bir ses o anı keser. "Onlar."

İkimiz de sesin geldiği yöne doğru başımızı kaldırıyoruz. Daha önce köpeğiyle yürüyen kadın orada durmuş bizi işaret ediyor. Yanında bir güvenlik görevlisi var.

beş

YAZ

"Sen, kamuya açık yerde ahlaksızlık yaptığın için tutuklusun. Bu çok ikonik olurdu," diyor Darcy, masanın siparişini girerken sakızını çiğneyerek, alaycı bir gülümsemeyle.

Salty Pirate Café öğle yemeği için gelen kalabalıkla doludur. Sakin deniz mavisi renkte boyanmış küçük ahşap bina, Emerald Beach'ten sadece birkaç metre uzaklıkta, sahil yolunda yer almaktadır. Coral Cove Beach & Golf Club'dan sahil boyunca beş mil kadar uzaktadır, ama dün Rory ile başıma gelenler hakkında söylentiler çoktan kasabaya yayılmıştır. İyi haber, kimsenin benim olduğumu bilmemesidir. İş arkadaşım Darcy hariç, çünkü ona olanları anlattım.

"Neredeyse tutuklanıyordum. Biz yanlış bir şey yapmıyorduk."

Siparişlerimi girebilmem için kenara çekildi.

"Evet, biliyorum, ama keşke o kadının ne yaptığını görebilseydim. Yani, onu, ikinizin güpegündüz bir bankta sevişiyorsunuz diye düşündürecek bir şey olmalıydı."

Darcy'ye itiraf etmeyeceğim, ama o lanet kuyruğu kurtulduğum için büyük bir rahatlama hissetmiş olsam da, Rory'nin kalçalarım, sonra da kıcıma dokunması başka duygular uyandırdı. O anda hiç yeri olmayan, karıncalanma hissi veren duygular. Çünkü bir erkek stresli bir durumdan kurtulmana yardım ederken kim tahrik olur ki?

Onun iri vücudu üzerimde dururken, bir dizini kuyruğun her iki yanına dayayarak dengeyi sağlamıştı. Çıplak göğsünün ısısı sırtımı ısıtıyordu.

Yazarken, onun beni incelediğini fark ettim. "Ne?"

"Onu düşünüyorsun, değil mi?" Bana imalı bir şekilde kaşlarını oynatıyor.

"Hayır," yalan söylüyorum. "Ve sana söylediğim için üzgünüm."

"Tamam, ama cidden. Eğer yanlış bir şey yapmadıysan, neden gittiğini anlamıyorum."

Rory meraklı kadına ve kulübün güvenlik görevlisine uygunsuz bir şey olmadığını garanti ederken, ben sırt çantamı ve denizkızı kuyruğumu alıp gizlice kaçtım.

"Tüm bu durumdan bıkmıştım. Neredeyse boğulduktan sonra denizkızı kuyruğunu çıkaramayınca, Edgar'ın yanına, eve gitmem gerekiyordu." Astım krizi geçirdiğim ve ilaçlarımı idareli kullandığım için sadece yarım nefes aldığım kısmı atlıyorum.

"O sevimli yaratık nasıl?" diye sordu, pembe at kuyruğu sallanarak mutfağa doğru yürüdüm.

"Çok iyi."

Edgar, diş apsesi nedeniyle çekilen dişinden sonra iyileşiyor. Çok acı çekiyordu, şimdi daha iyi hissettiği için rahatladım. Astım ilacım için ayırdığım parayı kullanmam gerekse de, önce onunla ilgilendiğim için pişman değilim.

"Sipariş hazır," diye seslenir Mick, iki tabağı ısıtıcı lambanın altındaki tezgahın üzerine koyarken. Robby, başka bir garson, onları almak için hızla yaklaşır. Mick önümde durur ve altı numaralı masanın sipariş fişini kaldırır. "Summer, değişiklik yok." "Değişiklik değil, ekleme. Yengeç köftesini israf etmek istemiyor yengeç köftesini israf etmek istemiyor, o yüzden onu bırak ve ona yerine hush puppies ver," diye açıklıyorum.

Mick başını sallar ve beni uzaklaştırır. "Bütün gün burada durup seninle tartışamam."

Mick ve Alice, The Salty Pirate Café'nin sahipleri ve Alice neşeli, gürültücü bir kadın ve kendini kötü şöhretli bir korsanın doğrudan torunu olarak tanıtıyor, Mick ise kocası ve aşçı, daha çok huysuz bir korsan gibi görünüyor.

Kale ve Royce, öğle yemeği yoğunluğunda Mick'e yardım eden aşçılar.

Kale bana gülümser. "Sizin tartışmanızı izlemek günümün en güzel kısımlarından biri."

Royce gülüyor. "Gerçekten mi dostum? Bence Summer'ı gülümsetmek benim günümün en güzel kısmı."

"Çünkü bu neredeyse imkansız mı?" Kale gülüyor.

"Devam edin çocuklar, bugün tüm masalarım timsah kuyruğu sipariş etmelerini tavsiye edeceğim."

Onların inlemeleri ve Darcy'nin kahkahaları kulaklarıma ulaşır. Su sürahisini alıp yemek salonuna geri dönerek masalarımın su bardaklarını doldururum.

Üç ay önce, şehre geldiğimde, garsonluk konusunda hiç tecrübem yoktu. Bu, herhangi bir şeye ihtiyacım olduğunda zil çalınması gerektiği öğretilen bir evde büyümüş biri için beklenen bir şeydi. Ve gerçekten *her şey* demek.

Annem başarıyı, parmağını bile kıpırdatmamak olarak tanımlardı. Her şeyi başkasına yaptırmak için para ödeyebiliyorsan, başarıya ulaşmışsın demektir.

Beş yaşındayken, kendi dağınıklığımı kendim temizlemek yerine hizmetçilere temizlemelerini emredebilmenin heyecan verici olduğunu düşünürdüm. On üç yaşında, altın bir kuş kafesinde yaşadığımı fark ettim.

Bu, çocuğunu yuvadan uçup toplumun yararlı bir üyesi olması için yetiştirmekle tam tersiydi.

Baş hizmetçi Bess ile mutfığa gizlice girer ve ona yemek yapmayı öğretmesi için yalvarırdım. Asıl şef olan Francois ise yardım etmeme izin vermezdi. Ailemizin özel şefi olarak işini kaybetmekten çok korkuyordu.

Ama o başka bir hayattı.

Suları doldurup masaları kontrol ettikten sonra mutfığa geri dönüyorum.

"Sipariş hazır," diye seslenir Mick.

Ellerimdeki nemi belime bağladığım siyah pamuklu önlüğümle silerim, sonra tabakları alırım.

Verandaya çıktığımda, sudan esen serin rüzgar yüzüme dokunur ve at kuyruğumun yanından birkaç saç teli yanağıma düşer.

"Balık tacosu ve ızgara mahi mahi." Tabakları genç çiftin önüne koydum. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Fotoğrafımızı çeker misiniz?" diye sorar kadın, çantasını uzatarak.

"Tabii ki."

Uzatılan telefonu alıp, arkasındaki kumlu plaja vuran dalgaların arka planını da çekecek şekilde fotoğraflarını çekerim. Bahar tatili için gelen turistlerin çoğu gitmiş, ama Coral Cove'da sezon dışı diye bir şey olmadığını öğreniyorum. El değmemiş plaj, güzel sahil evleri ve sevimli, ilginç dükkanlar ve restoranlar

tüm yıl boyunca cazibe merkezi. Kasaba kendisi de büyüleyici ve neşeli. Her gün buraya biraz daha aşık oluyorum.

"Alın." Kadına telefonunu geri veriyorum.

Telefonunun ekranına bakarak yaptığım işi kontrol ediyor. "Teşekkür ederim," diyor onaylayarak ve telefonu masaya geri koyuyor.

Masadan ayrılmak için döndüğümde, adam elini kaldırarak beni geri çağırır.

"Bir şey daha var," diyor. "Covey'i nasıl bulabilirim?"

Dudaklarımı sıkıştırıp, yüzümü onun sorusuna hazırladım. Artık buna alışmış olmam gerekirdi. Bana bunu soran ilk kişi o değildi. Ama turistlerin isimsiz resimleri sorgulamalarının yarattığı endişe hiç azalmamıştı.

Kadın şakayla beni uzaklaştırır. "Şaka yapıyor." Ona ters bir bakış atar. "Tabii ki, bunların tamamen rastgele olduğunu ve her an ortaya çıkabileceğini biliyoruz. İşin eğlenceli yanı da bu."

"Sormaktan zarar gelmez. Burada sadece birkaç gün kalacağız, bu yüzden bir tane bulmak istiyorsanız şansımızı denemeliyiz."

Hala erkek arkadaşına hitap ederken, parmağıyla beni işaret ediyor.

"O, bunun nerede olduğunu bilmiyor ki. Bilseydi, kendisi için talep ederdi." Dikkatini bana çevirir. "Değil mi?"

Ben cevap veremeden, erkek arkadaşı tekrar konuşmaya başlar.

"Belki de zaten bir tane vardır ve bize yardım eder. Sonuçta o buralı. Eminim bunların genellikle nerede ortaya çıktığına dair iyi bilgileri vardır."

"Ben araştırdım bile. Birisi bulduğunda, sosyal medya sayfasında paylaşıyor." Telefonuna dokunur. "Üç gün önce, Michigan'dan bir kadın ve çocukları bir tane bulmuş. Gördün mü?"

Onlar tartışırken, dalgın dalgın kolumu ovuşturuyorum, sonra donup kalıyorum. Sarı bir boya izi gözüme çarpıyor. Kahretsin. Hepsini temizlediğimi sanıyordum.

Adam, kadının uzattığı telefonda yüzünü çevirip tekrar bana bakıyor.

"Elinizde herhangi bir bilgi varsa çok seviniriz."

"Sonuncusu üç gün önce miydi?" diye soruyorum, parlak turuncu ve sarı renklerin yerini morumsu mavi gökyüzüne bıraktığı, kumlu plajdan yemyeşil bitkilerin görüldüğü gün batımı manzarasını hatırlayarak.

"Covey sosyal medya sayfasına göre. Tabii biri bulup bildirmemişse."

"O zaman yakında bir tane ortaya çıkacaktır," diyorum cesaret verici bir şekilde, yüzümde hiçbir duygu göstermeden.

Başını bana doğru eğiyor, gözleri yalvarır gibi. "Aramak için en iyi yerler hakkında bir ipucu var mı?"

"Jason, seni duyabiliyorum." Kadın kulaklarını kapattı. "Bu hile yapmak gibi geliyor."

Paniklemiş gözleri kız arkadaşına, sonra tekrar bana kaydı. "Lütfen. Bu konuda beni delirtiyor. Tüm tatilimizi mahvediyor."

Restoranın ahşap terasına göz gezdirip tekrar ona bakıyorum. Ama ağzımı açamadan Darcy masaya yaklaşıyor.

"Ah, bir Covey hayranı daha," der ve kadına doğru başını sallar.

"Hiç bilmiyorsun." Adam iç geçirir. "Bu onun ölmeden önce yapmak istediği şeyler listesinde." "Nerede yaşıyorsunuz?" diye sorar Darcy.

"Denver."

"Denver'ı seviyorum. Orada yaşayan bir kuzenim var. Highlands mahallesinde, sanırım?"

"Şehrin doğu tarafında, City Park'ın yakınındayız."

Jason, Coral Cove haritasını açar. Haritada işaretler ve tarihler vardır. "Covey'lerin nerede ve ne zaman bulunduğunu takip ediyor ve

"Ekranı bana ve Darcy'ye doğru çevirir.

"Vay canına." Darcy başını eğip haritayı inceliyor. "Bu oldukça sofistike."

Kendimi tutamıyorum. Ekranındaki haritaya bakarken içimi gurur dalgası kaplıyor.

"Tamam, sana bir tavsiye vereyim," diyor Darcy. "Kabul ederiz." Jason hevesle başını sallıyor.

"Covey'i sen bulmazsın, Covey seni bulur."

"Tavsiyen bu mu?" Hiçbir bilgi alamadığı için açıkça sinirlenmiş bir şekilde sandalyesine yaslanır.

Haritayı işaret ediyorum. "Belki kütüphanenin yakınlarında? O bölgede henüz bulunamadı."

Jason canlanır. "Öyle mi? Tamam. Oraya bakacağız."

"Afiyet olsun," derim ve Darcy'nin ardından restoranın içine girerim.

"Onlarla uğraşmak eğlenceli," diyor. "Evet, biliyorum."

Darcy mutfağa doğru giderken, ben koridordan tuvalete doğru yöneliyorum. İçeride, at kuyruğumu düzeltip ellerimi yıkadıktan sonra, kolumdaki boyayı iyice temizlediğimden emin olduktan sonra işime geri dönüyorum.

"Bugün balık var mı, Cal?" diye soruyorum, kaykayımı tekmeleyerek yaşlı balıkçının önünde duruyorum.

"Şansım yok." Başını sallar, sonra yıpranmış yeşil şapkasını başına yeniden yerleştirir. "Yemim kurumuş."

"Üzgünüm." Sırt çantamdan kahverengi bir torba çıkarıyorum. "Bugünün spesiyali, lahana salatası ve turşu dilimleri ile karidesli po'boy. Hatta sevdiğin blondielerden de bir tane ekledim."

Gözleri minnetle parladı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum," diyorum, öğleden sonra köpeklerimden biri olan Paulie dirseğine burnunu sürterken. "Ama istedim."

Cal, Paulie'nin kulaklarının arkasını kaşır ve köpeğin dili ağzının kenarından dışarı sarkar. Pearl ve Mattie bacaklarımın arasında dolanırken, Sunny Cal'ın olta kutusu koklar.

"Bugün iyi arkadaşların var."

"Atıştırmalıklar için bana katlanıyorlar," derim omuz silkerek, sırt çantama uzanırken.

Cal gülümser ve ekler: "Ben de öyle."

Gülümserim ve köpeklerin tasmalarını çözüyorum. "Yarın görüşürüz."

Ben kaykayımı rıhtıma bırakıp pedal çevirmeye başlarken, o bana el salladı.

"Summer," diye seslenir kasabanın güvenlik görevlilerinden Deb, "rıhtımda kaykay kullanmak yasak."

"Hadi ama Deb. Cal'ın tekerlekli yemekleri için bir istisna yap," diye sesleniyorum, köpekler yanımda koşarken hızla geçip giderken.

Bana sert bir bakış attı, ama el sallayarak devam etmemi işaret etti.

Köpekleri evlerine bıraktıktan sonra, Coral Cove'un organik ve atıksız pazarı Nude Food'da sola dönüp Ocean Breeze Caddesi'nden kütüphaneye doğru ilerliyorum.

Çantamdan kanvasımı çıkarmadan önce, etrafta kimse olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum, sonra fermuarı açıp kanvasımı çıkarıyorum ve yağmur yağması ihtimaline karşı su geçirmez tentenin altına, kütüphanenin pencere pervazına yerleştiriyorum.

Bugün kafede çiftlerin sorduğu soruya kapıldığım panik dalgası, her şeyi sorgulamama neden oldu.

Anonim resimler, sanatımı geri kazanmamın bir yoluydu. Resme olan tutkumu, görünmeme gerek olmayan eğlenceli bir şeye dökmek için. Ama şimdi resimler bir şey haline geldi, kasaba halkı ve ziyaretçiler tarafından Coveys olarak adlandırılan bu resimlerin ünü, o eski duygu yeniden ortaya çıkmaya başladı. Keşfedileceğim ve her şeyim elimden alınacak.

Artık yetişkin bir kadını.

Tutkularımı ve mutluluğumu kontrol edebiliyorum. Kimse bunu benden alamaz.

Geri çekilip işimi izliyorum.

Coral Cove'a geldikten birkaç gün sonra Hanover Way'deki sahil bungalovunun önünden geçtim. Edgar'ı sabah yürüyüşüne çıkarmıştım ve sarı kapılı şirin gri bungalovun önüne geldiğimde yolumu kaybetmiştim. Sahil evi biraz bakıma ihtiyaç duyuyordu ve başka bir sanatçı gerçekliğini değiştirmiş olabilirdi, ama ben onu olduğu gibi yakaladım. Büyük ön pencerelerin bir kısmını kapatan dağınık çimler. Onarılması gereken engebeli ahşap yol ve ön tarafında bir kısmı eksik olan çit. Bu, en iyi eserlerimden biri. Çıkıntının altındaki bankın üzerine koymak için uzandığımda tereddüt ediyorum, göğsümdeki ağrı ondan ayrılmamı zorlaştırıyor.

Başkaları da olacak.

Coral Cove'a taşındığımdan bu yana üç ay içinde, bu küçük sahil kasabasında neredeyse yirmi eser bıraktım. Köpekleri gezdirirken kasabayı ve insanların gelip gidişlerini yakından tanıdım. Sabah yürüyüşlerimizde, genellikle bir sonraki resmi bırakmak için uygun olduğunu düşündüğüm bir yer ararım, sonra kafedeki vardiyam bittikten sonra, alacakaranlık gölgeleri yumuşattığında, birinin bulması ve umarım mekanına neşe getirmesi için onu bırakırım.

Sanatımı bu anonim şekilde paylaşmak çok heyecan verici.
Baskı yok, sanatın arkasında bir yüz yok, sadece neşe var ve ben de tek istediğim bu.
Plaj evi resmine bir kez daha göz attıktan sonra, kanvas sırt çantamı omzuma asıp eve doğru yola çıktım.

altı

RORY

Telefonum arka arkaya üçüncü kez çalıyor. Cebimden çıkarıp sessize alıyorum ama bu sefer arayan eski sevgilim değil, takımın basın danışmanı Vivian.

"Selam Viv," diye cevap veriyorum. "Bana 'selam Viv' deme."

Sadece sohbet etmek için aramadığı hemen anlaşılıyor.

"Bu, bağlamından koparılmış masum bir durumdu," diye başlıyorum, çünkü onun Coral Cove'un 10 mil çapındaki herkesin zaten bildiği konuyu gündeme getireceğini biliyorum.

Denizkızı olayında müstehcen bir durum yoktu, ama biri beni bankta onun üzerinde dururken fotoğraflamış ve o fotoğraf ortalıkta dolaşıyor. Onun yüzü görünmüyor, sadece onun üzerinde duran ve ellerini pantolonuna sokan ben varım. Yani, kuyruğuna. Bu çok saçma.

Kulübün güvenlik görevlisi ve müdürüyle konuşurken, o hiçbir açıklama yapmadan ve benim anlattıklarımı doğrulamadan ortadan kayboldu. Kulüp müdürü kim olduğumu anlayınca özür diledi ve güvenlik görevlisini kovdu. Can sıkıcı bir durum, çünkü ben yanlış bir şey yapmamıştım ve bu yeterli bir sebep olmalıydı, yerel bir ünlü olmam değil.

"Bu, dostum, işimin yüzde sekseni," diye şaka yapıyor Vivi.

"Hasar ne kadar?" diye soruyorum, onun haklı olduğunu bilerek. Olanlar var, bir de insanların, çoğunlukla medyanın, tasvir ettikleri var.

"Sen yüzmenin altın çocuğu, ulusal bir kahramansın ve medya seni her zaman sevmiş olsa da, bir anda tavır değiştirebilirler." Diye iç geçirir. "Medyayla başa çıkabilirim, ama ne yazık ki annenle başa çıkamıyorum."

"Seni mi aradı?" diye inlerim ve kütüphanenin önünde durup, beyaz ve yeşil çizgili kanvas tenteleriyle tanıdık tuğla binayı seyrediyorum. Denizkızı olayıyla ilgili olarak ailemden haber aldım bile, annem bu konuda bana birkaç sesli mesaj bıraktı.

"Evet. Ve senin aksine, ben cevap verdim."

"Hey. Bu senin seçimin."

"Ben bir halkla ilişkiler uzmanıyım, insanlardan kaçınmak hiç iyi bir izlenim bırakmaz." "Ona ne söyledin?" diye merakla soruyorum.

"Onun kahramanca bir davranış olduğunu söyledim. Senin özel becerilerini gerektiren ıslak likra ile bir savaş olduğunu. Seninle o kadın arasında bir şey olup olmadığını bilmek istedi."

"Hayır. Adını bile bilmiyorum. Ben öğrenmeden ortadan kayboldu."

"Cidden mi? Fotoğraflara bakınca, birbirinizi ilk isimle çağırdığınızı düşünmüştüm."

"Kulübün güvenlik görevlisi bizi böldü." "Evet, o kısmı anladım." Gülüyor.

"Adını öğrenmeden kesildik."

"Peki, denizkızı meselesi. Bu, endişelenmem gereken bir fetiş mi?" "Çocuğun doğum günü partisi için giyinmişti. Denizkızı kuyruğunu çıkarmasına yardım ediyordum."

sökmesine yardım ediyordum."

"Hmm. Ona bundan daha fazlasını yapıyormuşsun gibi görünüyordu."

"Bunu halletmem için beni aradığını sanıyordum."

"Tamam, alay etmeyi bırakacağım. Sana yardım ettiğine dair bir açıklama yapabilirim, ama durum bundan ibaret. Ya da, herkesin bir şeyler olduğunu anladığı 'yorum yok' diyebilirim."

"Üçüncü bir seçenek var mı?" diye soruyorum.

"Ailen ve eski sevgilinle olan durumun dikkatini dağıttığını biliyorum, o zaman neden dikkatini başka bir şeye yöneltmiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Denizkızını kucakla. Oh, ve Hydra-Fuel dün sana ulaştı." "Neden bunu söylemedin?"

"Hoş olmayan şeyleri önce halletmeyi severim. Böylece iyi şeyler daha da iyi olur. Bilirsin, önce spor yap, sonra pasta ye. O tür şeyler."

"Demek Hydra-Fuel, ha?"

Yüzme hokey veya futbol gibi değildir. Milyonlarca dolarlık sözleşmeler imzalanmaz. Yani, sponsorunuz yoksa, masrafları kendiniz karşılırsınız.

koçluk, ekipman ve seyahat için cep.

Geçen yıl kariyerimin bittiğini düşündüğümde, birkaç sponsorluğum sona erdi. Yüksek performanslı yüzme ekipmanları markası AquaEdge ile uzun süredir devam eden sözleşmem ve Visa ve Colgate ile olan sponsorluk anlaşmalarım. Vivi, Hydra-Fuel ile bir sponsorluk anlaşması üzerinde çalışıyor ve anlaşma son aşamaya gelmiş gibi görünüyor.

"Birkaç hafta içinde çekim yapmak istiyorlar. Senin çeşitli şekillerde yüzdüğün ve antrenman yaptığın bir montaj. Kolay bir kampanya olmalı."

"Kulağa hoş geliyor." Cevabımı yumuşatıyorum, ama gerçekte büyük şirketler tarafından hala isteniyor olmak harika bir duygu. "Hukuk ekibime sözleşmeyi inceletirim. Eminim bazı geri bildirimleri olacaktır."

"Herkesle iletceğim."

"Teşekkürler, Viv." Bir saniye tereddüt ettikten sonra konuyu değiştiriyorum. "Konuyla alakasız ama dedektiflik becerilerin nasıl?"

"Ben bir halkla ilişkiler uzmanıyım, casus değil," diye azarladı. "Ama aynı zamanda bir kadını, yani oldukça iyiyim."

"Deniz kızının adı." "Biraz araştırırım." "Teşekkürler."

Vivi ile görüşmeyi sonlandırıp telefonumu cebime koydum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip omuzlarımı silkiyorum.

O anda kütüphanenin pencere pervazında bir şey fark ettim.

Ağaç yongaları ve çalılarla süslenmiş bahçeden geçerek pencereye ulaşıyorum ve bunun bir resim olduğunu fark ediyorum.

Ona uzanmak üzereyken, cebimdeki telefonum titrer ve bu sefer Charlie'nin dün bana gönderdiği randevu hatırlatmasını gösterir.

Resmi elimde, Coral Cove'daki tıbbi spa ve salon Spruce'a doğru yola çıkıyorum.

Bekleme odasında Logan, Eli ve Charlie'yi buldum.

Logan elimdeki tabloya başını sallar ve incelemek için elimden alır. Kulaklarından kulaklarına kadar gülümser. "Bir deniz kızıyla tanışıp bir Covey mi buldun? Lanet olsun dostum, sen lanet olası bir uğur muskasısın."

Deniz kızı hakkındaki yorumlarını görmezden geliyorum. Arkadaşlar, bu sabah antrenmanda beni yüzüstü bırakan kadın hakkında zaten yeterince sataştılar.

"Covey nedir?" diye soruyorum.

"Birkaç ay önce, bu plaj resimleri şehirde rastgele ortaya çıkmaya başladı. Birisi Covey adını buldu. Bu isim, Coral Cove ve İngiliz anonim sokak sanatçısı Banksy'nin birleşiminden oluşuyor. İnsanların buldukları resimleri paylaşabilecekleri bir sosyal medya sayfası bile var." Bana geri veriyor. "Bunu nereden buldun?"

"Kütüphanenin yakınında."

"Dur. O *senin* sahil evin değil mi?" diye sordu Charlie.

"Siktir. Daha önce fark etmemişim." Logan daha yakından bakmak için yaklaşıp. "Bunu senin bulman kader olmalı."

Eli inler. "Logan son zamanlarda mistik şeylere meraklı. Auralar ve meditasyon. Geçen hafta beni aura temizleme atölyesine sürükledi."

Logan Eli'ye sırtarak bakıyor. "Hoşuna gitmişti."

Eli çenesini Charlie'ye doğru kaldırır. "Bu da başka bir aura okuma olmasa iyi olur."

"Güven bana. Bununla alakası yok," diyor Charlie, yanakları hafifçe kızarak.

Tam o sırada, resepsiyonist bize doldurup imzalamamız gereken formları verir. Belgeyi gözden geçiririm.

"Bu form neden tamamen ağartıcıyla ilgili?" diye soruyorum.

Eli, klipboardu masanın üzerine bırakır ve ayağa kalkar. "Dostum, saçımı ağartmayacağım. Bunu Paris'ten önce yapmıştık ve berbat görünmüştüm."

"Hayır dostum, havalı görünüyordun," diye itiraz eder Logan.

Eli başını sallar. "Saçlarım soldu, sen de biliyorsun."

Resepsiyonist eliyle bir hareket yaparak bizi uğurlar. "Ağartıcı kısmını dikkate almayın, bugün alacağınız hizmetlerin bir parçası değil."

Saçımı boyatmayacağımız için mutluyum ama yine de ne yapacağımızı merak ediyorum.

Dikkatimi Charlie'ye çeviriyorum. "Burada tam olarak ne yapıyoruz?"

"Bildiğin gibi, bir geleneğimiz var. Sidney'den önce dövme. Paris'ten önce saç boyama. Denemelerden önceki yoğun antrenman ayları için havayı belirlemeliyiz."

Haklı. Bu bir gelenek. Singapur ve Atlanta'da birlikte yüzdüğüm önceki karışık takımlar da aynı şeyi yapmıştı. O zamanlar, ben genç, deneyimsiz bir yüzücüydim ve daha yaşlı liderlere hayranlık duyuyordum. On yedi ve yirmi bir yaşındaydım, bu yüzden onlar da uysaldı. Singapur'daki oyunlardan önce, aramızda dolaştırdığımız bir havlu vardı, her birimiz onunla kurulanıyorduk.

O hafta her antrenmandan sonra, hiç yıkamadan, şimdi düşününce iğrenç bir şey.

Charlie konuşurken, formdaki iki kelime beni şok etti: anal ağda.

"Ne lan bu?" diye fısıldadım. "Anal ağda mı? Cidden mi, Charlie?"

Eli gülmeye başlar, ki bu onun normalde ciddi mizacına pek uymayan bir tepki.

"Ne oluyor lan?" diye soruyorum.

Eli'nin gözleri eğlenceden parlıyor. "Bir kız Charlie'ye kışının çok kıllı olduğunu söylemiş."

"Sana bunu gizli olarak söylemiştim," diye fısıldadı Charlie.

"Yine de, hepimiz buradayız." Eli bekleme alanını işaret eder.

Logan başını sallar. "Öncelikle, arkada bulunan herkesin gördüklerini rahatça kaldırabilecek durumda olması gerektiği konusunda hemfikir miyiz? Tüyler ve diğer her şey."

Charlie'nin yanaklarının pembe rengi koyulaşır. "Manevi desteğe ihtiyacım var ve bunun bir taşla iki kuş vurmak olacağını düşündüm. Zaten drag için her zaman vücut kıllarımızı alıyoruz."

Eli başını sallar. "Kışımı ağda ile temizlemenin split zamanımı kısaltacağına beni ikna edemezsin."

"Madem konu açıldı, paylaşalım bari. Başka kimsenin bu sorunu var mı?" diye sorar Charlie.

Logan başını sallar. "Bu konuda yorumum yok.

Hiç kış deliğime bakmadım ve bunu yapmayı da planlamıyordum."

"Yalancı, kış oyunlarını sevdiğini biliyorsun. Bana, birlikte olduğun kadınlardan birinin bunu sevdiğini ve bunca zamandır neyi kaçırdığını inanmadığını söylemiştin. Bu yüzden Marika'ya bunu önerdim ve o da benim kış deliğimin kıllı olduğunu keşfetti. Yani aslında hepsi senin suçun."

"Kıllı kış deliğin benim suçum mu? İtalyan kökenli olmanla bir ilgisi olamaz mı?" Logan karşılık verir.

Eli ve ben birbirimize bakışırız. Bugün gerçekten çok tuhaf bir gün.

"Korkuyor musun?" Charlie, bebek sesiyle Logan'ı kışkırtıyor. "Elini tutacak birine mi ihtiyacın var?"

"Kışımı ağda yaptırmayacağım ve yaptırsam bile, bunu yaparken elimi tutacak birine ihtiyacım olmaz."

"Bu konuda neden utangaçsın? Her gün duşta sikini görüyoruz," diye tartışır Charlie.

"Evet, ama sana kıcıımı göstermek konusunda sınırimi çiziyorum," diye homurdanır Logan.

"Peki. Bebeklik yap. Zaten kıcıını görmek istemiyordum."

Bu saçma konuşmaya başımı sallıyorum. Sanırım kendi iyiliğimiz için fazla yakınız.

"Karar Rory'nin," diyor Eli, bana doğru başını sallayarak. Gözleri, on iki yıldır takım arkadaşı ve dost olduğumuzu gösteren saygıyla doludur. Doğrudan söylemese de, bu muhtemelen benim son uluslararası yarışım ve grup olarak böyle bir şey yapacağımız son sefer.

Göt deliğimi ağda yapmak ister miyim? Kesinlikle hayır. Prosedürün ve yan etkilerin ne olduğunu öğrenmek için küçük yazıları bile okumadım. İyi bir aday olup olmadığımı bilmek için göt deliğimi hiç görmedim bile. Ancak, yarışmadan önce tıraş olurken jiletimin üzerinde ne olduğunu biliyorum, bu yüzden sanırım orada bir şey var.

Logan'a bakıyorum.

"Kimse yapmak zorunda değil," diyorum, bakışlarımı Charlie'ye çevirerek, "ama takım arkadaşımızı desteklemek ve bu deneyimi birlikte yaşamak gerçekten çok havalı olurdu."

Charlie kulaklarından

kulaklarına kadar gülümser.

Eli onaylayarak başını sallar.

Ben ve Eli arasında Logan homurdanır.

Bir kadın teknisyen, mavi lateks eldivenlerini giyerek dışarı çıkar ve bize bakıp sırıtarak "İlk kim?" der.

Logan başparmağını benim yönüme doğru salladıktan sonra bana alaycı bir gülümseme attı.

"Sıra sende, Kaptan."

Kıçımdaki yanaklar hiç bu kadar birbirine değmemiştir. Sinir bozucu bir durum. Bu sabah kısa bir koşu yapmanın dizimi gevşetmeye yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama tek yaptığı, yeni ağda yapılmış kış deliğime ve kasıklarımın arasına dikkat çekmek oldu.

Kolayca utanmam, ama ağda teknisyeninin testislerimin altına ulaşabilmesi için tutmam gereken pretzel pozisyonu çok aşağılayıcıydı. Logan'ın çılgınlıkları koridorda yankılandığında, ilk ben başladığım için mutlu oldum.

Dün geceki olaylardan sonra, eve gidip valizimi boşaltmayı bitirdim ve yeni aldığım tabloyu yatak odamdaki şifonyerin üzerine koydum. Birinin benim sahil evimi resmetmiş olması harika bir şeydi, ama tablo da muhteşemdi. Uzman değilim, ama eğitimsiz bir göze bile sanatçının son derece yetenekli olduğu açıkça görülüyor.

Emerald Beach boyunca üç mil koşup geri döndükten sonra, su kenarında durup serin suyun ayaklarımın üzerinden akmasına izin vererek çevremdeki güzelliğin tadını çıkardım. Kaliforniya, dizimin rehabilitasyonu ve kız kardeşim Whitney ile vakit geçirme konusunda başarılı olsa da, eve dönmek güzeldi.

"Lulu! Hayır!" Kadın bağıyor, hemen ardından küçük altın rengi bir köpek yanımdan geçip suya atılıyor. Akıntı köpeği sürüklemekten önce, eğilip onu kucaklarım.

Yavru köpeğin gözleri yaramazlıkla dolu, ağzı sanki gülümsüyormuş gibi açık, denize sürüklenebileceğinin farkında değil.

Kadının köpeği kovaladığını görmek için arkama döndüğümde, yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Oymuş.

Köpeğiyle beni gördüğünde, seçeneklerini değerlendirir gibi bir an tereddüt ediyor. Bir an için, benimle yüzleşmektense köpeğini terk etmeyi düşünüyor gibi görünüyor. Ama sonunda köpeği almaya karar veriyor.

Elini uzatıp köpeği benden alır, iyi olup olmadığını kontrol eder ve sonra güzel yüzünde somurtkan bir ifadeyle bana bakar. "Beni takip mi ediyorsun?"

Suçlama gibi gelen sorusuna kaşlarını kaldırıyorum. "Şimdi köpeğini kurtardığım için bana teşekkür etmen gereken kısım."

"Teşekkür ederim," diye homurdanır. "Ve bu benim köpeğim değil. Ben sadece onun bakıcısıyım," der ve tasmaları bir direğe bağlı üç köpeğin sabırla beklediği, kuyruklarını salladıkları tahta kaldırımı doğru işaret eder.

"Yani, köpek gezdiricisi ve yarı zamanlı deniz kızı mısın?"

Siyah, "tuzlu" beyzbol şapkasının altından bana göz kırptı.

Hatırladığımdan daha da güzel. Gözlerim, güneşin öptüğü pürüzsüz, uzun bacaklarının derisini takip ediyor. Kot şort ve altında dantelli bir katman olan bol bir tişört giyiyor. Uzun saçları, şapkasına dolanmış bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Sınırları biliyorum ve onlara saygı duyuyorum, ama şu anda tüm benliğim bir bahane bulup onunla iletişime geçmek istiyor.

Dün daha dostçaydı, ama bugün turkuaz rengi gözleri bana o kadar şiddetle bakıyor ki, beni geriye doğru savuruyor.

Gözlerinin gömleksiz göğsümü ve vücudumu incelediğini izliyorum. Stoik yüzü, incelemeyi gizleyebilirdi ama son anda dudakları daha fazla hava almak için açılıyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse, seni takip etmiyorum. Takip etmek planlama gerektirir. Bu sadece mutlu bir tesadüf."

"Sen öyle diyorsan, Rory Shields." O, diğer köpeklerin yanına doğru sahilde geri dönmeye başlamıştı, ben de onu takip ettim. Yolda, koşarken sahilde bırakmış olduğum ayakkabılarımı ve tişörtümü aldım, sonra ona yetişmek için koşmaya başladım.

"Bana adını söylersen, bu sık karşılaşmalarımız daha dostane olabilir, sence de öyle değil mi?"

Aniden dönüyor ve uzun, sarı at kuyruğu göğsüme çarpıyor. Yüzü tekrar görünür hale geldiğinde, güzel ağzı somurtkan bir ifadeye bürünmüş.

"Kim dostça olmasını istediğimi söyledi?" diye sorar.

"Dün, bankta yaptıklarımızla ilgili sorgulama sırasında beni terk ettiğinde, bu ipucunu anlamalıydım."

Yürüyüş yoluna geri döndüğümüzde, Lulu'nun tasmaını takar, sonra diğer köpekleri tahta direktan çözer. Ayakkabılarımı giyerim, sonra eğilip tatlı görünümlü bir dachshund'un kafasını okşarım. Tasmaındaki isim Cali'dir.

"Merhaba Cali. Tanıştığımıza memnun oldum." "Cali yabancılarından hoşlanmaz."

Cali pençelerini ayaklarıma koyup bana yaslandığında, Wildflower'a bakıyorum. Bu, son iki günü tekrar tekrar düşünerek onu uydurmuş olabileceğimi merak ettikten sonra ona verdiğim isim.

O iç geçirir. "Gittiğim için üzgünüm. Edgar'ın yanına gitmem gerekiyordu."

"Edgar mı?" Bu resmi isme gülümserim. "Edgar kim? Erkek arkadaşın mı?"

Dudaklarını sıkıştırır. "Şey..."

"Anladım. Belki de Edgar'la olan bu şey bir durumdur? Henüz bir isim koymadığın bir şey?"

Omuzlarını geriye doğru çeker. "Hayır, biz kesinlikle birlikteyiz."

Başımı sallayıp ona hafif bir gülümseme atarım, ama göğsümün altında hayal kırıklığı dalgaları yükselir. Hiç mantıklı değil. Şu anda bir ilişki aramıyorum, ama bu kadını tekrar görmek içimde tuhaf hisler uyandırıyor. Ve onun çıktığı adam hakkında konuşmasını dinlemek garip bir şekilde yıkıcı.

"Gitmem gerek." Bir eliyle tasmaları tutarken, diğer eliyle sırt çantasını açıp bir kaykay çıkarır.

Onu bırakmaya hazır değilim. Kaykaya doğru başımı sallarım. "Kaykay mı yapıyorsun?"

"Hayır, sadece bana konuşmaya çalışan garip erkekleri uzak tutmak için yanımda taşıyorum."

Tabii ki benden bahsediyor, ama sanırım şaka yapıyor.

"Yabancı erkekler, ha?" Etrafıma bakıyorum. "Etrafta öyle birini görmüyorum, ama kimse seni rahatsız etmesin diye burada bekleyeceğim." Ona geniş bir gülümseme atıyorum.

Yüzündeki öfkeli ifade beni boğazlıyor. Neden onun yanında olmak istediğimi anlamıyor gibi ve bu ifade beni ona daha da yakınlaşmak istememe neden oluyor. Onu daha yakından tanımak istiyorum.

"Ne zamandır kağıt parçalayıp duruyorsun?" diye soruyorum. "Yeterince uzun süredir."

Bana hiçbir şey söylemiyor, ama onunla konuşmak çok keyifli.

Ya da en azından onunla konuşmaya çalışıyorum.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum. "Ne?"

Kafası karışmış görünüyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Kuyruğunu keserken mi? Astım krizin sırasında mı..."

"Hayır," diye keskin bir şekilde sözümü kesiyor. "Sen değilsin. Benim."

"Vay canına. Daha adını bile bilmiyorum ama şimdiden nutuk atmaya başladın." Kaykayının tekerleklerinden birine dokunarak onu harekete geçiriyorum. "Biliyor musun, hep öğrenmek istemişimdir."

Beni görmezden gelerek köpekleri tahta kaldırımdan aşağıya doğru yönlendirir ve ben de onun yanına yaklaşırım.

"Evet, ama bugün uygun bir gün değil, Flipper." Bana yan dönerek uzaklaşır.

"Flipper?" Bu takma ada gülümsüyorum. Erkekçe ya da seksi bir isim değil, ama bu kadının beyninin beni bir kez daha düşünmesini sağlayacak her şeyi kabul ederim. "Beğendim."

Kısıp bir kahkaha attı. "Sen seversin." "Neden?" diye sordum.

"Yunuslar, suda yaşayan golden retriever'lardır."

Anladığımı belirtmek için başımı sallarım. "Golden retrieverlar oynak, güvenilir ve sadıktır. Kabul ediyorum."

Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdiğini gördüm. Bu, daha önce bana attığı ters bakıştan çok daha iyiydi. Onunla ilerleme kaydediyordum ve şimdi durmak istemiyordum.

"Hadi, Wildflower. Bir dene." "Wildflower mı?" O alaycı bir şekilde güldü.

"Evet, dövenden gibi." Onun bileğindeki dövmeyi işaret ettim.

Burnunu kırıştırır, ama yemin ederim ki öfkesinin altında neredeyse bir gülümseme gizlidir. Aniden durur ve köpeklere oturma emri verir. Tek tek, ödül mamaları ve övgü dolu sözler dağıtır.

"Ne iyi bir çocuk," der siyah labrador Chef'e tatlı ama boğuk bir ses tonuyla ve ona ödülünü verir. Kahretsin, bunu daha sonra tekrar izleyip, benimle konuşuyormuş gibi davranacağımı biliyorum.

Uslu bir çocuk ol, Rory, ve benim için dizlerinin üzerine çok.

Evet, bu artık beynimden çıkmayacak. Köpeklerin hepsiyle ilgilendikten sonra bana döner.

"Büyük ağaç, sert düşer deyimini bilir misin?" Parmağını vücudumun uzunluğu boyunca gezdirir. "Bu sana atıfta bulunuyor. Sen büyük ağaçsın."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Düşeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tahtam senin için çok küçük. Yerçekimi ve kütle merkezi bu felakete sadece yardımcı olacak."

Bu kesin bir hayır değildi, yani onu yıpratıyor olmalıyım.

"Meydan okumanı kabul ediyorum." Onun kolunun altından kaykayı alıp yere koyuyorum.

"Bu bir meydan okuma değildi. Sadece bunun muhtemelen kötü sonuçlanacağını söylüyorum."

Doğası gereği rahat biriyim, ama yüzmede bu noktaya rekabetçi bir ruh olmadan gelemedim. Bu gerçek bir rekabet değil, ama şimdi

benden şüphe duyduğu için, ona yanıldığını kanıtlama ihtiyacı hissediyorum.

Bir ayağımı tahtaya koyuyorum, sonra diğerini de, hissetmek için, sonra ona içten bir gülümseme atıyorum. "Bana olan güvenini geliştirmeliyiz."

"İstediğin her şeyi elde etmek için o çekici gülümsemene güvenmen konusunda çalışmalıyız."

"Yani, çekici olduğumu mu söylüyorsun?" diye alay ediyorum ve ona bir gülümseme daha atıyorum.

Yine iç çekip başını salladı. "Kayıtlara geçsin, ben buna karşıyım ve başına gelebilecek herhangi bir yaralanmadan sorumlu değilim." Ellerini açarak denemem için bana izin verdi.

"Herhangi bir ipucu var mı?" diye soruyorum ve tahtaya basıyorum.

Açıdan bakıldığında bile, 48 numara koşu ayakkabılarım tahtanın kenarlarından sarkıyor. Tahtanın benim için çok küçük olduğunu kastettiğini anlıyorum, ama onunla vakit geçirme fırsatını kaçırmak istemiyorum.

İçten içe, vücudumu bilinmeyen durumlara maruz bırakmamam gerektiğini biliyorum. Dizim tamamen iyileşti, ama sahip olmadığım becerilerle bir kadını etkilemek gibi aptalca bir şey yapmak, bela aramak demektir. Ama o, dengemi korumama yardım etmek için serbest elini uzatıp, köpekler bizi takip ederken beni tahta kaldırımında yönlendirirken, artık duracağımı biliyorum.

Hayatımda hiç kaykay sürmedim, bu yüzden televizyonda gördüklerimi taklit ediyorum.

Hızlanmaya başlıyorum. Wildflower yanımda koşuyor, köpekler de itaatkar bir şekilde onun yanında koşuyorlar. Nefesinin hafifçe kesildiğini fark ediyorum ve bunun astımını çok zorlayıp zorlamadığını merak ediyorum.

Bu kadar hızlı hareket edebileceğimi bilmiyordum. "Rory!" diye bağılıyor.

"Yavaşla!"

İstiyorum ama nasıl duracağımızı hiç konuşmadık. O ve köpekler bana yetişirken, fren yapmak için bir ayağımı yere koyuyorum.

Serbest eliyle bana uzanıyor, ama köpekler onu geri çekiyor ve tüm momentumum yön değiştiriyor... doğrudan ona doğru.

En küçük köpeği ayağımın altında ezmek için dönmeye çalışıyorum. Bloklardan çıkış hızım rakipsizdir, ama şu anda bana bir faydası yok. Kaykay, köpekler ve Wildflower'ın hepsi kaotik bir girdap halinde çarpışıyor.

Ve sonra, artık çok geç.

Bir çığırta duyarım. Dizimde, dirseğimde, bileğimde ağrı hissetmeye hazırlanırım, ama düşmenin şokundan başka bir şey hissetmem.

Hasarı değerlendirmek için aşağıya
bakıyorum. Yaralanmamışım.
Çünkü Wildflower dūřuřumu engelledi.
Sol bileği garip bir şekilde bükülmüş ve omzumun altında sıkışmış.
Kahretsın.

yedi

YAZ

Bileğim zonkluyor. Ve Rory Shields'ın sert, gömleksiz vücudu, avokado tostı gibi üzerime yayılmış durumda.

"Kahretsin. İyi misin?" diye soruyor.

Beni okyanustan çıkardığında da aynı soruyu sormuştu, ama şimdi, benim tehlikeli duruma düşmemin sebebi olarak, yakışıklı yüzü acıdan buruşuyor.

Bir dakika önce ne kadar ağır bir yük olmasına rağmen, benden sıçrayarak, omzuyla yer arasında sıkışmış bileğimi serbest bırakıyor.

"İyiyim." Hareketin gerginliği azaltacağını umarak bileğimi çevirmeye başlıyorum, ama keskin ağrı yüzümü buruşturmama neden oluyor.

"İyi değilsin." Rory'nin yüzü gerginleşir, sanki benim ağrım fiziksel olarak onu da etkiliyor gibi. "Bileğini kontrol ettirmeliyiz."

Damarlarımda dolaşan sinir bozukluğuna rağmen, elimden geldiğince nazikçe bileğimi çekiyorum.

"Demek istediğim, iyi olacağım," diyorum. "Buz falan koyarım."

Gömleğini giyer ve artık onun dalgalı kaslarına bakmak zorunda kalmayacağım için minnettarım. Az önce söylediğim her şeyi görmezden gelerek, köpeklerin tasmalarını toplar, sonra yaralanmamış elimi alır ve bizi plajdan uzaklaştırmaya başlar.

"Hadi. Seni arabayla götüreceğim."

Bileğimde bir sorun olduğunu kabul etmiyorum çünkü bu, geçen hafta başıma gelen kötü şeylerin listesine bir yenisini daha eklemek anlamına gelir. Coral Cove'un benim için doğru yer olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Yaşadığım diğer kasabalarda insanlarla bu kadar çok etkileşim kurmam gerekmiyordu. En önemlisi, Rory gibi kaslı, mükemmel gülümsemeli ve iyi kalpli bir erkek yoktu.

"Rory, doktora gidemem," diyorum ve elimi onunkinden çekiyorum. "Sigortam yok. Acil servisin masraflarını karşılayamam."

Eğer ailemin kim olduğunu bilen biri olsaydı, söylediklerim gülünç gelirdi ama onlar yıllardır hayatımın bir parçası olmadıkları için, söylediğim her şey doğru. Astım ilacımı bile idareli kullanmak zorunda kaldım.

Sözlerim aramızda asılı kalır. Onun duyduğunu biliyorum, ama o çoktan kaykayımı ve sırt çantamı almış, köpeklerle birlikte uzaklaşmaya başlamıştır.

"Jeep'im bu tarafta."

"Rory," diye sesleniyorum, ama o yürümeye devam ediyor.

Onu takip etmemin tek nedeni, köpekleri almasına izin verememem. Onları eve geri götürmem gerekiyor.

"Söylediklerimi duydun mu?" Onun peşinden koşuyorum.

Koyu yeşil bir Jeep Rubicon'un önünde duruyor. Camları, tavanı ve kapıları çıkarılmış. Ona yakışan, sıcak yeşil renkli, sağlam bir araç. Tanımadığım bir adam hakkında böyle düşünmek garip.

Eşyalarımı bagaja koydu, sonra köpekleri arka koltuğa yükledi ve bana döndü.

"Tıbbi hizmetler benim sorumluluğumda. Seni düşüren benim."

Yakışıklı yüzüne kazınmış acı, göğsümü sıkıştırıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Yaralanan ben olsam da, bana öyle bakmasını engellemek için her şeyi yapardım.

Büyük eli, incinmiş bileğimi okşuyor. Yaklaşarak, dudaklarını bileğimdeki kemiğe nazıkçe değdiriyor.

"Lütfen, Wildflower." Bu sefer takma adımı söylediğinde tüylerim diken diken olmadı. Yaralı bileğimden salınan endorfinler beni bu sersemlemiş, sarhoş gibi hissettiriyor olmalı. "Baktırmamız lazım. En azından kırık veya çatlak olup olmadığını anlamak için röntgen çekilmeli."

"Seninle tartışmanın bir anlamı var mı?" diye soruyorum. "Hayır."

Hâlâ sersemlemiş halde, sağlam elleri belimi sararak beni yolcu koltuğuna oturtuyor. Vücudumu geçerek emniyet kemerini takıyor ve onun kokusu, çamaşır sabunu, deniz tuzu ve erkeksi ter kokusu, benim alanımı işgal ediyor.

"Bunu kendim de yapabilirdim." Bu sözler hafif bir fısıltı olarak çıkar.

"Biliyorum. Sen inanılmaz yeteneklisin." Sanki diğer insanların benim yetenekli olduğumu kabul etmelerinin beni mutlu ettiğini biliyormuş gibi sırtıyor.

Şef, Lulu ve Scout itaatkar bir şekilde yerde otururken, Rory Cali'yi kucağıma oturtur ve onu emniyet kemeriyle sıkıca bağlayarak güvenliğini sağlar.

"Seni takımımın atletik antrenörüne götüreceğim. O senin bileğini muayene edecek."

Başımı sallarım, zonklayan ağrı beni normalde olduğumdan daha uysal hale getiriyor. Ağrı, Rory'de olağandışı şeyler fark etmemi sağlıyor. Uzun parmaklarının direksiyonu nasıl sardığını, başparmağının pürüzsüz derinin önünden kaymasını nasıl sağladığını gibi.

Yolda, onun ne kadar seksi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kaslı uylukları, sörf şortunun sınırlarına bastırılmış. Büyük eller, uzun parmaklar.

Beni bakarken yakalıyor ve sırtıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Belki de ağrı beni delirtiyor.

Dört durak yapıyoruz, her köpeği güzergâh boyunca bırakıyoruz ve Rory onları içeri sokup yerleştirmeme yardım ediyor.

Sonunda, Coral Cove Su Sporları Merkezi'nin otoparkına girer ve aceleyle kapımı açar.

Su sporları merkezinin içinde, temiz ve keskin bir klor kokusu burnuma çarptı.

"Sporcu antrenörünün ofisi bu tarafta." Rory beni lobiden geçip koridora doğru yönlendirir.

Bir odaya giriyoruz ve Rory, omzuna örülmüş bakır rengi sarı saçlı genç bir kadına el sallıyor.

"Merhaba, Rory." Ona sıkıca sarılır, sonra geri çekilir ve endişeyle kaşlarını çatar. "Lütfen dizinin ağrımadığını söyle."

"Benim değil." Sıcak ve güven veren avucuyla belimi tutarak beni ileri doğru iter. "Arkadaşım düştü. Bileği incindi. Bileğini incittim ve bir bakmanızı umuyordum."

Boğazını temizleyen bir ses duyuldu ve sağımızdaki resepsiyondaki kadın başını salladı. "Rory, o yüzme kulübünün üyesi değil. Antrenörlerimizin bakımı altında değil."

"Bir istisna yapmanızı istiyorum." Rory'nin her zamanki dostça gülümsemesi yerini sert bir ifadeye bırakır. "Lütfen, Winnie."

Winnie resepsiyondaki kadına eliyle işaret eder. "Ben hallederim, Karen."

Winnie'yi koridorun sonundaki bir odaya kadar takip ediyoruz ve o kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Ben Elowyn Mitchell, Carolina Carolina Current'ın spor antrenörü."

Herkes bana Winnie der."

"Memnun oldum." Yaralanmamış elimle elini sıkıyorum. Bir form alıp klipsli tahtaya yerleştiriyor.

"Adınız?"

Gözlerim Rory'ye kayar. Şu anda bu odadan kaçabilir, minibüsümü başka bir yere sürebilir ve hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim, ama bileğim zonkluyor. Sanki kendi nabızı varmış gibi. Bu yüzden kalıp bu yaralanmaya bakmalıyım ve bu da adımları paylaşmamı gerektiriyor.

"Summer."

İtirafım üzerine, Rory'nin gülümsemesi yeniden yerini bulur.

"Summer?" Winnie sorar.

"Summer McKee," diye pes ediyorum, dudaklarım Rory'nin gözlerindeki saf neşeye gülümsemeyle karşılık veriyor. Eğer daha iyi bilmesem, sırf adımları öğrenmek için tüm bunları planladığını düşünürdüm.

"Şimdi mutlu musun?" Winnie bilgilerimi aldıktan ve odadan çıktıktan sonra soruyorum.

Kafasını salladı, yüzünde yine o yürek burkan acı dolu ifade vardı. "Sen tamamen iyileşene kadar hayır."

Winnie birkaç dakika sonra geri döner ve muayeneye başlar.

"Bu nasıl oldu?" Winnie, muayene kapsamında bileğimi nazikçe döndürürken sorar.

Rory dudaklarını sıkıştırır ve ben de daha önce sahil şeridinde yaptığımız konuşmayı düşünmeden edemem. *Büyük ağaç, sert düşüş.*

"Bu dev adam, binmemesi gereken bir kaykaydan düştü ve bu sırada beni ezdi."

Winnie başını sallar. "Erkekler aptal." "Aynen öyle."

"Ben buradayım," der Rory, alaycı bir öfkeyle kollarını sallayarak.

"Biliyoruz," diye cevaplar Winnie, bana anlamlı bir gülümseme atarak. Kırık veya çatlak olmadığı ortaya çıkan röntgenin ardından,

Winnie bana bir atel takıyor. "Bunu bir hafta boyunca gece gündüz takmalısın. Ağrıyı hafifletmek ve şişliği azaltmak için ibuprofen al."

"Rory, şimdi antrenmanın yok mu?" diye soruyor ve parmaklarımı desteğin içine sokup bileğimin altında cırt cırtla kapatıyor.

Duvardaki saate bakıyor. "Kahretsin. Evet, var."

Dalgalı saçlarını eliyle düzeltip ayağa kalkıyor. "Ama birkaç dakika daha bekleyebilirim."

Öyle diyor ama yüzünde paniğin izlerini görebiliyorum. Winnie tsk tsk yapıyor.

"Geç kalırsan Owens seni mahveder."

"Gitmelisin." Onu dürttüm.

"Seni böyle bırakmak istemiyorum."

Winnie aramızda iç geçirir. "Siz ikiniz çok tatlısınız."

"Hiç de öyle değiliz," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, biraz perspektif kazanmaya çalışarak. "Ve ben iyiyim. Muhtemelen buna bile ihtiyacım yok." Kolumu destekle kaldırıp sallıyorum, ama bileğim hala ağrıyor.

"Hayır, ihtiyacın var," diye tartışır Winnie. "En azından şişlik inene kadar."

Rory Winnie'ye döner. "Onu eve götürebilir misin?" "Tabii ki."

"Teşekkürler." Rory, kapıya dönmeden önce Winnie'nin yanağına hızlıca bir öpücük kondurur.

Bir saniye boyunca, geniş omuzları ve kaslı sırtı tişörtünün altında dalgalanan Rory'yi izledim, ama Winnie'nin yanağına öpücük kondurup veda bile etmemesi, bakışlarımı hızla kaçırmamı ve kol bandajının aniden ayarlanması gerektiğini iddia etmemi sağladı. Onun ilgisini çekmek istediğim için kendimi aptal hissettim ve bunu başaramadığım için kendimi kötü hissettiğim için daha da aptal hissettim.

Rory ve ben neredeyse hiç tanışmadığımız için bu durumun hiçbir önemi olmamalı, ama göğsüm yine o sıkışma hissini veriyor. Beynimin bunu bastırmaya çalışmasına rağmen, sol göğüs kafesimdeki içeriğin Rory'ye karşı güçlü bir tepki verdiğini fark etmemi sağlıyor.

Bir an sonra, fayans zeminde bir gıcırta duyuldu. "Oh, Summer?"

Başımı kaldırıp baktığımda, Rory kapıda aniden durmuş, sonra dönüp bana doğru yürüyor. Yemin ederim, beni kollarına alıp sonsuza kadar saklayacakmış gibi görünüyor.

"Evet?" diyorum, o kadar rahat bir şekilde ki, kendi soğukkanlılığımdan bile etkileniyorum. Burkulmuş bileğimi eline alıyor ve atelin açıkta bıraktığı tek yer olan parmaklarımı öpüyor. Sıcak, yumuşak dudakları parmak uçlarımı gıdıklıyor.

"Seni incittiğim için üzgünüm."

Bu sinir bozucu derecede tatlı. Erimek ve sonra beni zayıf düşürdüğü için ona bağırarak istiyorum. Ama bunların hiçbirinin anlamı yok çünkü o çoktan kapıdan çıkıp gitmiş.

Winnie, Rory'ye söz verdiği gibi ziyaretimle ilgili evrak işlerini bitirdikten sonra, beni eve bırakmayı teklif ediyor.

Winnie ile su sporları merkezinden ayrılırken, daha önce girdiğim ana girişten çıkmıyoruz, bunun yerine beni uzun bir koridordan geçerek kapalı havuzlardan birinin yanından geçip, şimdiye kadar gördüğüm en büyük açık havuza açılan bir yan kapıdan dışarı çıkarıyor.

Yüzücüler kulvarları doldurmuş durumda. Su sıçrama sesi neredeyse ritmik.

Hangi yüzücünün Rory olduğunu ayırt etmek imkansız. Hepsi beyaz yüzme bonesi ve koyu renk gözlükleriyle aynı görünüyor, kulvarda istikrarlı bir şekilde ilerliyorlar, güçlü, kaslı kolları sudan çıkıyor. Hipnotize edici bir manzara.

"Rory orada." Winnie işaret ediyor. "Dördüncü kulvar."

Gözlerim ona takıldığında, yanıldığımı fark ettim. Hepsi aynı görünmüyor. Artık onu gördüğüm için, Rory göze çarpıyor. O bir şaheser. Suyu yararak ilerleyen bir insan sanat eseri. Nefes almak için başını çevirdiğinde, oksijen aramak için ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor. Bir makinenin çalışmasını izlemek gibi. Her kulaç zahmetsizce atılıyor.

"Kardeşim Eli onun yanında." Winnie bana sudaki diğer yüzücülerden bahsedip duruyor ama gözlerimi Rory'den ayırmam imkansız. Rory'nin plajda göğsünü ve karın kaslarını gördüm, ne kadar güçlü ve belirgin olduklarını. Her kasın bir görevi olduğu ve en yüksek performansa ulaşmak için çalıştırıldığı açık.

Keşke eskiz defterim yanımda olsaydı. Bütün gün onun hareketlerini çizerek geçirebilirdim. Hareket halindeki insan figürü, üzerinde çalıştığım bir konu. Plaj manzaraları ve natürmortlar bana doğal geliyor, ama bu tür hareketleri yakalamak, sanatımda gelişmek istediğim alan.

"—böylece Carolina Current yüzme kulübü oldular."

Rory'nin yüzüşünü izlediğim süre boyunca Winnie'nin benimle konuştuğunu fark ettim.

"Harika." Omuz silkiyorum, kayıtsızlık maskemle geri dönmeye çalışıyorum, ama eskisi gibi uymuyor. Şimdi çok sıkı geliyor, şakaklarıma baskı yapıyor.

"Ne kadar süre yüzecekler?" diye soruyorum.

"Bu antrenman genellikle iki saat sürer. Ve bu sadece suda geçirdikleri süre. Kuru zemin antrenmanı da var. Ve ağırlık antrenmanı programı."

"Kuru zemin nedir?" diye soruyorum.

"Hareketlilik egzersizleri, esneme, karın kasları çalıştırma."

Bir yüzücünün ağırlık antrenmanı ile kaslarını geliştirip esnekliğini artırması mantıklı geliyor, ama bir yüzücünün yüzmekten başka bir şey yaparak antrenman yaptığını hiç düşünmemiştim.

"Arabam bu tarafta." Uzakta bulunan bir kapıyı işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum. "Seni nereye götürüyorum?"

"Salty Pirate Café."

O da başını sallayarak arabayı park yerinden çıkarır. "Tanrım, onların hush puppies'leri çok lezzetli."

"Evet, oldukça iyiler." Destek bandını oynatıyorum. "Coral Cove'a yeni gelmiş olmalısın."

"Birkaç aydır buradayım." "Nerede yaşıyorsun?" diye sordu. "Karavan parkında. Karavanım var."

"Çok güzel. Ben de hep daha fazla seyahat etmek istemişimdir. Eminim bir anda toparlanıp taşınabilmeyi seviyorsundur."

"Güzel." Her şeyi ayarlayıp Tennessee'den ayrıldığımda, istediğim tek şey özgürlüktü, ama birkaç yıl yollarda geçirdikten sonra, daha fazla istikrar arzulamaya başladım. O zaman Coral Cove'u buldum.

"Coral Cove'da uzun süre kalacak mısın?" "Bilmiyorum.

Belki."

Kısa bir sürüşten sonra, Winnie restoranın arkasındaki otoparka girdi.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Arabadan inmeye başlıyorum, ama o beni geri çağırıyor.

"Summer, bekle."

"Evet?"

Güneş gözlüklerini başının üstüne itti. "Kadın kadına, Rory hakkında seni uyarmam gerek."

Onun keskin ses tonu göğsümü sıkıştırır. Hiç tanımadığım ama iyi bir adam olarak gördüğüm Rory'nin kötü bir şöhreti olabileceği düşüncesi hoşnutsuzluk hissi uyandırır.

Bir yandan, Rory hakkında ne söyleyeceği önemli değil. Kimsenin beni bu adam hakkında uyarmaya ihtiyacı yok. Ailemin zehirli evliliği ve eski erkek arkadaşım, ilişkilerden uzak durmam için ihtiyacım olan tüm uyarılar.

Diğer yandan, onun ne söyleyeceğini merak ediyorum. "Evet?" diyorum.

O dramatik bir şekilde iç çeker. "Rory Shields kronik bir aşırı yardımseverdir. Bir şey mi düşürdün? Sen düşürdüğünü fark etmeden o onu yerden alır. Market poşetiyle mi uğraşıyorsun? O çoktan onu taşımaya başlamıştır. Üşüyor musun? Boom... sen itiraz etmeden onu kapüşonlu sweatshirtine sarar. Bu hiç bitmez."

Anlıyorum. Winnie, Rory'nin sadece iyi bir adam olduğunu bilmemi istiyor. Ben özel değilim ve o herkese çok yardımcı oluyor. Sorun değil.

"Yani, Rory'nin beni bileğimi kontrol ettirmek için götürmesinin tamamen normal olduğunu ve bunu kimseye yormamamı, çünkü bunu herkes için yapacağını mı söylüyorsun?"

Dudakları seğiriyor, sonra yaramaz bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Oh, hayır. O kesinlikle senden hoşlanıyor. Ve sana bakışları?" Kendini yelpazeliyor. "Röntgenini çektikten sonra yüzüme biraz soğuk su serpmek zorunda kaldım."

Konuşmanın yönünün değişmesiyle şaşkınlık içinde gözlerimi kırptırırım.

"Bir ara birlikte takılmalıyız." Saatine bakar. "Geri dönmem gerek, ama Rory'ye sana numaramı vermesini söyleyeceğim."

Ben itiraz etmeden, Winnie park yerinden çıkıp sokağa girer.

O senden kesinlikle hoşlanıyor.

Ne bu, dördüncü sınıf mı? Evet mi hayır mı? Pfft.

Bileğime bakıyorum. "*Vahşi çiçek, dövmen için,*" demişti. Bu düşüncüyü kafamdan silip işime gidiyorum.

sekiz

RORY

Antrenmana gitmek için aceleyle ayrılmak ve Summer'ı bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu, ama son setimi bitirir bitirmez, hızlıca duş almak ve üstümü değiştirmek için soyunma odasına yöneldim.

Summer.

Antrenman boyunca, onun adı kafamda bir slogan gibi yankılanıyordu. Ona Wildflower demek hoşuma gidiyor, ama Summer ona çok yakışıyor.

Winnie'ye Summer'ı sorduğumda, onu birkaç saat önce The Salty Pirate Caf 'ye bıraktığını söyledi. Şansım çok az olabilir, ama başka bir seçeneğim olmadığı için oradan başlayacağım.

Böylece kendimi Coral Cove'un en ikonik restoranlarından birinin bulunduğu mavi ahşap binanın önünde buluyorum. Kapıyı açtığımda, akşam yemeği için gelen kalabalık çoktan yerini almış. Su sporları merkezinden çıkarken aldığım protein shake beni idare etmeye yeterdi, ama taze balık kokusu çok cezbedici ve koçun bizi zorlu bir antrenmana tabi tutmasından sonra, şu anda karnımı doyurabilirim.

"Merhaba, Rory. Masa ister misin?" Mae, ben yaklaşırken resepsiyondan sorar.

Burası küçük bir kasaba ve tanınmanın avantajları var. Akşam yemeği saatinde en popüler restoranda masa bulmak gibi.

"Merhaba Mae. Birini arıyorum." Yemek salonuna doğru bakıyorum. "Sarı saçlı. Mavi gözlü. Sol gözünün altında çil ve çenesinde küçük bir yara izi var." Mae bana göz kırpmıyor ve Summer'ın yüzünü tarif etmek için daha az takıntılı yollar bulmam gerektiğini anlıyorum. "Melek gibi görünüyor ama çok enerjik. Sanırım daha önce buradaydı, bu yüzden çoktan gitmiş olabilir."

Gözümün ucuyla sarı bir at kuyruğu gördüm.

Summer.

"Onu buldum." Summer'ın yönünü işaret ettim.

"Oh, Summer." Başını sallar, sonra masa haritasına bakar. "Bu akşam terasta çalışıyor. Onun bölümünde oturmak ister misiniz?"

O anda elindeki tabakları gördüm. Ağır seramik tabaklarda yengeç köftesi, karides ve mısır lapası, dana eti ve en sevdiğim deniz ürünleri turtası vardı.

Aniden farkına varıyorum. Summer burada garson.

Ama bileği incinmiş ve Winnie ona dinlenmesini söylemişti.

Sol dizim, spor antrenörümün talimatlarına her zaman uymadığımı söyleyecektir, ama sonunda kendinize dikkat etmezseniz, sakatlık sizi yakalar.

Deniz ürünleri pot pie'yi görünce midem guruldadı. Ama midemin dipsiz kuyusu olduğunu görmezden gelerek, dikkatimi lezzetli yemeklerden Summer'a ve tabaklarla dolu kollarına çevirdim. Müşterilerin arasından geçmek için yanlara doğru adım atarak masaların arasından ilerliyordum. Yüzünde sıkı bir gülümseme vardı, parmaklarının tabağı daha sıkı tuttuğunu ve ardından yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum.

O teras kapısına ulaşmadan hemen önce ona yetişiyorum. "Summer," diyorum, "ne yapıyorsun?" Sorum ağzımdan çıkar çıkmaz ağzımdan çıktığını fark ettim ki bu pek akıllıca bir soru değildi. Ne yaptığı belliydi.

Gözleri kısılır. "Çalışıyorum."

"Evet, ama olmamalısın." Yaralı bileğini ağırlaştıran iki tabağı elimden alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslayarak tabakları almaya çalışır. "Tabakları geri ver. Bu masaya servis yapmam lazım."

"Öyleyse, yol göster." Elimdeki tabaklarla ona masaya götürmesini işaret ettim, ama o kıpırdamadı.

Gözleri sinirle parlıyor. Benim yaklaşımıyı beğenmediğini görebiliyorum, ama oturup onun acı içinde çalışmasını izleyemem.

"Rory. Tabakları bana ver." "Hayır.

Winnie dinlen ve buz koy dedi." "Ve

çalışmamak gibi bir lüksüm yok."

Etrafa bakıyorum, asılı veranda ışıklarının altında masalar yemeklerini bekleyen aç müşterilerle dolu. Kapının önündeki kuyruk

Summer ve diğer çalışanlar saatlerce meşgul olacak. Bu ağır tabakları uzun bir vardiyada taşıdıktan sonra bileğinin nasıl olacağını tahmin edebiliyorum. İyi olmayacak. İyileşmesi için dinlenmesi gerekiyor.

"O zaman sana yardım edeceğim."

Summer'ın gözlerinde bir duygu parlar ama bakışlarını başka yöne çevirir ve başını sallar.

"Yardıma ihtiyacım yok. Şimdi, o tabakları geri ver. Yemekler soğuyor."

Onları onun ulaşamayacağı bir yere koymak için geri çekilirim.

"O zaman gidelim." Yine ona öncülük etmesini işaret ettim. "Rory, ciddi."

İnsanlar bakıyor."

Haklı. Yemek salonunun ortasında yaşadığımız küçük tartışma, etrafımızdaki masaların dikkatini çekiyor. Ama ben, sırlıslık ve sadece bir mayoyla ulusal televizyonda röportaj yapmaya alışkınım, bu yüzden bakışları beni rahatsız etmiyor.

"Ee?"

"Yani, olay çıkarmamanı istiyorum. Burası benim çalıştığım yer. Patronumun işimi yapamadığımı düşünmesini istemiyorum."

Bana kızdığında çok güzel oluyor. Her zaman güzel olduğunu fark etmeye başlıyorum, ama özellikle mavi gözleri kızgınlıkla parladığında ve üst dudağı öfkeyle kıvrıldığında.

Chino şortumun fermuarının altında, penisim hareketleniyor. Bu bir sapıklık mı? Bir kadının bana sinirlenmesi beni tahrik edebileceğini hiç fark etmemiştim.

Eski sevgilim Daphne bana sinirlenmeye meyilliydi, ama Summer'da durum farklı. O daha eğlenceli.

Summer iç geçirir, bir an için tabakları almak için verdiği mücadeleyi bırakıp, alçıyı takmış olan incinmiş bileğini ovuşturur.

"En son ne zaman ibuprofen aldın?" diye soruyorum.

"Antrenörün ofisinden beri hiçbir şey almadım. Şimdi ben..." "Rory Shields, sen misin?" Dönüp bakınca, The Salty Pirate Café'nin sahiplerinden biri olan Alice "Senin. Antrenman için şehre döndüğünü duydum."

Kalın kollarını belime dolayarak bana sarılır. "Merhaba Alice. Seni görmek ne güzel." Ona dostça bir gülümseme atarım ve tabağı düşürmeden ona sarılmaya çalışırken biraz garip bir durum ortaya çıktı. "Dün döndüm."

"Ve şimdi mi uğradın?" Dudaklarını büküyor.

"Eşyalarımı yerleştirmem gerekti ve antrenmanlar beni meşgul etti."

Beni eliyle uzaklaştırır. "Sadece şaka yapıyorum. Ama seni görmek çok güzel." Elimdeki tabaklara bakar, sonra hala bileğini tutan Summer'a.

"Bileğine ne oldu?" diye sordu Alice, yüzünde endişe belirerek.

"Kaykay kazası," diyor Summer.

Alice üzüntüyle başını sallar. "O şeyin beni senin için endişelendirdiğini kaç kez söyledim?"

Summer bana sert bir bakış attı. "Evet, tehlikeli. İnsanlar kaykaya atlamadan önce ne yaptıklarını gerçekten bilmeliler."

"Düşünmeden?" Saçma sapan bu cümlemin sesine gülererek, "Düşünmeden mi?" diye tekrar ediyorum.

"Duydun beni."

Alice, Summer'ın bileğini incelemek için bizim konuşmamızı görmezden gelir.

"Aman Tanrım. Vardiyayı bitirebilecek misin? Dinlenmen gerekiyorsa, tabii ki senin yerine biz bakabiliriz."

Alice, Summer'ın vardiyasını üstlenmeyi teklif etse de, Summer'ın istediği şeyin bu olmadığını biliyorum. Eve giderse maaşını alamayacak. Denizkızı cosplay fiyaskosundan sonra şimdi de çalışmakta ısrarcı olması, paraya ihtiyacı olduğunu açıkça gösteriyor.

"Hayır. Ben iyiyim..." Summer başlıyor, ama ben hemen sözünü kesiyorum.

"Bu yüzden buradayım. Yardım etmek için. Eğer sen ve Summer izin verirsiniz."

Birçok kişinin telefonlarını kaldırıp fotoğraf çektiği, hatta bu anı kaydettiği terasa doğru bakıyorum. Alice de benim bakışımı takip ediyor.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Alice, merakla sorar.

"Tanışmıyoruz," diye cevaplar Summer hemen.

"Tam olarak doğru değil." Summer'a en çekici gülümsememi gösteririm. "Geçen gece tanıştık. Ve bugün tekrar."

Alice'in gözleri büyür. "A-ah, anlıyorum," diye kekeler, yanakları koyu kırmızıya döner.

Summer'ın gözleri, sanki göz bebekleri uzanıp beni boğacakmış gibi şişer.

Bu, Summer ve benim birlikte olduğumuzu ima ediyor gibi mi geldi?

"Çocukların doğum günü partisinde denizkızı kostümü giymişti. Denizkızı kuyruğunu çıkarmama yardım ettim."

Bunun daha iyi olduğunu sanmıyorum. Oops.

"Uh-huh." Alice'in komplocu gülümsemesi, bana inanmadığını düşündürüyor. "Sadece servis ve bulaşık yıkama, Summer hala siparişleri almak zorunda."

Sonra, sipariş defteriyle kendini yelpazeleyerek uzaklaşıyor.

Summer'a tekrar özür dilemek için döndüm, ama o çoktan uzaklaşmıştı, ben de onun peşinden gittim.

O çok seksi.

Adam çok kaslı. Acaba günde kaç kalori tüketiyordur?

Eminim yüzücüleridir, ne demek istediğimi anladın mı? Şimdi burada mı çalışıyor?

Bazıları pek de sessiz değil.

"Rory Shields, benimle evlenir misin?!" köşedeki bir masada, kadınlar akşam yemeğinin tadını çıkarırken bağırıyorlar.

"Sen zaten nişanlısın," diye arkadaşı yüksek sesle duyurur.

"Biliyorum ama o benim geçici ilişkilerimden biri. Warren'ın bir sakıncası olmaz."

Geçerken alışılmış bir gülümseme takınıyorum. Halka açık yerlerde "canlı" olmak benim ikinci doğamdır. Ailem bunu bana küçük yaşlardan itibaren aşıladı.

Gülümse. Çekici ol. Mükemmel ol. Ama bu gece mükemmel olmak istemiyorum. Sadece Summer'a yardım etmek istiyorum.

"Bekletmek için özür dilerim," diyor Summer, benim tutsak ettiğim yemeğin bulunduğu masaya ulaştığında.

Üç kişilik masada kırklı yaşlarında bir kadın ve iki genç oğlu oturuyor. "Bence bu özel teslimat beklemeye değer."

Summer, elimdeki tabakları her birine dağıttıktan sonra, su sürahisini alıp su bardaklarını doldurdu. Su bardaklarını doldurmayı da görevler listeme eklemem gerekecek.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sorar Summer.

"Sizinle bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" Kadın sorusunu bana yöneltiyor, flörtöz bir şekilde gülümserken, oğulları telefonlarının arkasına saklanmaya çalışıyor.

"Hiç sorun değil."

Kadın Summer'a telefonunu uzatırken, ben grubun ortasına geçiyorum. Summer fotoğrafı çektiği anda, kadın

elini indirir ve popomu sıkar.

Summer telefonu geri verir ve aniden masadan ayrılır.

"Afiyet olsun. Birazdan tekrar kontrol edeceğiz," derim ve Summer'ı takip etmek için yemek salonundan geçip mutfak kapısından dışarı çıkarım.

"Kim bu lan..." Aşçı tezgahının arkasındaki adam bağırmaya başlar, ama cümlesini yarıda keser. "Rory." Sırtıma vurur. "Mutfağında ne işin var?"

"Selam Mick. Summer'a yardım ediyorum."

"Sadece bugünlük," diye Summer hemen araya girer. "Ve o sadece tabak taşıyor." Bileğini kaldırır.

"O kaykaydan düştün mü?" diye sorar Mick. "Ona bunun tehlikeli bir ulaşım aracı olduğunu söyleyip duruyorum."

Summer gözlerime bakarak kaşlarını kaldırır. *Ona sen mi söyleyeceksin, ben mi?*

Ama arkamızda pembe saçlı bir garson boğazını temizler, grubun dikkatini başka yöne çeker ve benim bu soruyu atlatmamı sağlar.

Summer onun yönüne döner. "Oh, evet. Rory, bu Darcy. Darcy, Rory."

"Kızımızı köpekbalığından kurtardığını duydum."

Summer inliyor. "Köpekbalığı falan yoktu. Bu hikaye nasıl bu kadar çarpıtılabilir?"

"Çünkü köpekbalığıyla daha havalı geliyor." Darcy başını eğip beni incelemek için pembe at kuyruğunu salladı. "Sonunda ismine bir yüz koymak güzel, Rory Shields."

"Benden bahsediyor muydu?" Summer'a göz kırparak, yüzündeki öfkeyi fark ettikten sonra Darcy ile sohbetime geri döndüm.

"Durmadan. Söz alamıyorum." "Sipariş

hazır!" Mick seslendi.

Darcy tezgahtan tabakları alır. "Gitmem gerek." Gözlerim tekrar

Summer'a döndüğünde, bana öfkeyle bakıyor. "Buraya geldiğine inanamıyorum."

"Sana başka nasıl ulaşabilirdim? Telefon numaranı ya da adresini bilmiyorum. Winnie bana vermedi. Bilirsin, HIPAA yasaları falan."

"Bu bilgilere sahip olmamanın bir nedeni olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Bana verme fırsatın olmadığından mı?" Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde soruyorum, ama kadının bana adını bile söylemediğini bildiğim için bunun doğru olmadığını biliyorum.

"Bu gece tabakları taşıyabilirsin, ama yaralanmalar hakkında bir iki şey biliyorum ve dinlenmeye özen göstermezsen, yardım almadığın zaman daha da kötüleşir veya alevlenir. Bu yüzden, bu gece sana yardım etmeme izin verirsen, bir daha bu konuda seni rahatsız etmeyeceğim."

Bir an düşündükten sonra, razı olur. "Tamam."

Sonraki birkaç saat boyunca, Summer restoran çevresinde onun gölgesi olmamı izin verdi. Tabakları taşıdım, masaları temizledim ve sık sık müşterilerle konuştum.

"İnsanlara karşı çok nazıksın." diyor.

"Müşteri hizmetleri becerilerine dayalı bir işi olan kadın diyor bunu."

Bana dilini çıkarır.

"Bir dahaki sefere biri sipariş vermekte çok uzun sürerse, bunu yapmayı unutma," diye takılıyorum.

Daha sonra, restoran kapanış saatine yaklaşırken, masalarını temizlemeden önce, aile toplantısı için tatile gelen bir grupla birkaç dakika sohbet ettim.

"O da neydi öyle?" Summer, az önce imza dağıtıp birkaç fotoğraf çektiğim terasın yönünü işaret ediyor.

"Ne? Sana yardım ediyordum. İnsanlara istediklerini veriyordum." "Burası bir restoran. Rory Shields ile tanışma ve selamlaşma yeri değil."

Omuz silkiyorum. "Bahşişlere yardımcı olur diye düşündüm. Bütün gece çekici davrandım. Kadınların kaç kez kolumu okşadığını ve göğsümü okşadığını saymıyorum bile. Biri hatta kıcıımı elledi. Lütfen bana bu bahşişlerin kıcıımı ellemeyi yansıttığını söyle."

"Rory, cidden mi? Neden bir şey söylemedin? Kimse kıcıını tutmamalı."

"Bu işin bir parçası."

Kaşları çatıldı. "Garson olmanın mı?" "Kamuya mal olmuş bir kişi olmanın."

"Bu, insanların sana uygunsuz bir şekilde dokunabileceği anlamına gelmez."

Burnunun seğirmesi ve çenesinin çıkması hoşuma gidiyor. Sanki benim adıma üzölmüş gibi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Daphne, popülerliğim ona fayda sağlayacaksa her zaman oyuna girerdi. Doğru insanlarla bağlantı kuracaksan, elle taciz etmeyi bile teşvik ederdi.

Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Bu gece bahşişler nasıldı?"

"İyi idi," diyor ve önlüğünün cebinden bir sürü banknot çıkarıyor.

"İyi mi? Yoksa harika mı?" O paraları sayarken şakayla kaşlarımı oynatıyorum.

Benim alaycı sözlerime başını sallar, ama bunu yaptıktan sonra, dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme belirir.

"Tamam. Haklısın. Her müşteriyi memnun etme konusundaki çekiciliğin ve istekliliğin karşılığını aldı."

"Öyle olacağını biliyordum."

"Al." Bana bir deste banknot uzattı. "Hayır." Elimi sallayarak reddettim. "Hepsi senin."

"Altı saat çalıştın. Boşuna olmamalı."

Altı saat mi? Summer'ın etrafında vakit su gibi akıp gitmişti. "Boşuna değildi Wildflower. Senin için yaptım."

Bakışlarımız kilitlendi. Bir an için, Summer'ın gözlerinde bir anlık bir kırılganlık belirdi, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Bileğim yüzünden."

Teknik olarak haklı. Ama şu anda, onun incinmiş bileğinin ona yardım etmek için bir bahane olduğunu, tek nedenim olmadığını fark ediyorum.

Summer'da beni meraklandıran, daha fazlasını bilmek istememe neden olan bir şey var. Hayatım boyunca birçok farklı insanla birlikte oldum ve onları okumakta oldukça iyi hale geldim. Gerçekten mesafe isteyen biriyle, kendini korumak için duvarlar ören biri arasında fark vardır. Summer dikenli ve temkinli görünse de, birkaç etkileşimimizde onun başka bir yönünü de gördüm.

Müşterilerle olan etkileşimleri gibi. Neşeli veya aşırı dost canlısı olmasa da, işini iyi yapmaya özen gösteriyor. Rahat görünüyor, ama kendine özgü bir zarafetle davranıyor ve bu da büyüleyici.

Şu anda bu restorandan çıkabilirdim ve o muhtemelen rahat bir nefes alırdı. Astımı olduğu için bu en iyisi olurdu.

Belki onu rahat bırakmalıyım, ama *yapamıyorum*. Bu durumun en tuhaf yanı da bu.

Bu yüzden, beynimin henüz bilmediği nedenlerden dolayı bedenim burada kalıyor. nede

n. Aniden aklıma bir fikir gelir.

"Al." Cüzdanımı çıkarıp ona beş yüz dolarlık banknot veriyorum.

"Bu Rich Lancaster'dan. Geçen gün partide olan bitenin karmaşasında sana vermeyi unutmuştu."

partideki tüm o kargaşadan sonra sana vermeyi unutmuştu."

Ona uzattığım paraya bakıyor. "Bu Rich'ten değil."

"Evet, ondan," diyorum kendinden emin bir şekilde, bana attığı bakıştan, benim oyunumu çoktan anladığını anlamış olsam da.

Paraya, sonra bana bakar. "İşin ücreti beş yüz dolar değil, üç yüz dolardı."

"Olanlar yüzünden sana cömert bir bahşış vermek istedi." "İlginç. Rich bu sabah bana ödemeyi gönderdi ve iki yüz dolardı. Erken çıktığım için tam zamanlı ücretimi ödeyemeyeceğini söyledi." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "İyi deneme."

Kahretsin.

O bakmıyorken gizlice parayı önlüğünün cebine koymak dışında, parayı cüzdanıma geri koymaktan başka çarem yok.

Summer bahşış parasını önlüğüne koyup ayağa kalktı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Ayağa kalkıp ona katılıyorum. "Bana çıkma teklif mi ediyorsun?"

"Hayır, mutfaktan yemek alıp benimle aynı masada yemek ister misin diye soruyorum. Randevu değil."

Cevabımı beklemeden mutfığa doğru yürümeye başlar, ben de onu takip ederim, çünkü evet, yemek yemek istiyorum. Her zaman açımdır, ama daha da önemlisi, onunla vakit geçirmek istiyorum. Onu daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde çekici buluyorum. Ama sonra plajda söylediği sözleri hatırlarım.

"Sence erkek arkadaşın sorun eder mi?" diye soruyorum.

"Kocam mı..." Kaşları şaşkınlıkla aşağı iner, sonra aniden yukarı kalkar, "Ah, Edgar. Doğru."

"Evet, Edgar." Boynumu bir yandan diğer yana uzatıyorum, sanki kavga için ısınıyormuşum gibi. "İri bir adam mı?"

Kafasını sallar. "Edgar kıskanç biri değildir."

"Hmm. Sen benim kız arkadaşım olsaydın ve başka bir erkekle akşam yemeği yeseydin ben kıskanırdım."

"Neyse ki değilim." Yine mutfığı işaret etti. "Akşam yemeği istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sadece sonra seni eve bırakabilirsem."

"Bu nasıl akşam yemeği için bir şart olabilir? Ben sana akşam yemeği teklif ediyorum, sen başka bir istekte bulunamazsın."

"Yapamam mı?"

Kız başını salladı. "Hayır. Bu... talepkarlık." "Ben buna ısrarcılık derim."

"Ne dersen de, yine de sinir bozucu." "Sinirli görünmüyorsun."

"Belki de sinirli görünemeyecek kadar yorgunum. Uzun bir gün oldu, açım ve bitkinim. Edgar bunu anlardı."

"Edgar'la çıkıyor olman iyi bir şey, benimle değil."

Edgar'dan nefret ediyorum.

"Evet, öyle."

Mick'in hazırladığı tabağı bana uzatıyor. Kafedeki en iyi yemeklerin hepsinden birer parça var.

Tabağı burnuma yaklaştırdığımda ağızım sulanıyor. "Mick, bu harika görünüyor. Teşekkürler."

"Sizin ne kadar çok yiyebileceğinizi biliyorum, o yüzden daha fazlası da var."

Summer ve ben karşılıklı masalarda oturuyoruz. Balık ve hushpuppies'in yanı sıra, tabağı turşularla dolu.

"Turşuyu seviyorsun galiba," diyorum, hushpuppies'inin yanındaki üç dereotu sapına bakarak.

"Summer turşuyu çok sever," diyor Darcy, tabağını masaya koyup Summer'ın yanına oturuyor.

"Summer başka neleri sever?" diye soruyorum.

"Köpekleri, plajı, sanatı," Darcy gülümser, "oh, ve Edgar'ı."

"Evet, Edgar'ı duydum." Dudaklarımın kenarında sıkı bir gülümseme oluşur. "O şanslı bir adam."

Siktir git Edgar.

dokuz

...

YAZ

"Yeterince yemek yedin mi?" diye sordu Rory, sürücü koltuğundan bana dönerek.

Rory, yarınki vardiyamda kafeye gelmeyeceğini kabul ettikten sonra beni eve götürmesine izin verdim. İbuprofen ve tabaksız bir akşamın ardından bileğim dinlendi, bu yüzden yarınki vardiyamı hiç yardım almadan çalışmaya kararlıyım. Rory Shields'ın her an ortaya çıkan çekici gülümsemesi ve sinir bozucu derecede çekici yüzü olmadan.

Sorusu beni gülümsetir. İki porsiyon tadım tabağını ve paylaşılan tüm yengeç keklerini bitirir. Mick hatta sonra bir tabak daha getirir. Ben doymuştum ama Rory onu da bitirmeyi başarır.

"Bunu bana üç kez sordun."

Omuzlarını silkiyor, yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Yaralandığında, iyi beslendiğinden emin olmalısın. Vücudunun iyileşmesine yardımcı olmak için."

"Ben iyiyim. Şu anda tek ihtiyacım olan şey uyku."

Yatağa girmeyi iple çekiyorum. Bu geceki bahşişlerden kazandığım para cebimde şişkinlik yapıyor. Rory'nin yardımından şikayet etsem de, karizması ve kişiliği sayesinde kazancımı artırdı.

Çelişkiliyim. Rory çekici, tatlı ve sinir bozucu derecede yakışıklı, ayrıca yetenekli bir yüzücü. Hiç kimse bu kadar çok özelliğe sahip olmamalı.

Daha önce kafeye geldiğinde, bana yardım etmekteki ısrarından rahatsız olmuştum. Çalışırken, bir an rahat bir sohbete daldık, sonra şakacı bir sohbete geçtik. Akşam ilerledikçe, yavaşça

duvardaki bir çatlaktan damlayan su gibi, içimde bir rahatlama hissettim. Yalnızlıktan geçici bir kurtuluş ve tamamen kendi başıma olmanın yükünden bir nefes alma.

Asla insanlardan yardım istemedim ve mesafeli ve temkinli davranmanın başkalarını uzak tuttuğunu fark ettim. Ama geçmişte insanları kolayca kaçıran şey, Rory'de işe yaramıyor gibi görünüyor. Benim alaycı ve sinirli tavırlarımı hiç umursamıyor, sonra daha fazlası için geri geliyor. Sanki geçirmez bir derisi var. Belki de bu yüzden bu kadar yetenekli bir yüzücü.

Ve bu, bu yeni filizlenen dostluğu ya da her neyse onu yok etmek için bir neden daha.

Ayrıca, bileğim yüzünden bana yardım etmek zorunda hissetse de, bu geceden sonra birlikte takılmamız için hiçbir neden yok. Antrenmanları ve profesyonel bir sporcu olarak yapması gereken milyonlarca işi var.

Yani, bu geceden sonra Rory ve ben ayrı yollara gideceğiz.

Bu düşünce bende hafif bir hayal kırıklığı yaratıyor. Aramızdaki tüm alaycı ve bazen iğneleyici şakalar bir yana, onu bir daha görmeyecek olma düşüncesi neden beni rahatsız ediyor, emin değilim. Rahatsız olmamalı.

Farkına varmadan, karavan parkına giriyoruz.

"Burası benim." Karavanıma yaklaşırken işaret ediyorum.

Beni sadece bırakmasını bekliyorum, ama o benim karavanımın yanına yanaşıyor, motoru kapatıyor ve yolcu tarafına koşarak bana elini uzatıyor. Eşyalarımı toplayıp yere atlarken görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Arkamdan kapıyı kapatıyor ve karavanıma doğru peşimden geliyor.

Bu sabah, karavanım iki karavanın arasında sıkışmış durumdaydı, ama şimdi yanımda boş kamp alanları var. Kamp alanlarının güzelliği de bu, insanlar sürekli gelip gidiyor, bazıları diğerlerinden daha gürültücü, ama kimse fazla bağlanmıyor. Bu anonimliği seviyorum.

Uzun bir günün ardından, rahat karavanımı görmek bana huzur veriyor.

Üniversiteden mezun olduktan sonra, karavanı satın almak ve yenilemek için değerli her şeyimi sattım. Tasarımcı kıyafetleri, ayakkabılar ve çantalarla dolu dolabımı kullanılmış minibüsle takas ettim ve ihtiyaçlarıma uyacak şekilde onu yenilemek için birkaç ay harcadım.

Benim için bu karavan, bağımsızlığı ve beni nereye götürürse götürsün kendi yolumu seçme özgürlüğünü temsil ediyor.

"Tamam, peki... hoşça kal." Hızlıca el sallayarak bu konuşmayı bitirmeye hazırdım. Ama Rory geri çekilmedi.

"Rengi mükemmel." Karanlıkta görmek zor olsa da, minibüsün yan tarafını okşayarak detayları kontrol ediyor. "Tam sana göre."

"Nasıl bana yakışıyor?" diye alay ediyorum, çünkü bu adam benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Turşu ve köpekleri sevdiğimi biliyor.

"Gözlerinin rengiyle aynı."

Minibüsün önünü incelerken, haklı olup olmadığını merak ediyorum. "Gök mavisi. Hava gibi açık ve canlı."

Eğer bu bir numara ise, bir izci çocuğun samimiyetiyle yapıyor. Gözlerime bakıyor ve karnımın derinliklerinde heyecanlı bir beklenti dalgası yükseliyor, ama onu hemen bastırıyorum. Hayır. Bağlanmak yok. Bu, her kasabada uyguladığım kuralım. Coral Cove, gittiğim diğer yerlerden daha çok kalbimi çaldı, ama bu, herhangi bir bağlanmadan uzak kalma isteğimi değiştirmiyor.

Rory'ye gitmesini söylemeliyim. Hayır, sadece gitmesini değil, beni rahat bırakmasını da.

Konuşmamı yapmak için dönünce, minibüsümün yan sürgülü kapısının aralık olduğunu fark ettim.

"Ne..." İleri adım atıp, çekinerek kapı koluna uzanıyorum. Rory hemen arkamda. "Dur. Kapıyı açık mı bıraktın?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Yani, bazen sıkışıyor ve sürgü paslanmış, yerine oturmuyor. Sanırım tuzlu su onu aşındırmış. Bu sabah acelem vardı ve iki kez kontrol etmeyi unuttum."

"Hâlâ içeride biri olabilir." Koruyucu bir hareketle elini uzatır, sonra önüme geçer.

Edgar.

Onun yanından hızla geçiyorum çünkü Edgar'ın iyi olup olmadığını bilmemekten daha korkutucu bir şey olamaz.

"Edgar!" Karanlık minibüse sesleniyorum.

Ne bulacağımızı merak ederek midem korkuyla düğümlenir. Kapıyı tamamen açarım ve kalbim sıkışır. Normalde düzenli tuttuğum küçük alan şimdi dağınıktır.

Etrafa bakıyorum, herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için gözlerimi kısıyorum. Burada yaşamın varlığına dair herhangi bir işaret

"Edgar gitmiş," diye nefes nefese söylüyorum. Göğsüm sıkışıyor, durumun ciddiyeti

başka bir krizin başlamasına neden oluyor.

Sakin ol, Summer. Nefesini yavaşlat.

"Erkek arkadaşın mı?" Rory arkamdan soruyor, ben onu iterek geçiyorum.

"Ne?" Gözlerimi kırpyorum, sonra Edgar hakkında söylediğim yalanı hatırlıyorum.

Artık önemi yok.

"Edgar!" Minibüsün önüne doğru ilerlerken sesleniyorum. "Ed..." Tekrar başlıyorum, ama ayaklarımın dibinde bir hışırtı duyuyorum.

Yere çöküyorum. Orada, minibüsün arka lastiklerinden birinin altında Edgar var. Kafasını dışarı çıkarıyor, ben de eğilip ona elimi gösteriyorum. Ay ışığında parlayan koyu renkli burnu ve büyük gözlerini görünce içimi rahatlık kaplıyor. Yavaşça bana doğru ilerliyor ve ben onu kucağıma alıyorum.

"Bu Edgar mı?" diye sorar Rory, yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır.

"Evet." Telaşlı köpeği göğsüme yatırırım.

"Yaşlı bir pug ile mi çıkıyorsun?" Beni yalan söylerken yakaladığını çok iyi bildiği için sırtıyor. Rory elini uzatıp parmaklarını Edgar'ın çenesinin altına sokuyor.

Rory'nin dokunuşuyla Edgar kollarımda erir. Bunun nedeni, burada daha önce olanlardan artık güvende olduğunu nihayet anlamış olmasıdır. Minibüsümü düzgün bir şekilde güvenli hale getirmediğim için onu tehlikeye attığım için kendimden nefret ediyorum. Bu güvenliği karşılayamıyorum. Biriken faturalar yüzünden.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Rory'nin yüzü yumuşar. "Küçük adamın güvende olduğuna sevindim." "Teşekkürler."

Edgar'ı kollarımda tutarak, durumu daha iyi değerlendirmek için minibüse giriyorum. Yemek köşesinin üzerindeki gömme rafta tuttuğum kitaplarımın çoğu yere düşmüş.

"Biliyorum, burası normalde böyle görünmüyor, ama burası inanılmaz bir yer." Dönüp baktığımda, Rory'nin iri vücudu minibüsün tavanına uzanmış, dalgalı kumral saçları tavana değiyor ve meraklı gözlerle evimi inceliyor.

Neyse ki, çok değerli eşyalarım yok. Burası dar bir yer, bu yüzden işe götürdüğüm dizüstü bilgisayarım ve telefonum gibi değerli eşyalarım dışında, çok fazla eşya koyacak yer yok. Sahip olduğum eşyalar — kitaplar, bitkiler, sanat malzemeleri ve giysiler — karıştırılmış, ama bir şeyin çalındığından emin değilim.

Bu, kendimi ihlal edilmiş ve savunmasız hissetmemi engellemiyor.

Burası bir araç olabilir, ama benim *evim*. Değer verdiğim her şey burada.

Nefes almaya odaklanmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Kendimi strese sokacak

"Summer, iyi misin?"

"İyi." "

Gözyaşlarımı tutmak için, ortalığı toplamakla meşgul oluyorum. Yastıkları yatağa geri koyuyorum, kitapları üstteki raflara yerleştiriyorum.

Dağınık eşyaların dışında, ilk bakışta bir şey çalmış gibi görünmüyor. Ama sonra görüyorum. Resim malzemelerimi sakladığım kutuyu. Scarlett'in doğum günüm için bana gönderdiği yağlı boya seti yok. Kutularında çok güzel ve mükemmel görünüyorlardı. Onları saklıyordum, kullanmak için mükemmel bir fırsat bekliyordum.

Ve şimdi yoklar.

"Eksik bir şey var mı?" diye sordu Rory.

Yutkunuyorum; boğazım duygularla dolup taşarken Edgar'ı sıkıca sarıyorum. Alt kirpiklerim, her şey çöküşe geçerken gözyaşlarını tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bileğim. Ödenmemiş faturalar. Almaya gücüm yetmeyen ilaçlar. Ve şimdi de bu hırsızlık. Tek istediğim, Rory'yi benden uzaklaştırmak, böylece benim çıldırdığımı görmesin.

"Hayır."

"Muhtemelen bazı çocuklar şaka yapmıştır, ama yine de polise bildirmeliyiz."

"Hayır, sorun değil."

Rory telefonunu çıkarır ve dağınıklığın fotoğraflarını çekmeye başlar. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kanıt olarak fotoğraf çekiyorum. Polis raporu için."

"Hayır, yapma. Ben sadece her şeyi yerine koymak istiyorum." Fotoğraf çekmesi, birdenbire hırsızlıktan daha rahatsız edici gelmeye başladı.

Ama o durmuyor. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama bu anı belgeledikçe, dağınık eşyalarımı kanıt haline getirdikçe, tanımadığım birinin benim alanımda olduğunu daha fazla hissediyorum ve daha da endişeleniyorum.

Elimi onun ön koluna doladım. "Rory. Lütfen. Dur."

Yavaşça telefonunu cebine koyar, sonra ellerini kaldırır. "Tamam. Üzgünüm.

Yardımcı olduğumu sanıyordum."

"Yardım etmiyorsun." Boğazımı temizledim. "Uzun bir gün oldu, gitmelisin gitmelisin."

Sıcak gözleri benimkilerle buluşmaya çalışıyor, ama gözlerine bakarsam yıkılırım. "Summer, hiçbir yere gitmiyorum. Minibüsün zorla açılmış.

Bunu kimin yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyoruz ve kapın hala kırık."

Dudaklarımı ısırırım. Haklı olduğunu biliyorum, ama bu durumdan nefret etmemi engellemiyor.

"Summer, lütfen. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım etmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet. Ne istersen yaparım." "Eve git."

Yanağının içini ısırır. "Summer..."

"Yorgunum. Lütfen git." Ses tonum keskin, şu anda yapabileceğim tek şey bu.

"Burada yalnız kalmanı istemiyorum." "Ben iyiyim.

Edgar var."

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, Rory Edgar'ın çenesinin altını kaşıyor.

"Kişisel bir şey değil dostum, ama sen tam olarak bir bekçi köpeği sayılmazsın."

Onun yorumunu görmezden geliyorum ama Edgar'ın kimseyi korkutmayacağını biliyorum. Zaten bir kez başarısız oldu.

"Bu gece minibüsünü benim garajıma park edebilir misin? Yeterince yerim var."

Ona sert bir bakış attım. Bu adamda, istediği her şeyi elde ettiğini hissettiren bir şey var. Altın madalyalar. Dünya rekorları. Ve yatağına girdiği her kadın.

Son cümle ile aklımdan geçenleri okumuş olmalı.

"Sen ve Edgar benim yatağıma kullanabilirsiniz. Ben kanepede yatacağım."

"Biz geçeceğiz," diyorum, aynı anda Edgar kollarımda sızlanmaya başlıyor.

Rory kapıyı işaret eder. "Sabah ilk iş olarak bir çilingir çağırabilirim."

"Gerek yok. Bu senin sorunun değil." "Sorun değil.

Tanıdığım biri var..."

Alaycı gülüşüm onu susturur. "Tabii ki tanıyorsun. Sen herkesi tanırırsın."

Rory Shields'ın bir sürü arkadaşı, bağlantısı ve hayranı var. Coral Cove'da kökleri var, bu da onu uzak tutmak için bir başka neden.

"Gerçekten sorun değil. Hemen bir telefon açarım."

"Rory," devam etmeden önce sesimi sertleştiriyorum, "Yardıma ihtiyacım yok. Lütfen git."

Kapıya doğru hareket ettikten sonra dönüp Edgar'ı yatağına yatırıyorum. Sonra lavaboya doğru ilerleyip, Rory'ye sırtımı dönerek ellerimi yıkadım. "Sum..." diye başladı ama onu keserek sözünü bitirdim.

"İyi geceler." Bu iki kelimeyi, çaresizce ihtiyacım olan kesinliği vermek için vurgularım.

Sanki bir ömür boyu sırtımı delip geçen bakışlarından sonra, sonunda pes eder. "Tamam. İyi geceler."

Arkamda kapı açılır ve bir saniye sonra, onun arkasında gürültüyle kapanır.

Hapsolmuş nefesimi serbest bırakıyorum, sonra pijamalarımı giyip dişlerimi fırçalamak için yeterince uzun süre kendimi tutmam gerektiğini söylüyorum kendime. Yatağıma uzandığımda rahatlayabileceğimi biliyorum.

Yüzümü havluyla kurularken, minibüsün dışında yüksek bir gürültü duyulur. Ses beni bir mil kadar zıplatır ve başımı lavabonun üzerindeki dolaba çarpar. Edgar yatakta kıpırdanır ama hemen başını tekrar yastığa koyar.

Rory haklıydı, Edgar bekçi köpeği değil ve geçirdiği geceden sonra, ikinci bir hırsızlık olabileceği halde uyumakta hiç zorlanmıyor.

Öfke damarlarımdan akıyor. Sadece kafamda oluşan şişlikten değil, kendimi savunmasız hissetmekten nefret ettiğim için de. Ve daha önce minibüsümü karıştıran kişi geri dönmeye cesaret ederse, pişman olacak.

Bir elimle kafamdaki zonklayan şişliği ovarken, dolabımdan birkaç yıl önce bir golf sahasının indirim satışından aldığım tek golf sopasını çıkarırım. Sopayı başımın üzerine kaldırıp sallanmaya hazırlanırken, kapıyı açarım.

Ama içeride kimse yok.

Minibüsümün dışında, yerde yatıyor Rory. Sopayı yanıma bırakıyorum.

"Ne oluyor, Rory?"

Benim somurtkan yüzüme bakarak yüzünü buruşturur.

"Üzgünüm. Rahatlamıştım ve omzumla kapıya çarptım."

"Neden yerde yatıyorsun?"

O, sanki burada olması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, kollarını dizlerinin üzerine rahatça koyarak oturur. "Burada uyuyorum."

"Ne?" Söylediklerine inanamıyorum. "Hayır, yatmıyorsun. İyi olduğumu söyledim."

"Biliyorum," diye yutkunur, rahatlatıcı gözleri elimdeki golf sopasına düşer, sonra tekrar benim gözlerime bakar, "ama kilitlenmeyen bir minibüste tek başına uyuduğunu bildiğim sürece iyi olmayacağım."

Dudaklarımı sıkıştırıp yavaşça başımı sallıyorum. "Eve gitmelisin, Rory."

O başını sallar. "Eve gitmiyorum, Summer." Onun reddetmesi karşısında çenem sıkılır.

Bu adam kendini ne sanıyor? Bugün yeterince şey yapmadı mı? Sanki dünyadaki her şeyi düzeltmek onun göreviymiş gibi davranıyor. Benim için hiçbir şeyi düzeltmesine ihtiyacım yok. Kendime bakmayı biliyorum. Yıllardır bunu yapıyorum.

Kamp alanı yöneticisini arayıp onu buradan uzaklaştırmasını isteyebilirim, ama o zaman neden burada olduğu sorusu gündeme gelir ve şu anda hırsızlık meselesiyle uğraşmak istemiyorum. Ve teknik olarak, benim iyiliğim için sinir bozucu bir şekilde endişelenmesini bir ihlal saymazsanız, yanlış bir şey yapmıyor.

"Her neyse." Rory'nin yakışıklı yüzüne kapıyı çarparak kapatıyorum, sonra golf sopasını yemek köşesi bankına atıyorum.

Bankın altında Edgar uyanır. Ben tuvaletteyken birkaç dakika içinde uykuya dalmış. Ne güzel olmalı.

"Sert zeminde uyumak istiyorsa, bırak uyusun," diyorum Edgar'a. "Ona eve gitmesini söyledim, bu yüzden inatçılık etmesi onun suçu." Öfkeyle bir bardak suyu içiyorum, sonra çatı katındaki yatağıma tırmanıyorum.

Orada yatarak kalp atışlarımın yavaşlamasını ve nefesimin düzelmesini bekledim. Hırsızlık ve Rory'nin gitmeyi reddetmesi arasında, vücudum son yarım saatte bir duygu seline maruz kalmıştı ve bu da rahatlamamı imkansız hale getiriyordu.

Birkaç dakika dönüp durduktan sonra, dışarıda yerde yatan Rory'yi düşünmeden edemiyorum. Benim isteklerimi dinlemediği için kızgınlık ve gitmediği için minnettarlık arasında kalıyorum. Zor bir durum. Bu adamı hiç tanımıyorum, ama onda beni çok rahatlatan bir şey var. Bu çok sinir bozucu.

Sonunda, yorganı geri çekip golf sopasını tekrar elime alıyorum ve sürgülü kapıyı açıyorum.

Rory hala yerde, tam bıraktığım yerde. "Peki. Burada yerde yatabilirsin," diyorum.

Rory tek kelime etmeden, saçının arkasında biriken tozu silkeliyor, sonra ayağa kalkıp beni içeriye takip ediyor. Bu gece ikinci kez, çatı katındaki yatağıma tırmanıyorum, ama bu sefer Rory'ye bir yastık ve battaniye atıyorum.

Yüksek yerimden, battaniyeyi ikiye katlayarak geçici bir yatak yaptığını, sonra yastığı bir, iki, üç kez kabartıp başının altına koyduğunu izliyorum.

Birkaç dakika sonra, yatağıma geri dönmüşüm, ama uyku bir türlü gelmiyor.

"Summer?" Rory, aramızdaki sessizliği bozarak seslendi. "Ne?"

"Bugün zor bir gün oldu, özür dilerim."

Rory'nin sözleri, bastırmak için çabaladığım duyguları yüzeye çıkardı. bastırmak için çok uğraştığım duyguları uyandırdı.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Sessizce, titreyerek nefes alıyorum.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlar.

"Hey." Rory'nin yatıştırıcı sesi yanımdan geliyor. Çatı katının kenarında duruyor.

"Bana siktir git diyebilirsin, ama orada yatıp ağlamamı dinleyemem."

"Çünkü çok gürültülü ve uyuyamıyorsun diye mi?" Burnumu çekiyorum. "Hayır. Çünkü bu benim kalbimi kırıyor."

"Oh." Onun sözlerinin uyandırdığı duyguyu bastırmak için dudağımı ısıriyorum. "Neye ihtiyacın var, Summer?"

Bu, son dört yıldır asla göstermeye kararlı olduğum bir zayıflık anı.

Neye ihtiyacım var?

Minibüsüm için yeni bir kilit.

Sağlık sigortası.

İlaçlarımı ödemek için para. Güvenlik ve emniyet.

Ama tüm bunların bir bedeli var. Ve ailemden öğrendiğim bir şey varsa, o da birinin sana bakmasına izin vermenin, sonunda ruhunla ödeyeceğin bir borç olduğu.

Bağımsızlığımı kaybetmeme neden olacak hiçbir şey için Rory'ye ihtiyacım olamaz. "Bir arkadaş," diye fısıldarım.

"Tamam," diye cevaplar ve yanıma oturur.

Rory yanımda yatarken, sırtımı nazikçe okşarken, tüm stres, endişe ve hayal kırıklığını gözlerimden akıtıyorum, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Tekrar konuşmuyoruz. Onun ritmik nefes alıp verme sesi ve sırtımdaki sıcak avuç içi sonunda beni uykuya daldırıyor.

on

YAZ

Dışarıdan gelen bir ses beni uyandırır.

Yıllarca minibüsümde yaşadıktan sonra, başımı tavana çarpmamak için yavaşça oturmaya dikkat ediyorum.

O kadar derin uyumuşum ki beynimin uyanması biraz zaman alıyor. Sonra her şey bir anda geri geliyor. Hırsızlık. Edgar'ın kayboluşu. Rory buradaydı.

Rory.

Yanımdaki yer boş, ama onun burada olduğunu biliyorum. Kokusu hala yastıkta kalmış. Yastığın üzerine yuvarlanıyorum, gözlerim kapanırken onun kokusunu içime çekiyorum.

Hiçbir erkek bu minibüsün içini görmedi, içinde uyumak bir yana.

Dün gece Rory, görmemesi gereken birçok şeyi gördü. Mesela benim ağlamamı. Sümüklü, duygusal bir karmaşa. Bu, ondan uzak durmam için yeterli bir neden.

Zihnimde uzun yapılacaklar listemi gözden geçiriyorum.

Köpekleri gezdirmek, Edgar'ı veterinerine götürmek, kafede çalışmak... ve minibüsümün kırık kilidini ne yapacağımı düşünmek. Ayrıca, hırsızlar boyalarımı bir yere atmış olabilirler diye, kayıp boyalarımı aramak için çevreyi dolaşmak da faydalı olabilir.

Çın.

Yine o ses.

Rory'nin yastığını bir kenara atıp, çatı katından aşağı inip bir sweatshirt giydikten sonra pencereden dışarı baktığımda, metal bir kamp sandalyesinde oturan bir adamın minibüsümün karşısında oturduğunu gördüm. Rory'nin arabası ya da izi yoktu, ama önemli değildi, bunu kendim halledebilirdim.

Minibüsün içinde Edgar'ı arıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. *Yine.*

Küçük bir pug nasıl bu kadar kaos yaratabilir? "Ne yapıyorsun?" diye sesleniyorum.

Adam sandalyeden fırlar, ani hareket metalin gıcırdamasına ve kendi üzerine katlanarak yere düşmesine neden olur.

"Merhaba bayan. Ben Walter."

"Hangi Walter?"

"Walter Mathis. Minibüsünüzün kilidini tamir etmeye geldim."

"Rory mı çağırdı?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Evet, ama size uyumanızı söyledi. Siz uyanana kadar çalışmaya başlamamamı ve bu arada nöbet tutmamı söyledi."

İç çektim. Tabii ki Rory beni burada korumasız uyuyarak bırakmazdı. Dün gece beni yalnız bırakmamakta ısrarcıydı ve şimdi, gün ışığında bile, kilitçiği benim korumam olarak tuttu. Sinirlenmek istiyorum ama Rory ile ilgili sorunum da bu... Ona kızmak imkansız.

Ve dün gece onun burada olmasını sevdim. Ama bunun bir daha olmasına izin veremeyeceğimin de farkındayım.

Her şey çok hızlı, çok rahat hale geliyor.

Onun kollarında uykuya dalmanın ne kadar iyi hissettirdiği gibi.

Bu adama karşı tuhaf hisler beslememin sebebi fiziksel temas eksikliği olmalı. Neredeyse hiç tanımadığım, ama yanında kendimi tamamen rahat hissettiğim bir adam.

Rory'nin Jeep'iyle Edgar'ı yolcu koltuğuna oturttuk geldiğini gördüğüm anda, bayılmak mı yoksa zehirli sözler söylemek mi gerektiğini bilemedim. Kendimi korumak için ikincisini seçtim.

"Neredeydin?" diye bağıriyorum ve Edgar'ı almak için yolcu koltuğuna doğru yürüyorum.

"Sabah erkenden kuru zemin antrenmanım vardı, sonra buraya döndüğümde sen hala uyuyordun, ben de Edgar'ı alıp kahve içmeye gittim."

"Ve bu adama güvendin..."

"Adı Walter," Walter, minibüsün açık kapısında kilidi incelerken araya girer.

"Edgar'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Uyandığımda kaçırıldığını düşündüm."

"Kusura bakma. Ne kadar derin uyuduğuna bakarak, sen uyanmadan geri döneceğimizi düşündüm."

"Derin uykudaydın. Buradan horladığını duyuyordum." Dönüp baktığımda Walter, beline alet kemerini takmadan önce pantolonunun bel kısmını yukarı çekiyordu.

Walter'ın suçlaması karşısında ağzım açık kaldı.

"Neden bahsediyor? Ben horlamam ki."

Rory'nin bana katılmasına bekliyorum, ama o sadece beni sakinleştiren bir bakış atıyor. "Merak etme. Burun bandı ile çözülemeyecek bir şey değil."

Onların benim gece nefes alma alışkanlıklarım hakkında yaptıkları sıradan sohbetten çok rahatsız olmak istemiyorum, ama bir yandan da başkalarının benim hakkımda bu kadar özel detayları bilmesinden nefret ediyorum.

Ancak burun bandının sorunu çözmeyeceğini biliyorum. Horlamamın nedeni daha çok solunum yolumun iltihaplanmasıdır. İlacı doğru dozda kullanıyor olsaydım, kısıtlamak yerine, horlama olasılığım daha az olurdu.

"Kilitle uğraşmaya başlayacağım. Yirmi dakika kadar sürer."

"Teşekkürler Walt. İçeride olacağız."

Rory elindeki kahveleri kaldırarak içeri girmemiz için işaret ediyor. Kahve için, diye kendime söylüyorum.

on bir

RORY

Minibüsün içinde Summer'a bir kahve veriyorum. Burası küçük bir alan ve Walter hemen arkamızda çalışıyor, ama mırıldanırken kulaklık takıp müzik dinlediğini fark ediyorum.

Dün gece minibüsünü gördüğümde inanılmaz bulmuştum, ama gün ışığında gördüğümde daha da ilgimi çekti. Küçük mutfakta ahşap tezgahlar ve antika cam kulplu beyaz dolaplar, dökme demir ocak ve minibüsün dışına uyan turkuaz renkli küçük bir buzdolabı var.

Mutfak ve oturma alanı arasında makrome saksılardan bir grup bitki sarkıyor. Minibüsün ön tarafında bulunan çatı katının bulunduğu zeminde, desenli yumuşak bir halı uzanıyor. Oturma alanının üzerinde kitapları saklamak için ahşap raflar yapılmış ve tabii ki Edgar'ın köpek yatağının altında yemek köşesi var.

Summer, Edgar'ı yatağına yatırır ve Edgar hemen çenesini yatağın köşesine dayar, göz kapakları kapanmadan önce büyük gözleri bir anlığına bize doğru parlar.

"Beğeneceğinden emin değildim, o yüzden siyah bıraktım."

Bir an inceledikten sonra fincanı alıp ahşap tezgahın üzerine koyar.

"Teşekkürler."

Buzdolabına uzanmasını izlerken, gözlerim onun küçük uyku şortundan uzanan uzun, çıplak bacaklarının çizgisini takip ediyor. Sarı saçları uykudan dağınık ve dün gece ağladığı için gözleri şişmiş.

Hiçbiri, onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Gece yarısı sertleşmiş miydim?

O üzgün ve ağlarken değil, ama daha sonra, gece yarısı, kıcı benim kasıklarına yaslandığında ve vücudumdaki her sinir ucu canlandığında. Summer'ın bana yaslanmasının hissine vücudumun tepki vermemesi için ölmüş olmam gerekirdi.

Buzdolabından kahvesine biraz yulaf sütü döker, sonra lavabonun üzerindeki küçük dolaptan bir kupa alır ve kahve karışımını taşınabilir bardaktan içine döker.

Beni bakarken yakaladı ve gözlerini kısarak "Ne?" dedi.

"Kağıt bardakları sevmiyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Gerçek bir fincandan içmeyi seviyorum."

Summer'ın gizemli yapısı, kahvesini nasıl içtiği gibi basit bir şeyi görmek bile, gömülü bir hazineyi keşfetmek gibi hissettiriyor.

Şu anda bile, sanki başa çıkılması gereken bir sorunmuşum gibi bana bakarken, bana olan ilgisi göğsümde yayılan bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Kendime, Daphne'den sadece onunla yeniden bir araya gelmek istemediğim için kaçınmadığımı, yüzme dışında herhangi bir taahhütten uzak durduğumu hatırlatıyorum. Gençken, sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan dikkatimi dağıtan şeylere müsaade edebilirdim, ama şimdi vücudumdaki yaralanmalar ve kilometreler tam bir odaklanma gerektiriyor. Artık antrenman programıma yüzde yüz elli odaklanmam gerekiyor.

Bu sabah saat dört buçukta saatimin alarmı çalarak sıkışık ama huzurlu uykumu böldüğünde kendime böyle söyledim. Walter'ın gelmesini beklerken fizik tedavi egzersizlerimden birkaçını yaptım, sonra eve koşarak ekipmanlarımı aldım ve saat beş buçukta ağırlık odasımdaydım.

Bugün bacak günüydü, eskiden çok severdim ama şimdi dizime dikkat ediyorum. Ağırlık programını azaltmış olsam da bacaklarım beni öldürüyor. Kanepe görevi gören bankın üzerine düşüyorum, orada bulunan yastıklardan birini alıp kenara çekerek iri cüsseme yer açıyorum. O zaman yastığın turşu şeklinde olduğunu fark ediyorum.

Parmaklarımın altında hoş bir yumuşaklık hissediyorum, bu yüzden onu sıkıyorum. Ellerimin altında, yastığın yumuşak malzemesi büzülüyor, sonra bıraktığımda tekrar genişliyor. "Bu çok sevimli. Turşunun dekorasyona da uzandığını bilmiyordum." Havayı kokluyorum. "Bir dakika. Bu koku..."

"Turşu gibi mi? Evet." Yastığı elimden alır ve yanımdaki minderli bankın üzerine geri koyar. "En iyi arkadaşım Scarlett verdi."

Bu, Summer'ın tanıştığımızdan beri kendisi hakkında isteyerek verdiği ilk bilgi.

"Scarlett çocukluk arkadaşın mı?" diye soruyorum.

"Üniversitede birinci sınıfta tanıştık. İkimiz de UT'de Delta Zeta'ya katılmak için isteksizdik."

"Teksas mı?" diye soruyorum.

"Tennessee," diye düzeltir.

"Kız öğrenci kulübüne girmek istemedin mi?" diye soruyorum.

"Kız öğrenci kulübüne uygun biri gibi mi görünüyor?"

Onu baştan aşağı süzerim. Dağınık saçları, şeffaf çerçeveli gözlükleri ve uzun, bronz bacaklarını ortaya çıkaran yıpranmış pamuklu pijama şortuyla, muhteşem ve gizemli biridir. Dürüst olmak gerekirse, Summer kız öğrenci birliğine uygun bir tip gibi görünmüyor, ama bunun tek nedeni insanların ondan beklediği kalıba uymaması. Kendisini bir kalıba sokulmayı reddeden biri gibi görünüyor.

"Şey..."

"Boş ver. Cevap verme." "Yani, sen ve Scarlett üye olmadınız mı?"

"Oh, katıldık. Ya öyle yapacaktık ya da annemizin kalbini kıracaktık. Benim durumumda, harçlığımı kaybedecektim."

"Kabul edildin mi?"

Kafasını salladı. "Evet, ne yazık ki."

"Ben UC-Berkeley'e gittim. Kardeşlik kulübü yoktu. Yüzme benim hayatımdı. Hala öyle."

O anda, yemek köşesinin yanındaki pencerenin üzerindeki rafta sanat malzemeleri kutusu göründü. Neredeyse gizlenmiş bir şekilde duruyordu, ama yan tarafındaki kurumuş boya izleri onu daha belirgin hale getiriyordu.

"Sanatçı mısın?" diye soruyorum ve daha iyi görebilmek için kutuya uzanıyorum.

Soruma cevap vermeyen Summer, tahta kutuyu elimden kapar ve rafa geri koyar.

"Sanırım bu iş bitti."

"Buna birbirimizi tanımak denir."

"Gerçekten mi? Çünkü sanki sen benim eşyalarımı karıştırıyormuşsun gibi geliyor. Ben de senin evine gelip senin kişisel eşyalarını karıştırırsam mı?"

Onun önerisi karşısında dudaklarım seğirdi. "Dün gece sana davette bulunmuştum."

"Hmm," diye mırıldanıyor, nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemiyormuş gibi.

Ben açık bir kitap gibiyim ve evime gelip eşyalarımı karıştırmasını umursamam ama Summer öyle değil. Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmaz.

O anda Walter minibüsün kapısını açar, elinde parlak yeni bir anahtar takımı sallanmaktadır. "Bayan Summer, her şey hazır."

Summer anahtarları alır, Walter aletlerini toplar ve ayrılmadan önce bana başıyla selam verir. Faturayı daha sonra gönderecek.

Walter gittikten sonra, Summer ve ben bir süre sessizce oturduk. İkimiz de Edgar'ın kalkıp, kaselerinden su içip, tekrar uykuya dalmasını izledik.

"Çilingiri çağırdığınız ve dün gece yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Summer çantasından bir tomar para çıkarır. Dün geceki bahşışleri.

"Kilit ne kadardı?"

Kafamı sallarım. "Paranı alamam." "Rory, almak zorundasın."

"Hayır," ayağa kalkarım, "zorunlu değil."

"Peki." Parayı cüzdanına geri koyar. "Walter'ı arayıp ona doğrudan ödeyeceğim."

Kafamı sallarım. "Olmaz, Wildflower."

Kilit için ödeme yapmama isteksizliğimden ya da takma adından, belki de her ikisinden dolayı gözleri parlar.

"Sen çok inatçısın."

Kollarını kavuşturup çenesini dışarı çıkararak bana en tahrik edici meydan okuma bakışını atar. Onu tezgaha itip o inatçı ağzını keşfetme isteği çok güçlüdür.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bak kim konuşuyor."

Gözleri bana doğru daralır, ama titreyerek nefes alması, kimsenin ona karşı çıkmasına alışkın olmadığını gösterir. Ona meydan okumak, onun kurduğu bu duvarı yıkmak istemek.

Bu da astımının ne sıklıkla tetiklendiğini merak etmeme neden oluyor.

"Nefes alıp vermen nasıl? Geçen gün kriz geçirdiğinden beri?"

"İyi. Endişelenecek bir şey yok. Ben iyiyim."

Cevabı dilinden dökülüyor, yüzündeki ifade hiç değişmiyor.

Saatim, program bildirimiyle titrer. Ne yazdığını görmek için bakmama gerek yok. Haftalık programım kafama kazınmış durumda.

Yirmi dakika sonra beslenme uzmanımla randevum var, ardından yarış görüntüleri analizi ve antrenman var, bu yüzden ne kadar istesem de burada durup bütün gün onunla tartışamam.

"Gitmem gerek. Randevum var."

Gözleri rahatlamayla doldu. Kazandığını düşünüyor. Hedefine ulaştı.

Şu anda onun yanıldığını kanıtlamak için ne kadar istekli olduğumu bilmiyor. Ama yapamam, bu yüzden geri çekilip kapı koluna uzanıyorum.

Edgar'ı kucağına alır ve beni takip ederek minibüsten çıkar.

"Tamam. Kilidin parasını öde. Ama bunu olduğundan daha önemli bir şey haline getirmeyelim." "Belki Edgar beni tekrar görmek istiyordur."

"Seninle daha dün tanıştı. Unutacaktır."

Summer, Edgar'ı göğsüne sıkıca bastırıyor, sanki onu kapıp kaçıracağımı gibi.

"Ah, unuttum," diyorum, Jeep'imın ön koltuğunda duran çantaya uzanarak. "Bu sabah Edgar'ı gezdirirken sokaktaki kaldırımda bunları buldum."

Çantaya bakıp hayretle, "Boya malzemelerim" der.

"Yani bunlar senin mi?"

Kız başını sallar.

"Hiçbir şeyin kaybolmadığını söylemiştin." "Sanırım fark etmemişim."

"Yepyeni görünüyorlardı. Hiç kullanılmamış gibi. Resim malzemeleri kutunu görene kadar senin olduğunu bile düşünmemiştim."

Çantayı ona uzattığımda, gözleri sevinçle parlar, sonra her zamanki gibi kendini tutar ve çantayı benden rahatça alır.

"Teşekkür ederim."

"Görüşürüz, Wildflower."

Jeep'ime atlayıp kapıyı kapatıyorum, o benimle tartışmaya fırsat bulamadan.

on iki

YAZ

Söz verdiği gibi, Rory akşam vardiyam için kafeye gelmez.

Onun esprili sözleri ve çekici gülümsemesi olmadan işime odaklanabileceğimi bilmek rahatlatıcı.

Onun bir şekilde benden kopardığı gülümsemeleri bastırmak için çaba harcamam gerekmeyecek. Onu görmeyeceğim için, gece boyunca benim güvenliğimden emin olmak için uğraştığını, minibüsümün kilidini tamir ettiğini veya çalınan boyalarımı bulduğunu hatırlatacak hiçbir şey olmayacak.

Bana boyaları verdiği anı tekrar tekrar hatırlıyorum. Bu keşif karşısında kalbimin nasıl sıçradığını ve Rory'ye hiçbir şeyin kaybolmadığını söylememe rağmen, onun bir şekilde bunu bildiğini.

Ama saatler geçtikçe, Rory'ye olan kızgınlığım azalıyor, kendime olan kızgınlığım artıyor. Vardiyamın çoğunu, onunla olan ilişkimizi nasıl bitirdiğimi pişmanlık duyarak geçiriyorum. Daha önce, yeni kilidi ödememe izin vermemesi ve birbirimizi tanımak için ısrar etmesi nedeniyle ona kızgındım.

Şimdi, o kadar iyi biri olduğu için ona kızamıyorum bile, bu da beni sinirlendiriyor.

Darcy ve ben Kale'in peşinden restoranın arka kapısından çıkarken, Darcy keskin bir çığlık attı. İlk düşüncem, rakunların çöp kutularına girmeye çalıştıklarıydı, ama sonra başımı kaldırıp Rory'yi gri şort ve mavi Carolina Current tişörtüyle orada dururken gördüm. Ters takılmış bir şapkası vardı ve elleri ceplerindeyken taktığı büyük spor saati görünüyordu.

Onu gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Göğsümdeki küçük ağırlık, haince ve istenmeyen bir şekilde kalktı. Rahatlamamalıydım. Hiçbir şey hissetmemeliydim

hiçbir şey hissetmemeliyim.

Ne oluyor?

Onu gördüğümdeki heyecan, onun bende bir duygu seli uyandırmasına sinirlenmemle yerini aldı. Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Darcy ve Kale, Rory'yi selamladıktan sonra hızlıca el sallayarak veda edip ters yöne doğru yola çıktılar.

"Hey, Wildflower." Bunu çok doğal bir şekilde söylüyor, sanki bu sabah aramızda garip bir durum kalmamış gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Seni eve bırakmaya geldim."

"Rory..."

"Hâlâ telefon numaranı almadım, bu yüzden bileğinin nasıl olduğunu sormak için seni arayamadım."

El bileğime hala takılı olan ateli işaret ederek başını sallar.

"Daha iyi," diyorum, elim aleti okşayarak. "Dün kadar ağrııyor."

"İyi."

Aramızdaki gerginliği hissedememesine şaşıyorum. Bu şeyin ne olduğu bilinmeyen boğucu ağırlığı.

"Az önce aramızda yaşanan gerginliği yokmuş gibi mi davranacağız?" diye soruyorum.

"Gerginliği tanımla." Gülümsemesi yarı alaycı, gözleri ise beni rahatlatırken aynı zamanda her şeyi sorgulamama neden oluyor. "Hadi, yürürken konuşabiliriz."

"Beni götürmene gerek yok. Kaykayım var." Pembe kaykayımın üstünden görüldüğü sırt çantamı işaret ediyorum.

"Winnie, iyileşene kadar kaykay yapmamanı söyledi. Şimdi düşersen kendini daha da kötü yaralarsın."

"Düşmeyi planlamıyorum. O senin hatandı, hatırladın mı?"

Telefonu titrer. Cebinden çıkarıp bakmak için eline aldığı anda, gözlerim ekrana kayar.

Whitney.

"Selam Whit," diye cevaplar, ama gözlerini benden ayırmaz.

Konuşmasına karışmak istemediğim için, yoluma devam etmek için dönüp yürümeye başlarım, ama bir saniye sonra Rory koşarak bana yetişir.

"Kız kardeşim Whitney. Kaliforniya'da yaşıyor. UC-Berkeley'deki okulunu yeni bitirdi. O da yüzücü."

Başımı sallıyorum, bu bilgiyle midemin rahatladığını düşünmek istemiyorum. Rory'nin özel hayatında ne yaptığı umurumda değil. Bir kız arkadaşı olması, beni rahatsız etmeye gelmeyeceği anlamına gelir.

"Kardeşin var mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, ama aynı zamanda bu konuyu kapatmak için kararlı bir ses tonuyla. "Dinle..."

"Ben..."

İkimiz de aynı anda konuşmaya başlarız.

"Sen konuş." Söylediğim şeyi bitirmem için başını sallıyor.

"Az önce sana sert davrandığım için özür dilerim, ama kilidin parasını ödememe izin vermelisin." Kilidin parasını ödersem, özgür ve temiz olurum. Borcum olmaz, başımın üzerinde bir yük kalmaz. Rory'nin etrafımda dolanması için bir neden kalmaz. Ama geçen gün beni denizde kurtarması gibi küçük bir ayrıntı var.

Beni bir an inceler. "Sadece telefon numaranı alabilirsem."

Onun isteğine alaycı bir şekilde güldüm. Tıpkı dün gece, vardiyam bittikten sonra ona akşam yemeği teklif ettiğimde beni eve bırakmakta ısrar etmesi gibi. "Sanırım nasıl işlediğini anlamıyorsun. Sana borcumu ödemek istiyorum; ödemeyi alıp benden telefon numaramı isteyemezsin."

"Talep etmedim. Sordum."

"Ve ben hayır dedim."

Bir an için, bir tilki tavuğu süzer gibi bana bakar, sonra dudaklarının köşesi yukarı kıvrılır ve yüzünde kaygısız bir gülümseme belirir.

"Tamam." Başını sallar. "Ama hiç kimse sana, sirkeyle değil, balla daha çok sinek yakaladığını söylemedi mi?"

"Evet. Bal bırakmanın sinekleri çektiğini ve sineklerin etrafımda vızıldamasını istemediğimi hiç düşündün mü?"

"Aynen öyle. Sıkışıp kalırlar. Sonra yavaş yavaş, yapışkan bir ölümle ölürler."

"Tavsiye için teşekkürler. Ve beni eve kadar geçirmeyeceksin. Eve yürüyerek gideceğim ve sen sadece burada bulunuyorsun."

"Tamam." Başını sallar. "Seni mutlu eden neyse."

"Beni ne mutlu eder biliyor musun?" diye soruyorum, kaldırımdaki bir çakıl taşını tekmelerek.

"Hmm?"

"Eve gitsen ve beni tam anlamıyla yetkin bir yetişkin gibi tek başıma eve yürümeme izin versen."

O gülümser. "Evet, bu olmayacak."

Ben öfkeyle dururum. "Beni başka ne mutlu eder biliyor musun?"

Rory yanımda durur ve dönerek bana sabit bir bakış atar. "Ne?"

"Beni gerçekten dinlesen."

Rory yaklaşır. Üzerimde yükselir, uylukları neredeyse benimkilere değecek kadar yaklaşır. "Beni ne mutlu eder biliyor musun?"

Onun yakınlığının beni etkilememesine çalışarak yutkunuyorum. "Ne?"

Eğilir. "Benim burada olmamın seni sandığın kadar rahatsız etmediğini itiraf etsen." Sesi sert, eğlenceli ve bambaşka bir şey var.

O anda uyluklarımın arasında bir şişlik hissediyorum. Hayal ettiğim kadar etkileyici değil. Rory'nin sert penisinin nasıl bir his vereceğini hayal ettiğimden değil, çünkü hayal etmedim. Açıkçası.

Bir adım geri çekilip şortuna bakıyorum. "Cebinde bir şey mi var?"

"Aslında, evet."

Rory güldü, sonra şortunun cebinden selofan bir paket çıkardı ve açmaya başladı.

Bunun Little Sunshine Cakes çikolatalı rulo kek olduğunu anlıyorum. O kekleri her yerde tanırım.

"Bir ısırık ister misin?" diye sorar.

Bana uzattığı çikolatalı kek ve krema parçasına bakıyorum. "Hayır." Yürümeye devam ediyoruz ve o yerken çok müstehcen sesler çıkarıyor. Her ısırıkta derin, boğuk bir inilti. Sokakta bir çiftin yanından geçerken

, onunla görülmemek için bir ağacın arkasına saklanmayı düşünüyorum.

"Çikolatalı rulo keklerin bir yüzücünün diyetinde yer almayacağını düşünürdüm." "Bugün Cuma." Bir ısırık daha alırken sırtıyor. "Hile günü."

"Hile gününde yemek için bunu mu seçtin?" diye soruyorum, şaşkın bir şekilde.

"Keyfine göre seçebileceğin onca seçenek varken?"

"Evet, bunlar harika."

Tiksinmiş bir yüz ifadesiyle dilimi çıkarırım. Son

ısırığı da yutar. "Sevmedin mi?"

Eğer bu konuya girmek isteseydim, Rory'ye ailemin Little Sunshine Cakes'in sahibi olduğunu ve çikolatalı rulo, şekerli çörek, fındıklı bar veya limonlu tart kekleri mideme indiremediğimi, çünkü bunlarla büyüdüğüm için artık sadece tadını sevmediğim için değil, aynı zamanda kontrolcü olan ve servet ve statü arzularını her şeyin önüne koyan

kontrolcü olan ve zenginlik ve statü arzularını her şeyin önüne koyan ebeveynlerimi hatırlattıklarıdır.

Kafamı sallıyorum. "Çocukken çok fazla yedim."

Sonra, şekerden değil, anılardan dolayı midem bulandığı için başka yere bakarım.

"Ben de muzlara karşı böyle hissediyorum. Büyürken çok fazla olgunlaşmış muz yedim. Onları protein shake'lerine koyabilirim ama tek başlarına dokuları midemi bulandırıyor."

Çikolatalı rulosunu bitirdikten sonra, Rory yürüyüşün geri kalanında gününü anlatır, benim günümü sorar ve başka saçma sapan şeyler konuşur.

"Yolda bir yere uğramam gerekiyor." Taşıdığım yiyecek torbasını işaret ederek başımı sallarım. "O yüzden, sen şimdi eve gidebilirsin."

"Bu kimin için?" Rory bana şüpheli bir bakış atar. "Bir arkadaşım için."

Gülümser. "Ah, gerek yoktu." "Sen için değil."

"Yani, arkadaş olduğumuzu kabul ediyorsun?" O gülümser.

"Hayır, bu senin için değil ve biz arkadaş değiliz."

"Dün gece öyle dememiştin," diye arkamdan seslenir.

Onu görmezden gelip, karavan parkının yanındaki köşede bulunan Cal'ın evine kadar yürümeye devam ediyorum.

Vardığımda, Cal'ın verandada beni beklediğini görürüm.

"O kim?" Rory'nin kaldırımda duran gölgeli figürünü işaret ediyor.

"Hiç kimse."

Cal gözlüklerini düzeltip gözlerini kısıyor. "O Rory Shields."

"Selam, Rory." Cal kırıksık elini salladı. "Geri dönmene sevindim." "Hain," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" Cal, işitme cihazını ayarlamak için parmağını yukarı kaldırarak sorar.

"Hiçbir şey." Diye iç geçiriyorum. Rory'nin herkes tarafından tanınması ve sevilmesi gayet normal. Sonuçta burası onun kasabası. Ben sadece geçici olarak burada yaşıyorum.

"Teşekkürler, Cal." Rory coşkuyla el sallar. "Summer'ı eve sağ salım ulaştır."

"Tamam," diyor Rory, ben arkamdan kapıyı kapatırken.

Tek yapabileceğim gözlerimi devirip yürümeye devam etmek.

"Cal harika bir adam. Ona yemek götürmen çok hoş." "Zaten eve giderken yolumun üzerinde, o yüzden sorun değil."

Aceleyle caddeyi geçip karavan parkının girişine doğru yürüdüm, ama Rory'den kurtulmak imkansızdı. Uzun bacakları sayesinde kolayca adımlarını uzatıyordu.

"Eminim onun için önemli bir şey," diyor Rory.

"Söylediğim her şeye karşı durmadan tartışma ihtiyaı mı duyuyorsun?"

Dudaklarını sıkıştırır, ama gülümsemesini saklayamaz. "Hayır."

Rory'nin telefonu cebinde yine titrer. Ekranına bakmak için telefonu cebinden çıkardığında, sinirli bir şekilde nefes verir.

Bakmamam gerektiğini söylüyorum kendime, ama gözlerim itaatsiz.

Daphne.

"Kaç tane kız kardeşin var?" diye soruyorum.

"Daphne benim kız kardeşim değil, eski sevgilim."

Bu bilgiyi bu kadar kolayca vermesi beni şaşırttı. Tripp'in telefonunda kadınların isimleri göründüğünde, bunun beni ilgilendirmediğini söylemişti. Bir süre buna da inandım. Kendime gvendiğimden daha çok ona güvendim.

"Hâlâ arayan bir eski sevgilin mi?"

"Evet, altı ay önce bitirdim ama şimdi şehre geri döndüğüm için beni arıyor."

Minibüsümün kilidini açtığında, Edgar kapıda beni heyecanla karşıladı, ama kısa bir merhabadan sonra Rory'nin kollarına atladı, yüzünü yaladı ve boynunun kıvrımına burnunu srttı.

"Merhaba, ufaklık. Ben de seni özledim."

Onları izlemek, en iyi arkadaşların yeniden bir araya gelmesini izlemek gibi. Bu çok tatlı, ama aynı zamanda sinir bozucu çünkü Edgar benim köpeğim ve Rory'yi sadece bir gündür tanıyor.

"Tamam. Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkürler. Lütfen bir daha yapma."

"Rica ederim." Edgar'ın kulağının arkasını kaşıyarak gülümsüyor. "Ve bu sözü veremem."

Gitmiyor, ben de fark etmemiş gibi davranıp sırt çantamı boşaltmaya başlıyorum.

Dönüp Edgar'ı kollarında tutarken, ikisinin birbirlerinin gözlerine sevgiyle baktığını gördüğümde, yatmaya hazırlanmanın onu gitmeye teşvik edeceğini düşünürüm. Lavabonun yanındaki kontakt lens kutumu alıp lenslerimi çıkarırım. Neyse ki, dn banyoda saklanmış bir yedek set bulmuştum, bu da birkaç hafta daha yeter.

Yanındaki masadan gözlüğümü alıp takıyorum, belki daha akıllı görünürsem ipucunu anlar diye umuyorum.

"Gözlüklerini beğendiğimi söylemiş miydim?" diye soruyor.

Rory'yi incelemek için ona dönüyorum. Vagonumun yemek köşesindeki bankın tamamını kaplayan Rory, Edgar'ın sırtını okşuyor ve yeni bir taktik denemem gerektiğine karar veriyorum. Belki Rory, burada olmasına karşı olmadığını düşünürse gider. Ters psikoloji falan.

"Teşekkürler." Lavabonun üstünden bir fincan alıp sıcak çay yapıyorum. Çayın sıcaklığı solunum yollarımı rahatlattığı için bu benim akşam rutinim. "Dördüncü sınıftan beri düzeltici lenslere ihtiyacım var. Ya sen?"

"Görüşüm mükemmel."

"Evet, mantıklı."

"Mükemmel olduğumu mu söylüyorsun?" diye alay ediyor.

"Öyle demedim, ama sen öyle anladın."

Esniyorum ve geriniyorum, abartılı olabilir ama Rory ipucumu anlamadığı için bu gerekli. "Yorgunum. Sen de öylesin herhalde."

"Evet, yatmaya hazırım." Edgar'ı yere indirir ve bir dakika sonra tatlı yavru köpek yatağında kıvrılır ve gürültülü nefes alır.

Rory ayağa kalkar, uzun boylu, geniş omuzlu vücudu bir zamanlar aramızda olan tüm boşluğu doldurur.

Tiştörtünün yakasını çekmeye başlar.

"Hey, hey, hey. Ne yapıyorsun?" diye kekeliyorum, gözlerim hemen tiştörtünün eteğinin altından görünen pürüzsüz, bronzlaşmış cildine takılıyor.

"Rahatlamak için. Dün gece tiştörtümle çok sıcak hissettim."

Ağzım öfkeyle açılır. "Kilit tamir edildi. Kalman için bir neden yok."

"Teorik olarak tamir edildi. Ama asıl soru, test edildi mi?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırır.

"Test edildi mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır. Ben isteyken kimseye kilidi kırmayı denemesini istemedim."

Rory minibüsü baştan aşağı kontrol eder. Banyoya bakar, ön kabini ve kapıları kontrol eder, sonra çatı katına göz atar.

"Memnun musun?" diye soruyorum.

"Hayır. Ya başka bir şey olursa? Mesela, gece yarısı lastik patlarsa ya da minibüsün üzerine bir ağaç düşerse?"

"Ağaç mı? Gerçekten mi? Endişen bu mu?"

"Evet, doğayı tahmin edemezsin. Ya da vandalları. Ya da... kuduz sincapları."

"Sincaplar mı?" Bu düşünceye gülüyorum. "Sincaplardan korkmuyorum." Gözlerimi, artık bana bakmayı reddeden Rory'ye dikiyorum. "Sen korkuyor musun?"

Alaycı bir şekilde güldü ama gözlerimiz buluştuğunda, rahatsızlığını görebiliyordum.

"Bir dakika önce zararsız yaratıklar gibi oynayan, bir dakika sonra ağaçtan sana dalış bombası atan tüylü kuyruklu kaos makinelerini mi kastediyorsun?"

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Rory, daha önce bir sincap saldırısına uğradın mı?"

"Hayır, ama her zaman bu ihtimal var."

"Sen uzunsun, belki de kafaları karıştıyordur. Belki de seni atlayacakları başka bir ağaç sanıyorlar."

"Çok komik." O sırtıyor ve ben bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum. Kalıp koruyucu rolünü oynaması için bir neden.

Sıcak çayıma üfleyip bir yudum alıyorum. "Genelde komik biri değilim, bunu sen ortaya çıkardın."

"Yerde yatacağım ve Edgar'ın korumasıymışım gibi davranacağız." "Evinde kendi yatağında uyuyacaksın ve bu hiç olmamış gibi davranacağız." "Evinde olmamış gibi davranacağız."

Yeni kilidin parasını benim ödemem konusunda önceki anlaşmazlığımızı çözdük, ama bir şekilde kendimizi başka bir çıkmazda bulduk.

"Summer." Büyüleyici gülümsemesi, sinirli bir kaş çatışıyla yer değiştirdi.

"Rory." Ben de huysuz bir ergen gibi onun hayal kırıklığını taklit ediyorum.

Küçük mutfak ve yemek köşesi arasında bir çıkmaza girmiştik.

"Kilit tamir edildi diye, burada tek başına uyumanı kabul ettiğim anlamına gelmez."

Onun bu açıklaması beni çok kızdırdı.

"Tahmin et ne oldu?" diye karşılık veriyorum ve tüylü terliklerim onun ayaklarına değene kadar yaklaşıyorum. Ona haddini bildirmek için hazırım. "Ben... ben..."

Rory'nin vücudunun sıcaklığı beni sardığında, sözler dilimde kaybolur. O sıcaktır, ama yakınlığımızdan dolayı kollarımın derisi tüylerim diken diken olur. Sanki başka bir boyuta girmişim gibidir. Rory'nin cazibesine karşı koyma gücümün artık işe yaramadığı bir boyuta.

Şimdi sadece Rory'nin ters takılmış şapkasını izliyorum. Gözlerim, kalın, dalgalı saçlarının birkaç tutamının şapkanın önünden görünmesine hayranlıkla bakıyor.

"Bende neyi ortaya çıkardığını biliyor musun, Summer?"

"Frustrasyon mu?" Sanırım, gözlerim onun dudaklarına düşüyor.

O, başını hızlıca sallarken, elleri dolabın üstüne konuyor.

"Koruma içgüdüğü."

O korumayı hissediyorum. Onun iri, sağlam vücudu beni bir kalkan gibi sarıp güvende tutuyor. Ama bu aynı zamanda sinir bozucu da. Alışık olmadığım bir şey. Bilinmeyen ve korkutucu bir şey.

"Ya korunmak istemiyorsam?" Fısıldıyorum, çünkü başka bir ses tonu aramızdaki küçücük boşluğa sığmaz.

Rory'nin dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta.

İtiraf etmek istemediğim kadar sık baktığım o sert, çekici dudaklar.

Elini üstümden indirip, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyduktan sonra avucunu çeneme koydu. Gözleri benimkileri dikkatle araştırıyor.

"Bu bir seçenek değil." Başını eğdi ve bacaklarım titredi. Şu anda eriyip gitmemek için tüm kaslarımı kullanmam gerekiyor.

Rory'nin dudakları benimkilerle çarpışmak üzereyken Edgar havlar — keskin, yüksek sesle ve her şeyi mahvederek. Anında ayrılırız. İkimizin de gözleri Edgar'a çevrilir, o da kapıya doğru bakar ve daha önce hiç duymadığım düşük bir hırıltı sesi çıkarır. Sanki Rory ile birlikte koruyucu rolünü oynamaya çalışıyormuş gibidir.

"Sence kuduz sincaplar mı?" diye alay ediyorum, aramızda olanlardan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

"Olabilir. Her ihtimale karşı bu gece burada kalsam iyi olur." Göz kırıyor. "Eve giderken bana saldırırlarsa çok üzülürsün."

Onun küstah gülümsemesi, sincaplarla ilgili bu olayın uydurma olduğuna beni neredeyse ikna etti. Onu bununla suçlayabilir ve yeni bir tartışma başlatabilirdim, ama yorgundum. Ve aramızda yaşanan o anı kabul etmeye hazır değildim.

Rory yine yerde geçici yatağını hazırlar ve ben de yastığını atarım. Dün gece onun kokusunu taşıyan yastık, bugün sabah minibüsümün arka camını açıp defterime çizim yaparken sarıldığım yastık.

Bu normal hissettirmemeliydi.

Yorganı üzerime çekip yuvarlanıyorum.

Ama uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

Korunmuş.

on üç

RORY

"Berbat görünüyorsun," diyor Charlie, gözlük kayışını sapan gibi kullanarak beni yan tarafımdan çimdiklemeden hemen önce.

"Tanrım, Charlie." Onun kulağına hafifçe vuruyorum. Bundan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden ona karşılık verebileceğim tek şey bu.

Antrenmandan sonra havuzu temizledik ve duş almak için soyunma odasına gidiyoruz.

"Gece geç mi yattın?" Logan şakacı bir şekilde kaşlarını oynatıyor.

O kadar geç değildi, ama yine Summer'ın minibüsünün zemininde berbat bir gece geçirdim. Kendime bunun huzur için olduğunu söyledim. Ya yatağında yatıp onun için endişelenmek ya da yakınında kalıp onun iyi olduğunu bilmek.

Summer çatı katında hafifçe horlarken, onu neredeyse öpeceğim anı tekrar tekrar düşündüm.

Tekrar tekrar.

Bu, uykusuz gecemi daha da uzatıyordu.

Dolabıma yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Muhtemelen burada uyuyabilirim, ama o zaman iki sponsorum için içerik oluşturmak üzere Vivi ile olan toplantımı, ardından planladığım podcast programını ve yaralanmamdan sonra birlikte çalıştığım spor psikoloğu Dr. Carpenter ile randevumu kaçıyorum.

"Ne oluyor sana?" diye sordu Eli, diğer çocuklar duşa girerken yanımdaki bankta oturdu. "Ailenle mi ilgili?"

Eli'nin onlardan bahsetmesi, pazar akşamı kulüpte akşam yemeği için ailemin isteğine henüz cevap vermediğimi hatırlatıyor. Annem açıkça söylemedi ama Daphne'nin de orada olacağını biliyorum.

Ailem, bizim tekrar bir araya gelmemizi istiyor. Daphne ile tekrar bir araya gelmek istemediğimi daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum ve yüzmeye odaklanmam gerekiyor. Bunlar için duygusal enerjim yok, bu yüzden görmezden geldim ve bunların arka planda kalmasını umdum, ama öyle olmadı.

"Geceyi Summer'la geçirdim." Eli'nin

kaşları havaya kalktı.

"Onun karavanının zemininde."

"Ouch." Eli sessizce güldü. "Rory Shields'ın cazibesine direnilebileceğini bilmek güzel."

"Summer'da durum öyle değil."

"Öyle mi?" diye sorar, şaşkın bir şekilde.

"Ondan hoşlanıyorum." *Ondan delicesine hoşlanıyorum*, diye düzeltir beynim. "Ama dahası var."

Eli başını sallar. "Dikkatini dağıtan şeylerden uzak durmaya ne oldu?" "Mesele de bu. O yokken daha çok dikkatim dağılıyor.

Odaklanabilmek için onun güvende olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerekiyor. Ve Edgar adında çok tatlı bir pug köpeği var."

"Edgar mı? Edgar Allen Pug gibi mi?" diye sorar Eli, gülümser. "Kendi sosyal medya hesabı olan bir pug var."

"Eminim sadece Edgar'dır." Daha sonra Summer'ı gördüğümde ona sormak için not alırım. Dün sabahın aksine, beni yalnız bırakmamı söylemedi. Bence bu, arkadaş olduğumuzun bir işareti.

Eli başını sallar. "Peki, Summer konusunda ne yapacaksın? Her gece onun minibüsünün zemininde yatıp vücudunun en iyi durumda olmasını bekleyemezsin."

"Biliyorum. Başka bir çözüm bulmam lazım."

Birkaç dakika sonra, düşün sıcak suyu kaslarımdaki gerginliği eritirken rahatlıyorum.

Summer'dan ne istediğimi bilmiyorum. Antrenman ve seyahat programım nedeniyle bir taahhütte bulunamam, ama ondan uzak kalamayacağımı biliyorum.

Daha sonra minibüsünün kapısını çaldığımda, Summer isteksizce kapıyı açtı. Beni gördüğüne şaşırmadı ama düşündüğüm kadar sinirli de değildi.

Belki de ona ısınmaya başlıyorum.

Dün gece, en sevdiğim cheat day atıştırılmalık keklerinden nefret ettiğini keşfettim, ama aynı zamanda sevdiği şeyleri de keşfettim, bu yüzden buraya gelirken yerel bir hediyelik eşya dükkanından onları aldım.

Bana içeri girmemi işaret ettiğinde, ona yeniden kullanılabilir alışveriş çantasını uzattım.

çant

ayı "Bu ne?" diye sorar, içine bakarak.

uzatt "Yatmadan önce çay içmeyi sevdiğini bildiğim için biraz bitkisel şeftali çayı. Bir im. paket

bir paket peri ışığı, hem ortam aydınlatması için hem de gece kalkman gerektiğinde daha kolay görebilmen için. Ve mini bir ilk yardım çantası. Bodyguard'ın olmamı istemediğine göre, en azından sağlık malzemelerini ben sağlayayım. Ah, bir de gurme turşular." Kavanozu çıkarırım. "Hediye dükkanındaki Marisella bunların en iyisi olduğunu söyledi."

"Bu..."

"Barış teklifi," diye araya girdim, kabul edemeyeceğini söylemeden önce. "Hayatına karışmamı istemediğini açıkça belirttin ve gitmemi istersen, giderim."

Elimi saçlarımın arasından geçirip nefes veriyorum, çünkü söylemek üzere olduğum şeyin mantıksız olduğunu biliyorum.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama seninle tanıştığımdan beri, senin yanında olmak istemeden duramıyorum. Artık senin varlığını bildiğim için, yokmuşsun gibi davranamıyorum. Seni hiçbir şeye zorlamaya çalışmıyorum, çünkü ben de herhangi bir taahhütte bulunamam. Ama senin yanında olmayı seviyorum ve eğer benim burada olmama izin verirsen, senin de hoşuna gidebileceğini düşünüyorum."

Summer zorlukla yutkunur ve zorla bir gülümseme takınır. "Saçma konuşuyorsun, biliyor musun?" Ama sesinde her zamanki keskinlik yoktur.

Ona gülümserim. "Evet, biliyorum."

Çantayı tezgahın üzerine koymak için dönüyor ve turşu kavanozunu çıkarıyor. Yaralı bileği ile kavanozu açmaya çalışıp başarısız olunca, kavanozu bana uzatıyor.

"Bileğin nasıl?" diye soruyorum ve kavanozu kolayca açıp ona geri veriyorum.

"Hâlâ ağrıyor, ama her gün daha iyiye gidiyor." Kavanozdan bir turşu alır ve ısırır, çiğnerken gözlerini kısarak inceleme yapıyormuş gibi davranır. Sonra yutar ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Tamam, kalabilirsin."

İki fincan şeftali çayı hazırladı, sonra bir tabağa turşu koydu ve bunları masa ve yemek masası olarak kullanılan bankın yanındaki küçük tezgahın üzerine koydu.

"Soğuduklarında daha da lezzetli olurlar." "Peki neden turşu takıntın var?" diye soruyorum.

"Çıtır çıtır olması. Salamura suyunun ekşi tadı." Bana bakar. "Little Sunshine Cakes'in nesini seviyorsun?"

"Nereden başlamalıyım?" Bana uzattığı turşuyu kaldırıp, çikolatalı rulo gibi davranıyorum. "Kek ve dolgunun oranı mükemmel. Çikolata çok tatlı değil, ama yine de tatlı ihtiyacımı karşılıyor. Ve nostalji uyandırıyor. Çocukken sevdiğim bir şeydi ve yetişkin olarak da hala seviyorum.

"Bunlar, yüzme yarışlarında iyi performans gösterdiğimde ailemin bana aldığı bir yenilikti." Bir anıyı hatırlayarak gülüyorum. "Çikolata kaplamasını kenarlarından koparıp önce onu yedim. Böylece daha uzun süre yetecekti."

Summer çayından uzun bir yudum alırken, ben baharatlı dereotu turşusunu ısırıyorum.

"Eski logoyu daha çok severdim. Pigtail saçlı gülümseyen kızın olduğu logoyu." Summer'ın yüzü ifadesizdir. "Neden bahsettiğimi anlıyor musun? Birkaç yıl önce güneş logosu ile değiştirilmeden önceki logoyu."

"Evet, hatırlıyorum."

Cevap vermedi, ben de konuyu kapattım.

Şeftali çayı içip baharatlı dereotu turşusu yiyoruz. Garip. Bu ikisi hiç uyumlu değil ama Summer keyif alıyor ve ben de burada olduğum için mutluyum.

Atıştırmalıklarımızı bitirdiğimizde, Summer tabakları topladı ve lavaboda yıkadı.

"Yine yerde uyuyamazsın," diyor.

İç geçiriyorum. "Geç oldu. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Sadece bir gece daha.

Böylece güvenlik kameralarını taktırmak için zamanım olur."

Başını bana doğru çevirir, ağzı öfkeyle açık kalır. "Bana önceden haber vermeden bunu yapamazsın."

"Sana söylüyorum. Durum tam olarak bu."

"Bu konuyu yeniden düşünüyorum," diyor ve küçük banyoya giriyor.

"Artık çok geç, Wildflower," diye sesleniyorum, sıkışmış omuzlarımı geriye doğru çevirmek için ayağa kalkarken. "Çay ve turşu eşliğinde dostluğumuzu pekiştirdik. Artık geri dönüş yok."

O hazırlanırken, ben biraz esneme hareketleri yapıyorum. Sert zeminde tekrar uyurken kaslarımın çok fazla gerilmemesi için birkaç lunge yapıyorum. Sonra, daha önce cebime koyduğum seyahat diş fırçasıyla lavaboda dişlerimi fırçalıyorum ve zemine battanierleri yerleştirmeye başlıyorum.

Edgar çoktan yatağına girmiş, gürültülü bir şekilde horluyor. Bu kadar küçük bir köpeğin nasıl bu kadar gürültü yapabildiğini anlamak umuduyla başımı onun başına yaklaşıtıyorum.

"Yerde uyuyamazsın demiştim," diyor Summer, banyodan çıkıp arkamda duruyor.

"Nerede uyuyacağım?" diye soruyorum, etrafa bakınırken aynı zamanda sürücü koltuğunda uzanmanın zeminde yatmaktan daha rahat olup olmayacağını da düşünüyorum.

Summer kollarını kavuşturur ve dudaklarını sıkıştırır, gözleri çatı katındaki yatağı bakar.

Oh.

"*Seninle* mi?" diye sorarak açıklığa kavuşturmak istiyorum.

"Boş ver," diyor, merdivene doğru ilerleyip tırmanıyor.

Şaşkın ses tonum, teklifini yeniden düşünmesine neden oluyor.

Yerdeki battanierleri toplamak için acele ediyorum ve onu merdivenden yukarı takip ediyorum. Summer'ın yüksek yatak odası rahat sığınağı görünce sırtım ve omuzlarım gevşiyor. İlk gece bir süre burada uzanmış, o ağlarken sırtını okşamıştım, ama sonunda uykuya daldığında ona biraz alan tanımaya karar vermiştim. Yatağın ne kadar rahat olduğunu biliyorum ve vücuduma iyi bir gece uykusu fırsatını kaçırmak istemiyorum.

"İstiyorum. Senin için sorun olmazsa?" diye umutla soruyorum. "Olur," diyor ve yerleşmek için çarşafı çekiyor.

Yüksek yatağa çıkmak zor kısmı, merdiveni tırmanmam gerekiyor ama aynı zamanda başımı çarpmamak için eğilmem gerekiyor.

Yukarı çıktığımda, dikkatlice onun yanındaki boşluğa giriyorum.

Yerleşince, tüm vücudum yatakta gevşiyor. Ne tatlı bir rahatlama.

Aramızda sessizlik var. Summer çoktan uykuya dalmış sanıyorum, ta ki "Bu çok garip" diye fısıldayana kadar.

"Nesi tuhaf?" diye soruyorum, onu daha iyi duyabilmek için vücudumu çeviriyorum.

"Biz. Bu. Seni dört gündür tanıyorum ve şimdi benim ranza arkadaşım mı oldun?"

Bunlar onun sözleri, ama bana daha fazla yer açmak için yastığını çekmekten çekinmiyor. Dar bir yer, ama yatağın rahatlığı ve harika kokan Summer'a yakın olmam, ihtiyacım olan tek şey.

"Bunlar Mısır pamuğu mu?" diye soruyorum, cildimde yumuşak pamuklu çarşafların hissini çok seviyorum.

"Yıpranmış."

"Bu bir marka mı?" diye alay ediyorum. "Hayır."

Yaz vardiyası ve dar alanda, eli göğsüme değiyor.

"Aman Tanrım. Çıplak mısınız?!" diye bağırır. "Çıplak değilim. Sadece gömleğimi çıkardım." "Bu çıplaklık."

"Bana göre değil. Hayatımın çoğunu gömleksiz geçiriyorum." Ellerimi başımın üzerine uzatıp göğsümün üzerine koyuyorum. "Gömleksiz olman umurumda değil."

Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "İyi deneme."

"Ne? Arkadaşça, gömleksiz bir pijama partisinde bir sakınca yok. Biz arkadaşız. Geçen gece sen öyle demiştin."

"Bir arkadaşla ihtiyacım olduğunu söyledim. O kişinin sen olduğunu söylemedim."

"Ah." Summer'a olan duygularımın hızla yerleştiği kalbimin üzerinde göğsümü ovuşturuyorum.

Kafasını salladı. "Güven bana. Arkadaşım olmanın getireceği birçok duygusal yükten seni kurtarıyorum."

"Duygusal yük demişken, arkadaşlar birbirleri hakkında daha fazla şey bilmeli değil mi?" diye soruyorum.

"Biz o tür arkadaşlar değiliz. Daha çok tanıdık gibiyiz."

Bir an düşünürüm. "Kaç tür arkadaş vardır ki?" "Bir bakalım. Acil bir durumda aradığın arkadaşlar."

"Seni doktora götürdüm," diyorum. "Çünkü beni yaraladın."

"Haklısın. Başka türleri var mı?"

"Arkadaşlık ilişkisi." Boğazını temizledi. "Biz kesinlikle o tür arkadaşlar değiliz."

"Hayır mı? Benim arkadaşım olmanın bir sürü faydası olduğunu düşünüyorum." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Evet, biliyorum. Avantajlı arkadaş olmadığımız için hayal kırıklığına uğramış olsam da, bu durum benim için sorun değil çünkü Summer'ın avantajlı arkadaşı olabileceğimi sanmıyorum. *Daha fazlasını* isterdim.

Bu düşünce beni şaşırttı.

Daha fazlasını mı istiyorum? Ya da zamanım var mı?

Daphne ile ilişkimizin sonu, benim zamana ihtiyacım olduğu için olmamış mıydı? Ona ihtiyaç duyduğu enerjiyi ilişkimize verememiştim. Onun istediği bir sonraki adımı, evlilik teklifini atamamıştım. Ama Summer'ın yanındayken, o beni yormuyor. Tam tersi.

"Senin ölüm kalım arkadaşın," diye devam ediyor.

"Scarlett," diyorum, ona bu bilgiyi paylaştığını hatırlatarak. "O senin ölümüne dostun mu?"

"Evet." Bir an sessiz kalır. "Peki ya sen?"

"Eli, takımdaki en iyi arkadaşım. Onu on yıldan fazladır tanıyorum ve birbirimizin en büyük destekçisiyiz. Ailem kariyer kararlarımda bana çok fazla baskı uygularken, o beni ayakta tuttu ve destekledi."

"Ailen kariyerini desteklemiyor mu?" Ses tonu inanamama hissini yansıtıyordu. "Seninle gurur duyacaklarını düşünürdüm."

"Öyleler, ya da öyleydiler. Ama her zaman bir adım öndeydiler, geleceği düşünüyorlardı. Kariyerimin bir gün sona ereceğini biliyorlar, bu yüzden o an için hazırlanmamı istiyorlar. Yerleşmemi istiyorlar."

"Nasıl yerleşmemi? Yüzmeyi bırakmanı mı istiyorlar?"

"Daphne'ye geri dönmem için bana baskı yapıyorlar."

"Gerçekten mi?" Summer bana doğru yuvarlanarak, destek almak için elini yastığının altına soktu.

"Eski sevgilimle bir şans daha vermem için bana baskı yapıyorlar çünkü onun babası ve benim babam birlikte iş yapıyorlar. Onlar için, evlenip işi aile içinde tutmamız güzel ve kolay olur."

"Neden ayrıldınız?" diye sordu.

"Yaralanmıştım ve kariyerimde bir sonraki adımımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ne istediğimi bilmediğim halde onun hayatını askıya almak ona haksızlıktı. O evlenmek istiyordu ama ben hazır değildim." Nefes alıp tamamen dürüst olmaya karar verdim. "Ve birlikte olmamamız gerektiğini biliyordum. Ailelerimizin istekleri yüzünden onunla birlikte kalıyordum. Bir süre bunun için kendimi suçlu hissettim ama onunla ilişkimizi bitirerek doğru şeyi yaptığımı biliyorum."

"Anlayabiliyorum."

"Anlayabilir misin?" Summer'ın ailesi veya geçmiş deneyimleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O, sadece kendine güvenmeye kararlı, bir karavanda yaşayan bir kadın. Bu yüzden, hayatında onu yalnız kalması gerektiğini hissettiren bir şey veya biri olmuş olması mantıklı.

O başını sallar ama ayrıntıya girmez. Saat geç oldu ve onu zorlamak istemiyorum. Beni gece kalmama izin vermesi başlı başına büyük bir adım.

Summer benim durumumu anlayabilirse, belki bana yardım etmeye razı olur. Kafamda bir plan oluşmaya başlıyor.

"Bana neyin yardımcı olacağını biliyor musun?" diye soruyorum. "Hayır, ama eminim bana söyleyeceksin."

Onun alaycı ses tonuna dudaklarım seğirdi, ama yine de devam ettim.

"Yarın akşam benimle aile yemeğine gelersen." "İnsan kalkanın olarak mı?" Kahkahası hafif ve içtendi.

"Randevum olarak."

"Ailene hayatına devam ettiğini göstermek için mi?"

"Evet, ama aynı zamanda yüzde doksan eminim ki eski sevgilimi yemeğe davet etmişlerdir."

"Muhtemelen bu kızı alt edebilirim. Spor yapıyor mu?"

"Kavga etmeni istemiyorum, ama benim için kavga etmeni görmek çok seksi olurdu."

Elini salladı. "Haklısın. Daha fazla yaralanmaya tahammülüm yok." "Peki, yemeğe gelecek misin?" diye sordum.

Bir an sessiz kalır, düşünür ve tam kabul edeceğini düşündüğüm anda başını sallar. "Gelemem. Çalışmam gerek."

"Tabii. Anlıyorum."

Cevabım hızlı gelir. İnsanların bana yönelttikleri beklentilere gülümseyerek karşılık vermeye alışkınım. Rahat ve esnekim.

Eğer aileme karşı kendimi savunmazsam, suçluluk duygusuyla Daphne ile evlenmek zorunda kalacağım.

"İyi geceler, Flipper," diyor iç çekerek. Daha önce astığımız peri ışıklarının loş ışığı altında, göz kapaklarının yavaşça kapanışını izliyorum.

"İyi geceler, Wildflower."

Göğsümde inatçı bir ağırlık hissediyorum ve onu atmaya çalışıyorum.

Summer'ın hayır demesine kızamam. Bana hiçbir borcu yok. Bu arkadaşlığı isteyen benim.

Ama bir kez olsun, biri benim için ortaya çıksa ne güzel olurdu.

on dört

SUMMER

Dün gece Rory geldiğinde, içgüdüsel olarak onu geri çevirmek istedim. Bunu kafamda defalarca prova etmiştim, ama onu orada umutlu ve samimi bir şekilde dururken gördüğümde, prova ettiğim tüm sözlerim dağıldı. Çünkü Rory'yi uzaklaştırmak çok yorucu. O çok kararlı.

Bu yüzden yeni bir taktik deniyorum: Rory'nin istediğini yapmasına izin verip, bu kadar uğraşmasına gerek olmadığını düşünmesini sağlamak. Belki o zaman bu tuhaf tanışıklığımız sessizce sona erer.

Ama bana getirdiğ i turşular çok lezzetliydi. O kadar lezzetliydi ki, bu sabah kahvaltı burritomla birlikte birkaç tane yedim.

Ailemle akşam yemeğine gelir misin?

O anda cevap vermek kolaydı, ama bütün gün bunu düşününce kafam karıştı.

Bu sabah köpekleri gezdirirken.

Rory'nin hırsızlıktan sonra geri aldığ i Scarlett'in boyalarıyla sahilde tek başıma resim yaparken.

Cal'ın balıkçılık ekipmanlarını tahta kaldırımındaki oturduğ u bankaya taşımasına yardım ederken bile.

Rory'nin ailesinin durumu, benim yaşadığım duruma ürkütücü bir şekilde benziyor.

Ailemin ve Tripp'in yemek masasının etrafında toplanıp, sanki ben aktif bir katılımcı değilmişim gibi hayatım hakkında konuştuklarını izlediğim o beden dışı deneyimi hatırlıyorum. Annem neredeyse dğnmz planlıyordu. Babam, Tripp ile şirketindeki terfisini tartışırken gülümsüyor ve içtenlikle gülüyordu. Ailemin şirketi. Bykbabamın kurduğ u, ama

benim için yer yoktu çünkü Tripp erkekti ve bana o bakacaktı.

"Tripp sana baksın. Böylesi daha iyi. Sen de küçük resimlerini yaparsın." Annem, bana sunduğu şeyin benim umut ve hayallerimin tümüymüş gibi, çok samimi bir şekilde gülümsemişti.

Siktir et.

Bu anı kalbimi hızla attırıyor.

Rory'nin ailesiyle akşam yemeği de böyle mi olacak?

Az önce boşalan masayı siliyorum, kolum hızlı hareketlerle çalışırken zihnim, Rory'nin beni ailesiyle akşam yemeğine davet etmiş olmasıyla ilgili rahatsızlık ve onu bir haftadan az süredir tanıdığım için aramızda o kadar da yakın bir ilişki olmaması arasındaki ikilemde gidip geliyor.

Başka bir masa boşaldığında, ikinci duygu daha da güçleniyor, çünkü ben onun için oraya gitmezsem, kim gidecek? Ve bu adam, bu çekici, cana yakın adam, nasıl bu kadar çabuk benim kalın, sürüngen derimin altına girmeyi başardı?

Vanımın kapı kilidini tamir ettirmek için para ödediği halde, hala orada yalnız kalmama izin vermemesinden mi? Yoksa, Edgar'ı kucağına almış, vanımın zemininde gömleksiz duran görüntüsünü aklımdan çıkaramadığımdan mı? Ya da dün gece parmak uçlarımla çıplak göğsüne hafifçe dokunduğunda damarlarımdan bir elektrik akımı geçtiği anı mı?

Hayır. Bu önemli değil.

Asıl sorun Rory'nin iyi kalpli olması. Bencil olmaması. Yardım etmek istediğini söylediğinde bunu içtenlikle söyleyen türden bir adam olması. Ve tek istediği, akşam yemeğine gelip ailesiyle aramda tampon görevi görmemdi.

Bu düşüncelerin ağırlığı kararlılığımı o kadar çabuk sarsıyor ki, Darcy'nin masayı yeniden hazırladığı yere koşuyorum.

"Hey, Darce, bu akşam benim için kapanışı yapabilir misin?" diye soruyorum.

"Ateşli bir randevun mu var?" diye sırtarak sos kabını yeniden düzenliyor. Coral Cove'un altın çocuğu ile aramda bir şeyler olduğunu ısrarla söylüyor, ama ben hiçbir şeyi kabul etmiyorum, çünkü bu, Rory Shields'ın etrafta olmadığı zamanlarda bile onu düşünmemi sağladığını kabul etmek olur. Şu anda olduğu gibi, onun mutsuz olup olmadığını merak ediyorum. Onu suçluluk duygusuna kapılıp hayallerinden vazgeçirmişler mi? Ya da daha kötüsü, eski sevgilisi oraya gelmiş, tatlı tatlı gülümsüyor ve sanki yine bir çiftmiş gibi kolunu okşuyor olabilir mi?

"Bir şeyi halletmem gerekiyor."

Rory, işte bu.

Ama bu düşünceyi kendime saklıyorum çünkü ne yapmam gerektiğini, Rory'nin benden ne istediğini bile bilmiyorum, ama bu gece orada olmamı istediği için bunun doğru bir hareket olduğunu biliyorum.

"Git," diye çıkışa doğru başını sallar, "ben hallederim." "Teşekkürler."

Arka odada önlüğümü çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Mick.

"Randevum var," diyorum, dolabımdan eşyalarımı alırken. "Bir buluşma mı?"

Her zamanki sert yüzünde tuhaf duran bir gülümseme beliriyor.

"Randevu değil," derim, arka kapı arkamda kapanırken.

Randevu değil.

"Hanımefendi?" Matre'd beni bir kez süzdü. Değişecek vaktim olmadı, bu yüzden hala kırmızı Salty Pirate Café polo tişörtüm ve siyah eteğimle duruyorum. Onun onaylamayan bir şekilde burnunu kırıştırmasını fark ettim. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ses tonu netti. *Buraya ait değilsin.*

Bir yanım onun yargısına sinirlenirken, diğer yanım buraya aitmiş gibi görünmediğim için memnuniyetle doluyor. Son birkaç yıldır eski hayatımdan uzaklaşmak için bunun için çalışıyordum.

Ve bana bakışından, onun yardım etme şeklinin beni yan kapıdan dışarı çıkarmak olacağını düşünüyorum, bu yüzden onu tamamen geçmeye karar veriyorum.

"Hayır." Elimi sallayarak onu reddettim ve yemek odasına doğru ilerledim.

"Hanımefendi!" Hemen arkamdan sesleniyor, ama uygun giyimli iki konuğun ortaya çıkmasıyla dikkati aniden başka yöne çekiliyor.

Yemek odasında, Rory ve ailesini ararken birkaç kişi başını benim yönüme çevirir.

Bir masanın önünden geçerken, bir kadın şarap kadehini bana doğru kaldırır.

"Bir Chardonnay daha."

Beni garsonlardan biri sandığı belli.

Masasının yanında durup, orada duran soğutucudan açılmış şarap şişesini çıkarırım.

"Elbette," derim, tatlı bir gülümsemeyle, kadehini yeniden doldururken. Sonra kullanılmamış bir kadeh alıp içine biraz şarap dökerim — sadece bir yudum kendime. "Şerefe." Kadehimi kaldırıp uzaklaşıyorum, onun şaşkınlığını görmezden gelerek.

Bu kabalık mıydı? Belki. Ama Vineyard Vines giymemiş herkesin ona hizmet etmesi gerektiği varsayımı da öyleydi.

Elimde şarap kadehi ile odayı tekrar taradım. Onun sıcak, gürültülü kahkahasını duymayı ya da beni ona yönlendirecek bir ışık sinyali görmeyi bekliyordum, ama hiçbir şey bulamadım. Rory yoktu.

Ama sonra, pencereden terastaki bir masada onu görüyorum. En azından öyle olduğunu sanıyorum.

Adamın geniş, atletik vücudu bir takım elbiseyle örtülmüş, ancak omuzları gergin. Vücut şekli doğru, ama duruşu tamamen yanlış.

Bu ana kadar Rory'nin vücudu ve duruşu hakkında bu kadar çok şey bildiğimi fark etmemiştim. Bu adamın duruşu, benim tanıdığım Rory'ye hiç benzemiyor.

Kapıdan içeri girerken, şarabımı bir dikişte içip, boş bardağı servis masasına bırakıyorum. Rory bana sırtını dönmüş, bu yüzden beni ilk görenler onun ailesi.

Annesi krem rengi keten elbisesiyle mükemmel bir şekilde ütülenmiş, babasının tuz ve biber saçları ve bronz teni, beyaz ve mavi çizgili gömleği ve uyumlu bebek mavisi blazeriyle dikkat çekiyor. Sanki *Southern Living* kataloğundan çıkmış gibiler.

Masalarına doğru ilerlemeden önce, gergin ve gergin yüzlerini bir an gözlemledim. Yanlarına yaklaşırken, Rory'nin diğer tarafında beliren esmer kadına dikkatleri yöneldiğinde, Rory'nin anne ve babasının yüzleri parlak gülümsemelerle gerildi.

"Daphne." Rory'nin annesinin yüzü aydınlanıyor. "Ne harika bir sürpriz!"

Hâlâ Rory'nin arkasında dururken, sırtının daha da gerildiğini görüyorum, sonra da sert bir hareketle su bardağına uzanıyor. Daphne çoktan Rory'nin yanındaki koltuğa oturmuş, elini onun koluna cilveli bir şekilde koymuş ve ona daha da yaklaşıyor.

Durum hakkında bildiklerime göre, Daphne'nin ortaya çıkması sürpriz değil. Beni davet etmesinin sebebi, onu eski sevgiliyle yeniden bir araya getirme planlarına engel olmak. Şu anda tek istediği yüzmeye odaklanmak, ama ailesi bunu zorlaştırıyor.

Hayatımdaki tüm stres faktörleri, minibüsümün çalınması ve artan faturalar ve masraflar yüzünden zar zor geçinebilmem nedeniyle, Rory'nin şu anda içinde bulunduğu durumla yer değiştirmek istemem. Hayatımda seçimler yapma özgürlüğü ve başkalarına bağlı olmamak, yıllar önce eski hayatımı bıraktığımda kendime koyduğum bir standart.

Ve Rory'nin bu halini tanıyamamak beni çok üzüyor. Bu gece beni buraya getiren koruma içgüdüğü şu anda tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Kendi kontrolcü ebeveynlerimle ve onların manipülasyonlarıyla uğraştığım için, bunun başkasına olmasını görmekten nefret ediyorum. En çok da, gördüğüm kadarıyla her zaman barışçı rolünü oynayan ve söyleneni yapan bu nazik, cömert adama bunun olmasını görmekten nefret ediyorum.

İyi haber şu ki, benim böyle bir sorunun yok. Rory'nin ebeveynlerinin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil. Bu, onların planlarını bozmayı daha da tatlı hale getirecek.

Sonunda, Rory'nin annesi sert bir bakışla benim orada olduğumu fark etti. "Bir şey mi istiyordun?" diye sordu, dilinde asit gibi bir tat vardı.

"Oh, ben mi?" Masumca kirpiklerimi kırpıştırırken parmaklarımı göğsüme bastırıyorum. "Evet. Bu kadının ellerini çekmesini istiyorum..."

O anda dikkatim, sandalyesinde dönmüş olan Rory'ye kayar. Beni gördüğü anda bir şey değişir. Sırtındaki gerginlik azalır, omuzları düşer ve yüzünde o yavaş, tanıdık gülümseme belirir.

—gerçek ve minnettar. Sanki sadece benim için olan bir gülümseme.

Onu görünce vücudum titriyor.

Tereddüt ettiğim için Daphne'nin yüzü sinirden buruşuyor. Kabız mı, yoksa meydan okunmasına tepki mi gösteriyor, bilmiyorum. Sinirli ifadesine bakılırsa, bunun sık sık başına gelmediğini tahmin ediyorum. Onu hemen tokatlamak istiyorum. Ayrıca Rory'ye yapışan elini de şoklamak istiyorum. Elektrik şokuyla ipeksi saçlarının diken diken olduğunu görmek istiyorum.

Elektrik şoku alan birine gerçekten böyle bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama yine de bunu hayal etmek bana zevk veriyor.

Rory benden *onunla çıkmamı* istemişti, ama masadaki gerginlikten anladığım kadarıyla bu yeterli olmayacak.

Rory'nin annesi hakkında bildiklerimden, onun onaylamadığı kız arkadaşlarına komplo kuran bir tip olduğunu anlıyorum. Çiçekli Magnolia & Rowe elbisesiyle bile, Daphne'nin haklı olarak kendisine ait olduğuna inandığı şey için savaştırmaktan çekinmeyen bir kadın olduğunu anlayabiliyorum. Ve sahiplenici bir şekilde koluna sarılmasından, Rory için de böyle düşündüğünü anlıyorum. Bu fırsatı kaçıramam. Rory'nin ailesini ve Daphne'yi gerçekten uzaklaştırmak için, uzlaşma umutlarını tamamen yok etmeliyim.

Her şeyi riske atmam gerekiyor.

"...kocam." Bu kelimeler dudaklarımdan heyecan verici bir tatminle dökülüyor.

Bu açıklamam üzerine, üç çift göz birden irileşti.

"Ne... ne?" diye kekeledi annesi.

"Rory, bu kadın kim?" diye sorar babası.

Rory'nin dudakları seğiriyor, muhtemelen büyük, komplocu bir gülümseme patlatma isteğiyle mücadele ediyor, ama on saniye öncesine kadar benim bunu yapacağımı bilmesinin imkanı yoktu, çünkü ben de bilmiyordum. Ayağa kalkıyor ve kolunu belime doluyor. O kaslı ön kollarından biri, ve ben bu temastan başım dönmesin diye elimden geleni yapıyorum. Bu zor bir iş. Sonuçta, vücudum daha önce hiç böyle dokunmadığımızın çok iyi farkında, ama bunu onlara belli edemeyiz. Eğlenceyi mahveder.

Rory boğazını temizledi. "Anne, baba. Bu Summer." Bana gülümsedi, sonra aynı gururlu gülümsemeyi anne babasına da yöneltti. "Summer Shields, karım."

on beş

RORY

Karım.

Bu iki kelime beşimizin arasında yankılanır.

Onları söyleyen benim, ama diğerleri kadar şok olmuş durumdayım.

Yanımda Summer sallanıyor, ama onu sabitlemek için beline doladığım kolumu sıkılaştırıyorum.

Ailem ve Daphne bize bakıyor, ama yanımda duran Summer kırmızı polosu ve siyah eteğiyle muhteşem görünüyor. İşten direkt buraya gelmiş olmalı. Aslında, saate bakılırsa, işten erken çıkmış.

Onun burada olmasına çok mutluyum. Onu kendime çekip şakağına bir öpücük konduruyorum.

Basit bir jest. Tatlı. Ama annemin yüzüne bir bakış attığınızda, Summer'ı masanın üzerine kaldırıp başımı bacaklarının arasına koyduğumu düşünebilirsiniz.

Bir saniye daha sessizlik geçer ve annem ağlamaya başlar. Hayır, ağlamıyor. *Hıçkırarak ağlıyor.*

"Bu saçmalık," diye ağlıyor annem. "Bize haber vermeden nasıl biriyle evlenebilirsin?"

"Ben..." diye başlıyorum, ama annem sözümü kesiyor. Görünüşe göre, cevabı ilgilendirmiyor.

"Neden?!" Yüzünü peçeteyle kapattı ve ileri geri sallanmaya başladı. "Neden bu benim başıma geliyor?"

"Bu bir şaka mı?" diye bağırır babam. "Neden böyle biriyle... onun gibi biriyle evlendin?"

Summer yanımda kaskatı kesilir. "Bu hiç hoş değil. Beni tanıımıyorsunuz bile."

Summer'la o anın heyecanına kapılmıştım. Onun planının nereye varacağını anlamıştım. Tam bağlılık. Yasal olarak bağlayıcı. Bu, annemle babamın Daphne'yle benim birbirimiz için yaratıldığımızı ısrarla savunmalarını durdurabilecek tek şeydi. Ama o heyecan verici anın sonuçları hiç de iyi değil. İşler hızla kontrolden çıkıyor.

Daphne annemin yanına koşar. "Mary Ann, yüz bakımı yaptırdın, gözyaşlarındaki tuz cildini kurutacak."

"Oh, h-haklısın." Ama bu onu daha da ağlatıyor.

Çevremizdeki masalarda insanlar bizim yönümüze bakmaya ve fısıldamaya başlar.

Annem dinleyicilerinin farkına varıp, ağlayarak ne tür bir sahne yarattığını anladığında, ayağa kalkar ve kapıya doğru koşar. Babam da sahne yaratılmasından hoşlanmaz, ancak bu tür sahneler herhangi bir duygu gösterilmesini gerektirdiği için, annemi takip etmek üzere ayağa kalkar.

Çıkarken yanımda durur.

"Annemi üzdün. Şimdi bununla ben uğraşmak zorundayım," diye fısıldar.

Onların benden yapmamı istediklerini yapmaya alışkınım. Ve bu gece, annem benim burada oturup eski kız arkadaşımın mutlu bir şekilde sohbet etmemi ve tekrar bir araya gelmemizi bekliyordu. Bu yüzden, tanımadıkları bir kadının bizim evlendiğimizi açıklaması, annemin akşamını tamamen mahvetti.

Annemle babam gittikten sonra, Daphne annemin sandalyesinin yanında durduğu yerden kalkar. Bana ve Summer'a sıkı bir gülümseme atar.

"Rory, oyun oynamayı bitirdiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun." "Bu oyun değil tatlım. Biz A-Ş-K-I-M-I-Z, aşkım," diye yüksek sesle duyurur.

Daphne gözlerini devirir, tasarımcı çantasını omzuna asar ve yanımdan geçip gider. Bir zamanlar Daphne'yi önemsiyordum, ama ilişkimiz doğru değildi. Bir şeyler eksikti. Artık farklı şeyler istediğimiz daha da açık.

Tüm yemek salonu bize bakarken, Summer'ın elini tutup onu odadan çıkarırım. Annemin abartılı çığlıkları koridorda yankılanır, ben de bizi pro shop'un yanındaki yan çıkıştan, Daphne ve ailemin gittiği yönün tersine doğru çekerim.

"Vay canına, çok çılgındı," diyor Summer, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Buraya girip *evlendiğimizi* ilan eden kadın diyor bunu."

"Biliyorum." Summer'ın mavi gözleri sevinçle parlıyor. "Yüzlerini gördün mü?"

Golf sahasının kenarındaki yolu takip ediyoruz, sonra sahile inen yan kapıdan geçiyoruz.

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırdım. Ailemi incitmek istemiyorum ama annemin bu tiyatrosunun, benim hayatımla ilgili kendi isteklerini kaybetmesinden kaynaklandığını, benim bir hata yaptığımdan gerçekten endişelendiği için olmadığını bilmek içimi burkuyor. "Evet, oradaydım."

"Tanrım, ne aptallar. Tebrik bile etmediler. Annen her şeyi kendine odakladı. Senin evlenmen onları neden bu kadar üzdü ki?" Bir süre durur; gözleri hala elini tuttuğum yere sabitlenmiştir. "Yani, kimseyle çıktığını hiç söylememiş olman dışında. Ya da beni hiç tanımamış olmaları dışında."

Ailemin tepkisini düşünürken çenem gerildi. Summer haklı. Yıllarca onlara borçlu olduğumu düşündüm. Sabahın erken saatlerinde yapılan toplantılar, kulüp ücretleri,

seyahat masrafları... Yüzmemi desteklemek için her şeyi verdiler. Hayallerimin peşinde koşmak için fedakarlıklar yaptılar ve bunu bana hiç unutturmadılar. Suçluluk duygusu annemin en sevdiği para birimidir.

Son on yılda, yüzmeden kazandığım parayı onların işlerine yardım etmek için kullandım, benden istedikleri her şeyi yaptım, ama bu asla yeterli olmadı. Onlara bir şey borçlu olduğumu hep hissettim. Sanki hayatım bana ait değilmiş gibi ve onların ne zaman tatmin olacağını bilmiyordum.

Summer elimi bırakıp plaj yoluna doğru dönüyor. Omuzları gergin, adımları hızlı, sanki konuşmayı geride bırakmaya çalışıyor gibi.

"İyi misin?" diye soruyorum, az önce yaşanan kaosu onu etkilemiş olabileceğini düşünerek.

"Sadece... bana... bir dakika ver." Çantası omzundan düşer ve yanındaki kuma düşer.

Summer'ın titrek nefes alıp verişini duyunca kalbim hızla çarpmaya başlar.

"İnhalerin nerede?" diye sorarım.

"İhtiyacım yok. Ben..." Hırıltılı bir nefes alır, "Ben... iyi olacağım."

Zor nefes alıp verişinden, içim rahatlamıyor. Çantasını alıp içinden inhaleleri çıkarıyorum. Ama bir şey farklı. Inhaler konusunda uzman değilim, ama şimdi daha hafif geliyor. Elimde çevirirken, altındaki bir rakamı fark ediyorum. Sıfırın, ilaç kalmadığını anlamak için uzman olmaya gerek yok.

"Boş."

Summer gözlerini kısaca açıp bana bakıyor. Cevap vermeden önce bir kez daha sığ bir nefes alıyor. "Evet, biliyorum. Önemli bir şey değil."

Onun umursamaz tavrı kanıma bir hayal kırıklığı dalgası gönderir. "Önemli bir şey değil mi? Sen resmen hırıltılı soluyorsun."

"Hırıltılı solumam yok. Sadece... karakterli nefes alıyorum."

Bununla dalga geçtiğine inanamıyorum. "Yani nefes almakta zorlanmak artık sevimli bir tuhafılık mı oldu?"

"Bazıları tırnaklarını ısırır. Ben Darth Vader gibi nefes alırım." Sözünü kanıtlamak için bunu gösterir.

"Summer, bu sevimli değil. Beni korkutuyorsun."

"Bu bir kriz değil." Yavaşça nefes almak için duraksıyor, sonra nefes veriyor.

"Kontrol altına alıyorum."

"Bu bir kriz *olsaydı* ve inhalelerin boş olsaydı, planın ne olacaktı?" "Bilmiyorum... belki daha az nefes almak?"

Onun alaycı sesi genellikle çok tahrik ediciydi ama bu durumda, düpedüz sinir bozucuydu.

"Komik değil."

"Komik değilsin," diyor sakın bir şekilde, nefes almaya odaklanarak. "Hiçbir şey için paniğe kapılıyorsun."

"Nefes almak isteğe bağılıymış gibi davranıyorsun diye çıldırıyorum!" Ona olan öfkemin, onun yaratmaya çalıştığı sakın ortama uymadığından eminim, ama bunun bir sorun olduğunu görmediğine inanamıyorum.

"Bana bir dakika ver." Derin ve düzensiz bir nefes aldıktan sonra nefesini verdi. "Sakinleşeceğim."

"Hayır." Bekleyip düzgün nefes alıp alamayacağını görmek istemediğim için başımı salladım. "Bunu doldurmamız lazım." İnhalatörünü kaldırdım. "*Hemen.*"

Çantasını alıp, kulübün otoparkına doğru yürümeye başladık. Neyse ki Summer, onu o yöne yönlendirmeme izin verdi.

Kabul ediyorum, nefes alışını onu denizden çıkardığım zamanki kadar zor değil, ama durumun o hale gelmesini beklemeye de niyetim yok. Summer'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ciğerlerine hava almaya çalışmanın nasıl bir his olduğunu.

Vücudumu imkansız süreler boyunca oksijensiz kalmaya alıştırdım.

Onu şimdi izlerken, yapabilseydim onunla ciğerlerimi değiştirdim.

Jeep'imın yolcu kapısını açtığımda, muhtemelen yedek havası olmadığı için itiraz etmiyor.

Otoparktan çıkıp eczaneye doğru yola koyuluyorum.

"Rory, yapamam," diyor yol boyunca. "Yeniden doldurmak için neredeyse beş yüz dolar ödemem gerekiyor." Dengesiz bir nefes alıyor. "Ve benim sigortam yok."

Bileğini incittiğimde bana bunu söylemişti, ama o zaman bunun inhaler reçetesini doldurma yeteneği üzerindeki etkisini düşünmemiştim. Benim her zaman sağlık sigortam vardı, önce ailem sayesinde, sonra da takım sayesinde. Profesyonel bir sporcu olarak, parayla satın alınabilecek en iyi sigortaya sahibim. Sağlık ve yaralanma önleme açısından her zaman gerekli olmuştur ve geçen yıl ameliyat olduğumda, en iyi tıbbi bakımı almamı sağlamıştır. Summer'ın bunu karşılayamaması beni çok üzüyor.

Summer'ın düzgün nefes alabilmesi için çok daha fazla para öderdim.

Ama aynı zamanda, gerekli bir ilaç için bu çok çılgın bir miktar. "Neden bu kadar pahalı?"

"Jenerik markayı kullanamıyorum. Bu ilacın yan etkileri olan az sayıda kişiden biriyim."

"Jenerik markanın yan etkileri nelerdir?" diye soruyorum. "Kalp çarpıntısı."

"Tanrım."

Bir elim direksiyonda, diğer elimle sinirden saçlarımı karıştırıyorum.

"Ne zamandır ilaçlarını kısıtlı kullanıyorsun?" diye soruyorum.

"İyi gidiyordum. Sonra, beklenmedik bazı masraflar çıktı ve geri kaldım. Edgar'ın veteriner masrafları ve minibüsümün bakımı gerekiyordu. Masraflar birikti ve bir ay atlamak zorunda kaldım."

"Hayat kurtaran ilacın en öncelikli konu olmalı." Ona keskin bir bakış atarak düşüncemi vurgulamak için ona döndüm. "Sana o ilacı hemen temin edeceğiz."

"Rory, senin bu ilacı almanı istemiyorum. Çok pahalı."

Summer bedavaya bir şey almaz. Bu hem sevimli hem de sinir bozucu.

Eczaneye vardığımda, park yerine girip Jeep'imi park ettim.

"Artık gerçekten... iyiyim."

Summer'a döndüm.

"Peki ya bir dahaki sefere? Gerçek bir kriz olduğunda ve nefesini sakınleştiremediğinde ne olacak?"

Gözleri bunu gizlemeye çalışıyor, ama ben görüyorum... korkuyu. Sakin bir görünüm sergilemek istese de, beni kandıramıyor. Korkuyor.

"İlaçlar sigortayla daha ucuz mu?" diye soruyorum.

"Evet, ama benim sigortam yok. Araştırdım, ama aylık primler benim için çok yüksek."

Bunun onun gerçeği olduğuna inanamıyorum. Korkmadan nefes alabilmesi için on katını bile öderdim. Ve sonra aklıma bir düşünce geliyor, o kadar bariz ki daha önce aklıma gelmemesine inanamıyorum.

"Benimle evlen."

"Ne?" diye alaycı bir şekilde soruyor. Sonra benim ciddi olduğumu anlayınca,

"Hayır" diyor. "Sen daha önce evlenme teklif ettin."

"Teklif etmedim. Zaten evli olduğumuzu söyledim."

"Bu, ailem bunun doğru olmadığını öğrendiğinde başıma gelecek bir sonuç."

"Ama..."

"Çok basit. Evleniriz. Sen benim birinci sınıf sigortamdan yararlanırsın, ben de ailemin baskısından kurtulurum. Herkes kazanır."

"Bugün havuzda çok su mu yuttun? Seninle evlenmeyeceğim." Kollarını kavuşturur. "Kimseyle evlenmeyeceğim. *Asla*." Gözleri köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibi parlar.

Onu dikkatle incelerim. "Evliliğe karşı neyin var?"

"Her şey." Gözlerini kapatır ve koltuğa yaslanır. "Kim gönüllü olarak ömür boyu süren tartışmalar, güvensizlik ve mutsuzluk için imza atar ki?"

"Bu, evlilik hakkında çok sert bir yargı gibi görünüyor."

"Eh, benimki öyle."

"Aileniz boşanmış mı?" diye soruyorum.

"Hayır, öyle olsaydı daha iyi olurdu. Ayrılması gereken bir çiftin birlikte kalmasından daha kötü bir şey yoktur." Diye iç çeker. "Peki ya beklentiler? Bağlılık, 'ölüm bizi ayırana kadar' sözü? Böyle bir baskı altında bir ilişki nasıl gelişebilir ki?"

Sorularını düşündüm. Sadece bir hafta önce, hayatımı dikkatimi dağıtan şeylerden uzak tutacağıma yemin etmişim. Yalnızca yüzmeye odaklanmak için, antrenmanlarımdan ve nihayetinde altın madalya için son yarışımın sonucundan pişmanlık duymamak için.

"Yani bizimki öyle olmayacak."

"Şu anda bu konuyu konuşamam."

Yine hırıltılı nefes alıyor ve Summer'ın evliliğe karşı olan isteksizliğinin bir krizi tetikleyebileceğini anlıyorum. Şu anda, onun ilacını almaya odaklanmam gerekiyor.

Konuşmamızı geride bırakarak arabadan inip diğer tarafa geçerek Summer'ın kapısını açıyorum. O zaten kapıyı açmış ve yana doğru adım atmaya çalışırken, elini tutup onu eczaneye yönlendiriyorum.

Yaklaştığımızda, tezgahın arkasındaki kadın Summer'a bakıyor. "Hanımefendi, dediğim gibi, ödeme planı yapmıyoruz."

Onun reddi yüzünden göğsüm sıkışır. O sadece işini yapıyor, ama Summer'ın acil durumlarda hayat kurtaran ilacını, bunu yapacak parası olmadığı için yenilememiş olması çok üzücü.

"İyi. Ödeme planı istemiyoruz." Kadına kredi kartımı uzattım. "Bir aylık ilaç alacağız, lütfen."

Kadın kredi kartımı alır ve Summer'ın reçetesini arar. "Bana birkaç dakika verin."

Başımı sallayıp tezgahtan uzaklaşıyorum.

"Rory..." Summer peşimden gelir, ama ben dönüp onu eczanenin köşesine götürürüm.

"Tartışacak havada değilim," diyorum, istemeden daha sert bir ses tonuyla. Ama o tüm bu olayı normalmiş gibi davranırken, ben endişeden deliye dönmüş durumdayım.

Elimle çenesini kavradım.

"Lanet olsun, Summer. Nefes alamayan sen olabilirsin, ama senin mücadele ettiğini görmek ve kendimi bu kadar çaresiz hissetmek benim için lanet bir işkence."

Gözlerimizi birbirine kilitleyerek, o kalın bir yutkunma yaptı. Eli uzandı ve bileğimi kavradı.

"Anlıyorum. Benim için de korkutucu. Şaka yapıyorum çünkü yapmazsam ağlayacağım." Derin bir nefes alır ve gözlerim onun göğsünün inip kalkışını izlemek için aşağıya iner, herhangi bir sıkıntı belirtisi arar. "Edgar'ın ameliyat olması gerekiyordu. Diş absesi vardı ve çok acı çekiyordu. Ameliyat pahalıydı, planlamadığım bir şeydi."

"Edgar'ın ameliyatını kendi ilacından daha mı öncelikli gördün?" Edgar'ın onun için önemli olduğunu biliyorum, ama o bir köpek. Summer, kendi sağlığı için harcaması gereken parayı Edgar'ın sağlık masraflarına harcadığı için ilacını almıyor mu?

Onun şefkatli bir insan olduğunu takdir etmek isterken, aynı zamanda pervasızlığı için onu azarlamak istiyorum.

"Evet."

Derin bir nefes alıyorum. Şimdi nefesini kontrol etmesi gereken kişi benim.

"Bunun ne kadar dikkatsizce bir davranış olduğunu biliyor musun?"

"O benim her şeyim. Onun acı çekmesini izlemeye dayanamazdım."

Gözlerim onun yüzünü tarıyor. Summer'ı bir haftadan az bir süredir tanıyorum, ama o şimdiden içimde varlığını bilmediğim bir yer edindi. Yine, ondan uzak duramama hissi. Onu korumaya ve iyi olduğundan emin olmaya ihtiyaç duyma hissi.

"Evet, anlıyorum."

"Summer McKee," diye seslenir eczacı asistanı. Summer'ın inhaleri hazır.

Summer'a ilaçlarının bulunduğu kağıt torbayı uzattı. Sonra bana sigorta kartımı geri verdi.

"Sigorta kartınızı kontrol ettim ve planınıza göre ilaçların ücreti otuz sekiz dolar."

"Bir aylık yenileme için mi?" diye

teyit ediyorum. "Evet."

Gözlerim Summer'ınkilerle buluştu ve o benim ne demek istediğimi anlasa da, sadece poşeti alıp dışarı çıktı.

on altı

SUMMER

Rory evlenme teklif etti.

Eczanenin otoparkında. Tamam, daha çok bir talep gibiydi. *Bağımsızlığın ihlali!*

Duvarlar örüldü. Somurtkan bakışlar yüklendi. Alaycı tavırlar devreye girdi.

Ama bedenim, Rory'nin koruyucu bir şekilde çenesini sıkıldığını fark etti. Mavi gözlerinin endişeyle dolduğunu gördü. Ve sonra, eczanede, geniş omuzları dik, kolları çaprazlanmış, sanki benim için tüm dünyayla savaşmaya hazırmış gibi dururken, kendimi güvende hissettim. Hırsızlık olayından sonra minibüsümde yalnız uyumama izin vermediğinde hissettiğim gibi. Güvende ve önemsenmiş. Uzun zamandır ilk kez, biri benim tarafımda gibiydi. Ve bu iyi hissettirmişti. Sakinlik dalgası üzerimi kapladığında omuzlarımdan kulaklarımdan uzaklaştığını hissettim.

Bu hissi sevdim, ama aynı zamanda korkuttu da.

Duygulara güvenemem. Geçmişte beni yanlış yönlendirmişlerdi.

Eczaneden reçetemi aldıktan ve inhalerimden bir nefes aldıktan sonra, Rory bizi plajın yakınındaki yerel bir hamburgerciye akşam yemeği için götürdü, çünkü kulüpte yemek yeme fırsatımız olmamıştı.

Rory tuvaletteyken, menüyü inceleyerek evlilikle birlikte akşam yemeğini düşünüyordum.

Kabul ediyorum, bu işi onun ailesine zaten evli olduğumuzu söyleyerek başlattım, bu yüzden suç bende.

Ama evlenmek bir seçenek değil. Ailem ve Tripp ile yaşadıklarımdan sonra, bunu asla yapmayacağıma yemin ettim.

Biz senin anne baban gibi olmayacağız.

Ailemin zehirli evliliğinden bahsettiğimde Rory'nin argümanı buydu.

Ama bunu nereden biliyor? Geleceği öngöremez ve ben kendimi o duruma sokmam.

Ama evlenmek, ailesinin onu rahat bırakmasını sağlar, en azından yalanımızı keşfetmelerini engeller ve ilaç masraflarımı azaltmak için onun sağlık sigortasından yararlanabilirim. Onun sigortasıyla ilaçlarımın aylık masrafının otuz sekiz dolar olduğunu öğrendik. *Otuz sekiz lanet dolar!* Bu fiyatla yıllarca stok yapabilirim.

Ama onunla *evlenemem*, değil mi? Evlenmek, yıllardır uzak durmaya çalıştığım bir tuzağa girmek gibi olur.

Gözlerimi plastik kaplı menüden kaldırdığımda, iki genç çocuk ve ebeveynleriyle bir masada durduğunu gördüm. Bir şey imz alıyor ve çocuklarla tokalaşıyordu. El sallayarak veda ederken gülümsemesi samimi ve rahattı. Sonra dönüp bana doğru yürümeye başladı.

Rory'nin bu kadar samimi olması ve ona inanmanın bu kadar kolay olması can sıkıcı. Ona güvenmek. Benim ihtiyatlı tavrım genellikle insanları uzaklaştırır, ama Rory'yi değil. Sanki düşmanca ortamlarda gelişiyor gibi. Kayalara çarpan okyanus dalgaları gibi. Ne kadar direnç gösterirsem göstereyim, o gelmeye devam ediyor ve doğal ve durdurulamaz bir şekilde savunmamı aşındırıyor.

Rory karşımdaki koltuğa oturur. "Senin hayranların mı?" diye sorarım.

"Herkes öyle değil mi?" diye gülümsüyor.

Kendinden emin bakışları karşısında dudaklarım seğirir. "Yakın zamanda evlilik teklifin reddedilmiş biri için kendine oldukça güveniyorsun."

"O konuda..." Rory, garson içeceklerimizi getirmeden önce söze başlar.

Bana bir Dr. Pepper, Rory'ye ise çikolatalı süt koyuyor.

"Teşekkürler," diyorum ve pipeti masaya vurarak kağıt ambalajını çıkardıktan sonra sodama sokuyorum.

"Ne yersiniz?" diye soruyor garson, sakızını çiğneyerek. Bana Darcy'yi hatırlatıyor.

Ben ekstra turşulu klasik çizburger sipariş ederken, Rory çift kat bacon çizburger, soğan olmadan ve bir sepet patates kızartması sipariş ediyor.

"Hepsi bu mu?" Menü'nün yarısını sipariş etmemesine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, o kadar aç değilim." Menü'sünü garsona uzatıyor.

İçgüdüsel olarak neyi yanlış yaptığımı analiz ediyorum.

Onun ailesine yaptığım açıklamadan mı? Yoksa sahildeki hırıltılı nefesimden mi?
Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Rory'nin açlık seviyesi benimle hiçbir ilgisi yok.

benimle

Garson ayrıldığında, Rory ayağa kalkar ve sonra benim tarafıma kayarak
"Affedersin. Ne yapıyorsun?" Ben geri çekildim.

"Evli olsaydık nasıl olurdu, onu gösteriyorum."

"Hayır." Ona dönüp somurarak bakarım. "Biz aynı tarafta oturan bir çift
olmazdık."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu tuhaf."

"Yakın olmayı seviyorum." Kaslı kolunu arkamdaki kabinin arkasına dayadı.

"Fiziksel temas benim aşk dilimdir."

"Tabii ki öyledir." "Seninki
ne?"

Scarlett son sınıfta bana o testlerden birini yaptırmıştı. Üç versiyon da aynı şeyi
söylüyordu: fiziksel temas. Bunu Rory ile paylaşmayacağım.

"Kişisel alan."

O gülüyor. "Bu bir aşk dili değil."

"Senin teklifini düşünmemi istiyorsan, o zaman aşk dilidir."

Rory, kocaman bir gülümsemeyle kabinin diğer tarafına geçer. "Yani, hala
düşünüyorsun?"

Optimizm ve sıcaklıkla dolu yakışıklı yüzüne bakıyorum. O iyi bir adam. Neden
benimle evlenmek istiyor?

Çünkü bu gerçek olmaz. O bir aldatmaca karıya ihtiyaç duyuyor. Belki de benim
soğuk tavrım böyle bir anlaşma için çekici geliyor.

"Bu düzenlemenin mutsuz olmayacağını nereden biliyorsun? Birbirimiz hakkında
hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bu doğru değil. Turşu ve Dr. Pepper sevdiğini biliyorum. Ve resim yapmayı
sevdiğini de biliyorum."

"Ne?" Resim yaptığımı söylediğinde kalbim bir an hızlandı. "Nasıl?"

"Boyalarını geri verdiğimde yüzünün aydınlandığı hali." Sanki o anı hatırlar gibi
yumuşak bir gülümsemeyle.

Kalbim çarpıyor, ama rahatsızlığımı içime atıyorum. "Onlar Scarlett'in hediyesiydi. Benim için çok değerliydi."

"Scarlett senin en iyi arkadaşın ve seni ne tür bir hediye mutlu edeceğini bilir."

Kaşlarını kaldırıyor. *Anladım.*

"Peki. Resim yaparım. Bu benim hobim." Sodomun içinde pipetimi karıştırıyorum. "Peki ya sen?"

"Hobilerim mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Antrenmanlar ve yarışmalar için seyahatler zamanımın çoğunu alıyor, ama müziği severim. Konserlere gitmeyi severim. Şehirdeyken, Emerald Beach band shell'deki Tunes & Tides konserleri çok eğlencelidir. Arkadaşlarla takılmayı severim. Video oyunları oynamayı severim." Suyundan bir yudum alır. "Karımla kanepede sarılıp yatmayı severim."

"Ah, tebrikler. Şanslı bayan kim?" diyorum sahte bir samimiyetle.

"Sen," der ve bana göz kırpar.

Vücudum, yastıklı koltuğa daha da gömülerek tepki veriyor. "Sarılmak falan olmaz."

"Hadi ama. Uyurken ellerin çok hareketli olduğunu biliyorsun." "Öyle değil."

Garson hamburgerlerimizi getirir ve ben bir dakika durup hamburgerimi hazırlarım. Soğanı ve marulu kenara koyup, domates ve turşuyu hamburgerin üzerine dizip, üzerine hardal sıkarım, sonra hamburgeri ikiye bölerim.

Bir ısırık alıyorum. Lezzetli et, tatlı çedar peyniri, keskin hardal ve ekşi turşunun karışımı dilime değdiğinde iç çekiyorum. Belki de son birkaç saatteki kaos yüzündendir, ama lanet olsun, bu şimdiye kadar yediğim en iyi hamburger.

Başımı kaldırıp baktığımda, Rory'nin hamburgeri ağzına götürmek üzereyken bana bakıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

Gözlerini kırıştırır, yakalandığını fark eder. "Hiçbir şey."

Hamburgerimden büyük bir ısırık alıyorum. "Hiç de hiçbir şey gibi görünmüyor," diyorum ağzım doluyken.

Belki onu iğrendiririm ve bu aptalca evlilik fikrinden vazgeçer. "Sadece düşünüyordum."

Başımı eğip hamburgerimi çiğnemeyi bitiriyorum. "Tehlikeli."

Bu sözüm ona küçük bir gülümseme koparır, ama gözleri bana dikkatle bakarken gülümseme kaybolur. "Düşünüyordum da..." Hafifçe öne eğilir, dirseklerini masaya dayar.

"Sen farkında bile olmadan gardını indirdiğini."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim, temkinli kişiliğim onun gözlemini kabullenemedi.

"Az önce, hamburgerinden ilk ısırığı aldığımda? Sanki günün en güzel şeyiymiş gibi küçük, mutlu bir iç çekiş yaptın. Ve bir an için, fazla düşünmedin. Sadece... kendin oldun."

O haklı. Ben de öyle hissettim. Burada oturup yemek yemenin rahatlığını.

Onunla birlikte. Ama Scarlett dışında, bunu başka insanlarla yapmıyorum.

Hamburgerimi masaya bırakıp ona bakıyorum. "Bu yüzden mi bana bakıyordun?"

"Evet." Hamburgerini tekrar eline aldı. "Sana çok yakışıyor, Wildflower."

Sözleri yüzümü kızarttı, ama sodamı içerek sakinleştim.

Yemeğin geri kalanında Rory evlenmemizden bahsetmedi. Bana takımındaki arkadaşlarından ve son kez Olimpiyatlara dönme hedefinden bahsetti. Takım arkadaşlarından ve yüzmeyi ne kadar sevdiğinden bahsederken yüzünün aydınlanması, göğsümü ağrıtıyor. Ben de resim yaparken böyle hissediyorum. Ama ben gölgede resim yaparken, Rory tutkularını herkesin gözü önünde takip ediyor.

Ve ben ona yardım edebilirim.

Gözüm Rory'nin patates kızartması sepetine takılır. Ben salata seçmiştim ama o patates kızartmaları çok lezzetli görünüyor. Onları izlediğimi fark etmiş olmalı ki, bir avuç dolusu alıp tabağıma koyar.

"Daha fazlası da var." Göz kırıyor.

"Teşekkürler." Ona küçük bir gülümseme veriyorum, bu tatlı jest midemi gıcıklıyor.

"Siz ikiniz çok yakışıklı bir çiftsiniz," diyor garson, hesabı masaya bırakırken. Rory, ben gözümü kırpmadan hesabı kapıyor. Refleksleri harika.

"O beni iyi gösteriyor." Rory ona gülümser, sonra garson uzaklaşınca bana sırtarak bakar. "Bu bir övgü değilse, ne övgüdür bilmiyorum."

Akşam yemeğimizi bitiririz, sonra Rory bizi karavan parkına götürür.

Minibüsüne vardığımızda, Rory'nin içeri girip kendini evindeymiş gibi hissetmesine hiç itiraz etmedim.

Gömleğini çıkarır ve eski bir alışkanlık gibi onu bankın üzerine atar.

Şimd

i. Elimdeki su bardağı, gözlerim onun çıplak gövdesine kayarken yavaşça alçalıyor. Çıplak gövdesine doğru kayarken, elimdeki su bardağı yavaşça alçalır. Edgar'ı kucağına alıp göğsüne ve şişkin pazılarına yatırmasını izlerim.

Kollarımı kavuşturarak tişörtümün altında sertleşen meme uçlarımı gizlerim, sonra Rory'nin yanından geçip çatı katına tırmanırım.

Artık kendi alanımda olduğum için, Rory'nin ailesinin kontrolü altındaki mutsuzluğunun beni neden bu kadar etkilediğini anlıyorum. Bu, benim çocukluğumun bir yansıması.

Arkamda, Rory yukarı çıkıp yanıma yerleşiyor. Nane diş macununun kokusu, kolonyası ve hafif bir klor kokusuyla karışarak baş döndürücü bir kombinasyon oluşturuyor.

O iç çekiyor. "Ne?"

"Annem bana mesaj attı. Yalan söylediğimizi düşünüyor."

"Çünkü yalan söylüyoruz. Bir haftadır tanışıyoruz. Kim bu kadar çabuk evlenir ki?"

"Onlar bunu bilmiyorlar." Yanına dönerek bana bakar. "Ve aşık insanlar çılgınca şeyler yaparlar."

"Aşık insanlar." Alaycı bir şekilde güldüm. Daphne'ye Rory ve benim aşık olduğumuzu söylemekten çekinmemiştim, ama bu kinimden kaynaklanıyordu. Ama romantik aşk nedir? Birine karşı hissettiğin, sonunda kızgınlık ve hayal kırıklığına yol açan belirsiz bir duygu mu? Yoksa ilk başta o kadar sarhoş edici bir duygu mu ki, bir gün başını kaldırıp baktığında kendini tamamen başka birine kaptırdığını fark ediyorsun?

"Hiç aşık oldun mu, Summer?" diye sorar Rory.

Annemle babamın ilişkisi sürekli kavga, el bombası gibi atılan incitici sözler, hepsi de aşk adına. Eğer bu aşksa, ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Sonra Tripp ile tanıştım ve bir süreliğine aşk konusunda yanıldığımı düşünmemi sağladı. Meğer, birçok konuda yanıldığımı düşünmemi sağlamış.

Tripp ile olan ilişkim, gururla bahsettiğim bir ilişki değil. Bu, sadece yürümeyen bir gençlik aşkı değildi. Geriye dönüp baktığımda, bu ilişkinin benim büyümeye ve kim olduğumu keşfetmeye nasıl yardımcı olduğunu görebildiğim bir ilişki değildi. Tam tersi. Tripp ile olan ilişkimde, tanıyamadığım bir halime dönüştüm ve kim olduğumu öğrenmek yerine, o bana kim olduğumu dikte etti.

"Hayır." Ve sonra Rory her şey hakkında beni çok meraklandığı için, "Sen var mı?" diye soruyorum.

Gözleri benimkilere doğru yükseldi. Sanki geçmişteki aşk hayatının cevabı orada yazıyormuş gibi bir an yüzümü inceledi, sonra sırt üstü yattı ve elini benimkinin yanına koydu.

"Evet."

Daphne'den bahsediyor olmalı. Onların ilişkisi hakkında konuşmak istemediğim için bunu doğrulamıyorum. Rory'nin iyi bir kalbi olduğunu biliyorum ve eğer onu sevdiyse, Daphne'nin de iyi yanları olmalı. Bu gece ben hiç görmedim ama mutlaka vardır.

Sırt üstü yatarım, ikimiz de Flaming Lips posterime bakarken, Edgar'ın altımızdaki yatağına yerleşmesinin çıkardığı hisırtı, sessizliği doldurur.

"Sağlıklı bir ilişkinin neye benzediğini bile bilmiyorum."

Rory'nin küçük parmağı benimkine yaklaşıırken farkındalık içime sızıyor.

"Ama ne istediğini biliyorsun. Ve ne istemediğini. Önemli olan bu değil mi?"

Alt dudağımı ısırp Rory'nin sorularını düşünürken aramızda sessizlik hakim.

Ebeveynlerim gibi olmak istemediğimi biliyorum. İlişkilerimde kendimi kandırmak istemiyorum. Mutsuz olmak ve işe yaramayan bir şeyi değiştirmek istememek istemiyorum. Hayat mutsuz olmak için çok kısa.

Ve başka bir erkeğin bana Tripp'in yaptığı gibi davranmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorum. Onunla olan ilişkimde kendimi küçük ve istenmeyen hissetmek, hala içimde taşıdığım yaralar. Üniversitenin ücretsiz kliniğinde gördüğüm terapi bunu anlamama yardımcı oldu, ama yeni bir ilişkide bu inançları sorgulamadım, sadece onlardan kaçındım.

Şimdi Rory, bu gece uydurduğum evliliği gerçek hale getirmemi istiyor.

Çünkü eğer ailesi ve Daphne evliliğimizin gerçek olmadığını öğrenirse, benim sahte beyanımın sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacak ve mutsuz olacak. Ve eğitiminden uzaklaşacak.

Ugh. Bu çok karmaşık bir durum.

Rory ile gerçekten evlenebilir miyim?

Hiç evlenmeyi planlamamıştım. Beyaz atlı prensi beklemiyorum ve onunla evlenmek boşa gitmiş olmayacak. Pratık bir karar olur. Sorumlu bir karar. Sağlığım için ve Rory'ye yardım etmek için.

"Eğer evlenirsek, ailen seni rahat bırakır, değil mi?" diye soruyorum. Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz, göğüs kafesimin altında düzensiz bir çarpıntı başlıyor. Bu, evlilik fikrine karşı vücudumun açık bir tepkisi.

. Ölçülü, düzenli nefes almaya odaklanıyorum, kalp atışlarımın yavaşlamasını istiyorum.

"Parmağında bir yüzük ve geçerli bir evlilik cüzdanı varsa, tartışacak bir şey kalmaz."

"O zaman yüzmeye odaklanabilir misin? Ve GOAT olabilir misin?" Rory hakkında okuduğum makalelerden birinde ona böyle deniyordu. Yirmi beş madalyasıyla, tüm zamanların en çok madalya kazanan yüzücüsü. Los Angeles'ta bir kez daha koşarsa, statüsü daha da sağlamlaşır. Tabii oraya kadar odaklanıp sağlıklı kalabilirse.

O gülümser. "Evet."

"Peki ya lojistik?" diye soruyorum. "Eğer evlenirsek? Varsayımsal olarak konuşuyorum."

"Sen ve Edgar benim evime taşınırsınız. Minibüsünüzü garaja park edebilirsiniz. Orada güvende olur. Ve sağlık sigortanız olur."

"Bayıldım." Beni göremese de şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

Vücudumu kaydırıyormuş gibi yapıyorum, parmaklarımı bir santimetre daha hareket ettiriyorum, ta ki küçük parmaklarımız birbirine değene kadar. Bu basit hareket, vücudumu 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi aydınlatan bir elektrik akımı yaratıyor. Her şey karıncalanıyor, içim *yanıyor*.

"Seni heyecanlandıran ve rahatsız eden şeylerin pratik şeyler olduğunu biliyorum."

Rory'nin sesi alçak ve derin, kulağımın hemen yanında, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Keşke vücudumu kontrol edebilseydim, Rory'nin yanında hissettiklerimi inkar etmeye devam edebilseydim.

Şimdiye kadar, Rory'nin absürt derecede yakışıklı yüzünü ve haksız bir şekilde oyulmuş vücudunu görmezden gelme konusunda iyi bir iş çıkardım. Ama bunu yaparsak, yani onunla birlikte yaşarsam, o her yerde olacak.

Ve şüphesiz gömleksiz.

"Hiç de öyle değil," diye karşılık veriyorum, ona olan ilgimin belli olmaması için umut ederek.

Sağlık sigortası her şeyi değiştirebilir. Daha ucuz ilaçlar, diğer masraflarımı karşılamama yardımcı olur.

Yorganın altında sessizce bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum çünkü Rory'nin sigortasına erişim beni heyecanlandıran tek şey değil.

Bu bir iş ilişkisi. Hormonlarını kontrol altına al.

Minibüsümde yaşamayı seviyorum, ama bir ev Edgar için daha fazla alan anlamına gelir. Aşağıdan, yumuşak horlaması ve ardından titrek bir homurtu çatı katına kadar geliyor.

Ayrıca resimlerimi saklayabileceğim bir yerim olur ve belki de yavaş yavaş bir galeri sergisi için koleksiyon oluşturabilirim. Bu fikir karnımda heyecan dalgaları yaratıyor. Ama bir sergi, kendimi ortaya koymamı gerektirir. Sanatımı herkesin görmesi ve yargılaması için sergilemek. Buna hazır değilim. Ama sanatım için bir yerim olmazsa asla hazır olamayacağım.

Neden bunu düşünüyordum ki? Evlilik, anne babamın yaşadığı sefil bir kurumdu. Suçlamalar. Gaslighting. Güvensizlikler ve kavgalar. Gözyaşları ve hayal kırıklıkları. Patlayıcı bir kavgaya dönüşen tartışmalar, sonra da halının altına süpürülüp döngü yeniden başlıyordu.

En azından fiziksel olarak istismar yoktu, ama ikisinin de bu duygusal rollercoaster'dan nasıl duygusal olarak etkilenmediklerini bilmiyorum. Ben etkilendim. Hala da etkileniyorum. Yine de, hala birlikteler. *Business Today* dergisinin kapaklarında mutlu pozlar veriyorlar, kimse onların yirmi beş yıldır mutlu bir evlilik sürerken başarılı bir iş yürütmek için verdikleri tavsiyelerin tamamen sahte olduğunu bilmiyor.

Rory'ye bir bakış attım ve göğsümdeki o acı geri geldi. Bu gece Coral Cove Beach & Golf Club'ın yemek salonunda ilerleyip Daphne'ye *kocamdan* elini çekmesini söylediğimde beni harekete geçiren acı. Beni bu duruma sokan da aynı rahatsız edici duygu.

Bu duyguyu kökünden söküp atmalıyım, ama kaynağı bilinmiyor.

Onun yerine, Rory'nin bana ailemin birbirine davrandığı gibi davrandığını hayal etmeye çalışıyorum. O benim kıyafet seçimlerimi eleştirirken, ben de ona ne sıklıkla golf oynadığını sorup duruyorum. Rory'nin golf oynayıp oynamadığını bile bilmiyorum. Aramızda çok fazla bilinmeyen var.

Ya da Tripp'in bana davrandığı gibi. Toplum içinde benim onun için her şeyimmişim gibi davranırken, gözden uzaklaştığımız anda dokunmamdan çekinmesi gibi.

Ailem gibi mutsuz olmamak ya da Tripp'le yaşadığım gibi incinmemek için tek yol, kalbimi bu işin dışında tutmak. Mantık evliliği.

"Belki," başımı ona doğru çeviriyorum, "bu işe yarayabilir."

Gözlerim karanlığa alıştı ve Rory'nin gülümsemesi görünür hale geldi.

"Öyle mi?"

Bu tek kelimede çok fazla iyimserlik ve minnettarlık var.

"Bunu yaparsak, sadece kağıt üzerinde bir evlilik olur."

"Yani..."

Onun kaçınılmaz sorusuna cevap vermek için acele ediyorum.

"Aramızda romantik bir ilişki yok. Samimiyet ve seks yok. Aramızdaki ilişkiyi basit tutmak istiyorum. Bunu birbirimize yardım etmek için yapıyoruz ve duygularla işleri karmaşıktırmak istemiyorum. Can sıkıcı romantik duygular yok. Anlıyor musun?"

"Ne tür duygularımız olmalı?" diye sorar. "Sevgi."

Rory içinden kıkırdar, ama sesi biraz fazla sıcak gelir. Biraz fazla umutlu.

"Sanki 1800'lerde çeyiz için evleniyormuşuz gibi konuşuyorsun." "Hayır, biz evlenerek ailenin seni rahat bırakmasını sağlayacağız, böylece

. Böylece başka bir yaz oyunlarına katılmaya hak kazanıp tüm rekorları kırabilirsin."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Bana olan güvenin hoşuma gitti."

"Evet, şey," diye gülümsüyorum, "Bence potansiyelin var, Flipper."

Onun burnuna dokunmak için elimi uzatıyorum, ama parmağım oraya ulaşamadan, o benim bileğimi yakalıyor ve dudaklarını avucuma bastırıyor. "Teşekkürler, Wildflower."

Sesindeki samimiyet göğsümü sıkıştırıyor. Ayrıca, en önemli kural üzerinde anlaşmamız gerektiğini hatırlatıyor.

"Açıkça belirtelim, bana aşık olmaman gerekiyor." "Tamam." Sırıttırıyor. "Bu da senin bana aşık olmaman gerektiği anlamına geliyor

."

"Sorun değil." Elimini geri çekerek aramızdaki bağı kopardım.

.

Bir dakika sessizlik oluyor, sonra ekliyorum, "Bunu pişman etme."

"Yaptırma." Yine gerinir, yorgunluktan iç geçirir. "En iyi sahte koca olacağım."

En iyi sahte koca olacağım."

Rory'nin iyi bir koca olacağından şüphem yok, ama bunu söyleme şekli bir tehdit gibi geliyor. Birlikte geçireceğimiz hayatın bir görüntüsü zihnimde canlanıyor. Yıldızların altında plajda kamp yapmak, kanepede sarılmak, Rory antrenman için havuza gitmeden önce Edgar'la sabah erken saatlerde yürüyüş yapmak.

Bunların hiçbirini birlikte yapmadık, ama görüntü o kadar canlı ki.

Bunların hiçbirisi benim evlilikte gördüklerimle uyuşmuyor. Önceki ilişkilerimde yaşadıklarımla.

Neye razı oluyorum?

Etrafımdaki sessizlikle, düşüncelerim döngüye girmeye başlıyor.

Birkaç dakika sonra, sözlerimi geri almak için ağzımı açıyorum, ama Rory çoktan uykuya dalmış.

on yedi

RORY

"Bu ne?" Logan, dolabının önünde dururken telefonunu kaldırır. Çıplak.

"Düğün davetiyesi," diyorum, mayomu giyerken. "Bu *senin* düğün davetiyen," diyor Logan, şaşkın bir şekilde. "Biliyorum."

Mesajı on dakika önce, su sporları merkezine girmeden hemen önce gönderdim.

"Ne? Ben görmedim." Charlie telefonunu alır, kaşlarını çatarak. Davetiyeyi bulunca yüzünde bir rahatlama belirir. Ama bu rahatlama hemen kaybolur. "Yarın için."

"Evet, biliyorum."

Takımın çoğu şimdiden havuz kenarında ısınmaya başladı. Dün gece Summer benimle evlenmeyi kabul ettikten sonra, yarın saat 11'de adliyeye randevu aldım. Sade bir tören olsun istiyorum ama arkadaşlarımı davet etmemek imkansız.

"Bunu gördün mü?" Charlie, dolabına doğru yürüyen Eli'ye sorar.

"Logan'ın aletini mi?" Eli sırtıyor. "Herkes görmedi mi?"

Logan hâlâ orada duruyor, bir eli telefonunda, diğer eli ise alaycı bir şekilde göğsünü tutuyor, sanki gidecek bir yeri yokmuş gibi penisi rüzgarda sallanıyor.

"Dostum, giyin biraz." Charlie inliyor. "Sarkık penisin bana çok yakın."

"Kendine güven, dostum. Herkesin vücudu farklıdır. Önemli olan boyutu değil, onu nasıl kullandığıdır."

Eli başını sallıyor. "Sen sahilde tişört giyip pantolon giymeyen çocuktun, değil mi?"

"Islak likralı giysiler içinde o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, her şeyi havalandırmak istemek o kadar yanlış mı?" diye karşılık verir Logan.

Logan'ın çıplak mantığını görmezden gelip Eli'ye dönüyorum.

"Neredeydin?" diye soruyorum.

"Winnie'yi kontrol etmek için doktorun muayenehanesine uğradım."

"Ne oluyor?" diye sorar Logan, birden ciddi bir tavırla. Her zamanki absürtlüğünden nadir bir değişiklik.

"Dün gece Winnie ve onun çıktığı adamla akşam yemeği yedim."

"Ne adamı?" Logan kaşlarını çatı. "Narsist anestezi uzmanı Brett'ten sonra bir süre flört etmeye ara vereceğini sanıyordum?"

"İnternette tanışmışlar. Adam pilot."

"Karar ne?" diye soruyorum.

Eli ve ben, korumacı ağabeyler olarak birbirimize bağlandık; çok fazla karışmamaya çalışıyoruz, ama yine de kız kardeşlerimizi güvende tutmak istiyoruz. Ben şanslıyım. Whitney, okula ve yüzmeye çok odaklanmış durumda, ciddi bir ilişki yaşamak için zamanı yok.

Eli başını sallıyor. "Onu sevmiyorum. Bana tuhaf bir his veriyor. Ama kız kardeşim onun harika olduğunu söylüyor, ben ne yapayım?"

"Onu tehdit edebiliriz," diyor Logan, gözleri parlayarak. "Onu bir daha asla göremeyeceğini söyle."

Eli'nin omzunu sıkıyorum. "Bence Winnie'nin hayatını yaşamasına izin verelim, ama durumu izleyelim."

Eli yarı yürekten güler. "Kız kardeşi hiç erkek arkadaş draması yaşamamış şanslı pislik böyle diyor."

Charlie'nin eli Eli'nin diğer omzuna konur. "Hepimiz Winnie'yi kız kardeşim gibi seviyoruz, o yüzden ona iyi davranmasını sağlayacağız."

"Buldum!" Logan diyor. "Arabasına takip cihazı takarız. Bir yanlış adım atarsa, balıklarla yüzmek zorunda kalır."

"Teşekkürler, çocuklar." Eli gömleğini çıkarır ve dolabına atar. Sonra Logan'ı işaret eder. "O mafya romanlarını okumayı bırakmalısın."

Logan'ın gülümsemesi kaybolur. "Onları benim soğuk, ölü ellerimden zorla alman gerekecek."

"Şimdi, Rory'nin yarın evleneceği gerçeği hakkında konuşabilir miyiz?" Charlie beni işaret ederek diyor. "Bu kızı tanıyor muyuz ki?"

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, onun ses tonu kanımı kaynatıyor. "Adı Summer ve o benim karım olacak."

"Ben de onu söylüyorum. Hiçbirimizin tanımadığı biriyle evleniyorsun." "Ben onu tanıyorum," diyor Logan, sonunda jammer'ını giyerek. "O The Salty Pirate'de garson."

"Hadi ama, Kaptan," diye ısrar ediyor Charlie. "Bu hikayenin daha fazlası var."

Haksız değil. Summer'ın benim için ortaya çıkma şekli beni hala heyecanlandırıyordu. Beni kendisinin olarak iddia etme şekli. Bunu sevdim çünkü bir kez olsun bunun kendi çıkarları için yapan biri olmadığını biliyordum. Bunu benim için yapmıştı.

Ama bu sabah uyandığımda, Summer'ın evet demesinin verdiği rahatlama başka bir şeye dönüşmüştü.

Hayal kırıklığına.

Açıklayamadığım bir başka şey daha var.

Şu anda tam da ihtiyacım olan şey uygun bir evlilik. Başka bir şeye zamanım yok. Hayatım dolu, antrenmanlarım tüm zamanımı alıyor ve gerçek bir ilişki için enerjim yok.

Summer bana bir iyilik yapıyor. Sahte bir evliliği kabul ederek üzerimdeki baskıyı azaltıyor.

Yine de bu duygudan kurtulamıyorum.

Belki de dün gece yatakta yatarken bana bakışlarıydı, ihtiyatlı ve okunaksız, sanki bir şey saklıymış gibi. Ya da belki de bu anlaşma bizi bir kutuya kapatıp, olasılıkları engellediği içindir, Summer kapıyı yüzlerine çarpmadan önce, benim bile isteyebileceğimi fark etmemiştim.

Beni rahatsız etmemesi gerekirdi, ama ediyor.

Çünkü onu öpmek isteseydim, işlerin nereye varacağını görmek isteseydim, bu artık mümkün değil. Sanki daha başlangıç çizgisinden bile çıkmadan diskalifiye olmak gibi.

Şimdi, arkadaşlar bana bu konuda sataşırken, gerçekte tam tersi olmasına rağmen, rahat bir gülümseme takınıp onlara ne yaptığımı bildiğimi söylemek zorunda kalıyorum.

Duygu yok. Yakınlık yok. *Seks* yok.

Summer'ın her zaman etrafımda olması, onu benim alanımda, hayatımda görmek, beni en iyi şekilde tedirgin ediyor. Onun etrafında olma ihtiyacım olduğunu zaten itiraf etmiştim

onun yanında olma ihtiyacım olduğunu itiraf etmiştim. Onun iyi olduğunu bilmek, güvende olduğundan emin olmak için. Ama bunun altında yatanın daha fazlası olduğunu biliyorum.

Arkadaş olarak konuştuğumuz onca şeye rağmen, Summer'dan etkilendiğimi inkar edemem.

Sadece onun yanında olmak bile beni tahrik ediyor. Dün gece küçük parmaklarımız birbirine değdi ve ben sertleştim. Onunla sahte bir evliliği nasıl idare edeceğim? Aramızda romantik bir ilişki olmaması konusunda ısrarcıydı ama onun tadının nasıl olduğunu ve orgazm olduğunda ne tür sesler çıkardığını bilmek istemek bu kuralı ihlal etmek mi? Summer'a göre öyle.

Bunu düşündükçe, tüm bunların yüzüme patlayıp patlamayacağını merak ediyorum.

"Bu bir anlaşma," diyorum sonunda. "Yüzmeye odaklanmamı sağlayan bir anlaşma."

"Görücü usulü evlilik mi?" diye soruyor Logan.

"Eğer ayarlanmış olsaydı, Daphne ile evlenirdi," diye mırıldanıyor Eli.

"Yani, Daphne ile evlenmemek için Summer ile mi evleniyorsun?" diye sorar Charlie.

"Evet, öyle sayılır."

"Güzel." Charlie başını sallar. "Sanırım onu şimdiden sevdim." Telefonum bir mesajla yanar.

SUMMER

Winnie bana düğün günü kontrol listesi gönderdi. Yüzükler?

Rowley'nin Donanım Mağazasına uğrayıp oyuncak otomatından bir çift alacağım.

SUMMER

Harika. Bunu işaretleyeceğim.

Ona şaka yaptığımı yazmaya başlıyorum, ama duruyorum. Otomat makinesinden çıkan bükülebilir yüzükleri takas edeceğimizi düşünürse, bunu daha kolay kabul eder.

Seni sigortama eklemek için sigorta formunu gönderdim. Evlilik cüzdanının bir kopyasını gönderir göndermez yürürlüğe girmeli.

SUMMER

Teşekkürler

Mesajıma bakıyorum. Daha fazla, daha az iş odaklı bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum, ama Summer'ın bunu isteyeceğinden emin değilim, bu yüzden telefonumu dolabıma atıp kapısını kapatıyorum.

"Bütün öğleden sonra dedikodu mu yapacağız yoksa gerçekten antrenman mı yapacağız?" Koç yanımdan geçerken seslenir.

Eşyalarımızı alıp onu takip ederek güverteye çıkıyoruz.

"Bu o kadar da kötü görünmüyor." Charlie, bloklarımızın yazıldığı beyaz tahtaya başını sallar.

Owens yaklaşır ve her bloğa rahatça iki set daha ekler. "Siktir," diye inler Charlie.

Owens sırtıyor. "Sonra konuşacak bir şeyiniz olsun diye düşündüm.

Uzuvlarınız hareket edemeyecek kadar yorgun olduğunda, ağızlarınız yorulmayacak."

Diğerleri suya girerken, Owens beni kendisine doğru çağırır.

"Hey, Koç."

"Daha önce

senden ilginç bir

mesaj aldım. Şaka

olduğunu

düşündüm.

"Senden ilginç bir mesaj aldım. Şaka olduğunu sandım.

Logan'dan beklerdim ama senden değil."

"Şaka değil," diye onayladım.

"Yüzücülerimin neler yaşadığını bilmekten gurur duyuyorum. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak. Yarın evleniyor musun? Hiç beklemiyordum."

"Mantıklı. Ailem beni rahat bırakır. Her şey basit kalır." Owens kaşlarını kaldırır.

"Evlilik artık basit mi?"

Kuru bir kahkaha attım. "Onların çöpçatanlıklarıyla uğraşmaktan daha basit."

Kollarını kavuşturup yavaşça başını salladı. "Doğru kararı vereceğine güveniyorum.

Her zaman akli başında birisin. Ama unutma, bu senin son yarışın. Odaklanman gerekiyor. Dikkatini dağıtan şey olmamalı."

Onun sözlerinin ağırlığını omuzlarımda hissederek başımı sallarım.

"Odaklandım koç. Hiçbir şey değişmedi."

"İyi. Çünkü bir kez başlangıç bloğuna girdiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Onun sözlerini onaylayarak başımı sallarım.

Suya girip ısınmaya başladığımda, bir şeylerin değiştiği hissini görmezden geliyorum.

on sekiz

YAZ

Dün bütün günümü Rory ile evlenme kararımı geri almak için hazırlık yaparak geçirdim, ama sonra o antrenmandan sonra takım arkadaşlarıyla birlikte akşam yemeği için kafeye geldi.

Hepsi antrenmandan yorgun düşmüş ve açlıktan ölmek üzereydiler. Ben tabakları birbiri ardına getirirken, Logan kafenin açık büfe seçeneği olması gerektiğini söyledi.

Görünürde yorgun olmasına rağmen, Rory grubun neşe kaynağıydı. Onu takım arkadaşlarıyla izlerken, neden takım kaptanı olduğunu anlamak kolaydı. Bu pozisyon sadece yaşına bağlı değil, aynı zamanda yaklaşılması kolay ve eğlenceli bir kişi olması ve herkesin saygı duyduğu bir lider olması nedeniyle de ona verilmişti.

Rory'nin buna ihtiyacı var. Yüzmeye odaklanmak için özgürlüğe ihtiyacı var. Evliliğe karşı güçlü bir tutumum olsa da, evliliğimizin bir amacı olacağını bilmek endişemi hafifletti.

Bu sabah, Rory'nin yanımda olduğu bir başka huzurlu gecenin ardından uyandım, köpekleri gezdirdim, sonra Cal ve kendim için kahvaltı hazırladım.

"Merhaba Cal." Onun yanındaki bankta oturdum. Edgar, yaşlı adamı selamlamak için bacağına sürtündü.

Kahvaltı burritoyu açıp ona uzattım. Olta sopasını tutmaya devam ederken, boş eliyle burritoyu aldı.

"Teşekkürler, Summer."

Çantamdan bir burrito daha çıkarırım ve bir dakika boyunca sessizce yeriz.

"Bugün balıklar ısırıyor mu?"

"Hayır, ama bu ritüeli seviyorum."

Başımı sallarım. Anlıyorum.

"Sonra planın var mı?" diye sorar Cal.

"Evet. Evleniyorum."

Cal burritoyu yerken boğulur, ben de sırtına vururum. Evleneceğim haberi onu neredeyse öldürecek gibi görünüyor. Evlilik ölüm cezası gibidir.

Dağınık saçlarıma ve bol tişörtüme tamamen şaşkın bir şekilde bakar. Güneş gözlüğümün altında gizli olan dün gecedan kalma göz makyajının izlerini bile göremez.

"Böyle mi?" diye sorar. "Sizin gençlerin takip ettiği trendleri pek bilmiyorum ama bunun düğün kıyafeti olmadığını ben bile biliyorum."

"Bu gün en iyi halimle görünmem gerektiği şeklindeki ataerkil inancı benimsemiyorum. Benimle evlenmek isteyen adam, nasıl görünürsem görünürsem beni olduğum gibi kabul etmeli."

Ya da belki de yıllarca yaptığım her şeye çok çaba sarf ettikten sonra karşılık olarak sadece ilgisizlikle karşılaşmamdan dolayı, erkeklerle ilgili deneme isteğim ortadan kalkmıştır.

Bu yüzden Rory ile evliliğimiz için kurallar belirledim: duygu yok, yakınlık yok, karmaşıklık yok.

Bu benim istediğim şey ve Rory tereddüt etmeden kabul etti. Bu bir rahatlama olmalı. Bu bir rahatlama.

Yine de, beklemediğim bir şeyin parıltısı var. Göğsümde keskin ve hoş olmayan bir şey kıvrılıyor.

Özellikle içgörülü bir anda, buna bir isim bile verdim. Hayal kırıklığı.

Rory'nin karşı çıkmaması hayal kırıklığı. Sürekli sadece arkadaş olduğumuzu söylememize rağmen, o anda onun beni istemediğinin kanıtıydı. Eski sevgilimin istemediği gibi.

Rory ile eski sevgilimi karşılaştırmam saçma gelebilir, ikisi aynı değil, ama bu, kendimi bir daha o duruma sokmayacağımı hatırlattı. Kendimi yetersiz hissettiren bir duruma. Sevgisini kazanmak ve değerimi kanıtlamak için sürekli onun istediği kişi olmaya çalışmak.

Rory ile istediğimi alıyorum ve anlaşmamızı tartışmaya çalışmadığı için mutlu olmalıyım. Bu sadece işleri karmaşılaştırır.

Bu yüzden, içimi kemiren bu duyguyu bir kenara itiyorum. "Şanslı adam kim?" diye soruyor. "Rory Shields."

Geniş kenarlı şapkasının gölgesinde Cal'ın gülümsemesi yayılıyor. "Bir his var."

"Ne tür bir his? Kalp çarpıntısı ve nefes darlığı da var mıydı?"

Cal yorumumu görmezden geliyor. "Sizi birlikte görmek Mildred'i özlememi sağladı."

Beş yıl önce vefat etti ve Cal'ın hayatının ışığıydı. Kimse benim için o kadar önemli olmamıştı. Scarlett hariç.

"Scarlett'e söyledin mi?" Cal, sanki aklımı okuyormuş gibi soruyor.

İç çekiyorum. "Henüz değil. Kafası karışacak."

O, on dokuz yaşımızdan beri benim en yakın arkadaşım ve evlilikten ne kadar nefret ettiğimi bilen tek kişi o.

Bu yüzden ona kısa bir mesaj attım: "Bugün evleniyorum. Panik yapma."

Üç saniye sonra telefonum çaldı.

Tabii ki çaldı.

Cal'ın huzurlu balık tutma gezisinden ayrılıp, Scarlett'in azarlamasını dinlemek için tam zamanında geliyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye selamladı beni.

"Hayır. Mahkeme binasında yapılacak bir düğün. Çiçek yok. Gösteriş yok. Sadece evrak işleri."

O inler. "Summer... ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşıma yardım ediyorum. Sağlık sigortasına ihtiyacım var. O da antrenman yapabilmek için ailesinin baskısından kurtulmak istiyor. Gerçek değil."

"Yasal olarak bir erkeğe bağlanıyorsun ve bu gerçek değil mi?" "O

Rory," diyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Çünkü bir bakıma öyle. O, hayır diyemediğim tek kişi haline geliyor. Ve Scarlett bunu biliyor.

Ardından uzun ve ağır bir sessizlik oluyor.

"Gerçekten duygusal bağlanmadan bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Kuralları zaten belirledim," diyorum. "Samimiyet yok. Karmaşıklık yok."

Scarlett gülüyor. Alay bile etmiyor. Sadece sessizliği bir an fazla uzattı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Sum. Sadece... hislerin hakkında kendine yalan söyleme."

Cevap veremeden, bir çığlık havayı yırttı. "Summer!"

Winnie.

"Gitmem gerek," derim çabucak.

Scarlett iç çeker. "Peki. Ama fotoğraf istiyorum. Düğün fotoğrafları değil. Hayatta olduğunun kanıtı."

Telefonu kapatıp Cal'ın yanına döndüğümde, Winnie rıhtımdan bize doğru koşarak geliyor ve çılgınca el sallıyor.

Daha önce bana mesaj atıp bugün için hazırlanmama yardım edip edemeyeceğini sormuştu. Kabul etmiştim, çünkü mahkeme salonunda yapılacak bir evlilik için ne giyilmesi gerektiğini bilmiyordum ve Winnie yardım etmek için çok heyecanlı görünüyordu.

Ama şimdi, o görmeden rıhtımın kenarından atlayabilir miyim diye merak ediyorum.

"İşte buradasın," diyor, rıhtımdan koşarak gelmekten nefesi kesilmiş halde.

"Beni buldu," diye Cal'a fısıldadım, onun boğuk kahkahası kalbimi ısıttı.

"Seni hazırlamalıyız!" diye bağırdı Winnie.

Cal kaşlarını kaldırarak, "*Sana söylemiştim*" anlamına gelen bir bakış attı.

İnliyorum ama Winnie'nin beni götürmesine izin veriyorum.

Bir saat sonra, saçlarım fönlenmiş ve yumuşak, doğal bir makyaj yapılmış olarak, Winnie'nin hayalindeki utangaç gelin haline gelmişim.

Beni rıhtımda bulduktan sonra, Winnie beni arkadaşı Cora'nın sahibi olduğu Whimsy adlı butik giyim mağazasına götürdü. Cora, kalp yakalı ve kloş etekli beyaz dantelli bir mini elbise seçerken, Winnie prova odalarından birini saç ve makyaj istasyonuna dönüştürdü ve orada görünüşüm üzerinde sihirli dokunuşlarını yaptı.

Whimsy, belediye binasından sadece bir blok uzaklıkta olduğu için, Winnie ve ben dönüşümümün ardından oraya yürüdük.

Serin sabah, ılık bir bahar gününe dönüşmüştü ve esinti elbisenin eteklerini okşarken, görünüşümün nasıl olduğunu aşırı derecede fark etmemi sağladı.

"Rory neye uğradığını anlamayacak," diyor Winnie göz kırparak.

Belediye binasının içinde, Winnie beni fayanslı koridordan küçük mahkeme salonunun bulunduğu yere götürüyor.

"Tuvalete gideceğim," diyorum Winnie'ye. "Tamam.

İçeride görüşürüz."

Sinirlenmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Çift ahşap kapının dışında birkaç çift bekliyor. Kıyafetlerinden, onların da bugün evlenecekleri belli.

Bir kadının nişanlısının kravatını düzeltmesini, sonra ona en tatlı gülümsemeyle bakmasını izliyorum.

Hafif gri takım elbise giymiş iki adam birbirlerine sıkıca sarılırlar, biri fotoğrafçı için pitoresk koridorda poz verirken diğerine tatlı bir öpücük verir.

Bu çiftler sadece formalite icabı değil, gerçekten aşıklar. Her hareketleri, her bakışları benim numara yaptığımı doğruluyor. Onların evlilikleri gerçek olacak. Bizimki ise... başka bir şey olacak.

Nabzım hızlanıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Dönüp Rory'nin göğsüne çarpıyorum.

"Hey, Wildflower." Sıcak elleri kollarımı sarar. "Beni terk mi etmeye çalışıyorsun?" Kaşları soru işareti gibi kalkar, ama gözlerinde eğlenceyi görebiliyorum.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu. Çok ağırlaşmaya başlayan bir durumu hafife almak.

Rory, koyu mavi takım elbisesiyle çok yakışıklı görünüyor. Bembeyaz gömleği altın rengi teniyle kontrast oluşturuyor ve dudakları yüzünde gülümsediğinde, eriyip gidecek olan benim.

Yutkunuyorum. Ne kadar yakışıklı olduğuna dair bir anlık rahatsızlık kanımda dolaşiyor. Düğün gününde normal bir düşünce değil bu. Ama bu normal bir evlilik değil. Rory'nin her çekici gülümsemesi ve tatlı hareketi ile, onu uzak tutma yeteneğimi yanlış değerlendirip değerlendirmedığımı merak etmeye başlıyorum.

"Hayır, kaçmıyorum. Bir anlaşma yaptık ve ben bu anlaşmayı yerine getirmek için buradayım."

Rory beni hala ellerinde tutarken, gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Vay canına, Summer. Muhteşemsin."

Daha önce kendimi güzel hissetmemiş olsam da, şimdi hissediyorum ve bu da kafamın karışmasına neden oluyor.

Rory'nin sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi sevmiyorum. Onun onaylayan bakışları, midemi heyecanla titretir. Tripp ile de eskiden böyleydi, ta ki onun beni sadece yanına almak ve gösteriş yapmak için istediğini anlayana kadar. Aslında beni umursamıyordu.

"Evet, Winnie tişört ve bisiklet şortu giymeme izin vermedi."

Rory gülerek beni mahkeme salonunun kapısına doğru çevirip, girmem için kapıyı açtı.

"Çöp torbasıyla gelseydin bile, gözümü kırpmadan 'evet' derdim."

"Sadece çaresizliğini itiraf ediyorsun," diye alay ediyorum, o da elimi tutuyor. Beni odanın önüne doğru çekiyor, yargıç sade ahşap kürsünün arkasında oturmuş başka bir çiftle konuşuyor.

Havada eski kağıt ve limon kokulu yer temizleyicisinin hafif kokusu var.

Rory eğlenerek dudaklarını kıvırdı, sonra başını salladı. "Hayır, giydiğin şeyin önemi yok. Sen odaya girdiğinde, ben fark ederim. Her seferinde."

Onun sözleri üzerine, mahkeme salonunun koridorunda neredeyse tökezliyorum, ama Rory beni tuttuğu için düşmüyorum.

Tabii ki tuttu. Winnie beni uyarmamıştı, değil mi? Rory *öyle* bir adam. Yardımsever ve tatlı. Her zaman iyi şeyler yapıyor. Muhtemelen sigortaya ihtiyacı olan herhangi bir kadınla evlenirdi. Ben sadece onun yoluna çıkmıştım.

Sıradan mahkeme salonunu görünce endişem azalır.

Çiçeklere veya ipek bayraklara gerek yok. Müzik veya koreografili giriş yok. Nedime veya sağdıç yok.

Bir köşede Kuzey Carolina eyalet bayrağı, diğer köşede Amerikan bayrağı, ikisi de zamanla solmuş, tek arka plan. Salonun önünde, yargıcın yanında oturan mahkeme stenografı, yazarken zar zor başını kaldırıyor. Tüm bu monotonluk, bunun ne tür bir düzenleme olduğunu bana hatırlatıyor; tamamen işlemsel.

"Mahkeme, anlaşmanızın şartlarını inceledi. Tüm varlıklar ve sorumluluklar belirtildiği şekilde bölünmüştür ve başka bir ihtilaf yoktur. Bay ve Bayan... artık Bayan değil sanırım... boşanmanız bugün itibarıyla kesinleşmiştir. İkinize de bol şanslar."

Önümüzde duran çift boşanıyor. İyi.

Yani, evliliklerinin başarısız olmasından dolayı mutlu değilim, ama bu, Olimpiyatlardan sonra Rory ve benim için nihai olarak ne olacağını hatırlatıyor.

"Sıradaki," diye seslenir yargıç ve Rory beni, üzerinde *Yargıç Clayborn* yazan bankın önüne götürür.

Yolda, seyircilerin arasında oturan birkaç kişiyi gözden geçiriyorum. Logan, Charlie ve Eli'yi tanıyorum. Sonra, elini göğsüne koymuş, bana gizlice coşkuyla el sallayan Winnie var.

Yargıç bugün neden burada toplandığımızı açıklarken, avuçlarım terlemeye başlar.

"Yüzüklerinizi takas mı edeceksiniz?" diye sorar Yargıç

Clayborn. Rory ceketinin cebine elini uzatır.

Parmakları arasında tuttuğu yüzüğü kaldırdığında, gözlerim fal taşı gibi açılır.

Rory'nin elindeki yüzük muhteşem, ama hiç beklemediğim bir şey.

"Rowley's Hardware'ın önündeki çeyrek makinesinden alacağımıza karar vermiştik, değil mi?"

"Bu daha ikna edici," diye fısıldar.

Kafamı sallıyorum. "Bu çok fazla. Sana aldığımdan daha pahalı." Elbisenin cebine uzanıp siyah lastik yüzüğü çıkarırım.

O gülümser. "Sen de kurallara uymadın mı?" Gözlerimi

deviririm. "Dokuz dolar falan tutmuştu."

"Çok beğendim."

"Yüzük takmak zorunda değilsin. Çoğu erkek takmıyor. Ama takmak istersen, yüzme ve tüm antrenman aktivitelerin için bu tür bir yüzük en mantıklısı olur diye düşündüm."

"Tabii ki." Rory'nin gülümsemesi büyüleyici. "Onu giyeceğim." "Tamam. Ne yapmak istiyorsan onu yap."

Sıcaklıktan başım dönüyor, omuz silkiyorum.

Dikkatimizi tekrar Yargıç Clayborn'a çeviriyoruz.

"Rory, Summer'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sorar.

diye

sorar. "Kabul ediyorum." Rory'nin sesi yüksek ve net bir şekilde yankılanır.

"Summer, Rory'yi yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?" Boğazım aniden sıkışır. Dudaklarım kelimeleri söylemek için açılır, ama hiçbir ses çıkmaz.

"Summer?" Yargıç Clayborn sorar.

"Kabul ediyorum," sonunda sözleri söylemeyi başardım.

"Rory, lütfen yüzüğü Summer'ın parmağına tak ve beni tekrar et." Rory başını sallar ve elimi tutar. Titrememin durmasını istiyorum, ama vücudum kontrolden çıkmış, ona yapmasını söylemediğim şeyler yapıyor.

Titrek eller.

Çarpınan kalp.

Boğazım sıkışmış ve yutkunamıyorum.

Parmağımdaki yüzük, narin olmasına rağmen, beklenmedik bir ağırlığa sahip.

Rory yemini okurken, olduğum yerde kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Onun düşünceli bakışları altında kıpırdamamak için.

Bu sadece gösteriş için, diye kendime tekrarlıyorum. Ama kafamda, bu daha çok "Here Comes the Bride" melodisine uyan bir ilahi haline geldi. Öyle ki, törenin ortasında ağzımdan kaçıracağımdan korkuyorum.

Her nasılsa, tüm bu kaosun içinde, Yargıç Clayborn'un ardından yemini tekrar etmeyi başarırım.

"...iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta..."

Evlilik cüzdanını imzalıyoruz ve bu stresli anın sona erdiği için rahat bir nefes alıyorum.

Başardık.

"Sizi karı koca ilan ediyorum," diyor Yargıç Clayborn, küçük mahkeme salonundaki birkaç kişiye.

"Tamam, artık gidebilir miyiz?" diye soruyorum, gülümseyen yüzlere bakarak, ayaklarım kapıya doğru koşmaya hazır.

Yargıç Clayborn koltuğundan gülümser, sonra Rory'ye başını sallar. "Gelininizi öpebilirsiniz."

Gelininizi öpebilirsiniz.

Düğünlere katıldım. Televizyonda gördüm. Törenin ana hatlarını biliyorum, ama bu anı tamamen unutmuştum. Nasıl davranacağımızı konuşmamıştık. Nazik, zararsız bir öpücük için yanağıma dokunmak üzereyim, ama Rory'nin dudaklarının yavaşça şeytani bir gülümsemeye dönüşmesi, odaklanmamı imkansız hale getiriyor.

Elleri yüzümü çerçevelemek için yükseldi. Parmak uçlarının boynumun tabanına kayarken uyguladığı sert baskı, vücudumun alt kısmında bir kibrit çakılmış gibi bir sıcaklık hissi uyandırdı.

Gözleri benimkileri arıyor, aramızdaki an uzayıp gidiyor, söylenmemiş ama inkar edilemez bir şeyle dolu.

Sonra, ağzı benimkini ele geçirir.

Yumuşak başlar. Nazik. Neredeyse saygılı. Ama altında bir gerginlik vardır, gergin bir ip gibi. Tam geri çekileceğini düşündüğüm anda, çekilmez. Derinleştirir, ağzı daha sert, öpücüğü daha açgözlü, sanki rol yapmıyormuş gibi. Sanki ciddiymiş gibi.

Başparmağı yanağımlı okşayarak beni kendisine açmaya ikna ediyor ve ben de çaresizce, isteyerek açılıyorum.

Vücudum kontrolü ele geçirirken düşüncelerim dağılıyor. Parmaklarım, takım elbisesinin yakasını tutmak için hareket ediyor ve onu kendime çekiyorum.

Ağzının kaymasını, göğsünün baskısını, başının sahiplenici eğimini hissediyorum. Sanki yıllardır bunu bekliyormuşuz gibi öpüşüyoruz.

Tadıyoruz.

Alay ediyoruz.

Yutuyoruz.

Arka planda bir yerlerde tezahüratlar, kahkahalar... belki alkışlar var? Ama hepsi kulaklarımda çınlayan ses, cildimin ısısı, aramızda yükselen düşük uğultu altında kayboluyor.

Vücudum onun vücuduna iç çekiyor. Belki de ağızımdan çıkan gerçek bir iç çekişti. Ya da belki Rory'den geldi. Onun nerede bittiği, benim nerede başladığım belli değil.

O, sanki bunun gerçekten bitmesini istemiyormuş gibi, yavaşça, isteksizce geri çekiliyor.

Hâlâ ona tutunuyorum, tek bir öpücükten dolayı dengesiz ve mahvolmuş halde.

Bunu daha önce yapmalıydık, böylece neye bulaştığımı bilirdim. Böylece, *kocamın* bir şey kanıtlamak istercesine öpüştüğü gerçeğine zihinsel olarak hazırlanabilirdim.

Kirpiklerim titriyor ve ciğerlerim yetersiz gelen havayı çekiyor.

Hiç böyle öpülmemiştim. Şimdi, hiç öpülmüş müyüm diye sorguluyorum.

Sonunda gözlerimi açıp Rory'ye odaklanabiliyorum. Dudakları kızarmış, nefesi biraz düzensiz, ama o tanıdık golden retriever gülümsemesi tekrar yerine geliyor.

Beynim az önce olanları anlamaya çalışırken, Rory hiç de şaşırılmış görünmüyor. Sanki bunun olacağını biliyormuş gibi.

"İtiraz ediyorum," diye fısıldıyorum.

Rory sadece bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "O kısmı çoktan geçtik, karıcığım."

on dokuz

RORY

Summer'ın gözleri benimkilerle buluşur ve o bakışını benden başka yöne çevirmeden önce, gözlerinde hâlâ parıldayan bir elektrik dalgası yakalarım.

Dünya etrafımda dönmeye devam ediyor, ama ben o öpücüğü tekrar tekrar hatırlayıp duruyorum. Summer'ı öptüğümünden beri bu dünyada nasıl var olacağımı bilmiyorum. Artık dudaklarının tadını bildiğim için hiçbir şey eskisi gibi değil.

Yargıç Clayborn bize imzalanmış evlilik cüzdanının bir kopyasını verir.

Winnie koşarak Summer'a sarılır ve heyecanla çığlık atar.

Logan bana yumruğunu uzatır ve Eli omzumu sıkar. Yemin törenimiz sırasında hıçkırarak ağladığını duyduğum Charlie, mendiline yüksek sesle burnunu siler.

"Burada olduğunuz için teşekkürler, gerçekten," diyorum, sesim biraz titriyor. "Dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor Logan. "Bunu kaçırmazdık." "Çok güzeldi," diyor Charlie, gözyaşını silerken.

Logan ve Charlie, Winnie ve Summer ile konuşmak için yanlarına giderler. Onları takip etmek üzereyim ki Eli kolumu tutar.

"Bunun ikiniz arasında platonik bir anlaşma olduğunu sanıyordum." Eli kaşlarını kaldırır.

"Öyle."

"Evet, kimse bir arkadaşını öyle öpmez."

Ona en ikna edici sırtışımı gösteririm. "Anlaşmaya bağlıyız, hepsi bu."

"Bu kesinlikle bağlılık gibi görünüyordu."

"Ailemin Daphne konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu biliyorsun. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ayrıca, artık dikkatim dağılmadan

Eli'yi geçip bakışlarım Summer'ın bacaklarına takılır, elbisesinin et

Eli'nin arkasından bakınca, gözüm Summer'ın bacaklarına takıldı, elbisesinin eteği uyluklarının üst kısmını zar zor örtüyordu. O cilt parçası beni içten dışa aydınlattı.

"Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok, ha?"

Onun sırtıtışına karşılık veriyorum. Bunun rolün bir parçası olduğunu söyleyebilirdim. Hangi erkek karısına benim Summer'a baktığım gibi bakmaz ki? Ama Eli beni çok iyi tanıyor. Tek yapabileceğim onu görmezden gelmek ve karıma aşık olmamaya çalışmak. Sonuçta aşık olmayacağıma söz vermiştim.

Mahkeme salonundan çıkıyoruz, grubun geri kalanı bir yöne doğru ilerlerken, ben Summer'ı Jeep'ime doğru götürüyorum.

Ona binmesine yardım ettikten sonra sürücü tarafına geçiyorum.

"Beni öptün," diyor, kızgın olmaktan çok şaşkın bir şekilde.

"Yargıç Clayborn 'artık gelininizi öpebilirsiniz' dedi. Ne yapmam gerekiyordu? Elini mi sıkmam gerekiyordu?"

"Evlilik sözleşmesini imzalamakla, o mahkeme salonunda yaptığın şey arasında fark var."

Yolcu koltuğundaki ona bakıyorum.

Parmaklarımın bir zamanlar yumuşak saçlarını dağınık hale getirdiğini görebiliyorum. Dudakları öpücüğümüzden dolayı hala şişmiş ve öfkeyle aralanmış, ama içinde hâlâ hafif bir arzu kalıntısı var.

Doğru, ben öpmeye niyetlendim, ama o da aynı güçle beni öptü.

Yüzümde beliren kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemiyorum. O haklı. Ona doğru eğildiğimde, dudaklarına basit bir öpücük vereceğimi düşünmüştüm. İkna edici ama müstehcen olmayan bir öpücük. Ama dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, işler o kadar basit olmadı.

Summer'ın telaşlı halini görmekten memnun muyum? Değilse yalan söylemiş olurum.

O kayıtsızlık arkasına saklanıyor, bu yüzden onun telaşlı halini görmek kendimi bu konuda daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

Bu duygu her ne ise.

Arzu.

Koruma içgüdüsi.

Parmaklarını bacağına vuruyor ve yüzüğünün güneş ışığında parladığını fark ediyorum. Gözlerim direksiyondaki elime kayıyor.

Parmağıma taktığı yüzük. Sağlam, gösterişli değil, ama bir anlamı var.

Sahiplenme duygusu.

Summer'ı istiyorum. Bunu inkar edemem. O öpücüğe verdiği tepkiyi düşünürsek, onun da beni istediği ihtimali yüksek. Ama evliliğimize kurallar koymasının bir nedeni var.

Muhtemelen çoğu zaman gardını almasının nedeni de budur. Bir balyozla onun duvarlarını aşamam. Bir keski ve zamana ihtiyacım var.

Sol elim direksiyonda, sağ kolumu yolcu koltuğunun arkasına koyup ona doğru eğildim.

"Seni öyle öptüğüm için pişman değilim. Ama sen istemediğin sürece bir daha yapmayacağım."

"Neden seni tekrar öpmemi isteyeyim ki?" diye alaycı bir şekilde sordu, ama bakışları gözlerime dönmeden önce dudaklarıma kaydı.

"Çünkü hoşuna gitti. Ve eğleneliydi." Dudaklarım eğlenerek seğirir, bu da onun gözlerinin ikinci kez oraya takılmasına neden olur.

"Ha! Hoşlanan sensin."

"Haklısın. Hoşuma gitti. Ve istediğin zaman tekrar yaparım."

"Kurallarımız var," diye hatırlatır bana, ama nefesinin kesildiğini fark etmemek mümkün değildir.

"Haklısın." Başımı sallayarak arabayı çalıştırmak için geri çekiliyorum. "Aç mısın?" diye soruyorum. Sonra açıklığa kavuşturuyorum: "Yiyecek olarak."

O iç geçirir. "Açlıktan ölüyorum."

yirmi

YAZ

Adliyede evlendikten sonra, The Salty Pirate'de yemek yeme hatasına düştük. Darcy, yemek boyunca bana aşırı duygusal bakışlar atıp durdu. Alice beni kurtardı ve Rory ödemeyi yapmaya çalışsa da, Mick ve Alice yemeğin masrafını kendilerinin karşıladığını söylediler.

Öğle yemeğinden sonra, Rory minibüsümü onun evine taşınmak için hazırlamama yardım etti. Charlie'ye cipini kendi evine götürmesini söyledi, böylece minibüsle benimle birlikte gelebilecekti. Bu sabah, onun evine götürmek için bir valiz hazırladım, minibüsüm onun garajında park edilecek olmasına rağmen bu biraz tuhaf geldi.

Şimdi aklıma geldi de, Rory'nin nerede yaşadığını hiç bilmiyorum.

Evlenirken yaşanan telaş içinde sormayı unuttuğum tek şey buydu. Artık yola çıktığımıza göre, bu sahte evlilik sırasında nerede yaşayacağımı merak ediyorum. Heyecanla, sağ başparmağım ve işaret parmağımla Rory'nin daha önce sol elime taktığı alyansı çeviriyorum. Başparmağım, her bir küçük elması tutan yüzleri okşuyor. Yüzüğün sadeliğini seviyorum, küçük parlak elmaslar ise ona bir parça ihtişam katıyor. Yüzüğün güzel olduğunu inkar edemem, ama onu takmak konusunda hala ne hissettiğimden emin değilim. Rory ve benim çeyrek makinesi yüzükleri hakkında şaka yaptığımızı biliyordum, ama bu, yüzme kariyerinden daha uzun sürmeyecek bir evlilik için yüzüğe binlerce dolar harcaması gerektiği anlamına gelmez.

Yüzükten gözlerimi kaldırıp Driftwood Drive'da sola döndüğünü izliyorum, sonra plaja çıkışı olmayan bir çıkmaz sokak olan sokağın sonunda duruyor.

"İşte burası." Yolcu penceresinden gri bir evin arkasını işaret ediyor. Henüz evi göremiyorum, sadece ona bağlı garajı görebiliyorum,

ama konumundan, sahile erişimi olduğu açık. "Sahilde mi yaşıyorsun?"

diye soruyorum, Edgar'ı göğsüme sıkıca sarılarak.

"Evet. Yıllar önce ilk büyük sponsorluk anlaşmamla satın aldığım bir yatırım amaçlı mülk."

O telefonuyla garaj kapısını açarken ben başımı salladım, sonra minibüsümü onun cipinin yanındaki yere park etti.

"Evimize geldik." Bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve Edgar'ın kulağının arkasını kaşıyor. "Seni eşikten geçirmemi ister misin?"

Kafamı sallayıp ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Gerek yok."

Omuz silkiyor ve bana o samimi, şakacı gülümsemesini yöneltiyor. "İstersen yaparım."

Bu tür sözler, korkunç bir hata yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oluyor. Rory ile yaptığımız bu anlaşma tehlikeli mi? O çok tatlı. Çok savunmasız ve uyumlu. Ayrıca, evlenmek için acele ederken, çiftlerin konuşması gereken hiçbir şeyi konuşmadık.

"Hayır." Ona elimi sallayarak, bunların hiçbirinin gerçek olmadığı için bu gelenekleri uygulamamız gerekmediğini kendime hatırlatıyorum.

O öpücük gerçektir, beynim olaydan bu yana milyonuncu kez hatırlatmak için devreye giriyor.

Rory'yi öpmek hakkında hiç düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ya da o bakmıyorken bir iki kez dudaklarına baktığımı. Ama bunu yapmayı hiç planlamamıştım. Şimdi Rory'nin olağanüstü bir öpüşücü olduğunu ve sahte kocamla tekrar öpüşmekten daha çok istediğim bir şey olmadığını bilerek yaşamak zorundayım, ama yapamam ve *yapmayacağım*.

Başkalarını değiştiremezsin, sadece onlara karşı tepkini değiştirebilirsin. Terapistim bana hep böyle derdi.

Rory'nin tatlı, düşünceli ve *yakışıklı* olmasını engelleyemeyeceğime göre, ona karşı tepkimi değiştirmem gerekecek. Artık vücudum erimiyor ve üreme organlarım titriyor.

Bir emsal oluşturmam gerekiyor. Rory ve ben tamamen iş için buradayız. Ve bu, onun evine girdiğim anda başlıyor.

Rory minibüsten çantamı alır ve kapıya doğru yürür.

Şövalyelik alarmı! Minibüsün kapısını kapatıp Edgar'ı garajın zeminine indiriyorum ve ona yetişmek için acele ediyorum.

"Çantamı kendim taşıyabilirim," diyorum, hemen arkasından.

"Ben hallederim." Bana dönüp gülümser ve dudaklarının o tek kıvrımı beni neredeyse yere düşürür.

Rory ilerlemeye devam eder, ama ben eşit şartlarda kalmak için çantamın sapını tutup çekerim.

Ama o tutamak değil, fermuarın kendisiydi ve onu çektiğimde yıpranmış deri çantanın tüm tarafı açıldı. Bu sabah aceleyle topladığım eşyalarım şimdi çantanın yanından dökülüyor.

Bu kız için düzenli ve temiz paketleme küpleri yok. Sadece çantaya doldurulmuş dağınık eşyalar. Bir çift çorap, bir defter, tuvalet çantam ve evet, doğru, Big Dill adını verdiğim güvenilir turşu vibratörüm.

Big Dill'i fark edilmeden çantama geri koyma umudum, onun kumla kaplı olduğunu görünce suya düşüyor. Kum ve silikon iyi bir kombinasyon değil. Ama sahildeki bir evin garaj zemininde bu kaçınılmaz. Bu yüzden, yapılması gerekeni yapıyorum ve bir elimle Big Dill'i kavırıyor, sonra onu yukarı aşağı hareket ettirerek üzerindeki kumu temizliyorum.

Döndüğümde Rory'nin beni izlediğini gördüm, yüzünde o meraklı gülümsemesi vardı.

"O..."

"Evet, Flipper. Bu benim vibratörüm." Dudakları kıvrılır. "Bu bir turşu." "Turşuyu severim, hatırladın mı?"

"Görüyorum."

Big Dill'in üzerindeki kumu temizlemek için yaptığım sarsma hareketini durdururum ve elimle bacağıma vurarak fazla kumu temizlerim.

Rory vibratörü elimden alır ve inceler. Açar ve ayar düğmesine basarak farklı titreşim türleri arasında geçiş yapar. Rory'nin mastürbasyon yapmak için kullandığım oyuncakçı incelemesini soğukkanlılıkla izliyorum. Evet, onun uzun parmaklarının Big Dill'i tuttuğunu görünce kalbimin hızla attığını kabul etmiyorum, çünkü yeni sahte kocamın vibratörümü incelemesi tamamen normal bir şey.

"Daha büyük olması gerekmez mi?" diye sorar, pickle vibratörüne yoğun bir şekilde odaklanarak.

Rory'nin elleri Big Dill'i daha çok küçük bir turşuluk hıyar gibi gösteriyor. Ama sorun değil, çünkü benim için Big Dill'in özelliği penetrasyon değil, klitoral stimülasyon.

"Güven bana. Big Dill işini yapar."

"Big Dill mi?" Rory'nin gülümsemesi genişliyor ve gözleri eğlenerek kırışıyor, sanki tüm sırlarımı biliyorlarmış gibi. "Summer... bu..."

Utanmayı reddediyorum. Big Dill çok komik ve beni birçok yönden mutlu ediyor. Eski sevgilim benim zevkimi hiç ö n emsememişti. Benim *sahte* koca da aynısını yapar.

"Ne?" diye biraz fazla sertçe soruyorum. Eski yaralar, durduramadan yüzeye çıkıyor.

Tripp ile olan ilişkim beni istenmeyen, arzu edilmeyen biri gibi hissettiriyordu. Onunla olan yakınlık her zaman onun şartlarına göreymişti. Kendimi bir oyuncak gibi hissediyordum

kullanabileceği bir şey gibi hissediyordum, ama asla gerçekten görülüyordum. Sevgimi gösterme çabalarımın çoğu, sinirlenerek ya da açıkça reddedilerek karşılanıyordu. İlk başta, kötü zamanlamayı suçladım. Sonra, her şeyi onun kontrol ettiğini öğrendim ve onun ihtiyaçlarının benimkilerden daha önemli olduğu fikrini içselleştirdim.

Ailemle olan bağları durumu daha da kötüleştirdi. Onlar ilişkinin yürümesi istiyorlardı, bu yüzden yürümüyorduysa, sorun açıkça bendeydi. Bunu düzeltmek zorundaydım. Ama tek taraflı bir ilişkiyi düzeltemezsiniz.

İstenmeyen biri olmadığımı biliyorum, ama bu acıyı tekrar yaşamamak için en güvenli yol gardımı korumak. İhtiyaçlarımı gizli tutmak. Kendime dikkat etmek. Tabii ki Big Dill'in yardımıyla.

"Bu normal," diye mırıldanıyorum. "Benim ihtiyaçlarım var. Senin ihtiyaçların var. Herkesin ihtiyaçları var. Ah, bunu sana neden açıklıyorum ki?"

Rory başını sallar, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. O dolgun, sıkı dudaklar.

Odaklan, Summer.

"Açıklamana gerek yok," diyor. "Anlıyorum. Kendine bakmak önemlidir."

Onun sözlerini anlamam biraz zaman alıyor. Beni anladığını ve benimle dalga geçmediğini duymak. Yaptığım her şeyin kavgaya neden olmasına alışkınım, çünkü eski sevgilimle öyle oluyordu.

Ama Rory benimle kavga etmiyor. Aslında, bana hem merak hem de eğlenceyle bakması ve o kadar seksi ki vücudum alev alacakmış gibi hissettiren o yakıcı bakışı kafamı karıştırıyor.

Rory'nin yakışıklı yüzüne bakarken, "seks yapmama" kuralımı sorgulamaya başlıyorum. Beynim bana yardımcı oluyor ve hatırlatıyor: *Hey, hatırladın mı? Sen yakınlıkta kötüsün. Ve sekste.*

Doğru.

Tripp bize öyle söylemişti.

Tripp bir aptal.

Her iki şey de doğru olabilir.

Ama aynı zamanda, onu yalanlayacak başka bir deneyimim de yok. Ve Rory'nin önünde kendimi rezil etmek istemiyorum, yani evet, kendime dikkat etmeliyim.

Rory'nin beni duvara dayayıp dizlerinin üzerine çökmesini canlandıran canlı görüntüyü, tam olarak canlanmadan kafamdan silip atıyorum.

"Doğru, yapmıyorum," diyorum, biraz fazla kesin bir şekilde.

"Ve beni kesmeseydin," diye ekliyor Rory, "Big Dill'in seksi olduğunu söyleyecektim. Ve çekici. Ve çok komik."

Sanki imalar ve gerginlik dolu bir fırtınanın ortasında durmuyoruz da, düşen eşyaların geri kalanını rahatça silkeler ve çantama geri koyar. Big Dill'i bir suç mahallini saklamaya çalışır gibi beceriksizce bazı giysilerin arasına sıkıştırırım ve Rory bir beyefendi gibi çantayı kapatır.

Kafamda dans eden tüm erotik görüntülerden sonra, serinlemek için soğuk bir duşa girmeye hazırım.

Rory kapı koluna uzanır, ama sonra durur ve bana doğru döner. bana doğru dönüyor.

"Hoş geldin, Wildflower," diyor, "Umarım sen ve Big Dill burada çok mutlu olursunuz. Ve tabii ki Edgar da."

O mavi gözler yaramazlıkla parıldıyor. Onlarda en sevdiğim şey bu.

Tehlikeli, diye hatırlatıyorum

kendime. Ama kuralları kabul

ettik.

Bu bir çıkar evliliği, fiziksel bir şey yok.

Big Dill'e güvenin, o halleder.

İçeride, Rory beni çamur odası ve çamaşır odasından geçerek oturma odasına götürür. Yemek odasındaki sürgülü kapıdan manzarayı gördüğümde, içimde bir şeyler kıpırdar. Sanki daha önce buraya gelmişim gibi.

Edgar peşimdeyken, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Ayaklarım patikaya değdiği anda, tam olarak nerede olduğumuzu anlıyorum. Burası köpekleri getirmek için en sevdiğim yerlerden biri.

Buradan Cal'ın her gün oturduğu iskeleyi görebiliyorum. Kalbim çarparak patikadan sahile doğru koşuyorum. Arkanı dönüp evi gördüğümde, anlıyorum.

Sarı kapılı gri sahil kulübesi.

Coral Cove'da ilk haftamda aşık olduğum ev. Defalarca çizdiğim ve resmettiğim ev.

"Summer? İyi misin?" diye sesleniyor Rory.

"İyiyim. Sadece denizi seyrediyorum." Bu hiç mantıklı değil çünkü sırtım denize dönük, ama Rory bunu sorgulamıyor.

"Turun geri kalanını yapmak ister misin?" diye soruyor, Edgar'ı kucağına alıyor.
"Tabii."

Sersemlemiş bir halde onu takip ederek eve geri dönüyorum. Burada yaşadığına inanamıyorum.
Şu anda burada yaşadığıma inanamıyorum.

Mutfak ve yemek odasından geçerken "Büyük bir ev değil," diyor. "Ama birkaç yıl önce yenilettim ve artık benim evim oldu."

Beyaz meşe zeminleri, taş tezgahları ve yumuşak sahil renklerini inceleyerek başımı sallıyorum.

Mekan modern ama sıcak. Düşünceli.

Oturma odasında, büyük bir kanepe ve büyük ekran televizyona bakan bir çift derin keten koltuk var. Konsolda bir oyun sistemi var; üstünde ise bir Victrola vintage plak çalar duruyor.

Televizyonun yanındaki duvarda yüzer raflar var. Koleksiyonunun çoğunu gizem romanları ve spor biyografileri oluşturuyor, bir kısmı da kitap ayracı olarak kullanılan deniz camından yapılmış.

Rory'nin minibüsümde olması bana çok ağır gelmiş olsa da, o benim eşyalarını incelememden keyif alıyor gibi görünüyor ve rahat bir gülümsemeyle benim onun alanını incelememi izliyor.

Aklıma bir şey geldi. Muhtemelen burayı Daphne ile birlikte yenilemiştir.

Sanki aklımı okumuş gibi, Rory şöyle diyor: "Whitney yardım etti. İyi bir gözü var. Mimarlık ve tasarım okumayı düşündü ama yüzme programı bunu imkansız hale getirdi."

"Harika bir iş çıkarmış." Başımı sallıyorum, eski kız arkadaşının evindeymiş gibi hissetmeden bu alanı keyifle kullanabileceğim için içim rahatlıyor.

"Bu alanı boşalttım, böylece bitkilerini buraya koyabilirsin." Yemek odasının güneşli köşesindeki boş rafa işaret eder.

"Öyle mi?" diye soruyorum, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak.

"Evet, onları minibüsünde bırakamazsın. Güneş ışığı almazlar."

Haklı olduğunu biliyorum, ama bu ihtiyacı önceden tahmin edip benim için yer hazırlayacağını beklemiyordum.

"Teşekkürler."

O başını sallayarak beni koridora doğru yönlendirir.

"Burası ana yatak odası."

Işığ1 açarak yumuşak gri renkte boyanmış yatak odasını gösterir. Köşedeki devasa bir cennet kuşu bitkisi, odaya mükemmel bir yeşillik katmaktadır.

Köşede rustik bir zemin lambası bulunan rahat bir sandalye duruyor. Koyu renkli ahşap şifonyerin üzerinde benim resimlerden biri duruyor.

Bakışlarım resme geri döner. Hayır, sadece resimlerimden biri değil. *O resim.* Vazgeçmemeyi düşündüğüm, ama sonunda ayrılmaya karar verdiğim bu sahil evinin resmi.

"O tabloyu nereden aldın?" diye soruyorum, şifonyeri işaret ederek.

"Bulduum. Herkesin bahsettiği Covey'lerden biri." Gözleri benimkileri arıyor ve ben de yüzümde herhangi bir duygu belirtisi göstermemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bilirsin, şehirde resimlerini bırakıp bulması için şehirde resimlerini bırakan anonim sanatçı?"

"Evet."

"Bir resim bulduğuma şaşırdım, hele ki benim evimin resmi olduğuna."

Duygularım kabarıyor, boğazım düğümleniyor. "Bu çok ilginç."

"Çoğunlukla plaj manzaraları çizdiğini duydum, bu yüzden bu bir yapının ilk resmiydi."

"O mu?" diye soruyorum, savunma mekanizmam devreye giriyor. "Neden sanatçının 'o' olduğunu düşünüyorsun?"

Rory omuz silkiyor. "Sanırım bunu düşünmemiştim. Alışkanlıktan 'o' dedim." Gülümsüyor. "Bundan sonra, isimsiz Covey sanatçısına 'onlar' diye hitap edeceğim."

"Hmm." Resmi şifonyerin üzerine geri koydum. "Çerçeveletmelisin.

Basit bir şey. Kaba zımparalanmış ahşaptan yapılmış bir tepsi çerçeve güzel olur."

Rory yanıma yaklaşır ve aniden vücudunun ısını hissedirim. Resmini benden alırken parmakları benimkilere dokunur.

"Az önce ne dediğini hiç anlamadım. Hatırlamama yardım etmelisin." Gülümser ve aniden aramızdaki hava yoğunlaşır.

Boğazımı yüksek sesle temizledim. "Tamam, bu evde iki yatak odası var demiştin?"

Rory tabloyu şifonyerin üzerine geri koyar ve ben onu koridordan takip ederim. Odanın kapısını açar ve daha küçük bir yatak odası ortaya çıkar.

Ama içinde yatak yoktu.

Bunun yerine, pencerenin önünde plaja bakan büyük bir şövale var. Ayrıca küçük bir çalışma masası, çekmeceli bir malzeme düzenleyici ve

tuval saklamak için birkaç raf var.

"Bu ne?" diye soruyorum, sesimde şok belli oluyor. "Senin stüdyon."

Başımı çevirip Rory'ye bakıyorum. *O biliyor mu?*

"Rory."

Omuzlarını silkiyor. "Buna düğün hediyesi de." "Sahte düğünümüz için mi?"

"Düğün gerçektir. Evlilik sahte." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bu odanın eskiden ne olduğunu bilmiyorum, ama kesinlikle bir sanat stüdyosu değildi.

"Neden bunu yaptın?" diye soruyorum, hala şokta.

"Burada mutlu olmanı istiyorum. Resim yapmanın seni mutlu ettiğini söylemiştin." Odanın karşı köşesini işaret eder.

"Soğuk dalma havuzum hala burada, bu yüzden ara sıra kullanmam gerekecek."

Sonunda resim yapmak için özel bir alanım olduğu için çok heyecanlıyım, ama Rory'nin benim Covey sanatçısı olduğumu öğrenmesinden de aynı derecede endişeliyim. Anonimlik, sanatım konusunda bana daha fazla güven verdi. Sanatımı, ona bağlı kalmadan ve geçmişte maruz kaldığım türden yargılamalara maruz kalma riski olmadan dünyaya sunmamı sağladı.

"Bekle. Evinde sadece bir yatak mı var?" Kafamı onun yönüne çeviriyorum.

"Peki ben nerede uyuyacağım?"

Koridoru işaret ediyor. "Benimle."

Kocamın yanında uyumak fikri şaşırtıcı olmamalı, ama yine de beni şaşırtıyor.

"Rory..."

"Senin minibüsünde birlikte uyuduk." "O farklıydı."

"Nasıl?" diye sordu.

"Çünkü şimdi evliyiz."

O gülüyor ve ben bu sesin kulağa ne kadar hoş geldiğinden nefret ediyorum.

Bu, normal bir evli çift için çok kolay bir şey olurdu, ama bizim durumumuz tipik değil ve bunu gözden kaçırmak istemiyorum.

Hayır, bunu unut. Bunu gözden kaçırmaktan çok korkuyorum.

Rory'nin mükemmel bir koca olacağına şüphem yok, ama ben onun için uygun bir eş değilim. En azından uzun vadede. Çok fazla yüküm var.

güvensizliğim var.

Valizimi dolabın yanına koyduktan sonra, ekstra çarşafların nerede olduğunu göstermek için dolabı açtı.

"Ve bak." Komodinin küçük çekmecesini açıyor. "Big Dill için mükemmel bir yer."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, gülümsemeyi zor tutarak.

Ama sonra Rory'nin yatağında uzanmış, Big Dill ile kendimi tatmin ettiğim zihinsel görüntü ortaya çıkıyor ve terlemeye başlıyorum.

Gözlerim Rory'nin gözleriyle buluşur ve onun da aynı şeyi düşündüğüne yemin ederim.

Bir an için, orada durup birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki hava, söylenmemiş olasılıklarla doludur.

"Tamam, gezi için teşekkürler." Dönüyorum ve neredeyse Edgar'a takılıyorum.

Belli ki yeni evimizle hiçbir sorunu yok. Rory'nin yatağının ayak ucundaki halının üzerinde, bacakları havada, sırt üstü yuvarlanıyor.

"Rahat bir yer bulmuş," diyor Rory, eğilip Edgar'ın karnını okşayarak.

Edgar'ın yerde uzanmış halini görmek beni mutlulukla dolduruyor. O küçük adam kalbimi çaldı ve onu yanımda olmadan bir hayat düşünemiyorum.

Edgar'a sevgi göstermek için Rory'nin yanına eğiliyorum.

"Hey," diyor Rory yumuşak bir sesle, parmağıyla çenemi kaldırıp gözlerime bakmamı sağlıyor. "Burada rahat olmanı istiyorum. Burası artık senin de evin."

Rory'nin parmakları çenemi okşuyor. Mahkeme salonunda beni öptüğünde yüzümü avuçladığı gibi. Onun dokunuşuna kolayca teslim olabilir, dudaklarımı onun dudaklarına değdirebilir ve bu çekiciliğin bizi nereye götüreceğini görebilirim, ama yapmayacağım.

Kuralları hatırla.

Geri çekilirim ve Rory elini indirir.

Bir dakika sonra ayağa kalkar, dolabından bir spor çantası alır ve içine eşyalarını atmaya başlar. Başını kaldırıp beni izlediğini fark eder.

"Havuzda antrenmanım var, sonra da bayrak yarışı antrenmanı." "Oh. Tabii. Elbette."

Zihnimde, hayal kırıklığının dalgasını uzaklaştırıyorum. Sanki günü birlikte geçireceğimizi düşünmemiştim ki. Bu evlilik çıkar evliliği ve biz yine ayrı hayatlarımızı yaşayacağız.

"Sen yeni geldin ama ben aceleyle çıkmak zorundayım, üzgünüm."

"Sorun değil. Bütün mesele bu, değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kayıtsızca omuz silkiyorum. "Nereye gittiğini bana söylemek zorunda değilsin. Ayrılırken veda etmek zorunda bile değilsin."

Onun yorganındaki tüyleri silerek kendimi meşgul ediyorum.

"Summer?"

Tam da omzuna çantasını atıp bana yaklaşmadan önce dikkatimi ona çeker. Yakınlığı beni arkamdaki şifonyere yapıştırır, kalbim onun benim alanımda olması heyecanıyla hızla çarpar.

"Evet?" Bu kelime nefes nefese ağzımdan çıkıyor.

"Asla veda etmeden gitmeyeceğim." Gülümsemesinde samimiyet var, ama gözlerindeki ateş midemi bulandırıyor.

"Tabii." Boğazımı temizledim. "Ne yapmak istersen." "Sen eşyalarını boşalt."

"Tamam." Başımı salladım ve o arkasını dönerken zayıf bir el hareketi yaptım. "Hoşça kal." O gittikten sonra nihayet normal nefes alabildim.

Yatağa uzanıp yüzümü yorganına gömdüm.

Taze amaşır ve tuzlu su kokuyor, hafif bir meşe kokusu da var. Temiz.

Canlı. Erkeksi.

Ve yıkıcı derecede tahrik edici.

Big Dill'in işi kesinlikle çok zor olacak.

yirmi bir

RORY

İmzalanmış evlilik cüzdanı ve Summer'ın evime taşınmasının verdiği memnuniyetle, dünyayı fethedecek bir adam gibi su sporları merkezine giriyorum. Eşyalarımı dolabıma atıp, takımın havuz antrenmanı için giyiniyorum.

Eli yanıma gelip omzuma elini koydu. "Owens seni arıyor."

Başımı sallayıp bir tişört giydikten sonra koçun ofisine doğru yola çıktım. "Eli benimle konuşman gerektiğini mi söyledi?" diye sordum, elim kapı çerçevesine dayanmış halde

"Otur." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Eğer bu Summer ile ilgiliyse..." diye başlıyorum ama koç başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Connor Fisk takıma katılıyor."

Sadece bu isim bile kalbimin atışını hızlandırıyor. Tam bir adrenalin patlaması değil, ama göğsümde boş bir boşluk hissi uyandıran, sürekli bir gerginlik.

Koç Owens şakacı biri olarak bilinmez, ama bazen öyle davranır. Belki de bu da onlardan biridir?

"Şaka yapıyorsunuz." Gözlerimi kırıştıtırırım; onu yanlış duyduğuma eminim.

"İkinizin arasında bir geçmiş olduğunu biliyorum," diye devam eder Koç. "Biraz husumet."

Connor, Bay City Barracudas'ta antrenman yaparken UC-Berkeley'deki bir programda ona mentorluk yaptım. Yalnız bir gençti; anne babasının boşanmasından dolayı sarsılmıştı. Sponsorluklar ve yüzmenin iş tarafında rehberliğe ihtiyacı olan iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm.

Connor'ın ihanetini hatırlayınca çenem sıkışır. Yedi yıl geçti ve her önemli yarışmada karşılaştık, ama buraya gelip Current ile antrenman yapmak çok cesurca.

"Öyle de denebilir." Çenemi gerginlikten kurtarmak için esnetiyorum. "Neden burada antrenman yapmak istiyor?"

Owens'ın kaşları soru işareti şeklinde kalkıyor.

Her koç-sporcu kombinasyonu başarılı olmaz, ama Owens herkesten en iyisini ortaya çıkarmakla tanınır.

"Anladım."

Owens, kollarını kavuşturarak başını sallar. "Birkaç hafta önce Ryland Jenkins ile ilişkisini kesti ve destekleyici bir takım dinamikleri arayarak bana geldi."

Boğazımdan bir alaycı kahkaha çıkar. "İlginç. Fisk yıllardır yalnız biridir. Üniversiteden beri hiçbir eğitim ekibinin parçası olmamıştır ve cam kulesinde gayet mutlu görünmektedir."

Owens'ın bakışları yumuşar. "Annesi öldüğünden beri zorlu birkaç yıl geçirdi."

İç çekip, saçlarımı elime alıp, sandalyeye yaslanıyorum. Ben pislik biri değilim, tabii ki Connor'ın annesinin başına gelenler beni üzdü. Annemle başa çıkmak zor, ama onun yokluğunu hayal bile edemiyorum.

"Bu seninle Connor'la ilgili değil. Takımla ilgili."

Anlıyorum. Gerçekten. Ama bu, bunun bir ihanet gibi hissettirmedeği anlamına gelmez.

Owens sadece koçum değil, ailem gibidir, bu yüzden benimle önceden konuşmadan resmi bir karar vermesine şaşırdım. Bu kararın benim görüşüm alınmadan verildiğini düşünmeden edemiyorum, çünkü gelecek yıl burada olmayabilirim. Eskisi gitti, yenisi geldi.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Connor bir yedek değil. O bir katkı."

"On iki yıldır koçum olarak kararlarına saygı duyuyorum, ama bu kolay olmayacak."

"İkinizin en iyi arkadaş olmanızı beklemiyorum, ama sen takımın kaptanısın ve bununla birlikte kapsayıcı bir lider olma sorumluluğun var."

"Ne zaman geliyor?" diye soruyorum.

"O zaten burada." Koç koridora doğru başını sallar, bu da Connor'ın su sporları merkezinde bir yerde olduğunu gösterir.

Daha da şaşkırım.

"Cidden mi? Neden dün bana söylemedin?" "Düğününü mahvetmek istemedim."

"Ne kadar düşüncelisin." Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle büzülür. Sol elimdeki alyansı işaret eder. "Tebrikler." "Teşekkürler." Alyansı parmağımda çevirip duruyorum.

. Yabancı ama rahatlatıcı. "Şimdi ısınmaya git." Ayağa kalkıp Owens'ın ofisinden çıkarım.

Takımdaki yakın arkadaşlarım Connor ile olan sorunumu biliyorlar. Medya, bana teklif edilen sponsorluk anlaşmasını onun kapması nedeniyle bizim rakip olduğumuzu düşünüyor. Bazıları, Connor'ın benden daha genç olması ve tüm zamanların en çok Olimpiyat madalyası rekorumu kırması nedeniyle benim kıskandığımı söylüyor, ama Connor ile olan sorunum madalyalarla değil, dürüstlük ve doğrulukla ilgili.

Havuz kenarında, dördüncü kulvara doğru yürüyorum. Benim kulvarım.

Havuzun diğer ucunda, ısınma yapan başka bir yüzücünün bonesini görebiliyorum. Gömleğimi çıkarıp, bonesini ve gözlüğünü takıyorum, sonra bloktan atlıyorum.

Su, ısınmış cildime serin bir merhem gibi geliyor. Kolayca kayıyorum, ince ayarlı kas hafızam ısınmamı kolaylaştırıyor. Birkaç kulaç attıktan sonra, diğer yüzücünün yaklaştığını hissedebiliyorum. İkimiz de suda ilerlerken, iki zıt yüksek basınç bölgesi oluşturuyoruz. Havuzun ortasında karşılaştığımızda, basınç dalgaları çarpışıyor. Vücudumuz birbirimizin yarattığı türbülانstan geçerken, aramızdaki su akışı öngörülemez hale geliyor.

Soluma doğru nefes alırken, yanımda yüzeye çıkan yüzücünün yüzünü görüyorum.

Tanıdık, ama hoş olmayan bir yüz.

Connor.

Gözlerimiz karşılaşmadan önce bile, sudan çıkan mürekkepli kolundan yansıyan güneş ışığından onun olduğunu anladım.

Connor, yüzmenin kötü çocuğu olarak bilinir. Uyuşturucu veya partilere meraklı değildir, bunlar bizim sıkı antrenmanlarımızla uyuşmaz, ama kadınları yüzme bonesi gibi değiştirmesiyle tanınır.

Karşı yönlelere doğru hareket ederken vücudunun yarattığı su dalgası, vücudumda adrenalin patlamasına neden oluyor.

Isınıyoruz, ama dönüş yaptığımda, zamanımın sıradan bir ısınma temposunun çok üzerinde olduğunu fark ettim. Duvardan fırladım ve birkaç kulaç sonra tekrar karşılaştık. Bu sefer ona hazırlıklıydım ve

geçmeden önce göğsümü eğip kendimi aşağı doğru eğiyorum, Connor'ın dalgasının altındaki daha sakın su alanını arıyorum.

Bir sonraki turda, hızım tekrar artar. Bunun aptalca olduğunu ve ana setten önce yorgun düştüğümde her saniyesinden pişman olacağımı biliyorum, ama elimde değil. İlerlerim, her dönüşte hızımı artırırım, Connor'ın hemen arkasına gelene kadar her geçişte ivmemi korurum.

Bir sonraki dönüşte, o duvardan itilirken hemen arkasındayım.

Bu, koçun bahsettiği kapsayıcı liderlik değil, ama şu anda ihtiyacım olan şey bu.

Isınmanın son aşamasına girerken, Connor'ı geçip duvara doğru kayıyorum.

Havuzun kenarında yüzeye çıkıyoruz, her ikimiz de dinlenmek için kollarımızı karşı şeridin iplerine asıyoruz. Connor gözlüklerini alnına kaldırıyor.

Connor sırtıyor. "Hâlâ bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum, ihtiyar."

"Buraya gelmemeliydin, evlat." Ağzımdaki suyu silerim, hızlı tempolu ısınmamızdan dolayı vücudumdaki her kas ısınmıştır.

Charlie havuz kenarında belirir. "Hey, duydun mu..." Gözleri Connor'ı gördüğünde birden durur.

"Evet, yaptım," diye Charlie'nin sözünü tamamladım. Charlie şoktan kaşlarını kaldırmıştı. Connor bana, sonra Charlie'ye baktı.

Kendinden emin gülümsemesi geri dönmeden önce bir anlık belirsizlik yaşar.

"Neden bu kadar ciddisin Shields? Ben sadece yüzmeye geldim dostum.

bunu gereğinden fazla karmaşıktırmayalım."

Connor bu işi kendisi için kolaylaştırmak ve geçmişimizi unutmak mı istiyor? Ama ben ona bu şansı vermeyeceğim.

Sırtüstü yüzme kama şeklindeki kısmı kavrayarak, Connor'ın üzerine çıkacak şekilde kendimi yukarı çekiyorum. "İstediğin kadar aramız iyiymiş gibi davranabilirsin, ama gerçek şu ki, yaptıklarını unutmadım. Sınırı aştın ve burada olman bu gerçeği görmezden geleceğim anlamına gelmez.

"Buraya yüzmeye geldin," diyorum, ses tonumu sakın ama kararlı tutarak. "Ve senden tek istediğim bu. Başını eğ ve yoluma çıkma." Sözlerim üzerine Connor çenesini sıkıyor. Benimle tartışmasını bekliyorum, ama o sadece kısa bir baş sallama ile karşılık verdi.

"Beyler, artık ısındınız diyebilirim." Koç Owens kulvarımızın başında belirir. "Yüzde seksenzamanlı dört yüz serbest stil. En üst seviyede yüzeceğiz."

Gözlüklerimi aşağı indiriyorum ve saat sıfıra geldiğinde,
duvar

. Her kulaçta Connor'ın peşimde olduğunu hissediyorum, ama onun dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum
dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, onun varlığını hedeflerimi sağlamlaştırmak için kullanıyorum.

*Daha fazla
zorla. Daha
iyi ol.
Kazan.*

Yirmi iki

YAZ

Minibüsümü seviyorum ama hareket edebileceğim bir alanım olması uzun zamandır sahip olmadığım bir şey. Ayrıca, Rory'nin devasa duşu lüksün ötesinde. Çift şelale duş başlığı, buhar duş sistemi ve ayarlanabilir vücut jetleri. Nasıl işlerini halledebildiğini bilmiyorum. Saatlerce burada kalabilirim.

Duşumdan sonra havluyla kurulandım ve bir tişört ve iç çamaşırı giydim. Şort giymeye hazırlanırken saate baktım. Rory'nin tam olarak ne zaman eve geleceğini bilmiyorum ama bir süre daha gelmeyeceği kesin, bu yüzden yalnız kaldığım bu zamanı değerlendirip iç çamaşırlarımla evin içinde dolaşmaya başladım. Bu, yıllardır yapmadığım bir şey.

Rory dönmeden önce resim yapmak için yeterli zaman yok, bu yüzden evi keşfetmeye karar veriyorum.

Rory'nin evinde o yokken kendimi garip hissediyorum ama bana evimdeymiş gibi davranmamı söyledi.

Dolapta Rory'nin kıyafetlerine göz atıyorum. Çok çeşitli spor şortları, tişörtleri, polo gömlekleri ve pantolonları var. Çok sayıda takım elbise koleksiyonu var. Onları incelerken, dünümüzde giydiği takım elbiseyi fark ediyorum.

Daha önce hiç bir erkekle yaşamadım. Tripp ile üç yıl çıktık ama o kendi dairesinde yaşarken ben Scarlett ile kampüs içindeki yurttaki kalıyordum.

Yemek odasında Edgar, büyük sürgülü cam pencerenin önünde uzanmış, hayatının en güzel günlerini yaşıyor. Yoldan geçenlerin beni görmemesi için perdeleri kapatınca bana homurdanıyor.

Buzdolabında inanılmaz miktarda yiyecek buluyorum. Hazır yemekler, protein shake'leri, meyveler ve sebzeler. Turşular.

Turşu kavanozuna bakıyorum. En sevdiğim türden. Yepyeni. Açılmamış.

Tesadüf mü? Yoksa Rory benim için mi satın aldı?

Bu düşünce midemi kıpır kıpır ediyor, bu yüzden kendimi kaptırmadan kapıyı kapatıyorum.

Kendime bir bardak su doldurup, mutfak tezgahına yaslanarak içiyorum. Bardağı kaldırdığımda, alyansım parıldayarak gözüme çarpıyor. Elimi önüme uzatıp, bu yabancı mücevheri inceliyorum.

O anda gözüm odanın diğer ucundaki Rory'nin plak çalarında takıldı. Onu daha önce gördüğümde heyecanlanmıştım. Eskiden dairemde bir tane vardı, ama minibüsüme taşındığımda küçülmek zorunda kaldım.

Müzik dinlemek benim için her zaman keyifli olmuştur, ancak vinyl plakların ses kalitesinde farklı bir şey var. Sıcak ve dokulu, müzik bir şekilde daha yumuşak. İğnenin oluğa yerleşirken çıkardığı hafif çıtırtı ve patlama sesleri bile çok tatmin edici.

Yürüyorum ve Rory'nin plak koleksiyonunu incelemek için yere diz çöküyorum.

Bruce Springsteen, Hozier, Radiohead, Tom Petty, The Rolling Stones.

Bunu konuşmamıştık, ama Rory'nin müzik zevkinin benimkine benzer olduğunu görmek ilginç. Eklektik, klasik, biraz da pop hitleri var. Frank Ocean ve Nirvana'nın yanında ABBA ve Taylor Swift de olduğu için gülümsüyorum.

Parmaklarım, büyükannemin sık sık çaldığını hatırladığım bir plak üzerinde duruyor. Fleetwood *Mac — Rumours*. Dikkatlice plağı kılıfından çıkarıp pikaba yerleştiriyorum, sonra açma düğmesine basıp iğneyi dönen vinile doğru hareket ettiriyorum.

Bir anlık parazit oluyor, sonra Stevie Nicks'in boğuk sesi odayı dolduruyor. Viski kadar sıcak, çakıl ve kadife karışımı bir ses. Mutfağı keşfederken onun doğal vibratosunun bana serenat yapmasına izin veriyorum.

İyi bir aşçı değilim, ama artık parmaklarımın ucunda tam donanımlı bir mutfak olduğuna göre, daha fazlasını öğrenmekten çekinmem. Bu sefer Rory'nin buzdolabının önünde durup paslanmaz çelik yüzeye yapışmış mıknatısları inceliyorum.

Üzerinde "Tacos Are Life" yazan dev bir taco şeklindeki mıknatıs. Bir şişe açacağı mıknatısı.

Carolina Current Yüzme Kulübü mıknatısı.

"I got crabs in Charleston" (Charleston'da yengeçler var) miknatısının altına sıkıştırılmış Rory ve takım arkadaşlarının polaroid fotoğrafı.

Ayrıca, kelimeler ve cümleler oluşturabileceğiniz bir sürü buzdolabı mektubu var. Çoğu rastgele yerleştirilmiş, okunabilir tek cümle "IN HARD, OUT WET" (Sert gir, ıslak çık).

"Bu yüzücüler arasında bir şey mi?" diye yüksek sesle düşünüyorum.

Şarkılar arasında cızırtılı bir duraklama oluyor, sonra "Go Your Own Way" çalmaya başlıyor.

Scarlett ve benim yurt odamızda bu şarkıyı nasıl haykırdığımızı hatırlıyorum. O zamanlar ailemin bana dayattığı hayattan çok farklı bir hayat özlemiyle, son sınıfımın büyük bir bölümünde bu şarkı benim marşım olmuştu.

Tezgahtan telefonumu alıp Scarlett'e mesaj atıyorum.

Fleetwood'u dinlerken seni özlüyorum

O da hemen bizim birlikte şarkı söylediğimiz bir video ile cevap veriyor. Genç halimizin yurt odasında dans ederken şarkıyı coşkuyla söylediğini izleyerek gülüyorum.

SCARLETT

Seni deli gibi özledim. Seni ziyarete gelmeliyim.

Bir dakika sonra başka bir mesaj gelir.

SCARLETT

Mikrofonu unutma

Rory'nin düzenli mutfağına göz gezdiriyorum ve gözüm tezgahın üzerinde duran mutfak aletleri kutusuna takılıyor. Hızlıca göz attıktan sonra, mikrofon olarak çırpma teli seçiyorum.

Nakarat tekrar başladığında, evin içinde dans ediyor, şarkıyı tüm gücümle söylüyorum. Saçlarım artık neredeyse kurumuş, ama dağınık ve dalgalı, Stevie Nicks'i andırıyor.

Hareketlerim zarif değil ve sesimin de tonu tutturamadığımı biliyorum, ama bunu görececek kimse yok, sadece Edgar var.

Edgar rahatsız. Beni hiç böyle görmemişti. Minibüste yer yoktu ve karavan parkındaki diğer insanlara yakınlık, özel konserler için ideal değildi.

Şarkı gitar soloya geldiğinde, çırpıcıyı gitara çevirip tüm gücümle çalıyorum. Parmak uçlarımda zıplarken, havada gitar çalıyorum.

Dönüşümün ortasındaiken seyirciyi fark ettim: geniş omuzlu ve dehşete kapılmış ifadeli bir duvar.

İçgüdülerim çığlık atıp kanepenin arkasına saklanmamı söylüyor. Halının üzerine yüzüstü uzanmışken, Edgar'ın yakınlardaki halının üzerinde yatarken bu ev baskını sırasında bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını fark ediyorum.

Rory haklıydı. Edgar'ın koruma içgüdüsü yok denecek kadar az.

"Summer, biziz," derken kapıdan derin ama yatıştırıcı bir ses geliyor. "Seni korkutmak istemedik."

Yavaşça, daha iyi görebilmek için başımı kanepenin üzerinden uzatıyorum. Eli, Logan ve Charlie'yi tanıyorum ama arkalarında birkaç kişi daha var. Bir dakika sonra, grup ayrılıyor ve Rory ortaya çıkıyor.

Onu görünce, eğilmiş pozisyonumdan kalkarım. Hala çırpma teli elimde, yüzüm kızarmış halde.

Duş almış, saçları hala ıslak ve çenesinde sakal izleri var. Gözleri odayı tarar ve bana takılır.

"Eh, bu benim akıl sağlığımın sonu."

yirmi üç

RORY

Yürüyorum ve kanepenin arkasından battaniyeyi alıp Summer'ı örtüyorum. "Sadece iç çamaşırı." Onun bunu önemsememeye çalıştığını anlayabiliyorum, ama içten içe yerde eriyip gitmek istiyor.

"Sen biraz... sergileniyorsun." Gözlerimi oraya dikmeden göğsünü işaret ediyorum.

Gözleri büyüdü ve battaniyeyi daha sıkı sardı. "Aman Tanrım, gördüler mi?"

Onu rahatlatmak istiyorum, ama şüphesiz ki öyle yaptılar. Kapıdan içeri girdiğimde gözlerimin ilk gördüğü şey buydu. O sıkı meme uçları, tişörtünün yumuşak pamuğuna bastırılmıştı.

Acaba bu adamların beyinlerinden karımın meme uçlarının görüntüsünü silmek için tıbbi bir spa hizmeti var mı? Bu işlem için hiçbir masraftan kaçınmazdım.

"Muhtemelen."

Tek başıma girseydim gülerdim, ama takım arkadaşlarımdan karımı yarı çıplak görmesi komik bir durum değil.

"Hiçbir şey görmedik," diyor Charlie, gözlerini kapatarak. "Bu yalan."

Logan alkışlıyor. "Tekrar!"

Ona sert bir bakış attım ve alkışları yarıda kesildi.

Zorlu bir antrenmandan sonra duş almakta geciktim ve çocuklar benden önce evime varmışlardı. Summer'a mesaj attım, ama mesajı almadığı belliydi.

"Ne? Ben de iç çamaşırlarımla dans etmeyi severim." Logan Eli'ye işaret eder. "Eli beni daha önce görmüştü."

Eli başını sallar. "Maalesef, evet."

Logan konuşmaya devam ediyor. Bu tür durumlarda hep böyle yapar. "Çoğu insan hava gitarının tamamen bilekte olduğunu fark etmez, ama sen çok iyi yapıyorsun."

Eli elindeki poşetleri kaldırır. "Akşam yemeği getirdik. Salı geceleri gelenğimizdir."

"Oh, lanet olsun. Summer burada olduğu için salı geceleri artık taco gecesi değil mi?" diye sorar Charlie.

"Siktir et. O tacoları yiyeceğim ve sıcakken yiyeceğim," diye homurdanır Logan. Eli'nin elinden bir poşet kapar, yemek masasına yürür, poşetin içindekileri masaya döker, bir tacoyu açar ve "Hadi ziyafet çekelim!" diye bağırır.

Logan'a tacolarını alıp evimden defolmasını söylemek üzereyken, Summer plak çaları kapatır ve koridorda kaybolur. O benim önceliğimdir, bu yüzden onu yatak odasına kadar takip ederim.

"Adamların içeri daldığı için özür dilerim. Her zaman habersiz girerler. Kapıyı çalmalıydılar."

"Evet, bu hoş olurdu." Battaniyeyi yatağa bırakır, sonra çekmecedan iş eteğini çıkarır. Kendimi durduramadan, bakışlarım bacaklarının arkasına kayar. O bronz, sıkı bacaklar, mahkemede beni zaten kendimden geçirmişti.

Gözlerimi ondan ayırıyorum. Sahte karımı gözlerimle sikmeyi bırakmam lazım.

Burası lise değil ve o da bakmaktan kendimi alamadığım bir kız değil.

O Summer. Bağımsız, dokunulmaz Summer.

Ve bana güveniyor. En azından gözlerimle onu soyuyormuşum gibi davranmamalıyım.

"Logan hatırladığımdan daha huysuz."

"Evet, acıktığında huysuzlaşıyor." Oturma odasında arkadaşlarımın çıkardığı gürültüyü işaret ediyorum. "Onlara gitmelerini söyleyebilirim."

"Hayır, yapma. Bu bir gelenek. Ben gelmeden önce de böyleydiniz ve bir şeylerin değişmesini beklemiyorum."

"Ama şimdi durum farklı." Bu sözler düşünmeden ağzımdan dökülüyor.

Summer bana göz kırpar. "Altı saat önce evlendik. Öyle olmamalı. Sanki ben burada değilmişim gibi davranabilirsiniz."

Gözlerimi onun yüzüne odaklayarak, tank topunun altında hala belirgin olan göğüs uçlarına bakma isteğimi görmezden geliyorum.

"Bu imkansız."

"Olmamalı. Anlaşmamızın amacı bu değil mi? Senin rutinini korumak?"

Banyo kapısına yaslanıp, dalgalı saçlarını at kuyruğu yapmasını izliyorum. Gözlerim onu baştan aşağı tarıyor, kıvrımlı kalçalarında duruyor.

Boğazını temizliyor. "Seni aynada görebiliyorum."

"Kurallarda sana bakmamakla ilgili bir şey yazmıyor."

"Belki de olmalı." Bana dönüyor ve şimdi tam karşımda duruyor. "Seni öyle görmek hoşuma gitti."

"Nasıl?" Savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturur. Benim onun sütyensiz olmasından bahsettiğimi sanıyor.

"Kaygısız. Mutlu."

Bu, birkaç gece önce hamburgerini yerken memnuniyetle iç çekişlerini duyduğum Summer'ın aynısıydı.

O zaman ona bundan bahsetmiştim ve şimdi o gece bana attığı aynı bakış yüzünde beliriyor. Sanki hayatın tadını çıkardığı için başı belada olduğunu düşünüyor gibi. Mutlu olduğu için.

Ama onun neşe ve memnuniyetini sergilemesinden hoşlanırken, hissettiğim sahiplenme duygusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"İtiraf etmeliyim ki, erkeklerin seni öyle görmesinden hoşlanmadım." "Neden?" diye sordu, nefesi kesilmişti.

"Çünkü sen *benim karımsın*."

"*Sahte* karın," diye hatırlatıyor bana.

"Yine de benim," diyorum. Bu yarı şaka, ama içimden bunun doğru olduğunu hissediyorum. Gözlerini bana diyor.

Geçen hafta minibüste olduğu gibi, yine sessiz bir çatışma yaşıyoruz. Ben onu korumak isterken, o bağımsızlığını savunuyor. Bundan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum.

Göz teması ilk bozan o oluyor. Tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor.

Onu takip ediyorum, aramızdaki gerginlik hissedilir ama dile getirilmezken, erkeklerin Logan'ın masaya attığı tacoları topladıkları oturma odasına doğru ilerliyoruz.

"Artık gidebiliriz," diyor Finn. "Logan beş taco yedi, bu onu eve kadar götürmeye yeter."

Summer başını sallar. "Siz kalın. Ben zaten işe gitmem gerekiyor."

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler," diyor Charlie, tacoyu mideye indirirken.
"Antrenmanda olanlardan sonra Rory'nin taco gecesine ihtiyacı olacağını düşündük."
"Antrenmanda ne oldu?" diye sorar Summer, dikkatini tekrar bana çevirerek.
"Hiçbir şey," diye hemen cevap veriyorum.
"Connor Fisk geldi," diyor Logan, taco yemeye dalmış olduğu için artık çok daha az kavgacı bir ses tonuyla.
"Connor Fisk kim?" diye sorar.
Logan onun sorusuna cevap vermek için hazırlanırken, ona keskin bir şekilde başımı salladım. "Takımdan bir adam," diyor Logan ve bir taco daha yemeye başlıyor.
taco'yu yemeye başlamadan önce.
Summer'ın Connor'ı bilmesini istemediğimden değil, ama şimdi uygun bir zaman değil.
"Seni işe bırakayım mı?" diye soruyorum, tenis ayakkabılarını giyip kapının yanındaki askıdan çantasını almasını izlerken.
"Sen kendi işine bak, Shields," der ve kapı koluna uzanır. "Bu ne demek oluyor?" diye onun uzaklaşan sırtına seslenirim.
"Sen yüzücüsün, bilmelisin." Arkasına bakmadan el salladı.
Ne demek istediğini biliyorum, ama Summer söz konusu olduğunda, bu bir seçenek gibi gelmiyor.

Logan evimin anahtarını avucuma koyar.
"Hala ön kapının şifresini biliyoruz," diyor Charlie. "Onu da değiştirmemizi hatırlattığın için teşekkürler."
"Madden Pazartesi günleri için hala gelebilir miyiz?" diye soruyor Xio. O on dokuz yaşında ve takımın en genci. Çoğumuz için küçük bir kardeş gibidir, takılmaya heveslidir ve çoğu zaman bizim alaylarımızı sakınlıkla karşılar.
"Evet, ama kapıyı çalmanız gerekecek."

Takım toplantılarımızın değişmeyeceğini öğrenince yüzü aydınlanıyor.

"Bu bir ayrılık gibi," diyor Charlie, anahtarlığını anahtarlığından çıkarıyor.

"Neden evlenerek her şeyi mahvettin?" Logan somurtuyor.

"Nedenini biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Ama bu sadece görünüş içinse, o zaman Summer daha çok bir oda arkadaşı gibi, değil mi?" diye sorar Xio.

"Ona söyledin mi?" Sorumu Logan'a yöneltiyorum.

Eli, Logan ve Charlie'ye Summer ile yaptığım anlaşmayı anlatmıştım, ama tüm takıma ayrıntıları anlatmayı planlamamıştım.

"Aslında, ben söyledim." Finn, burnunu telefonuna gömmüş olduğu sandalyesinden başını sallar.

"Kim söyledi?" diye soruyorum.

"Kahretsin. Eli ile benim konuşmamızı duymuş olmalı."

Finn, gözleri hala telefonuna odaklanmış halde sırtıyor. "Summer gibi bir oda arkadaşım olsaydı, sevişiyor olurduk."

Logan alçak bir ısıık çalar ve Eli, ben uzanıp telefonunu elinden almadan önce Finn'in kafasının arkasına hafifçe vurur.

"Ne..." Finn bana bakar.

Gözlerimi ona dikeyorum. "Bahsettiğin kişi benim karım."

"Oh, lanet olsun." Beyninin söylediklerini henüz işleyemeden ağzından çıkanların farkına varınca gözleri büyür. "Üzgünüm," diye mırıldanır ve koltuğa daha da gömölür.

"Rory ve Summer'ın ilişkisi sınırların dışında," diye duyurur Eli. "Biz bir takımız ve birbirimizi destekliyoruz."

"Ve eğer onlar hakkında konuştuğunu öğrenirsek, Spruce'a gönderilip kışını ağda yaptırırız," diye ekler Logan.

"Bekle, ne?" Xio, sesinde panik belirerek haykırır.

"Bu, ağzını kapalı tutmanı hatırlamana yardımcı olacak özel bir işkence türüdür."

"Neden kışın?" diye sorar Finn.

"Çünkü çok acıtıyor, o yüzden." Logan'ın sesinde sinirli bir ton vardır.

"Nereden biliyorsun?" diye sorar Xio.

Logan başını sallar. "Başka soru yok."

"Biz bir takımımız demiştin." Xio grubu işaret eder. "Peki ya Connor? Bu adamdan nefret mi etmeliyiz, yoksa onu görmezden mi gelmeliyiz?"

Antrenmandan sonra, dizim ve omzumdaki sertliği gidermek için buz banyosuna girdim. Connor'ın yerini bildiğinden emin olmak, normalde olduğundan daha sıkı antrenman yapmamı sağladı. Koç bizi yüzde seksene çıkardığında, ben yüzde yüze yakın bir performans sergiledim. Bu sürdürülebilir bir şey değil ama bugün bir örnek oluşturmam gerekiyordu.

Kanıtlamam gereken bir şey olmasa da, Connor'ın Current'a katılması, her şeyin değiştiğini ve havuzdaki zamanımın dolmak üzere olduğunu hatırlatan bir yumruk gibiydi.

"Evet. Connor konusunda ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Charlie.

"Hâlâ ortaya çıktığına inanamıyorum. Ve koçun onu eğitmeyi kabul ettiğine," diyor Logan.

Eli yığından bir taco alır. "Owens adına konuşamam ama o adamda bir şey görmüş olmalı."

"O olağanüstü bir yüzücü," diyor Xio, sanki hayranlık duyuyormuş gibi uzaklara bakarak. "Paris'te iki yüz metre bireysel karışık yüzmede kusursuzdu."

Logan başını sallar. "Karakter olarak berbat ve bencil, ama Xio haklı, yeteneği tartışılmaz."

Tüm bu karşılıklı yorumların ardından, sonunda ben de cevap veriyorum. "Benim yüzümden onu dışlamanıza gerek yok."

Logan başını sallar. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok, Connor yalnız bir kurt, kendi halinde takılır."

Logan haklı. Connor'ın kariyeri egoizmi üzerine kurulmuş. Her zaman kendini ön planda tutmuş, eylemlerinin başkalarını nasıl etkilediğini umursamamış. Yüzme bireysel bir spor olsa da, zorlu antrenmanlar ve sıkı yaşam tarzı, güvenebileceğiniz bir destek sistemi ve takıma sahip olmayı önemli hale getiriyor. Owens, Connor'ın takım dinamikleri aradığını söyledi, ama başkalarıyla etkileşim şeklini değiştirmedikçe, Current'ta sahip olduğumuz sıkı sıkıya bağlı antrenman grubundan faydalanamayacak. Ben takım kaptanıyım ve başkalarına yardım etmekten hoşlanıyorum, ama Connor'a bir kez çaba ve rehberlik gösterdim ve yanıldım.

Xio iç çeker.

"Ne oluyor, evlat?" diye soruyorum.

Ellerini ovuşturur. "Dörtlü yüz metre serbest stil bayrak yarışındaki yerim için endişeleniyorum. Connor burada olduğu sürece, beni

bayrak takımından atacağını biliyorum."

Logan sırtıyor. "Bunu dert etme. Connor bayrak yarışına katılmıyor."

Xio kafasını karışık bir şekilde eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Xio'ya dönüyorum. "Logan haklı. İsteddiği herhangi bir bayrak takımında son yüzücülük yapabilir ama asla yapmaz."

"Neden?" Finn sohbete katılır.

"Yalnız kurt," diye yanıtlar Logan, taco'sunu yemeye devam ederken.

"Yani tüm bayrak takımlarında madalya kazanabilecek olmasına rağmen, bunu yapmamayı mı tercih ediyor?" diye sorar Finn.

Kafalarının karışması gayet normal. Yeteneğini bir bayrak takımına sunmamak mantıklı değil, ama bu da Connor hakkında beni deli eden bir başka şey. Ve onun Current'a katılmasına şaşırmanın bir başka nedeni.

Altmış tane tacoyu bitirdikten sonra, birkaç oyun Madden oynadıktan sonra, çocuklar ayrılır.

Onlar gittikten sonra Edgar'ı kucağıma alıp e-postalarımı kontrol ettim, sonra Vivi'nin sosyal medyada sorduğu bazı soruları yanıtladım. Ona mahkeme töreninden Summer'la çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdim. Summer bana yumuşak bir gülümsemeyle bakarken ben kolumu onun beline dolamıştım. Bu, onu öpmeden hemen önceydi. Her şeyin değişmesinden ve kendimi istediğimden çok daha derinde bulduğumu fark etmeden hemen önceydi.

Telefonumu bırakıp gözlerimi kapatıyorum.

Kanepede yarı uykulu haldeyken bile, tek düşünebildiğim şey, bugün bana bakışları ve o bakışı tekrar görmek için ne kadar çok can attığım.

yirmi dört

SUMMER

The Salty Pirate Caf 'nin arka kapısından çıkıp Rory'yi gördüğüm anda bir deja vu yaşıyorum. Hemen kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Soğuk olduğu için değil, sinirli olduğum için. Çoğunlukla Rory'ye, ama kısmen de onu orada gördüğüm için heyecanlandığım için kendime.

"Beni eve kadar geçirmek zorunda değilsin," diyorum, elimdeki çöp torbasını çöp konteynırına atarken ona en iyi yan gözümle bakıyorum.

Rory peşimden gelir ve çöp torbasını atabilmem için çöp konteynerinin kapağını kaldırır. "Biliyorum, ama kaybolmanı istemedim." Ellerini , dudakları çok iyi tanıdığım, kelebekler uçuran gülümsemeye bükülüyor.

Rory bana gülümsediğinde telaşlanıyorum. Tepkimi gizlemek için aşır tepki verip huysuzlaşıyorum.

"Neden bahsediyorsun? Aylardır Coral Cove'da yaşıyorum."

"Evet, ama sen bugün benim evime taşındın, yani teknik olarak daha önce kafeden bizim eve hiç yürüyerek gelmedin."

"Bizim evimize mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Eskiden benim evimdi. Ama şimdi sen orada yaşıyorsun. Benim evim artı senin evin eşittir bizim evimiz."

Mantıklı. Tatlı. Ve sinir bozucu. Tek yapabileceğim başımı sallamak.

"İşin iyi geçti mi?" diye sordu ve yürümeye başlamamız için işaret etti.

"Evet, her zamanki gibi yoğunduk."

Alışkanlığımdan dolayı karavan parkına doğru ilerliyorum, ama Rory elimi tutup beni ters yöne çekiyor.

"Burada olmam iyi oldu." Kıkırdar. "Zaten kayboldun."

"Ya da belki sen dikkatimi dağıtan birisin ve sensiz de gayet iyi olurum," diye mırıldanıyorum, elimi onunkinden çekerek, onun yanındayken beynimin dikkatinin dağılma eğiliminde olduğunu çok iyi bilerek.

Elimi bırakıyor, ama sırtımdaki parmak uçları beni doğru yöne yönlendiriyor.

Wavecrest Way'e doğru ilerlerken, vücutlarımız doğal olarak zahmetsiz bir ritim yakaladı, ama ben aramızdaki mesafeyi, daha doğrusu ne kadar az mesafe olduğunu aşırı derecede farkındaydım. Dar kaldırımda yürürken, kollarımız ara sıra birbirine değiyordu ve her seferinde, beynimin kabul etmek istemediği bir şeyi hatırlar gibi cildim karıncalanıyordu.

Bu sabahtan beri kafamda tekrar tekrar canlandığıım öpücük gibi.

Rory'den hoşlanıyorsun. Onu seviyorsun. Bu beni kızdırıyor.

O anda onun tanıdık bir melodiyi mırıldandığını fark ettim. "Go Your Own Way" şarkısıydı.

"Ne?" Yüzündeki gülümseme tamamen masum.

"Akılda kalıcı bir melodi." Gözlerimi kısıyorum.

"Logan, sen gittikten sonra aynı şeyi tekrar yaptı." Ağzım açık kalıyor. "İç çamaşırlarıyla mı?"

"Hayır, giysilerini çıkarmadı."

"Tanrım, çok utanç vericiydi."

"Utanmana gerek yok. Çok sevimliydi."

Rory'nin takım arkadaşlarının iç çamaşırlarıyla şarkı söylerken beni yakalamalarının utancını yeniden yaşarken tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Bilgin olsun, çocukların anahtarlarını topladım ve bundan sonra kapıyı çalmaları gerektiğini söyledim."

"Teşekkür ederim."

Bir süre sessizce yürüyoruz, dışarıdaki hava öncekinden daha ağır. Bir esinti yükseliyor, eteğimin kenarını dalgalandırıyor ve havaya tuz kokusu taşıyor.

Rüzgar, at kuyruğumdan kopan saçları yüzüme doğru uçarur, ben de elimi kaldırıp saçlarımı geriye doğru düzeltirim.

"Connor kim?" diye soruyorum.

"Connor Fisk." Adı bir iç çekişle çıkıyor. Rory devam etmeden önce bir an sessizlik oluyor. "Connor lisedeyken ben üniversitedeydim ve ona mentorluk yaptım. Yeteneğini fark ettim ve sektörde yolunu bulmasına yardım etmek istedim. Bir sponsorluk fırsatı çıktı. Göz alıcı ve kazançlı bir marka anlaşmasıydı ama şirketin uygulamaları şüpheliydi. Ben reddettim ve Connor'a da aynısını yapmasını tavsiye ettim. Beni dinlemedi. Parayı aldı ve sonra tanıyamadığım birine dönüştü."

"Yani karanlık tarafa mı geçti?" diye soruyorum, bu durum için aklıma gelen tek benzetmeyi kullanarak... *Star Wars*.

Rory güldü ve sesi göğsümde yankılandı. "Evet, öyle de denebilir."

"Connor Darth Vader, sen de Luke Skywalker'sın." "Ama o benim babam değil."

"Ve sen kız kardeşine aşık değilsin."

O gülüyor. "Whitney demişken, gelecek hafta buraya gelecek." "Bu çok heyecan verici. Kalacak bir yeri var mı?"

"Winnie'nin yanına taşıyor."

Yan verandaya çıkan merdivenleri tırmanıyoruz. Rory kapıyı açarken onu inceliyorum. Tişörtü güçlü, geniş sırtına gerilmiş, şortu ise ince beline sarılırken aynı zamanda heykel gibi kalçalarına da sıkıca oturuyor. Rüzgârla dalgalanan, kalın, dalgalı saçları, ellerimi saçlarına geçirmek istememe neden oluyor. Ve sonra, uzun, sağlam parmaklarıyla anahtarı tutup, onu anahtar deliğine o kadar güçlü ve hassas bir şekilde sokması, beni özlemle nefesimi kesiyor.

Rory'nin sert, kaslı vücudunun üzerimde durduğu, beni yatağa bastırıldığı ve kulağıma fısıldadığı görüntüsü. *İşte bu, Wildflower. Seni doldurmama izin ver.*

"Whitney'e bizim hakkımızda ne söyledin?" diye kekeliyorum, düşüncelerimi başka yöne çekmeye çalışarak.

Kapıyı açar ve koridor ışığını yakar, sonra bana girmem için işaret eder. İçeri girince, arkamızdan kapıyı kapatır ve kilitler.

Rory sandaletlerini çıkarırken, ben de tenis ayakkabılarımı çıkarmak için ayağımı kaldırıyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Bana deli gibi aşık olduğunu ve benimle evlenmek için yalvardığını."

Dehşetle nefesimi tutarım, sonra ona ayakkabılarımdan biriyle tehdit ederim. "Bunu geri al yoksa hemen Daphne'yi arayıp her şeyi anlatırım."

Rory başını sallayarak hafifçe güldü. Eli kalın, kum rengi saçlarının üstünden geçti. Parmaklarının saçlarını okşamasını izleyerek dudaklarımı ısırdım, keşke benim olsaydı diye düşündüm.

"Ona evliliğimizin hızlı ama gerekli olduğunu söyledim."

"Nasıl gerekli?" Rory'nin hangi bilgileri ifşa ettiğini bilmem gerekiyor, böylece hazırlıksız yakalanmam.

"Ona ayrıntıları anlatmadım, sadece ikimiz için de mantıklı olduğunu söyledim."

"Hmm." Ayakkabıyı yere bırakıp evin içine doğru yürüyorum.

Edgar, sanki yıllardır bunu yapıyormuş gibi, oturma odasında halının üzerinde kıvrılmış duruyor. Onu kucağıma alıp koridora doğru götürüyorum, Rory de arkamdan geliyor.

Rory'nin yatak odasında, telefonunu çıkarır.

"Vivi bunu onayımız için gönderdi." Rory telefonu bana uzattı ve ben de adliyede çekilmiş bir fotoğrafımızı gördüm. "Bunu bir aylık yıldönümü paylaşımı olarak yayınlayacağız."

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum. Yargıç bizi karı koca ilan ettikten sonra öpüştüğümüz bir fotoğraf. Bugün o öpücüğü sayısız kez düşündüm, ama o anki hissi hatırlamakla, o anki halimizi görmek çok farklı şeyler. Bu fotoğraf, Rory'yi öpmeyi ne kadar sevdiğimi bana hatırlatıyor. Ve bu fotoğrafı gören herkesi, bizim gerçekten birlikte olduğumuza ikna etmenin ne kadar kolay olacağını.

Sadece bizim görselimiz bile karnımda küçük bir zevk dalgası yaratmaya yetiyor.

Rory'yi öptüğüm anın hatırası ve bunun ne kadar ateşli olduğunu gösteren görsel kanıtla dolup taşan kanım, boynuma kadar kızarmama neden oluyor. Beynim, bunun yüzüme yansımaması için çaresizce mücadele ediyor.

"Bugünkü öpücüğümüzden gerçekten hoşlandın, değil mi?" Başımı eğiyorum. "Anlamadım?"

"Fotoğraflar için," diyor, şimdi sırtarak. "Ellerin ceketimi sıkıca tutuyordu. Sanırım ağzıma bile biraz iç çekmişsin."

Artık daha fazla dayanamıyorum. Yüzüm kızarıyor. Utanç mı, sinir mi, bu noktada pek önemi yok. "O *sen* inlemiştin."

"Oh, ben kesinlikle iç çekmedim. Ama sen?" Bana anlamlı bir gülümseme attı.

"Sen zevk alıyordun."

"Satıyordum," diyorum sertçe.

"Uh-huh. Bu gece uyumanı sağlayacak her şey."

Yüzüm somurtkan bir ifadeye büründü, ama içinde gerçek bir kin yoktu. Aslında, bunu bu kadar sevdiğimden, onunla şakacı bir şekilde atışmaya girmenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, şimdi daha sessiz bir sesle.

O anın ağırlığını hissederek tereddüt ediyorum. O samimi, alaycı değil, kibirli değil, sadece *kendisi*. Ve nedense bu, her şeyden daha tehlikeli geliyor.

Bugün onun sigortasından yararlanabilmek için evlendik. Beni evine taşıdı. Daha neye ihtiyacım olabilir ki?

Tişörtünü çıkarıyor ve yorganı geri çekiyor. Atletik şortu belinde sarkıyor ve yastığını düzeltmek için eğildiğinde, yumuşak kumaşın altında penisinin hatlarını görebildiğime yemin edebilirim.

Aklıma birkaç fikir geliyor ama onları bir kenara itiyorum. "Hayır, ben iyiyim."

Edgar'ı Rory'nin onun için aldığı yatağa yatırıp, hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra ışığı kapatıp yatak odasına geri dönüyorum.

Rory'nin kral boyutu yatağı, benim minibüsümde uyuduğumuz küçük ranzaya kıyasla çok büyük, ama onu yatakta, çarşafı belinde toplanmış, göğsünün pürüzsüz teni başucu lambasının ışığıyla kısmen aydınlatılmış halde görünce, aniden duyulanıyorum.

"Fazladan yastığın var mı?" diye soruyorum. "Kaç tane lazım?"

Rory, örtüyü geri çekip ayağa kalkıyor ve siyah boxer şortuyla karşımıza çıkıyor.

Bunlar, her zamanki şortlarının daha dar versiyonlarıydı, ama beynim buna hazırlıklı değildi ve şimdi başka bir şeye bakmaya veya başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda bakışlarımı Rory'nin bacaklarının arasından çektim.

"Yastıklar." O gülüyor. "Kaç tane?"

Bir kale inşa etmem gerekiyor. Benimle Rory ve kafamdaki bu kirli düşünceler arasında bir yastık duvarı.

"Hepsini."

Başımızın üzerinde yine yüksek, yankılanan bir gök gürültüsü patladı ve pencereleri salladı.

Fırtınalardan nefret ederim. Hafif bir yağmur hoş olabilir, ama gürleyen gök gürültüsü ve çatıya vuran şiddetli yağmur benim için kesinlikle kabul edilemez.

Mantiken, yakın bir tehlike olmadığını biliyorum. Telefonumdaki radarı kontrol ettim ve sadece bir fırtına var, ama sakinleşemiyorum. Uykuya dalmak imkansız ve Rory, benim oluşturduğum yastık duvarının diğer tarafında derin uykuda. Yataktan çıkıp, garip bir şekilde fırtınadan rahatsız olmayan Edgar'ın yanından sessizce geçiyorum.

Oturma odasına çıkıp kanepenin yanındaki lambayı yakıyorum. Oda aydınlandığında, Rory'nin onlar için boşalttığı raflarda dizili duran tüm bitkilerimi görebiliyorum.

Rory'nin koleksiyonundan rastgele bir kitap seçiyorum, kanepenin arkasından battaniyeyi alıp kendime sarıyorum.

Dışarıda yağmur yağıyor, kitabı açıyorum ve ilk sayfayı on yedi kez tekrar okuyorum. Beynim dikkatimi başka yere çekecek bir şey arıyor, ama kelimeler beni içine çekmiyor.

"Uyuyamıyor musun?"

Arkamdan gelen ses, son gök gürültüsünden daha fazla beni irkiltir.

Kapı çerçevesine yaslanmış Rory. Boxer şortuyla görünüşü, daha önce olduğu kadar çekici.

"Nasıl anladın?" diye soruyorum, kitabı kapatarak.

Kanepenin etrafından dolaşıp yanıma oturur. Birkaç santim uzaktan bile vücudunun ne kadar sıcak ve sağlam olduğunu hissediyorum.

"Seni fırtına endişesi olan biri olarak görmemiştim."

"Değilim. Sadece tahmin edilemez olmasını sevmiyorum."

Bir başka gök gürültüsü evi sarsıyor ve ben irkilmekten kendimi alamıyorum. Rory kitabımı elimden alır. "Buraya gel."

Onun işaret eden hareketine gözlerimi kısıyorum. "Buraya gel, ne?"

"Uyumayacaksın, o zaman rahat olsan iyi olur."

O, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kollarını açarak yer değiştirir. Vücudum, fırtınanın yarattığı adrenalin patlaması ile günün yorgunluğu arasında gidip geliyor. Bir an tereddüt ettikten sonra, pes ediyorum. Kolları beni sararken, kalbi yanağıma karşı düzenli bir davul gibi atıyor.

Neden bu kadar sıcak, çekici ve sinir bozucu derecede karşı konulmaz? "Bu çok saçma. Teselli edilmeye ihtiyacım yok."

Rory çenesini başımın üstüne dayadı. "Bu yüzden mi bana bir bebek koala gibi sarılıyorsun?"

"Bu sarılmak değil. Sadece senin üstünde duruyorum."

"Mmhmm. Ne dersen o, karıcığım."

Bir başka gök gürültüsü ve kolları beni daha sıkı sarıyor. Eli sırtımda yavaş, yatıştırıcı daireler çizmeye başlıyor. Bu bana minibüsümün soyulduğu geceyi hatırlatıyor.

"Fırtınalar seni hep rahatsız mı ederd?" diye soruyor.

O yavaş, dalgın daireler beni transa geçiriyor. "Hayır. Aslında eskiden fırtınaları severdim."

"Ne değişti?"

Omuzlarımı silkiyorum, omuzlarım onun göğsüne değiyor.

"Bilmiyorum. Bir ara, fırtınalar beni... kapana kısılmış hissettirmeye başladı."

Yolun bir yerinde, ikinci sınıftan sonraki yaz vardı, Tripp ve ben birkaç aydır çıkıyorduk ve her şey değişmeye başlamıştı.

Üstümde, sesi nazikti. "Nasıl kapana kısılmış?"

"Sanki bir şeyin olacağını biliyorsun, ama bunu engelleyemiyorsun. Sadece oturup kabullenmek zorundasın."

"Kendini güçsüz hissettin mi?"

Boğazımdaki rahatsız edici yumru, yutmamı zorlaştırıyor. Eski hayatımda da aynen böyle hissediyordum.

"Ve istenmeyen," diye mırıldanıyorum, eski sevgilimle yaşadığım acıyı dile getiriyorum.

Altımda Rory hafifçe kasılır ve bir saniye için parmak uçları sırtımda duraksar, sonra tembel daireler çizmeye devam eder.

Ama onun, benim çözülmesini istemediğim bir ipi çektiğinin çok iyi farkındayım. Göğsünden iterek, oturup uzaklaşıyorum. "Biraz uyumalısın."

Kanepenin diğer ucundan Rory bana bakıyor, gözleri hafifçe kısılıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sesi alçak ve kararlı. Sesinde hayal kırıklığı duyabiliyorum.

Uylukları benimkine değene kadar yana kayıyor. Mavi gözleri benimkilere dikilmişken, eli çenemi kavıyor.

"Anlamıyorum, Summer. Kafanda, senin istenmesi zor bir kadın olduğun fikri var. Ve ben, sana bunu düşündüren aptalın kim olduğunu bulmaya çalışıyorum, böylece onun yanlışlığını kanıtlayabileyim."

Tripp. Aptal olan o. Beynim bunu biliyor. Yıllardır, ilişkimizdeki yakınlık eksikliğinin benden çok onunla ilgili olduğunu bana ikna etmeye çalışıyor. Ama bilinçaltımın bir kısmı buna inanmıyor.

Ayrıca, Tripp'i hafızamdan silmek için yeni deneyimlerim yok. Onun reddine karşı bir kanıtım yok.

Tripp bir zamanlar hayatımın büyük bir bölümünü kontrol ediyordu, birlikte olduğumuzdan bu yana yıllar geçti ve onun hala üzerimde bu şekilde bir etkisi olmasına izin vermekten yoruldum.

"Eski sevgilim. Üniversitede tanıştık ve ailem onu çok sevdi. Bu ilk işaret olmalıydı, ama o zamanlar ben hala mükemmel, itaatkar bir kızdım."

Rory'nin çenesi gerildi. "O..."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bana kötü davranmıyordu. Tıpkı ailem gibi, sadece görünüşe önem veriyordu. Ne giyeceğimi, nasıl davranacağımı söylüyordu."

Yutkunarak gözyaşlarımı tutuyorum.

"Başka ne var, Wildflower?" Rory başparmağıyla dövmemi okşadı.

"Bu aptalca." Tripp, nasıl hissettiğimi açıklamaya çalıştığımda bana böyle derdi. Nasıl hissettiğimi açıklamayı bilmediğimde hala bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum.

"Hislerinle ilgili hiçbir şey aptalca değil," diye beni teselli ediyor Rory.

Şu anda bana bakışından bunu inanıyorum. "O beni istemedi. Anlıyor musun?"

Rory'nin ağzından bir nefes çıkar ve hemen başını sallar.

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum, Tripp'in her şeye ne kadar ciddi yaklaştığını hatırlayarak. Beni hariç her şey.

"Saçlarıyla ilgili bir takıntısı vardı." Tripp'in sürekli mükemmellik arayışını hatırlayarak yarı gülümserim. Saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamalıydı.

"Neymiş o?" diye sorar Rory.

"Saçına dokunmamdan nefret ederdi. Sevgi göstermeye çalışsam bile, beni bir çocuk gibi azarlardı. Kulağa saçma gelebilir, ama eski sevgilimle geçirdiğim onca yıldan sonra, sevgi gösterme konusunda zorlanıyorum. Yanlış bir hareket yapmaktan korktuğum için kendimi kapatıp mesafemi koruyorum."

"Summer, bu çok berbat."

Omuz silkiyorum, başka nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Zaten çok fazla şey açığa vurduğumu hissediyorum. Rory'nin güvensizliğini görmesine izin verdim ve keşke hepsini geri alabilsem diyorum.

Rory kanepede oturduğu yerden kalkar ve önüme geçer.

Ona bakıyorum. Çok iri. Geniş omuzları ve uzun, kaslı kolları neredeyse kanat gibi görünüyor. En azından Scarlett, Rory'nin bir yarışmada çekilmiş fotoğrafını bana gönderip, onu şu anda okuduğu romantik fantastik dizideki bir karakterle karşılaştırdığında, kafama böyle bir fikir yerleştirmişti. Ben fantastik roman okurlarından değilim, ama başka bir dünyadan gelen birinin çekiciliğini anlamaya başlıyorum. Rory de öyle görünüyor. Taştan mükemmel bir şekilde oyulmuş gibi.

Dizlerinin üzerine çökerek ayaklarımın dibine yerleşir.

"Ne..." diye başlıyorum, ama bir saniye sonra, elleri nazıkçe bileklerimi kavrayıp yavaşça başının yanlarına götürdüğünde niyetini anlıyorum.

Parmak uçlarım saçlarına dokunduğu anda, bu kadar samimi hissettirdiği için şaşıyorum.

Gözlerim onun gözlerine takılır ve o, beni sakinleştirmek için başını sallar, sonra da o yıkıcı derecede yakışıklı gülümsemesini gösterir.

"İçeri gir, Wildflower. Saçını iyice karıştır."

Hareket etmediğimde, Rory ellerimi saçlarının arasına sokar ve sallayarak saçlarının kenarlarının dışarı çıkmasını sağlar.

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha çıkar. Ve kalbimin etrafına ördüğüm zırhın bir parçası onun bu hareketi karşısında zayıflar.

"Vahşi görünüyorsun."

"Güzel. Şimdi bana neler yapabileceğini göster."

Bu sadece saç. Kafasındaki saç. Yine de parmaklarımı Rory'nin kalın saç tellerine daldırdığımda, uzun zamandır hissetmediğim bir zevk dalgası vücudumu sarar. Bu sadece temas değil. Bu bir bağ.

Elleri bir dakika boyunca bileklerimde kalır, sonra kalçalarımın iki yanındaki kanepeye bırakır.

İlk kez boya seti verilen bir çocuk gibiyim. Tüm olasılıkları keşfetmek ve keşfetmek istiyorum.

Saçlarını yukarı doğru kaldırarak Rory'nin elektrik çarpmış gibi görünmesini sağlıyorum. Sonra, saçlarını tekrar düzelterek ortasını mohawk şeklinde şekillendiriyorum. Kısa sürede, keşiflerim saçlarını dağınık hale getiriyor ve her yöne doğru çıkıntı yapıyor.

Parmaklarımla saçlarını tararken kendimi rahatlamış buluyorum. Farklı basınçlarla oynamaya başlıyorum. Başının yanlarına ve tepesine parmak uçlarımla daha fazla baskı uyguluyorum, sonra hafifçe gevşetip tırnaklarımla başının arkasına hafifçe dokunuyorum.

Kısa sürede özgürlük hissine kapılıyorum ve merakım

Elim onun başının arkasına kayıyor, saçlarının parmaklarımla arasında kayan hissini seviyorum, sonra parmaklarımı birleştirip hafifçe çekiyorum.

Rory'nin dudaklarından boğuk bir inilti kaçır. Bu ses, az önce saçını çektiğimde hissettiğim gibi, ham ve savunmasızdır. Onun sesini duyunca meme uçlarımla sertleşir ve uyluklarımla arasında ıslaklık hissederim.

Rory'nin düşük inlemesi aramızda yankılanır ve gözlerim belirsizlikle büyür.

"Özür dilerim."

Parmaklarım saçlarını bırakır, elim hemen geri çekilir, ama Rory bileğimi yakalar.

Kafasını sallar. "Özür dileme. Hoşuma gitti." Sesi hala zevkin ağırlığıyla titriyor.

Bana sorun olmadığını söylüyor. Hoşuna gitmiş, ama daha önce hiçbir erkeğin böyle bir ses çıkardığını duymamıştım. Ben de daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Tamam." Başımı sallıyorum, battaniyeyi katlamakla meşgul olmak için uzaklaşıyorum, sonra ayağa kalkıp okunmamış kitabı rafa geri koyuyorum. "Teşekkürler. Çok hoştu." Sözlerim aceleyle dökülüyor, sonra hızla koridora çekiliyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, yatağa atlıyorum ve battaniyeyi üzerime çekiyorum. Ellerimi serin yastığımın altına sokuyorum ve sığ bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım. O da neydi öyle?

Eğlenceli olması gerekiyordu. Eski sevgilimin saçlarına dokunmama izin vermemesinin telafisi olarak Rory'nin saçlarını karıştırmam. Ama vücudumun verdiği tepki. Saçlarını çektiğimde Rory'nin çıkardığı ses. Hepsi bundan daha fazlası gibi geldi. Elektrikli ve korkutucuydu ve bunu tekrar yapmak istiyorum.

Bir dakika sonra, Rory'nin odaya girdiğini duyarım. Yastık duvarının diğer tarafında, yatak onun vücut ağırlığıyla çöker ve çarşafı çekip üstüne örterken çarşafın hışırtısını duyarım.

İçini çekiyor. "Biliyor musun Wildflower, sanırım beni mahvettin." "Ne?" Tek kelime yastığımın içinde boğuk bir ses olarak çıkıyor.

"Ellerinin saçlarımda hissi. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti." "Beğendiğine sevindim." Karanlık, utangaçlığımı örtüyor. Ne

? "İyi geceler." "İyi geceler,
Summer."

yirmi beş

RORY

Üç saatlik kuru antrenman ve yüzme antrenmanının ardından, yüksek proteinli bir yemek ve buz banyosu yaptım. Sonra bir saat boyunca koçumla bu haftanın antrenman hedeflerini ve yaklaşan yarışları gözden geçirdik. Ardından, rehabilitasyon geçiren dizimin durumunu değerlendirmek için son zamanlardaki kurbağalama stilimi video analiz ettim ve takımın diyetisyeniyle görüştim.

Şimdi, ağırlık odasında kuvvet antrenmanı yaptıktan sonra, duştan çıkıp havluyla kuruluyorum.

Bu benim her zamanki cuma rutini. Aynı sıkıcı iş. Aynı hedefler. Aynı ağrıyan vücut. Ama Summer ile evlendiğimizden beri hiçbir şey eskisi gibi değil.

Burada çalışıyorum, her set ve tekrar için vücudumu zorluyorum, ama zihnim sürekli ona dönüyor.

Boş kaldığım her saniye, o fırtına sırasında Summer'ı kucağıma alıp kanepede oturduğum anları hatırlıyorum. Yağmur çatıyı dövdüğü sırada, sanki ben dünyadaki en güvenli yermişim gibi bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Sonra bana eski sevgilisinden bahsetmişti, saçlarına dokunduğunda ne kadar nefret ettiğini. Sevgisini göstermeye çalıştığı küçük jestlerde bile ona kendini fazla hissettirdiğini.

Ben de onun saçlarımı okşamasına izin verdim.

Başlangıçta çok dikkatli, çok çekingen davranıyordu, ama sonra cesaretlendi. Parmakları sonunda saçlarımın derinliklerine daldı, çekip, keşfetti. Onun özgüveninin artmasını izlemek çok hoşuma gitmişti. Ellerinin üzerimde olması ne kadar harika bir duyuydu, söylemeye gerek bile yok. Onun en yumuşak dokunuşu bile beni mahvetmişti.

Şimdi onunla ilgili her şeyi fark ediyorum.

Defterine çizim yaparken mırıldanışını. Üşüdüğünde ellerini kapüşonlu sweatshirtimin kollarına sokuşunu. Masada, farkında bile olmadan ayak parmaklarını benimkine sürtüşünü.

Hiç çaba sarf etmeden beni delirtiyor. Yaptığı her küçük, dikkatsiz hareket beni ona daha çok bağımlı hale getiriyor.

Ve son zamanlarda, fırtınadan sonra rahatlamak için değil, *her şey* için bana dönmesini istemediğimi iddia etmek gittikçe zorlaşıyor. Ona ne kadar çok istendiğini, ne kadar çok benim olduğunu gösteren kişi olmak istiyorum.

"İyi misin dostum?" diye soruyor Eli. "Bugün çok sessizsin."

Haklı. Genelde sessiz olan o olur, ben ise ona karşı tam bir podcast moduna geçerim. Ama bugün, kafamdaki Summer'ın varlığı beni içime kapanık hale getiriyor.

"Sadece yorgunum." Öyleymiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı." Gülümser, saçını havluyla kurularken.

Onun değerlendirci bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İyiyim."

"O bakışı tanıyorum. Bu *karınla* ilgili." "Öyle söyleme."

"Ne gibi? *Karım* gibi mi? Çünkü o benim karım." Beni bir an inceler. "Sadece bir hafta oldu. Cennette şimdiden sorunlar mı çıktı?"

Eli en iyi arkadaşım ve beni en iyi anlayan kişi. Ayrıca ilişkilerden de anlıyor. Üniversitedeki kız arkadaşı Blair'e evlenme teklif etmeye kararlıydı, ama sonunda ayrıldılar. O zamandan beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamamasına rağmen, ilişkiler konusunda Logan ve Charlie'den daha bilgili.

"Bizim gerçekten birlikte olmadığımızı ve anlaşmamızın kuralları olduğunu biliyorsun."

"Evet, bana söyledin." Saçını havluyla kuruluyor. "Ayrıca bunun sorun olmayacağını da söyledin." Kafasını sallıyor. "Sen boku yedin."

"Daha motive edici bir konuşma bekliyordum. Bilirsin, 'Başarabilirsin dostum. Sana yardım edeceğim' gibi bir şey."

"Sen halledersin dostum. *Elin* sana bu konuda yardımcı olacak." Eli sırtıyor.

Connor'ın duştan çıktığını görmek için başımızı kaldırıyoruz. İlk günden beri kendine saklanıyor ve ben de onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Biz

Birkaç hafta sonra Fort Lauderdale'de bir toplantım var ve Connor'ın varlığının takımın sonuçlarını nasıl etkileyeceğini merak ediyorum.

Onun varlığı *beni* nasıl etkileyecek?

Giyinip, Eli ve ben soyunma odasının çıkışına yöneliyoruz.

Çıkarken Charlie ile karşılaşıyoruz. "Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"Rory'nin dikkatini başka yere çekmesi

gerekıyor." "Neyden?" diye sorar Charlie.

Eli sırıtır. "Karısının dudaklarına özlemle bakmaktan."

Charlie anlamış gibi başını sallar. "Bu gece arkadaşlarını çağırmaya ne dersin?

Sahilde bir şenlik ateşi yakalım."

Charlie'nin önerisine başımı sallayarak onay veriyorum. "Bu işe yarayabilir."

Ön kapıya doğru ilerlerken Vivian'la karşılaşıyoruz. "Eli, seninle konuşmam lazım," diyor.

Eli, Vivi'den kaçınıyormuş ve yakalanmış gibi iç çeker. "Ödeme ne olursa olsun, cevabım hayır."

"Ciddi misin?" Vivi bana dönüp şaşkın şaşkın bakar. "Ona mantıklı davranmasını söyler misin?"

Omuz silkiyorum, çünkü yapabileceğim bir şey yok.

Eli'nin dikkat çekmek istemediğini anlıyorum, ama sanki sokakta yürürken hayranları tarafından kuşatılan ünlüler değiliz. Marka tanıtım anlaşmalarımızı araştırıp seçici davranarak kiminle işbirliği yaptığımızı anlamak önemli, ama Eli yıllardır hiçbir kampanya yapmadı. Ona "tanıtım snobu" diyoruz.

"Öncelikle, benimle ne konuşmak istediğimi bile bilmeden beni bir araba satıcısı gibi kovman çok sinir bozucu."

Eli özür dilercesine başını sallar. "Üzgünüm, Vivian."

"Özrün kabul edildi. E-postalarını kontrol etseydin, sana Yılın En Seksi Sporcusu seçildiğini söylemeye çalıştığımı görürdün." Vivi alkışlar ve Eli'yi kutlamak için kollarıyla sarılır. "Tebrikler."

Eli hareketsiz durur ve Vivi'nin kutlama anında sadece sırtını okşar.

"Neden kutlamıyoruz?" diye sorar, bizim coşkusuzluğumuzdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Boğazımı temizlerim. "*All Sports*, senin çalıştığın dergi."

Vivi, söylediklerimi anladığında gözleri büyür. Eli'nin eski sevgilisi Blair, *All Sports'ta* Marka Ortaklıkları Müdürü'dür. Onun adaylığı muhtemelen onunla hiçbir ilgisi yoktur, çünkü o reklamcılar ve sponsorluk anlaşmalarını sağlamakla sorumludur, ama bu önemli değildir.

Vivi iç çeker. "Kabul etmelisin, yoksa ağlayacağım. Her zaman müşterilerimden birinin seçilmesini istemişimdir."

"Hey, peki ya ben?" diye soruyorum, incinmiş gibi görünmeye çalışarak göğsümü ovuşturuyorum.

"Bu unvanı altı yıl önce aldın. O zamanlar ben halkla ilişkiler müdürü değildim." Eli homurdanır. "Bunu düşüneceğim."

"Hey, Viv. Bu akşam benim evde şenlik ateşi yakacağız. Herkese söyle." "Şenlik ateşi mi dedin?" diye bir ses duyulur.

Dönüp baktığımda Whitney'in bize doğru koştuğunu gördüm.

Büyük bir sırt çantası onu ağırlaştırıyor, her aceleci adımında çanta çılgınca sallanıyor, ama bu onun bana atlamasını engellemiyor.

"Hurricane Whit... geliyor!" diye bağırır.

Onu havada yakaladığımda, çarpması sert olur, ama ben yerimden kıpırdamam. Onu sıkıca sararım. Son dört yılda kazandığı sağlam gücü hissedince, bir anlık gurur duyarım. Küçük kız kardeşim artık o kadar da küçük değil.

Vivi bizi görünce gülüyor.

"Eve dönmene sevindim," diyorum, Whitney sonunda ayakları üzerine düşerken.

"Teşekkürler! Burada olmak çok güzel."

Yüzündeki bir saç telini iterek, bana beş yaşından beri sahip olduğu aynı inatçı ışıltıyla gülümser.

"İyi görünüyorsun," diye ekliyorum, onu inceleyerek. "Sezonun yorgunluğunu pek hissetmiyor gibisin."

"Ona bir haftalık antrenman programımızı uygulayın," diye alay etti Charlie.

Soyunma odasından yeni çıkan Logan, bu sahneyi görür ve gülümseyerek koşarak gelir.

Arkasında, Connor gözleri grupta, yanımızdan geçiyor. Hayır, grupta değil, Whitney'de. Koruma içgüdüğü damarlarımda dolaşıyor ve kardeşlik içgüdülerim bir start tabancası gibi canlanıyor. Connor havuzda yalnızlığıyla tanınıyor, ama duyduğuma göre, kadınlar söz konusu olduğunda tam tersi.

Çenemi onun yönüne doğru kaldırıp sert bir bakış atıyorum.

Bu bir davet değil, bir emir. *Devam et.*

"Bugün programın nedir?" diye soruyorum, dikkatimi Whitney'e çevirerek.

"Winnie'nin evine yerleştim ve Alex ile ağırlık antrenmanı için buluşacağım."

"Winnie'nin evinde mi?" Logan düşük bir ısıklık çalar ve başını sallar. "Onun tüm kurallarını yerine getirip hayatta kalabilmek için bol şans."

Whitney gülüyor. "Kanepede yemek yememek dünyanın sonu değil."

Logan kaşlarını kaldırır ve kişisel olarak alınmış gibi görünür. "Kendi adına konuş, Whit. Kanepede atıştırmak kutsaldır."

Whitney onu görmezden gelir ve bana meraklı bir gülümseme atar. "Oh, ve yeni yengemle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Doğru. Summer'la henüz tanışmadın." Göğsüm, heyecan ve gerginliğin garip bir karışımıyla sıkışır. Whitney'in görüşü benim için önemlidir ve Summer hızla düşüncelerimde ve itiraf etmeliyim ki kalbimde yer edinmeye başlamıştır.

Ya anlaşılmazlarsa?

"Onu seveceksin," diye ekliyorum hemen. "O gerçekten harika," diye ekliyor Vivi, beni kurtarıyor.

Whitney kaşlarını kaldırır, ama beni kurtarır. "Eminim seveceğim." Sonra dönüp gider. "Antrenmanıma gitmem lazım."

"Gitmeden önce, daha sonra misafirlerim gelecek. Sahilde kamp ateşi yakacağız. Sen de gelir misin?"

"Tabii ki. Bana mesaj at." El salladıktan sonra soyunma odalarına doğru yürüdü.

"Toplantım var. Sonra görüşürüz." Vivi, ofislere doğru yürürken gözleri telefonuna kayd.

telefonuna düşer.

Charlie, Logan, Eli ve ben çıkışa doğru yürümeye devam ediyoruz.

"Summer'ın astımlı olduğunu söylemiştin," diyor Eli. "Duman astımı tetiklemez mi?"

Kahretsin. Öyle mi? Bunu hiç düşünmemişim, inanamıyorum. "Evet, sanırım haklısın."

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar kötü hissediyorum. Tetikleyicilerinin ne olduğunu bile bilmiyorsam, nasıl destekleyici bir koca olabilirim? Tabii, Google'da arayabilirim, ama bu Summer'ın özel olarak neye ihtiyacı olduğunu bilmekle aynı şey değil.

Şimdi, Summer'ın bugün doktor randevusu olduğunu hatırlıyorum.

Current'ın çalışanları sayesinde, sigorta başvurusunu hızlandırmayı başardılar, ancak ilk kez başvuranlar tam bir sağlık muayenesinden geçmek zorundalar. Summer'ın reçetesini almakta ne kadar inatçı olduğunu dűřünürsek, tetikleyicileri ve sınırlamaları hakkında konuşmak kolay olmayacağını tahmin edebiliyorum, ancak bilgileri doğrudan doktorundan almak yardımcı olacaktır. Bu beni rahatlatır, orası kesin.

Saatime bakıyorum. şimdi orada olmalı.

"Bir randevum var, ama şenlik ateşi hakkında size daha sonra haber veririm."

Su sporları merkezinden çıktıktan sonra, doğruca arabama gidip Coral Cove'un tıp merkezine doğru yola çıkıyorum.

yirmi altı

YAZ

Hayati fonksiyonlarımı ölçüp evraklarımı aldıktan sonra, hemşire beni kağıt önlükle bırakıp doktoru beklememi söyledi.

Beklerken, oturduğum doktor muayene odasının duvarındaki kas sistemi tablosuna bakıyorum. İnsan vücudunda gerçekten çok fazla kas var. Bu tablo bana Rory ve onun heykel gibi vücudunu hatırlatıyor. Lamine edilmiş tabloyu gözden geçiriyorum. *Evet, o kas kesinlikle onda var... ve bu da.*

O gece kanepede bana sarıldığında hepsini hissetmiştim.

Bu sabah, köpekleri yürüyüşe çıkarmak için uyandığımda Rory'nin antrenmana gitmiş olmasına minnettardım. Geçen haftaki fırtınadan beri, ellerimi saçlarına gömdüğüm o geceden beri, biraz mesafe koyuyordum.

O an, itiraf etmek istediğimden daha fazla zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. O zamandan beri ona öyle dokunmadım, istemediğimden değil, *çok* istediğimden.

Yürüyüşten sonra, sabahın geri kalanını resim yaparak geçirdim. Fırtına, yağmurun şiddeti ve aramızdaki gerginlik, hala zihnimde ve fırça darbelerimde yer alıyor.

Kapı açılır ve beni düşüncelerimden koparır. Hemşire muayene odasına başını uzatır. "Bayan Shields, kocanız geldi."

"Rory mi?" diye soruyorum, sanki hangi kocadan bahsettiğini teyit etmem gerekiyormuş gibi.

"Kocanız," diye onayladı.

"Tamam."

"Onun da size eşlik etmesini ister misiniz?" Gülümsemesi hoş ve samimi. Eminim bu, kocaların eşlerini doktorda desteklemesi gibi sık görülen bir durumdur.

Giydiğim kağıt önlüğe bakıyorum. Kesinlikle hayır.

Ama bu cevabı kendime saklıyorum çünkü bunun normal bir tepki olduğunu düşünmüyorum.

"Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını söyledi mi?" diye soruyorum.

"Bir dakika." Kapıyı kapatıyor. Onun geri dönmesini beklerken, bacaklarımı sallıyorum, topuklarım altımdaki metal muayene masasına çarpıyor.

Bir dakika sonra geri geliyor.

"Doktor için bazı soruları var." "Ne tür sorular?" diye soruyorum.

Hemşire iç geçirir. "Bir dakika."

Her telefon görüşmesinde nezaketi azalıyor gibi görünüyor, bu yüzden ona geri çekilmesini işaret ediyorum.

"Biliyor musun, boş ver. Onu geri gönder."

Bir dakika sonra kapı çalınır ve hemşirenin arkasında duran Rory ile kapı açılır.

"Selam."

Onu şimdiye kadar neredeyse bir düzine kez duş almış halde gördüm. Bu onun tipik hali gibi görünüyor, ama hiç eskimiyor. Kalın, dağınık saçları yarı ıslakken, gözlerinin etrafında gözlük izlerinin hafif izleri hala görünüyor. Ona doğru eğilirsem, okaliptüs kokulu vücut şampuanının ve hafif bir klor kokusunun kokusunu alırım. Kendimi onun yönüne doğru kayarken bulduğumda, omurgam dikleşene kadar geri çekilirim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Manevi destek." O gülümser. "Ve astım hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim, bu yüzden kendimi bilgilendirmemin en iyisi olacağını düşündüm. Bilirsin, artık evliyiz."

"Bu yüzden mi buradasın?" diye soruyorum, kolayca açıklayabileceğim bir şey için bu kadar yolu geldiği için sinirlenerek. "Bilmen gereken her şeyi sana anlatabilirim."

"Doğru, ama inhalerini doldurmanın önemli olmadığını düşünen sensin, bu yüzden cevapları bir profesyonelden duymak istememi bağışla." Elini saçlarının üstünden geçirir ve kolundaki pazı kasının ne kadar akıcı bir şekilde gerildiğini hayretle izlerim.

O kas özellikle iyi gelişmiş.

Dikkatimin dağılmasını istemediğim için beynim onun sözlerine yeniden odaklandı.

"Bu çok kaba. *Benim* durumum hakkında konuşmak için en uygun kişinin ben olduğumu düşünmüyor musun?"

Kapının çalınması konuşmamızı kesintiye uğratar, ama Rory'nin durumum hakkında ona güvenmediğini ima eden sözleri üzerinde düşünmemi engellemez.

"İyi günler, ben Dr. Lasgo," diye elini bana uzatır. "Summer."

"Memnun oldum."

Rory ayağa kalkar ve Dr. Lasgo'nun elini sıkar.

"Ben Rory. Summer'ın kocası."

Rory'ye keskin bir bakış attım, ama o sadece kaşlarını kaldırdı, hiç aldırış etmedi.

Ne? Öyleyim.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Anladığım kadarıyla bu ziyaret, sigorta şirketinizin talep ettiği bir fizik muayene."

"Evet." Başımı sallarım.

"Ve birkaç sorum var." Rory, öğretmenin dikkatini çekmeye çalışan bir öğrenci gibi elini kaldırır.

"Tabii." Doktor, dizüstü bilgisayarında yazarken Rory'ye işaret eder. "Devam et."

"Dumanlı bir şenlik ateşi Summer'ın astımını tetikleyebilir mi?" diye sorar Rory.

"Duman kesinlikle tetikleyici olabilir. Bence en önemli şey, Summer'ın inhalerini düzenli olarak kullanmasıdır. Sanırım o, inhalerinin son kullanma tarihinin geçtiğini ve bir ara boşaldığını belirtmişti." Doktor, bilgisayardaki notlarını gözden geçirir.

"Evet, bu hiç hoş değildi." Rory bana bakarak gözlerini kısar. "Şu anda bununla ilgileniyorum." Muayene odasına işaret ederim.

"Başka sorunuz veya endişeniz var mı?" Dr. Lasgo, bize bakarak sorar.

"Peki ya efor?" Rory, telefonuna bir şeyler yazarak sorar.

"Eğer varsa, hangi tür aktiviteler yasak veya izlenmesi gerekiyor?"

Bu soruları kolayca cevaplayabileceğim için sinirim artıyor.

"Tekrar söylüyorum, bu Summer'ın kararı. İnhalatörünü yanında bulundurup düzenli olarak kullandığı sürece, kısıtlayacağım hiçbir aktivite yok. Yürüyüş, doğa yürüyüşü ve orta düzeyde aerobik egzersiz gibi hafif, günlük

yürüyüş, doğa yürüyüşü ve orta düzeyde aerobik egzersiz gibi hafif aktiviteler sorun olmaz."

Rory tekrar telefonuna bakıyor. "Peki ya seks?" diye soruyor.

Rory'nin sorusu karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır, ama Dr. Lasgo hiç tereddüt etmez. "Seks, sınırlandırılması veya kaçınılması gereken bir aktivite değildir. Tekrar söylüyorum, Summer'ın kendini rahat hissettiği durumu izlemesi gerekir."

Rory'ye bir bakış atarım. *Bitirdin mi?*

Dr. Lasgo devam eder. "Ancak bazı samimi durumlar tetikleyici olabilir. Boğma veya nefes oyunları tavsiye edilmez."

"Anladım. Boğma veya nefes oyunu yok." Rory telefonuna yazarken çok ciddi görünüyor.

Not mu alıyor? Konsantre olarak kaşlarını çatmasını izliyorum. Evet, kesinlikle öyle.

"Göğüs veya karın bölgesine baskı uygulayan ve nefes almayı zorlaştırabilecek belirli pozisyonlardan kaçınılmalıdır. Ayrıca, buharlı duş gibi sıcaklık ve nem değişiklikleri solunum yollarını tahriş edebilir, bu nedenle bu durumlarda dikkatli olun ve Summer'ın nefesini izleyin."

Rory başını sallayıp telefonuna not alırken, ben masanın altına girmeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

"Kokulu mumlar, bazı masaj yağları ve losyonlar gibi güçlü kokular, bazen astım semptomlarını tetikleyen bileşenler içerir. Toz akarları içeren yıkanmamış yatak takımları bile sorun olabilir."

Rory yazdıklarından başını kaldırır. "Bu çok yardımcı oldu."

"Başka sorunuz varsa, hemşire hattını arayabilirsiniz." "O numarayı alabilir miyim?" diye sorar Rory.

Dr. Lasgo duvardaki plastik tutucudan bir kart çıkarır ve Rory'ye verir.

"İşte oldu."

"Teşekkürler."

Doktor muayeneyi yapar. Akciğerlerimi dinlemek, kulaklarımı ve boğazımı kontrol etmek gibi basit şeyler. Sonra, Rory'nin kaykay kazasında yaralanan bileğimi muayene eder.

"Hala ağrıyor mu?" diye sordu, bileğimi nazikçe hareket ettirerek.

"Biraz hassas ama eskisi gibi değil."

Dr. Lasgo başını sallar. "Artık ateli kullanmayı bırakabilirsin. Yavaş ol ama tam hareket kabiliyetini kazanmanın nasıl bir his olduğunu gör."

"Tamam." Desteği çıkardığım için mutluyum ve başımı sallıyorum.

"Summer, doğum kontrolü için kutuyu işaretlediğini görüyorum. Bu ziyaretimizde bunu konuşmak ister misin?"

Dr. Lasgo'nun sözleri üzerine Rory ayağa kalkar ve muayene masasının yanındaki tepsiyi neredeyse devirir. "Burada kalmam gerekir mi?"

Dr. Lasgo nazikçe gülümser. "Aile planlaması konuşmaları her iki taraf için de önemli bence."

"Aile planlaması mı?" Rory tekrar oturur.

Dr. Lasgo'ya karşı çıkmak üzereyim ama Rory'den gitmesini istersem tuhaf olabilir. Yani, boğulma ve nefes alma oyunları yorumundan daha garip bir şey olabilir mi?

"Şu anda hangi doğum kontrol yöntemini kullanıyorsunuz?" diye sorar Dr. Lasgo.

"Şey, prezervatif?" Bu güvenli bir cevap. Çoğu insan bunu kullanıyor. Seks yapan çoğu insan, ki Rory ve ben yapmıyoruz.

"Hamile olma ihtimalin var mı?"

Rory'ye bakma. Rory'ye bakma.

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Daha önce hiç oral kontraseptif kullandınız mı?" diye devam ediyor doktor.

"Evet. Üniversitede. Yaklaşık dört yıl önce."

"İlaçları almayı bırakmanın bir nedeni var mıydı? Herhangi bir yan etki yaşadın mı?"

Bir bakalım, beni aldatan erkek arkadaşımdan ayrıldım ve erkeklerden vazgeçtim, bu yüzden doğum kontrolü aklımda değildi. Şimdiye kadar.

Rory'ye kadar. Bu sözler, gizli bilgilerin saklandığı beynimin arka kısmından geliyor.

"Yan etkisi yok. Sadece bir sigorta meselesi."

"Düşük doz östrojen hapi ile ilgilenir misiniz? Yoksa diğer seçenekleri mi tartışmak istersiniz?"

"Hap olur." Bu konuşmayı başka bir konuya başka bir konuya geçirmek için can atıyorum.

"Tamam. İlaçlarınızla herhangi bir etkileşimi olmamalı.

Burada olduğunuz sürece STD taraması yaptırmanız gerekiyor mu?" Dr. Lasgo bana baktıktan sonra bakışlarını Rory'ye çevirdi.

Beni öldürün.

Rory'ye bakmamak için tüm irademi kullanmama rağmen, gözlerim onun gözlerine kilitleniyor.

"Hayır. Ben iyiyim."

Rory başını sallar. "Aynı şekilde."

"Reçetelerinizi güncelleyip eczaneye göndereceğim." "Teşekkürler."

"İkinizle tanışmak çok güzeldi." Dr. Lasgo ayrılmadan önce ikimize de başını salladı.

Odanın diğer tarafında Rory heykel gibi hareketsiz duruyor.

Muayene masasından atlıyorum. "Giyinmem lazım." O da başını sallıyor. "Tamam."

"O zaman gitmen gerekiyor."

"Anladım." Başını sallar ve kapıya doğru yönelir.

Giyindikten sonra, önceki konuşmanın garip havasından kaçmamış olan Rory'yi, tıp merkezinin lobisinde beni beklerken buluyorum.

Çıkışa doğru ilerlediğimde, o da peşimden geliyor.

"O soruları bana sorabilirdin. Tüm cevapları biliyorum. Ne kadar egzersiz ve efor kaldırabileceğimi biliyorum. Beni gözetlemene gerek yok. Güven bana, hayatımda yeterince gözetlendim."

"Anlıyorum, ama çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Nefes alamadığını ve hırıltılı soluduğunu görmek çok korkutucuydu ve sana yardımcı olabileceğim şeyler varsa, yapacağım. Ama bunların ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Eforla ilgili sorular sormak... ve seks *pozisyonları*?"

"Hey," bana bir bakış attı, "Seks hakkında soru sordum. Dr. Lasgo belirli tetikleyicileri gündeme getirdi. Artık boğulmanın söz konusu olmadığını biliyoruz."

Rory'nin büyük elleri boğazımı saran, parmakları sert ama nazik bir baskı uygulayan görüntüsünü hayal ederken, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Boğulma hiçbir zaman söz konusu olmadı."

"Belki hafif bir el kolyesi uygun olabilir." "Rory."

Omuz silkiyor. "Seks hayatın bir parçası."

"*Bizim* hayatımızın değil," diye hatırlatıyorum ona, bu konuşmanın neden olduğu bacaklarımdaki sönük ağrıyı görmezden gelerek.

"Evet, anlıyorum. Çok net ve açık."

Muayene odasındaki konuşma, Tripp'in astımımı bana dokunmamak için bir bahane olarak kullandığını hatırlattı. Benim heyecanlanmamı istemiyordu

. Çok hassastım ve sakın kalmam gerekiyordu. Hatta beni aldatmasının sebebinin bu olduğunu ikna etmeye çalışmıştı. Sanki diğer kadınlarla yatarak bana karşı düşünceli davranıyormuş gibi.

"Bu arada, doğum kontrol haplarının parasını kendi cebimden ödüyorum," diyorum, caddeyi geçip otoparka gitmeden önce iki tarafa da bakarak.

Rory'nin sigortasından ve reçete indirimlerinden yararlanacağım, ama bu ilişkide olabildiğince bağımsız kalmam gerekiyor.

"Sigortaya fatura ettirdim bile. Kalan tutar otomatik olarak hesabımdan ödenecek."

"Sen imkansızsın, biliyor musun?" diye homurdanıyorum ve arabayı açmasını beklerken ona dönüp bakıyorum.

"Kendimi sadık bir koca olarak görmeyi tercih ederim." Jeep'inin kapısını benim için açıyor, sonra arabaya binip motoru çalıştırıyor.

"Bu akşam sahilde bir grup insanı ateşin etrafında toplamayı düşünüyordum. Senin için sorun olur mu?"

"Senin evin. Bana sormana gerek yok."

"Bu bizim evimiz," diyor o kadar doğal bir şekilde ki beni şaşırtıyor. "Ve her zaman sana danışacağım."

Bir saniye ona bakıyorum, cevap bulamadan dudaklarım aralanıyor. "Tamam," diyorum sonunda, gözlerimi deviriyormuş gibi yapıyorum. "Ama sadece s'mores varsa."

"Onlar olmadan kamp ateşi olmaz."

"O zaman izin vereceğim," diyorum, gülümsememi saklayamadan.

Rory memnuniyetle mırıldanır ve Jeep'i vitesine alır. Rahat bir sessizlik içinde birkaç blok ilerleriz.

"Bu arada, s'mores için bitter çikolata aldım bile."

Ona bakarım. "Marketten mi?"

"Hayır, Highway Seven'ın kenarındaki o küçük yer. Küçük otoparkı ve üzerinde sadece 'Cacao' yazan tabelası olan yer."

Kaşlarımı kaldırdım. Oraya sadece birkaç kez gitmiştim çünkü Coral Cove'un uzak ucundaki bir benzin istasyonunun yanındaydı ve ulaşımı kolay değildi.

"Özel olarak oraya mı gittin?"

Omuzlarını silkiyor, gözleri hala yolda. "Bir keresinde, en iyi bitter çikolata olduğunu, pürüzsüz ve çok acı olmadığını söylemiştin."

Ona göz kırptım. Hepsi bu. Büyük bir konuşma yok. Övünme yok. Sadece... hatırladı ve harekete geçti.

Pencereye dönüp okyanusa bakıyormuş gibi yapıyorum, ama aslında göğsümdeki çarpıntıyı yatıştırmaya çalışıyorum. Çünkü belki de birisi seni gerçekten gördüğünde hissettiğin şey budur.

yirmi yedi

RORY

Summer'ın doktor randevusundan sonra, öğleden sonra köpeklerini gezdirmek için onunla birlikte gittim, sonra onu kafeye bırakıp işe gittim.

Evi temizliyorum, bu normalden daha uzun sürüyor çünkü Summer'ın eşyaları evin her yerine dağılmış durumda. Minibüsü her zaman düzenli görünüyordu, ama belki de bunun nedeni eşyaların dolaşabileceği alanın daha az olmasıydı.

Kahve masasında kitaplarının izleri var.

Mutfak tezgahında boya fırçalarıyla dolu, kenarı kırık bir kupa.

En sevdiği büyük beden hırka kanepenin arkasına atılmış. Ön kapının yanında terk edilmiş bir çift parmak arası terlik.

Ve saç bağları, çok sayıda saç bağı, kapı kolları etrafında, lambaların yanında ve aradaki her yüzeyde.

Eşyaları neşeyle yerlerine geri koyuyorum çünkü bunu yapmaktan büyük zevk alıyorum. Summer'ın kaosu benim sakinliğimle birleşince burası daha çok ev gibi hissettiriyor.

Sonra Edgar ve ben kanepede bir saat kadar kestiriyoruz. Ardından, yüzücülere odaklanan, antrenmanlar, yarışmalar ve havuz dışındaki yaşamın dengelenmesi konularını ele alan Lane Talk adlı podcast'i kaydetmek için bir Zoom görüşmesine katılmam gerekiyor.

Podcast röportajları benim için kolaydır. İnsanlarla konuşmak ve yüzme hakkında konuşmak en sevdiğim iki şeydir, bu yüzden sunucular Cullen ve Patrick evliliğimi gündeme getirene kadar hiç rahatsızlık duymadım.

"Havuz dışındaki hayattan bahsetmişken, hayranlarımızdan son düğününüzle ilgili birçok soru aldık," diyor Patrick.

Cullen gülüyor. "Dışarıda çok sayıda kırık kalp var." "Konuya girmeden önce, önce tebriklerimizi iletmeliyiz."

"Evet, tebrikler," diye ekliyor Cullen.
"Teşekkürler," diyorum, Vivi'nin hazırladığı e-postaya bir göz atmış olmayı
Bu. dileyerek.

"Şimdi, sadede gelip dinleyicilerin merak ettiği tüm soruları soracağım bilmek istediği tüm yakıcı soruları soracağım. Evlilik hayatı nasıl? Ve senin gibi meşgul bir adam ne zaman aşık olmak için zaman buldu?"

"Evlilik hayatı harika. Hiç şikayetim yok."

Tek sorun, sahte karıma aşık olmaya başlamış olabileceğim.

"Karın dinliyor, değil mi?" Cullen içten bir kahkaha atarak alay ediyor. "Hayır, işte ama bizim eğlendiğimize katılır diye düşünüyorum."

"Ama cidden, ne değişti? Her zaman çok odaklanmış bir insandın ve şimdi birdenbire evlendin. İlk görüşte aşk mıydı?" diye sorar Patrick.

"İlk görüşte miydi bilmiyorum, ama çok uzun sürmedi." Tereddüt ediyorum, sözlerimi dikkatlice seçmeye çalışıyorum, ama Summer ile nasıl tanıştığımızı ve ona hemen kapıldığımı düşündüğümde, ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Onunla her şey kolaydı. Hayatımda hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı."

Cullen kaşlarını kaldırır. "Görünüşe göre sen bittin."

"O, her şeyi anlayan biri. Baskı, sessizlik, garip çalışma saatleri. Ve o, tüm bunları biraz daha hafifletiyor."

Cullen ve Patrick'in yüzlerine bakılırsa, tam isabet etmişim.

Eğitime odaklandığım konular ve yaklaşan yarışmalar hakkında sorular sormaya devam ettiler, ama ben sadece yarı yarıya dinliyordum. Hâlâ Summer hakkındaki sorularına vereceğim cevapları düşünüyordum. Ve tek düşünebildiğim, sahte bir evlilik için, az önce söylediğim her şeyin oldukça gerçekçi olduğu idi.

Eli haklıydı. Takım arkadaşlarım ve arkadaşlarımla bir kamp ateşi, Summer'ı düşünmekten kendimi uzak tutmanın en iyi yolu. Yine de gözlerim onun her hareketini takip ediyor, ki bu, evde yalnız olsaydık ve

, ama alevlerin arasından Summer'ın Whitney ile konuştuğunu görebiliyorum. Whitney'in söylediği bir şeye başını sallayarak bir yudum seltzer içiyor, sonra ikisi de gülmeye başlıyor.

Alevlerin arasından Summer'ın Whitney ile konuştuğunu görebiliyorum. Whitney'in söylediği bir şeye başını sallayarak seltzerinden bir yudum alırken, ikisi de gülmeye başlamadan önce onu izliyorum. Kız kardeşimi Summer ile tanıştırdığımdan beri, sanat ve tasarım hakkında durmadan konuşuyorlar. Bunun önemi olmaması gerektiğini biliyorum, ama bu kadar iyi anlaşmalarını çok seviyorum.

"Sadece şunu söylüyorum, *Amerikan Gridiron* her yıl aynı lanet oyun. Sadece sayıyı değiştiriyorlar ve bizim etkilenmiş gibi davranmamızı bekliyorlar," diyor Finn, başını sallayarak.

Xio gülüyor. "Evet, ama yine de sen buna inanıyorsun."

"Çünkü umudum var, Xio. Belki bu sefer buna değecektir."

Onların konuşmasına gülümsemeden edemiyorum. "*Dynasty Drive*'i düzelteceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

Finn, haklı olduğumu çok iyi bildiği halde, yine de oyunu almaya devam edeceğini bilerek homurdanıyor.

Logan bir sandalyeye oturur ve ayak bileğini dizinin üzerine atar. "Pekala, birini seç: ya spor dalında Olimpiyat sporcusu olursun ya da milyonlar kazanan profesyonel bir oyuncu. Ne yaparsın?"

Xio sırtıyor. "Tabii ki Olimpiyat sporcusu."

Xio bu yıl ilk Olimpiyat takımına girmek için yoğun bir şekilde çalışıyor. Etkileyici zamanlar kaydediyor ve böyle devam ederse, takıma gireceğinden hiç şüphem yok.

Finn başını sallıyor. "Profesyonel oyuncu, tabii ki. Sabah erken antrenman yok. Buz banyosu yok. Sadece keyif ve sponsorluk parası."

"Altı ay içinde elenirsin." Xio gülüyor. "Tamam, kaba."

Finn alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor, çünkü bu tür bir bağlılığın onun güçlü

"Ama doğru." Logan sırtıyor.

İşte ihtiyacım olan buydu. Plajda arkadaşlarla bir gece, anlamsız şeyleri konuşmak. Summer ile evlenmek, sonra Connor'ın Current ile antrenman yapmak için ortaya çıkması, hepsi bir hafta içinde, bir zamanlar öngörülebilir olan hayatımın temelini değiştirdi. Ama bu iyi geliyor.

"Oh, lanet olsun," Logan fısıldayarak mırıldanır.

"Ne?" diye soruyorum, yarı gülererek soğutucudan bir seltzer suyu alırken.

"Connor burada."

Başımı Logan'ın baktığı yöne çeviriyorum.

Elbette, Connor'ın koyu renkli, dağınık saçlarını ve kibirli gülümsemesini, bir grup insanı selamlarken, şenlik ateşinin titrek ışığında görebiliyorum. Ama Connor'a tepki göstererek onu memnun etmeyi reddediyorum. Coral Cove'a geldiği andan itibaren davranışlarından, benden istediğinin bu olduğu açık. Bu yüzden, antrenmanda yaptığım gibi onu görmezden geleceğim.

Sorun yok. Hiç sorun yok. Onu ateşin içine itmek için hiçbir neden yok.

Yeniden oturdum, suyum açtım ve büyük bir yudum aldım, Connor'ın varlığına daha fazla enerji harcamamaya kararlıyım.

"Biri yine müziği mi değiştirdi?" diye sordu Charlie, telefonunu kontrol ederek.

"Hayatta olmaz." Logan başını sallar. "Hepimiz senin seçtiğin çalma listelerine ne kadar bağlı olduğumu biliyoruz."

Eli gülüyor. "Evet, yarış öncesi ısınma şarkısı 'Call Me Maybe' olan bir adam için, bu gece doğru müzik tonunu belirleme konusunda çok titizsin."

"Call Me Maybe" kanımı başka hiçbir şarkının yapamadığı kadar hızlandırıyor. "Belki ortaokul dansına hazırlanıyorsan," diye alay ediyorum.

"İstediğin kadar alay et, ama performansını artırdığı bilimsel olarak kanıtlanmış."

"Bunu destekleyen bilimsel kanıtları görmek isterim."

Çenem gevşer ve ruh halim düzelir, ta ki Finn'in yüzünü buruşturduğunu fark edene kadar.

"Ne?" diye soruyorum. O cevap veremedi, onun bakışını takip ederek ateşin karşısındaki Connor'ın durduğu yere bakıyorum, ama bu sefer yalnız değil. Whitney ve Summer ile konuşuyor ve rahatlamış halim bir anda yok oluyor.

Her iki kadının da kendilerini savunabileceklerini biliyorum, ama Connor'ı kız kardeşim ve karımın yanında görmek, benim olanı korumak için içgüdüsel bir tepki uyandırıyor.

Onları aynı yerde görmek, beni sandalyemden kaldırıp onların yönüne doğru ilerlememe neden oluyor.

Yaklaştıkça, Connor'ın Summer'ın elini tuttuğunu görüyorum. Elini indirdiğinde, bunun bir el sıkışma olduğunu anlıyorum, ama bu benim için önemli değil. Vücudumdaki her içgüdü öfkeyle alevleniyor.

Onu kızımın yanında görmek içimde derin bir şeyleri altüst ediyor. Onun fazla yakınlaşmaya çalıştığı hissini bir türlü atamıyorum. Beni sınıyor, hesaplı bir şekilde sınırları zorluyor. Eminim bu onun her zamanki oyunlarından biri, ama bu durumu daha kolay hale getirmiyor.

"İşte orada." Connor, ben yaklaşırken tembel bir gülümsemeyle işaret ediyor.

"Selam," diyor Summer yumuşak bir gülümsemeyle. "Tam da seni aramaya çıkmak üzereydim."

Yüzündeki ifadeden, durumu yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Ama bu onun sorunu değil, benim sorunum.

"Connor." Ses tonum, ona verdiğim kısa baş sallaması kadar keskin. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," derim ve Summer'ın beline sahiplenici bir şekilde kolumu dolayarak hakkımı iddia ederim. Connor'a odaklanmış olsam da, onun bana ne kadar mükemmel uyduğunu hemen fark ederim. Elbisesinin yumuşak kumaşı altındaki vücudunun kıvrımları ve benimkine bastırılan vücudunun sıcaklığı.

O bana yaslanarak rahatlar ve şimdi kalbim farklı bir nedenden dolayı hızlanır. Connor'la yüzleşmek için buraya gelmenin verdiği adrenalini yüzünden değil, Summer'ın yakınlığı ve bana etkisi yüzünden.

Dikkatimi tekrar Connor'a çevirdiğimde, gözlerinde sevinç görüyorum. Benden bir tepki aldığını biliyor.

Connor, yarattığı rahatsızlıktan keyif alıyor gibi hafifçe geriye yaslanıyor. "Davet edilmeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Takım kaynaşması, değil mi? Artık ben de dahilim."

Onun ısrarcı tavırları mı, yoksa davet edilmediği halde burada olması mı, bilmiyorum ama sinirim giderek artıyor.

"Buraya gelip her şey yolundaymış gibi davranamazsın. Yolunda değil. Ve takımın kaynaşması genellikle güven olduğunda daha iyi sonuç verir." Connor'ın dudakları o sinir bozucu yarı gülümsemeye bükülüyor.

"Doğru. Unutmuşum. Rory Shields mükemmeldir. Antrenmanların, madalyaların, hayatın. Şimdi de," Summer'ı işaret ederek, "mükemmel küçük karın."

Bu bardağı taşıran son damla. Ona karşılık vermek, öfkemi serbest bırakmak istiyorum, ama artık mesele o değil. Mesele o. Summer böyle aşağılanmayı hak etmiyor.

"Benim hakkımda ne istersen söyle," diyorum, alçak ve sert bir sesle. "Ama onun hakkında konuşamazsın."

Yanımda, Summer keskin bir nefes alır. Whitney'in gözleri büyür, ama yüzünde bilmiş bir gülümseme vardır.

Connor'ın sırtışı bozulmuyor.

"Yeterince açık değil miyim? Karım hakkında konuşma lan."

"Sen nasıl istersen, altın çocuk." Connor'ın sesi acı dolu.

Connor artık yaşlandı, ama hala aynı tavırlı serseri çocuk olduğu belli. İsteddiği her şeyi yapabileceğini ve herkesi mahvedebileceğini düşünüyor.

Yanımda Charlie, Eli ve Logan'ın varlığını hissediyorum.

"Rory," diyor Eli, beni anlamlı bir bakışla süzerken. "Burada her şey yolunda mı?"

Arkadaşlarım ve takım arkadaşlarımın gelmesiyle Connor'ın sırtışı ciddi bir ifadeye dönüşüyor. "Önemli anlarda yanında insanların olması güzel olmalı. Hepimiz bu lüksü yaşayamıyoruz."

Bunun üzerine Connor geri adım atıp uzaklaşıyor.

Onun sözlerine karşılık vermek istiyorum. Yıllar önce, ben onun tarafındaydım, ama kendi davranışları nedeniyle bu durum değişti. Kendi davranışlarının sonuçlarından hoşlanmıyor, ama bunu kabul ettiğini de görmüyorum.

"İyi misin?" diye sorar Summer, dikkatimi ona çeker.

Aşağıya bakıyorum ve onun meraklı bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Bu, koruyucu koca rolünü fazla abartmış mıyım diye düşünmeme neden oluyor.

Connor gittiğine göre, onu hala bana sıkıca sarılmak için bir neden yok, ama onu orada tutmak için çaresizce bir bahane arıyorum.

Onu orada hissetmekten hoşlanmak yeterli mi?

"S'mores yapmak için malzemeleri alalım," diyor Whitney, Summer'a.

"Evet, tamam." Summer başını sallar ve benim kucağımdan kalkarak Whitney ile birlikte ayrılır.

Onlar gittikten sonra, erkekler beni ateşin diğer tarafındaki sandalyelerimize geri götürürler.

"Dostum," Charlie yürürken sırtıma vurur, "kıskanç erkek arkadaş aşamasını atladin ve doğrudan 'o benim karım' enerjisine geçtin."

Eli'nin meraklı sırtışı, benim çoktan bu işin içine girdiğimi düşündürüyor.

S'moreslar yenilip, ateş söndürüldükten sonra içeri giriyoruz. Erkeklerin çoğu ve Whitney video oyunu oynarken, Winnie yarın yüzme antrenmanı olmayanlar için içki oyunu başlatıyor.

"Hey," diyor Summer, pembe yanakları ve tembel bir gülümsemeyle yanımıza geliyor. Koltuğun kol dayanağına oturuyor, dizleri benim uyluğuma değiyor. "Bazı kızlar dışarı çıkacak."

Summer sarhoş. Ama itiraf etmeliyim ki, güvende olduğu sürece, onun rahatlamasını görmek hoşuma gidiyor.

"Gidecek misin?" diye soruyorum, Summer'ı ne kadar kendime ait istesem de, onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kendi seçimlerini yapmak ve destek gördüğünü hissetmek.

"Evet. Sanırım gideceğim."

"Tamam. Anahtar ve kapı şifresi sende var mı?" Summer başını sallar.

"Beni çok özlemeyeceksin, değil mi?" Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Sensiz hayatta kalmaya çalışacağım." "Hmm."

Ayağa kalkıp gideceğini beklerken, orada oturup bana bakıyor. Hayır, dudaklarıma bakıyor.

Elimi çenesinden kaydırıp aşağıya doğru indirerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tadı çikolata, marshmallow ve mutluluk gibi. Onu kucağıma çekip gerçekten istediğim gibi öpmeden önce, onu bırakıyorum.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı, sersemlemiş bir halde.

"Sen yokken düşünecek bir şey."

yirmi sekiz

YAZ

Rory'nin evinden ayrıldıktan sonra, The Fat Pelican'a yürüdük ve Winnie doğruca bara gidip tekila shot sipariş etti.

"Bu turu ben ısmarlamak üzereydim," der Darcy somurarak.

Winnie kolunu Darcy'nin omuzlarına doladı. "Merak etme. Daha çok olacak."

Ve daha fazlası var.

En az iki tane. Sonra Cora elime bir bira tutuşturur ve dans pistine çıkarız.

Normalde çok içki içen biri değilim, ama günün gergin anlarını unutmak için bu heyecan verici, karıncalanma hissini kullanıyorum.

Daha önce doktorun muayenehanesinde Rory ile seks hakkında yaptığımız garip konuşma.

Rory'nin sahilde beni sahiplenircesine kolunu bana dolması. Ve bunun ne kadar hoşuma gitmesi.

Oh, ve evden çıkmadan önce bana verdiği öpücük? O anlardan beri beynimde tekrar tekrar canlanıyor.

Onu kafamdan atmaya çalışıyorum, gözlerimi kapatıp müziğin ritmine odaklanıyorum. Her şeyi bastırmaya çalışan gümbür gümbür bas sesleri. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Rory'nin dudaklarının benimkilerle birleştiği hissi sürekli aklıma geliyor.

Öpücüğün kendisi değildi. Tamam, belki de öyleydi.

Dudaklarının ne kadar yumuşak ama aynı zamanda sert olduğunu hatırlıyorum, sanki bunu unutmamamı sağlamak istermiş gibi. O öpücüğe bir saniye daha uzun süre dayanmak için ne kadar çaresiz olduğumu hatırlıyorum.

Ve bunu yaparken ne kadar sinir bozucu derecede yakışıklı göründüğünü. Sonrasında yüzünde beliren o aptal, sırtkan, fazla mükemmel gülümseme durumu daha da kötüleştirdi.

Buna odaklanmam lazım.

Rory çok yakışıklı. Çok sabırlı. Çok anlayışlı.

Yürüyen bir yeşil bayrak gibi bir adamla evlendim. Eğer varsa, çekici, karşı konulmaz bir kabus.

Ve ona karşı inkar edilemez bir çekicilik duyuyorum.

Bu düşünce, kalabalık dans pistinin ortasında beni kaskatı kesiyor.

"İyi misin?" Darcy müzik sesini bastırarak, endişeli bir ifadeyle bağırıyor. "Kusacak mısın?"

İstenmeyen düşünceleri beynimin arkasına iterek tekrar dans etmeye başlarken, öfkeyle başımı sallıyorum.

Gece yarısı civarında, Winnie bizi Sully's'e götürüp gece yarısı pizzası yediriyor, sonra da bizim için ayarladığı araba servisine, yani kardeşi Eli'nin SUV'sine bindiriyor.

"Eğlendiniz mi hanımlar?" diye sorar Eli.

"Harikaydı." Winnie ön koltuktan kıkırdar.

Eli ve diğerlerinin geçen hafta beni iç çamaşırlarımla gördüklerini anlatarak sarhoş olduğumu anlıyorum.

Eli beni teselli etmeye çalışır. "Önemli bir şey değildi." "Hayır, önemliydi. Ölmüş olurdum!" Darcy çığlık atar.

Herkesi evlerine bırakmak için dolaşırken, SUV'de kadınlar uyumsuz şarkılar söyleyip birbirlerinin üzerine yüksek sesle konuşarak gürültü yapıyorlar, ama Eli bizi bir anaokulu öğretmeni sabrıyla götürüyor.

"Summer, bu sensin," diyor Winnie, yanından geçebilmem için kenara çekiliyor. Minibüsümü görmeyi bekliyorum, ama başımı kaldırdığımda Rory'nin sahil evini görüyorum.

Son tekila shot'ı içtikten sonra, kafam kadar büyük bir dilim pepperoni ve mantarlı pizzayı yiyip bitirirken, eve döneceğim adamı neredeyse unutabilmişim.

Winnie beni kollarına sarıyor ve ikimiz de yana doğru eğilip neredeyse düşerken gülüyor.

"Bu en güzel geceydi." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Uzun zamandır arkadaşlarımla dans edip eğlenmemiştim. Scarlett iş için dünyayı dolaştığı için kızlar gecesi pek sık olmuyor.

"Seninle çok eğlendim. Yakında tekrar yapmalıyız." Beni bir kez daha sıkıca kucakladıktan sonra, beni ön kapıya doğru yola çıkardı.

İki denemeden sonra ön kapıyı açtım ve kaldırımda sabırla bekleyen Eli, Winnie ve Cora'ya el salladım.

İçeri girince, kapının önünde nefesimi topluyorum. Sonra, bir elimle duvara tutunarak, sandalimin ayak bileği kayışını çıkarmak için eğiliyorum. Ama benim durumumda, bu gerçekten ayakta yapılacak bir iş değil. Bir ayağımdan diğerine atlayarak biraz sallanıyorum, ama sonunda vazgeçiyorum. O kadar yorgunum ki, muhtemelen ayakkabılarımı giyerek uyuyacağım.

Uyumak. Kulağa hoş geliyor.

Uzanmam lazım, ama yatak odası çok uzak. Bir de Rory'nin orada olduğu gerçeği var ve bu gece bu kadar çok içmemin tek nedeni, ona ilgi duyduğumu untabilmekti. Açıkçası, bu ters tepti çünkü şimdi tek düşünebildiğim, dar beline sarılmış yumuşak çarşafın içinde çıplak gövdesi nasıl görüldüğü. Her gece ona özlemle baktığımda gördüğüm gibi. Muhtemelen kaslı kolunu başının üzerine uzatmış, dolgun, etkileyici dudakları hafifçe aralanmış, huzur içinde nefes alıyordu.

Evet, şimdi oraya giremem. Benim durumumda, yastık duvarı bu gece kimseyi güvende tutamaz.

Kapıyı itip, öne doğru sendeledim. Kanepe buralarda bir yerde olmalı.

Saat geç oldu ve Rory'nin sabah erken antrenmanı olduğunu biliyorum, bu yüzden sessiz olmaya çalışıyorum, karanlık oturma odasında gizlice ilerliyorum, ama mesafeyi yanlış hesaplayıp dizimi kanepenin yanındaki sehpaye çarpıyorum.

"Siktir lan!" diye bağıyorum ve dizimdeki dayanılmaz acıyı unutmak için dudağımı ısırıyorum. Damarlarımda bir beşinci tekila dolaşmasaydı ne kadar acıyacağını hayal bile edemiyorum. "Bu kesinlikle iz bırakacak," diye mırıldanıyorum.

"Summer?" derin, ama sersemlemiş bir ses mırıldanır.

Ses o kadar yakın ve beklenmedik ki sıçrayarak tepki veriyorum, ama zaten topuklu sandaletle tek ayak üzerinde durduğum için dengemi kaybediyorum. Öne doğru eğiliyorum ve halı kaplı oturma odasının zeminine gürültüyle düşüyorum.

Bu noktada, yerde sürünsem daha az acı çekerdim.

Bir ışık yanar ve gözlerim Rory'nin üzerimde uçmaya çalıştığını fark eder. Elbette gömleksizdir. Gözlerim onun geniş, kavisli omuzlarını yutar, sonra göğsünü ve vücudunu oluşturan sert kaslara doğru aşağıya doğru iner.

. Parlak mavi gözleri ve bana attığı yumuşak, uykulu gülümsemesinden bahsetmeye bile gerek yok.

"İyi misin?" diye soruyor ve beni yerden kaldırmak için kollarımı boynuna doluyor.

Yarı anlaşılır bir şeyler mırıldanıyorum, beynim onun teninin benim tenime değdiği hissini işlemekle meşgul.

Beni kollarında tutarak kanepeye bırakıyor.

Tanrıya şükür. Sonunda kanepeyi buldum. Ve Rory'yi. Son iki dakikada vücudumun çektiği tüm acılar için bir kazan-kazan durumu.

Onu bırakmam gerek ama istemiyorum. Uykusu sıcak ve çok rahat. Boynuna sokulmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Bekle. Neden kanepedeydin?" diye soruyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Yatakta uyuyor olacağını sanmıştım."

"Uyuyamadım." "Neden?"

Gözlerini kaçırıyor, ama loş ışıkta yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyorum. Gözleri tekrar benimkilere takılıyor.

"Çünkü sen burada değildin. Sen evde olduğunu bilmeden beynim rahatlayamıyor."

Yüzüme yayılan sırıtışımı kontrol edemiyorum. Onun açıklaması kalbimin çarpmasına neden olmamalı. Alarm zilleri çalmalı, ama varsa bile, ben çok sarhoşum fark edemiyorum.

Kıkırdamaya başlıyorum, bu da sarhoş olduğumun bir işareti çünkü kıkırdamak benim alışkanlığım değildir. Kuru gülmek, kahkaha atmak ve somurtkan bakışlar, evet. Okullu kızlar gibi kıkırdamak? Benim tarzım değil.

Elleri belimi kavırıyor ve tüm vücudum karıncalanmaya başlıyor.

Daha fazla kıkırdama geliyor.

"Eğlenceli bir gece geçirdin mi?" diye soruyor, büyük elleriyle yüzümdeki dağınık saçlarımı kenara iterken, manyetik bakışlarıyla beni sabitliyor.

"Evet. Dizimi masaya çarpmadan önce."

Eli yaralı dizime dokunur, başparmağıyla orada oluşan çürüğü okşar.

"Bileğin iyi mi? Düştüğünde incitmedin mi?" Sonra bileğimi kontrol ediyor, ama hiçbir yerde ağrı hissetmiyorum. Harika hissediyorum. Gülümsemesinde uyuşturucu olmalı.

"Evet, iyiyim."

Bileğimi kontrol ettikten sonra, beni kendinden uzaklaştırıp kanepeye yatırıyor. Temasın kesilmesine dudaklarım bükülüyor, ama o şişmiş

dizimi incelemekle meşgul olduğu için bunu fark etmiyor.

"Bir saniye."

Beni bir dakika orada bırakıyor, ama havluya sarılmış buz torbalarından biriyle geri geliyor. Yine önüme çöküyor, buz torbasını dizime sarıyor, sonra elleri ayaklarıma iniyor ve bantlı sandaletlerimi çıkarmaya başlıyor.

"Biliyorsun Wildflower, dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsan, sadece istemen yeterliydi." Göz kırpar ve karnım bir anda boşalır.

Bu adamı parçalamak istiyorum.

Bundan eminim, bu tekilanın etkisi.

Ya da beynim, daha önce şenlik ateşinde bana karşı ne kadar sahiplenici davrandığını hatırlıyor. Daha önce hiç böyle bir koruma hissetmemiştim. Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

Ya da kocama karşı ufak bir aşk beslemeye başladığımı düşünmem de olabilir.

Kocam, kocam, kocam.

Beynim, kelimenin tüm anlamını yitirene kadar bunu tekrar tekrar söylüyor.

Ama bu işe yaramıyor. Duygular işin içine girerse, bunların hiçbirisi işe yaramıyor.

"Yatmaya hazırlanmak ister misin?" diye soruyor. Burada ne yaptığımızı kendime hatırlatıyorum.

Bu geçici.

Uygun.

Romantik değil.

Tüm bu hatırlatmalar, ama benim aptal, alkolle ıslanmış beynim umursamıyor.

Umursaman gerekiyor, yoksa bu, çürük bir dizden çok daha fazla acıtacak.

yirmi dokuz

RORY

Summer, mutfak tezgahında oturmuş, *üzerinde "Herkesi Mutlu Edemem, Ben Taco Değilim"* yazan büyük beden bir tişört giyiyor. Çıplak bacakları mermer kenardan sarkarak altındaki dolaplara değiyor.

"Güzel tişört," diyorum ve ona suyu ve banyo dolabından aldığım iki ibuprofen'i veriyorum, sonra da dizine koyduğu buz torbasını kaldırıp morluğunu inceliyorum.

"Keşke sana da aynısını söyleyebilseydim." Bana alaycı bir gülümseme atıyor, gözleri karın kaslarıma düşüyor, sonra yavaşça yukarı doğru inceliyor.

Onu daha önce hiç sarhoş görmemiştim ve bu halindeki Summer tehlikeli. Bir dakika önce kıkırdayıp göğsümü okşarken, bir dakika sonra bana kızgın bir şekilde bakıyor.

"Sen bir sorunsun, Rory."

Eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Bu sefer ne yaptım?"

"Uzun boylu, yakışıklı ve aptalca nazık bir şekilde dolaşıyorsun ve bunun önemli bir şey olmadığını düşünüyorsun, ama bu önemli bir şey! Seninle yaşamak nasıl bir şey biliyor musun?"

"Açıkça söylemek gerekirse, var olduğum için bana kızgın mısın?"

"Evet!" diye bağırıyor, beni iğare ederek. "Çünkü sahte kocamın bu kadar... bu kadar..."

"Yani, teknik olarak, bunu kabul ettin."

Summer inleyerek elini yüzüne götürdü. Benim alaycı tonumu hiç beğenmediği belliydi.

"Yani, sürekli böyle dolaşmak nasıl bir şey?" diye sordu. "Nasıl yani?" diye sordum, bunun nereye varacağını merak ederek.

"Karın kasların, Flipper. Güçlü yüzücü vücudun. Bütün her şey."

Yemin ederim, gözleri şortumun bel kısmının altına indi. Bu ilginç.

Yüzümde beliren geniş gülümsemeye engel olamıyorum. "Demek, bakıyordun."

Daha önce hiç görmediğim bir yüz ifadesi takınıyor. Sinirli ve rahat bir karışımı gibi. Sanki benim görünüşümden rahatsız ama aynı zamanda bununla barışık gibi.

"Bakmak zorunda kaldım. Her şey ortada." Bana işaret ediyor. "Ve bir gömlek giyersem, tamamen rahatlar mısın? Dikkatini dağıtan bir şey olmaz. sorun yok."

"Yardıma olur," diye mırıldanıyor. "Ama yine de yüzün var."

"Yüzümün nesi var?" Sorunu bulmak için çenemi eliyle okşadı.

"Hiçbir şey. Sorun da bu."

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Daha açık olmalısın. Sorunu bilmezsem, nasıl düzeltebilirim?"

"Çözülecek bir şey yok. Sorun da bu, Flipper. Sen çok yakışıklısın. Gülümsemen mükemmel. Ve o gamze çok sinir bozucu. Sürekli bana göz kırpmıyor. Ayrıca, gözlerin çok büyüleyici." Başımı cam dolaba yaslar.

Tanıştığımızdan beri ilk kez Summer gardını indirdi. Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyorum.

Durumumuzu hafif ve eğlenceli tutmanın en iyisi olduğunu biliyorum, ama bakışlarındaki şehvet hissedilir ve bu benim irademi alt üst ediyor. Adadan uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ellerim, kalçalarının iki yanındaki tezgaha düşüyor.

"Şunu bir netleştirelim," sesimi alçaltıyorum, "çünkü senin adına konuşmak istemem, ama benim çok yakışıklı olmamdan rahatsız mısın?"

Bir an sessizlik olur, Summer'ın gözleri benim sorumu düşünür gibi yana doğru kayar. Sonunda bakışları benimkilerle buluşur.

"Evet. Bu çok sinir bozucu. Zaten evlenmeyi hiç planlamamıştım, şimdi de yakışıklı bir sahte kocayla uğraşmak zorunda mıyım?"

Bana meydan okurcasına bakar, sonra aramızdaki bardağı kaldırır ve bir dikişte içer. Bardağı indirdiğinde üst dudağı ıslaktır. İçgüdüsel olarak

başparmağımı üst dudağına sürerim. Düğün günündeki öpücüğümüzden beri aklımdan çıkmayan o yumuşak dudaklar.

"Ve sana karşı çok mu nazik davranıyorum?" "Öyle bir şey."

O, benim ne kadar daha iyi olmak istediğimi bilmiyor. Eğer bana izin verse, ona ne kadar daha fazla verebileceğimi bilmiyor.

"Sana bu kadar yük olduğum için üzgünüm," diyorum, elinden su bardağını alırken. "Söylesene karıcığım, bu konuda ne yapmamı istersin?"

Bakışı keskin, ama gözleri yarım saniye fazla uzun süre ağzıma kayınca yumuşuyor. Bu bir davet değil, ama şu anda ne düşündüğünün kesin bir göstergesi.

Ellerim kalçalarına uzanır, onu oradan tutup tezgahın kenarına, bana daha yakın bir yere çekerim.

"Ben istiyorum..."

Beni kendine çekip dudaklarını benimkilere bastırıyor. Sözle söylemiyor, ama ağzıyla bana söylüyor.

Seni.

Onu tekrar böyle hissetmenin rahatlığıyla vücudum dolarken, inlerim.

Summer'ın elleri saçlarıma giriyor. Ve lanet olsun, bu harika bir his.

Bu öpücük düğün günümüzden farklı. Derin ve sınırsız, çünkü artık hazırız. Daha önce bara gitmeden önce ona verdiğim öpücükten farklı, çünkü seyirci yok. Elimin boynuna dolandığını, onu istediğim yere yönlendirdiğimi, parmaklarımın nefesini kesmeden hafif bir baskı uyguladığını gören kimse yok. Onu bana doğru çekip, Summer'ın zevk dolu inlemelerini duyan kimse yok. Gerçek bir öpücükte kaybolan sahte bir çiftin çılgin coşkısına tanık olan kimse yok.

Tam da bütün gece burada kalacağımızı hayal ederken, Summer aniden uzaklaşıyor, nefessiz ve sanki hayatının en büyük hatasını yapmış gibi bana bakıyor. Kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. Bir kaçış yolu arıyor.

"Benim... benim yatmam lazım."

Haklı. İkimiz de yatmalıyız. Alarmım birkaç saat sonra çalacak. Ama yarın yorgun olduğumda, buna değdiğini bileceğim. O buna değer.

"Evet, hadi yatmana yardım edelim."

Onu tezgahdan kaldırıp ayakları üzerine indirmek için uzandım, ama o bacaklarını belime doladı. Sonra kollarını boynuma doladı ve yüzünü boynuma sürtmeye başladı. Bana sarıldı ve onu kollarımda tutmanın verdiği hissi çok sevdim.

Siktir. Summer'ı öpmekle onu kollarımda tutmak arasında bir seçim yapmam gerekseydi, karar vermekte zorlanırdım.

Yatak odasında, onun tarafındaki yorganı çekip yavaşça onu yatağa yatırıyorum. Sonra battaniyeleri alıp üzerine örtüyorum.

"Bunları yapmak zorunda değildin," diye mırıldanır.

Yüzündeki bir saç telini çekiyorum. "Evet, koca görevleri." "Rory?"

"Evet, Wildflower?" Başparmağım bileğini bulur ve dövmesini okşar. Cevap vermediğinde, bakışlarımı yüzüne çeviririm. Gözlerinin kapalı olmasını beklerim, ama o bana bakmaktadır. "İyi misin?"

"Hmm, sadece
yorgunum." "Biraz
uyu."

O başını sallar, gözlerini kapatır ve ben ışığı kapatıp yatağın benim tarafına geçerim.

Artık Summer yanımda olduğu için uyuyabilirim.

otuz

SUMMER

Uyandığımda ağzım kurumuş ve başım sanki biri kar küresi gibi sallamış gibi hissediyorum. Sadece küçük beyaz plastik parçacıkların dibe çökmesini görmek için onu sallamaktan zevk alıyorum.

Yavaşça gözlerimi açtığımda, yatakta yatay olarak uzandığımı fark ettim. Hayır, yanlış. Rory'nin yatağında. Teknik olarak onun yatağı ve ben sadece orada yatıyorum.

Onun California King yatağı küçük bir ada kadar büyük, ama dün gece tüm yatağı kaplamayı başardım.

Ya o gittikten sonra bu pozisyona geçtim ya da o hiç burada uyumadı. Emin değilim çünkü dün gece olanları bir araya getirmek biraz zamanımı alıyor.

Kızlar gecesi. Çok fazla içki.

Dizimi çarptım ve Rory mutfak tezgahına yaslanmış, gömleksiz ve gülümsüyordu.

Detaylar bulanık. Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum, ama kalbimin hangxiety (önceki gecenin belirsizliği nedeniyle akşamdan kalma endişesi) ile hızlanmaya başlamasından, planladığımdan daha fazlasını ifşa ettiğimi seziyorum.

Parmak uçlarımla kuru, şişmiş dudaklarımı okşuyorum ve bunların sadece sırları ifşa etmekten daha fazlası için kullanıldığını hissediyorum.

Anı birdenbire aklıma gelince midem düğümleniyor.

Tanrım. Rory'yi öptüm.

Gözlerimi kapatıp dudaklarının benim dudaklarıma değdiği anı hatırlıyorum. Onu kendime çekip dilimle ağzını keşfederken, sanki hayatım pahasına ona tutunuyormuşçasına kollarımı vücuduna doladım.

Ve bu, adliyede hatırladığımdan bile daha iyiydi. Ve bütün gece barda düşündüğüm öpücük.

Lanet olsun. Ve lanet olsun o tekilaya. "Günaydın, Wildflower."

Başımı kaldırıp Rory'nin banyo kapısının çerçevesine yaslanmış olduğunu görünce kalbim güm güm atmaya başladı.

Ağrıyan başımı düşünerek, yavaşça yatakta oturur pozisyona geçtim ve ona dönerek baktım.

Onu duymamıştım ama duştan yeni çıktığı belliydi. Saçları ıslaktı ve çıplak gövdesi, beline sarılmış beyaz pamuklu havluyla göz alıcı bir şekilde sergileniyordu. Gözlerim çıplak teninin her santimini inceledi. Ve çok fazla santim vardı.

Rory gömleksiz bir şekilde orada duruyor, lanet olası bir seks sembolü gibi görünüyor ve bu benim kanıma bir öfke dalgası gönderiyor. Eğer o kadar yakışıklı olmasaydı ve sürekli kendini sergilemeseydi, onu istemek gibi çok karmaşık bir sorunum olmazdı.

Gözlerim sonunda Rory'nin gözlerine ulaştığında, o da beni sinir bozucu bir şekilde anlayan bir bakışla süzüyor.

Mahvoldum.

"Bu sabah nasılsın?" diye soruyor.

"İyiym." Bu biraz abartılı bir cevap ama ona endişeli olduğumu söylemek durumu daha da zorlaştırır. "Antrenman nasıldı?"

"Zordu, ama kendimi zorlamak iyi geldi."

Bu iyi. Küçük konuşmalar iyidir. Keşke önümüzdeki birkaç ay boyunca buna sadık kalabilsek, dün gece olanları hiç konuşmak zorunda kalmazdık.

"Summer..."

"Tuvalete

gitmem lazım."

Yorganı kaldırıp banyoya koşuyorum. Rory'nin yanından geçerken, temiz kokusu kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

Geçebilmem için kenara çekildi ve ben de kapıyı arkamdan kapattım.

Yalan değildi, gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu. Ama şimdi Rory'nin keskin bakışlarından uzak, banyonun güvenli ortamında olduğum için, buradan hiç çıkmayabilirim diye düşünüyorum. Ya burada kalacağım ya da Rory ile yüzleşeceğim. En azından birkaç gün dayanabilirim diye düşünüyorum. Akan su ve tuvalet var.

İşimi bitirdikten sonra bir galon su içip dişlerimi fırçaladım.

Tezgahın üzerinde duran *All Sports* dergisine dalmak üzereyim ki, bacon kokusu odayı doldurur. Midem bu cennet kokusuna guruldarken, Rory'nin kahvaltı vaadiyle beni saklandığım yerden çıkarmaya çalıştığını anlarım.

Kahretsin. O tüm numaraları biliyor.

Banyo kapısını aralıyorum ve yatağın yapılmış olduğunu görüyorum ama Rory ortada yok. Uzakta, tavada kızaran domuz pastırmasının sesi duyuluyor.

Rory o kadar evcimen ki, meme uçlarım sertleşiyor. Tişörtüme bakıyorum ve tabii ki meme uçlarım yıpranmış pamuklu kumaşa karşı savaş açmış durumda. En yakın kapüşonlu sweatshirt'ü kapıp giyiyorum ve mutfağa doğru yürüyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Rory mutfakta yemek pişiriyor. Üzerinde tişört ve şort var. Tanrıya şükür, gömleksiz domuz pastırması kızartan tuhaf bir adam değil. Yine de, kaslı kollarının gömleğinin kollarına baskı yaptığı görüntüsü, kalbimin çarpmasına yetiyor.

"Yeni evlilik kuralı," diyorum, onun yanından geçerken rahat davranmaya çalışarak. "Her zaman tişört giymelisin. Tercihen balıkçı yaka."

Rory'nin dudakları abartılı bir gülümsemeye bükülüyor. "Her zaman, ha?"

"Evet."

"Dün gece benzer bir konuşma hatırlıyorum." "Dün gece hakkında..." diye başlıyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Hangi kısmı?"

"Özetlemeye gerek yok."

"Emin misin? Çünkü çok konuşkandın."

Onun alaycı gülümsemesi midemi bulandırdı, ama onun bilmediği bilgileri vermeyi reddettim. Rory'nin ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu, böylece hasar kontrolü yapabilirdim. Bu sahte evliliği tekrar rayına oturtabilirdim.

"Öyle mi? Ne dedim?" diye meydan okurcasına soruyorum.

Gözlerimi kısarak, ocağı kapattığını ve yavaşça bana doğru geldiğini izledim.

Yakınlığı beni sinirlendiriyor, ama ona zayıflığımı gösteremem.

"Benim çok güzel olduğum ve senin için seksi, sahte bir kocayla uğraşmanın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir şeyler."

"Doğru. O." Boğazımı temizledim, umarım en kötüsü budur. "Alkolün etkisiyle söylemiştim. Aklım başımda değildi, bu yüzden söyledığım her şey

dikkate alınmamalı."

Beni bir an inceler.

"Genelde tam tersi olmaz mı? Alkolün etkisi altında söylenenler gerçeğe daha yakın olur? Sarhoş sözleri ayık düşüncelerdir. Öyle bir şey."

Ne demek istediğini anlıyorum. Alkol, dürüst olabilmem için engellerimi yeterince azalttı.

Rory'den hoşlanıyorum, ama evliliğimizin kurallarını koyan benim, bu yüzden hoşlansam da hoşlanmasam da, bu kuralları uygulamam gerekiyor.

"Bu bir hataydı," diye patlarım. Rory'yi öpmek bir hata değildi, ama şu anda aklıma gelen tek şey bu.

Hareket etmiyor. Sözlerime bile tepki göstermiyor. Ya benim yalan söylediğimi biliyor ya da aynı fikirde. Hangisi daha korkutucu, emin değilim.

"Hmm." Rory, karşımdaki gömme dolaba yaslanır. "Peki ya benim kurallarım?"

"Hangi kurallar?" diye soruyorum yavaşça, dün gece başka kurallar hakkında konuşup konuşmadığımızı hatırlamak için kendime zaman kazanmaya çalışarak.

"Kuralları koyabilecek tek kişi sen değilsin."

Sanırım yapmadık ve şimdi otoritesini göstermeye çalışıyor. Yaramaz sırtışına gözlerimi kısıyorum. "Peki. Ne var?"

"Artık o küçük şortları giyemezsin." Aşırı yıpranmış, buluttan daha yumuşak uyku şortumu işaret ediyor.

Öfkeyle nefesimi kesiyorum. "Uyku şortumun bununla ne ilgisi var?"

"Bence bu adil."

"Peki. O zaman benim önümde esneme yapamazsın. Pelvisini öne doğru iterek yaptığın o hareketleri de yapamazsın."

"Esnemem lazım, yoksa kalça kaslarım gerilir." "O zaman bunu özel olarak yapmalısın."

Gözleri şüpheyle kısıılır. "Beni izlediğini itiraf ediyorsun."

"Fark etmemek zor." Ona bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu göstermek için abartılı bir hareketle öne doğru atılıyorum. Başım dönüyor ve dengemi sağlamak için tezgaha uzanmak zorunda kalıyorum.

Tekrar dik durduğumda, Rory yaklaşır ve sert bir bakışla beni deli gibi arzulamaya başlar.

"Artık o parfümü kullanamazsın." Başını bana yaklaştırır. Sanki şu anda kokluyormuş gibi burun delikleri genişler. "Plajda geçirdiğin bir günün ardından güneşin ısıttığı ten, yasemin ve bal gibi kokan parfüm."

"Parfüm sürmüyorum. Benim kokum bu." Kaşları düşüyor. "Bu çok sakıncalı."

Onu tekrar düşündürecek başka bir kural bulmak için etrafa bakıyorum.

"Bana yaklaşılamazsın."

Rory bana doğru bir adım daha atar. "Yakın ne demek?"

Geri adım attığımda, popom tezgaha çarptı. "Bu." Parmağımı göğsüne doğrulttum. "Bu çok yakın."

Edgar ayaklarımızın dibinde belirir, sanki bizim dövüşümüzün hakemiymiş gibi ikimiz arasında gidip gelir.

"Bu kurallar dün gece söylediklerin yüzünden mi?" diye sorar, bana merakla bakarak.

"Hayır." Hemen cevap veriyorum, ama gerçekte durumun kontrolünü kaybediyorum.

"Hmm. Tamam." Düşünceli bir şekilde başını sallar, sonra bana ateşli bir bakış atar. "Bir itirafım var, ama hatırlayacağını bildiğim zaman sana söylemek istedim."

"Ne itiraf?" Yutkunuyorum.

Yakınlık kuralımı tamamen görmezden gelerek bana yaklaşıp.

"Bu basit bir şey olmalıydı. Bir anlaşma. Sahte. Ama bana gülümsediğinde, bunu göğsümde hissediyorum. Ve her gün daha da kötüleşiyor. Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum. Düşündüğünde dudağını ısırıldığını."

Onun sözleri üzerine, dişlerimin arasından alt dudağımı serbest bırakırım.

"Uykuya dalarken nasıl iç çektiğini. Ve senin yanında uyurken sana dokunmak istemeden uyuyamayacağımı biliyorum. Tanrım, Summer, seni istiyorum. Her şekilde. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Evlenden önce, aramızda hiçbir şey olmasını istemediğini açıkça belirtmiştin ve eğer hala istediğin buysa, ben de buna uymak zorundayım. Ama lanet olsun, benim istediğim bu değil." Bakışları yüzümde yavaşça ve kasıtlı olarak dolaşiyor. "Seni istiyorum, Summer. Hiçbir şey bu kadar basit gelmemiştii. Ve dün gece bir hata değildi. Tam tersine, ondan çok uzaktı."

Rory'nin sözleri kalbimi hızla attırıyor.

Beni istiyor.

O bunu sanki bir gerçekmiş gibi söylüyor. Sanki kaçınılmazmış gibi.

İnanamadan kaşlarını çatıyorum. Böyle olmamalıydı. "Öyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden? Duymak istemediğin için mi? Yoksa duymak istediğin için mi?" Onun ısrarı, savunma mekanizmamın alarm vermesine neden oluyor.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi, Rory."

"Şeyler değişir."

"Bu değil. Biz değil." Göğsüm sıkışmaya ve nefesim titremeye başlasa da, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Sen aslında beni istemiyorsun. Sadece bu duruma kapılmışsın." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. Birlikte yaşadığın, evlendiğin ve ruhunun her parçasını bilmek istermiş gibi sana bakan birine karşı hisler beslemeye başlamanın kolay olduğunu fark ediyorum. Ama bu gerçek değil, değil mi?

Rory burnundan nefes verir, bakışları kararır. Sonra elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koyar. Yavaşça. Nazikçe. Parmakları tenime dokunur ve bu temasla nefesim kesilir.

"Gerçekten seni istemediğimi mi düşünüyorsun?" diye mırıldanır. Cevap veremem, boğazım kapanmaya başlar.

Nefesim giderek daha düzensiz hale geliyor.

Aniden, aramızdaki tek ses benim hırıltılı nefesim olur.

Rory geri çekilir ve çantamın konsol masasında durduğu ön kapıya koşar. Bir dakika sonra, kurtarma inhalelerimle geri döner. Onu bana uzatır ve ilacı yavaşça soluduğumu izler.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi orada duruyoruz. Rory nefesimi izlerken, ben gardımı korumaya odaklanıyorum.

Astımım tetiklendiği için, onun konuşmayı bırakmasını bekliyorum. Eski sevgilim böyle yapardı. Hayır, bu doğru değil. Tripp, konuşmaya başlamak için bile zahmet etmezdi.

Nefesim düzelince, Rory tekrar yaklaşır. "Kaçıyorsun."

Derin bir nefes alıp, ona en sert bakışımı atıyorum. "Koşmuyorum."

"Öyle mi?" Bana daha da yaklaşır, inhalelerimi kullanmam için bana yer açmadan önceki yerine. "O zaman gözlerime bak ve beni istemediğini söyle."

Bu konuşma benim kaldıramayacağım bir yöne doğru gidiyor.

"Ben istiyorum..." Midem acı bir şekilde guruldadı. "Pastırma."

Rory tavadan bir parça alır ve bana uzatır. Mükemmel pişmiş, koyu altın rengi, kenarları çıtır çıtır ve erimiş yağdan hafif parlak bir görünümü var.

"Summer." Sesi şimdi daha yumuşak. "Neden bu kadar direniyorsun?"

Çünkü yanlış nedenlerle istenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Bu düşünce kafamda o kadar yüksek sesle yankılanıyor ki, acaba yüksek sesle mi söyledim diye merak ediyorum.

Yukarı bakınca Rory'nin bana baktığını görüyorum. Kararlı. Sabırlı. Gerekirse bütün gün burada durmuş gibi.

Ve içimde bir şey kırılır.

"Eski sevgilim beni istemiyordu. Yani, beni kız arkadaşı olarak istiyordu. Yanında olmamdan hoşlanıyordu, beni göstermeyi seviyordu, istediği hayata uymamı seviyordu." Bacon'ı bitirmek için bir ara veriyorum. "Ama diğer konulara gelince, o sadece ilgilenmiyordu. Benimle ilgilenmiyordu.

"Durumu düzeltmeye çalıştım. Belki de ben yetersizdim, ya da belki farklı bir şey yapsam..." Hayır, başımı sallıyorum, tüm o reddedilme duygularını hatırlayarak. "Ve bunun benimle ilgili olmadığını anladığımda, artık denemek istemedim."

Rory'nin omuzları gergin, çenesi sıkı. "Onu öldürmek istiyorum."

"Ne?" Gözlerimi kırıyorum.

"Onu öldürmek istiyorum," diye tekrarlar Rory. "Sana yetersiz olduğunu hissettirdiği için. Asla senin hatan olmayan bir şeyi sorgulamanı sağladığı için."

"Buna gerek yok..."

"Sen yeterlisin." Sesi alçak ve kararlı, sanki benim buna inanmam için çaresizmiş gibi. "Her zaman öyleydin."

Sözleri, geçmiş ilişkimin enkazı altında gömülü olduğunu sandığım bir parçamı yatıştırıyor.

Beni dudaklarımdan nazıkçe öper. Dün geceki öpücüğümüz gibi değil, ama az önce söylediği her şeyi doğruluyor.

Beni istiyor.

Rory'nin bileğinde saat çalmaya başlar.

Yavaşça geri çekilir ve saatine bakar. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi?" Ani olay değişikliği ve bu kadar yumuşak bir öpücüğün etkisinden kurtulmak için ne kadar çaba sarf etmem gerektiği karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Koç görüşmek istiyor. Video analizi var, sonra da saat on birde ağırlık çalışmasından önce beslenme kontrolü."

Rory'nin programını gördüm. Programının çok yoğun olduğunu biliyorum, ama bir günde bu kadar çok şeyi başarması beni her zaman şaşırtıyor.

Bir tabak yumurta ve pastırma hazırlayıp tezgahın üzerine koyuyor

"Yarın birkaç günlüğüne Charleston'a gitmem gerekiyor.

Kampanya çekimi için Charleston'a gitmem gerekiyor. Vivi'den ayrıntıları yeni aldım." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu harika. Tebrikler."

O da başını sallar. "Benimle gelir misin? Bir sürü sanat galerisi ve eğlenceli şeyler var." Yutkunur. "Gelirsen çok sevinirim."

Kalbim onun isteğiyle hızla atmaya başladı.

Sanat galerileriyle beni ikna etti... ama Rory ile daha fazla zaman geçirmek gibi küçük bir sorun var.

En azından burada benim programım var, onun da kendi programı var. Onun için aklımı kaçırmıyormuş gibi davranabilirim. Ama Charleston'da iki gün, sadece ikimiz? Bu çok korkutucu geliyor.

"Bilmiyorum. Alice'e sormam lazım. Vardiyamı devralacak biri var mı diye bakmam lazım." Ya da ona hiçbir şey söylemeyip işten çıkamayacağımı söylerim.

"Tamam. Sonra konuşuruz."

Rory dudaklarını şakağıma bastırıyor. Bu beni bu kadar heyecanlandırmamalı.

Ve kapı arkasından kapandığında, şu anda onun zorlu sorularına cevap vermek zorunda olmadığım için rahat bir nefes alıyorum.

Rory gittikten sonra, bizim için hazırladığı kahvaltıyı bitiriyorum, sonra Edgar ve ben resim yapmak için sahile gidiyoruz.

Manzara çok güzel ve başım dönse de, güneşin yüzüme vurduğu resim yapmak ruh halimi hemen hafifletiyor. Ya da belki de Rory ile aramızdaki sorunlar çözülmemiş olsa da, ona eski sevgilimden bahsetmek omuzlarımdan bir yük kaldırmış olabilir.

Gözlerime bak ve sen de beni istemediğini söyle.

Cevap vermekten çok korkuyordum. Gerçeği itiraf edersem ne olacağını öğrenmekten çok korkuyordum.

otuz bir

RORY

O beni gerçekten istemiyordu.

Summer'ın sözleri bütün gün kafamda yankılandı. Daha önce eski sevgilisinden bahsetmişti, ama ilişkilerinin boyutunu ve onun ona nasıl davrandığını bilmiyordum. Şimdi ise bu sözler kafamdan çıkmıyor.

Daha önce o sözleri fısıldadığında, kancalar gibi göğsüme saplanmış ve sıkıca tutunmuştu.

Hiç kimseye karşı bu kadar koruyucu hissetmemiştim. Sevdiğim kadının başka bir erkek tarafından kötü muamele gördüğünü öğrenince hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Onu yetersiz hissettiren adamı bulup mahvetmek istedim. Onu incittiği için değil, kendini sorgulamasına neden olduğu için. Kendini sevmeye layık olmadığına inandırdığı için.

Ama bu geçmişle ilgili değil. Summer ile ilgili.

Şimdi neden beni sürekli uzaklaştırdığını anlıyorum. Neden evliliğimizde seks ve yakınlık istemediğini ısrarla söylediğini anlıyorum. Neden her yaklaştığımda duvarlar ördüğünü anlıyorum.

O buna güvenmiyor.

Bana güvenmiyor.

Ve şimdi ona, onun eski sevgilisi gibi olmadığımı nasıl göstereceğimi bulmam gerekiyor.

Sabırlı olabilirim. Ona zaman tanıyabilirim. Hazır olmadan bu ilişkiyi ilerletme baskısı hissetmemesini sağlayabilirim.

Ama gerçek şu ki, beklemek istemiyorum.

Daha fazlasını istediğim için değil, ki istiyorum, ama Summer ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onun kendini ne kadar geri çektiğini o kadar çok görüyorum. Ve sadece benden değil.

Her şeyden.

Yeteneğini ve güzelliğini küçümsayarak kendini daha küçük gösteriyor. İnsanların ona özel biriymiş gibi baktığını fark etmemiş gibi davranıyor, çünkü öyle davranmak daha güvenli.

Yanlış nedenlerle istenmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sadece tanıdıkların ve insanlar için yapabileceklerinle değer verilmek. Hayatım boyunca bununla uğraştım.

Summer'ı istiyorum ve benimle Charleston'a gelsin ya da gelmesin, ona ne kadar değerli olduğunu göstereceğim. Benden önceki adamın ona inandırdığı değerinden çok daha fazlasını.

Şu anda hazır olması gerekmiyor, ama hazır olduğunda ben burada olacağım.

otuz iki

SUMMER

Darcy beni Charleston'a gelmeye zorladı. İş yerinde bunu tesadüfen söyleme hatasına düştüm ve o hemen benim vardiyalarımı üstlenmeyi teklif etti. Ardından Winnie, Cora, Whitney ve Vivi'ye grup mesajı gönderdi ve yirmi dakikadan kısa bir sürede köpek gezdirme vardiyalarımı halletti. O tehlikeli biridir.

Rory'nin sabah antrenmanından ve köpekleri gezdirdikten sonra, Edgar'ı Winnie ve Whitney'in evine bıraktık, sonra Charleston'a doğru yola çıktık. Kaldığımız daireye yerleştik, sonra Rory öğle yemeği yemeden önce birkaç toplantıya katıldı.

Öğle yemeğinden sonra King Street'te yürüyüş yaptık, oradaki dükkanları gezdik ve sonra Rory'nin Hydra-Fuel spor içeceği reklam çekiminin yapıldığı depoya gittik.

Saatime bakıp saati kontrol ettim.

"Ateşli bir randevun mu var?" Rory, üstsüz ve spor şortuyla yürüyerek şaka yaptı.

"Olsa bile kıskanır mıydın?" diye alay ettim.

Yüzümdeki saçları eliyle kenara itti. "Kıskanmak mı? Hayır. Sadece, senin kocana takıntılı olduğunu anladığımda o adam için üzülürdüm."

"Takıntılı mı?" gülüyorum. "Bu biraz abartılı."

Dün mutfakta yaptığımız konuşmadan bahsetmedik ve umarım Rory bu konuyu kapatır.

"Görmek istediğim bir sergi var. Saat altıda kapanıyor." "O zaman çabuk bitireyim, böylece gidebiliriz."

"Kaçırsak da sorun değil."

"Güven bana, ben profesyonelim. Başaracağız."

"Yağlama zamanı." Fotoğrafçının asistanı Vanessa, elinde bir şişe yağla ortaya çıkar. Benimle Rory'ye bakar, sonra bana yağ şişesini uzatır. "Bu işi karına bırakacağım." Göz kırparak aceleyle uzaklaşır.

"Yağ ve su karışmaz sanıyordum," diyorum, elimdeki yağ şişesine bakarak.

"Suya girmeyeceğim, ama parlamamı istiyorlar." Gözleri elimdeki şişeye düşmeden önce sırtıyor, sonra gülümsemesi samimiyete dönüşüyor. "İstemiyorsan, Vanessa'ya söyleyebilirim..."

"Sorun değil. Ben yapabilirim," diye aceleyle söylerim, onun karısı olarak ona yağ sürmeyi reddetmemin tuhaf görünebileceğini bilerek.

Yağı sıkıp ellerimi sırtına koydum. Önünden başlamadım çünkü karın kasları ve o muhteşem V kasları önünden çok daha az korkutucu geliyordu.

"Sana sadece bir şişe mi verdiler?" diye soruyorum, elimi onun heykel gibi kolunun arkasına kaydırarak. "Kaplanması gereken alanın büyüklüğünü görmediler mi?"

Omuzlarını geriye doğru çekip inliyor. "Bu iyi mi?" diye soruyorum.

"İyiden de öte. Güzel karım bana yağ sürüyor.

Neden hoşlanmayayım ki?" Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

Vücudunun önüne geçiyorum.

"Her saniyesinden." Rory göz kırpar. "Karın kaslarını unutma. Karın kasları çok önemlidir."

Daha fazla yağ sıkıp ona sürdüğümü gösterircesine, yağla kaplı ellerim onun oyulmuş kasları üzerinde kayar.

Avuçlarımın altında, Rory'nin kasları kasılır. Alt karnındaki derin, eğimli çizgiler tehlikeli derecede büyüleyicidir. Parmak uçlarım şortunun bel kısmının hemen altına daldığında, karnı titrer. Bu büyüleyici bir harekettir, tekrar görmek için can atıyorum ama bölge zaten tamamen kapalıdır, bu yüzden kendimi utandırmadan işi bitirmeye kararlı olarak yukarı doğru hareket ediyorum.

Ellerim göğsüne doğru ilerlediğinde, Rory göğüs kaslarını bir tarafta, sonra diğer tarafta dans ettirir. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, bana sırtarak bakmaktadır.

Onun o neşeli sırıtışı, beni korkutmayı unutturuyor ve parmaklarımla hafifçe meme uçlarından birini sıkıştırmamı sağlıyor.

Onun sert meme ucunu okşarken, Rory'nin boğazından boğuk bir inilti yükselir ve beni şaşırtır. Bu ses ne şakacı ne de alaycıdır, vahşidir, kafesinde çırpınan vahşi bir hayvan gibidir. Tıpkı ellerimi saçlarına koyduğum geceki gibi, daha önce hiç duymadığım bir sestir, bu yüzden hemen kendimi sorgular ve elimi geri çekmeye başlarım.

"Üzgünüm, yapmamalıydım..."

Rory hızla elimi kendi eliyle kapattı ve beni sıcak, pürüzsüz tenine bastırdı. Diğer elinin parmağıyla çenemi kaldırdığında, gözlerindeki tutku beni dizlerimin üstüne çöktürdü.

"Özür dileme, Wildflower." Elimi tutan elinin başparmağı bileğimdeki dövmeyle okşadı. "Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum."

Aramızda bir anlık sessizlik olur. Ben utançtan kurtulmaya çalışırken, Rory bana sanki camdan yapılmışım ve her an parçalanabilirmişim gibi bakar.

"Tamam, Flipper. Artık yağlanmış bir yılan balığı gibisin." Göğsünün ortasına, meme uçlarına yaklaşmamak için hafifçe vuruyorum.

Marka müdürü yanımızda belirir. "Hazırız." Ellerimi silmem için bana bir havlu verir. "Koridorda yıkanabileceğin bir tuvalet var."

Marka müdürünün tuvalete doğru yönlendirdiği talimatları izlerken, Rory'nin bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum. Sanki omuzlarımin arasında bir dokunuş gibi. Görmezden gelemeyeceğim bir sıcaklık.

Tuvaletin içinde, arkamdan kapıyı kapatıp lavaboya yaslanıyorum, teknik olarak sadece bir masaj olmasına rağmen göğsüm çok hızlı inip kalkıyor.

Ama bu sadece bir masaj değildi.

Onun cildi avuçlarımin altında bu kadar sıcakken değildi.

Vücudu benim dokunuşuma bu şekilde tepki verirken değildi.

Bana arzuladığı bir şey gibi baktığında da öyle değildi.

Ellerim hala hindistan cevizi-vanilya yağı kokuyor. Onları deli gibi yüzüme kaldırıp kokluyorum, şortunun bel kısmının hemen altını okşadığımda karnının titrediğini hatırlıyorum. Dokunuşumla meme uçlarının sertleştiğini. Zevkten değil, açlıktan inlediğini.

Ve sonra bana bakışları. Sanki alay ediyormuş gibi değildi. Sanki benim uzaklaşmamı bekliyormuş gibi değildi. Sanki kendini tutuyormuş gibiydi. Benim için.

Göz ardı ettiğim ağrı karnımın alt kısmında keskinleşiyor ve lavabonun kenarını sıkıca tutarken bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

O, ellerimin üzerinde olmasını

seviyor. Daha fazlasını istiyor.

Ve tanrı yardımcım olsun, ben de istiyorum.

Rory haklıydı. O bir profesyonel, çekim sırasında çekiciliği ve rahatlığıyla ortamı neşelendiriyor. Ciddi görünmesi gereken pozlarda bile, midemi altüst eden yoğun bakışlarını hiç zorlanmadan sergiliyor.

Yağı yıkamak için duş aldı, sonra görmek istediğim sanat sergisi için Chalmers Caddesi'ne gittik.

Galeri, parke taşlı caddede tarihi bir binada yer alıyor, tuğla cephesi tırmanan sarmaşıklarla yumuşatılmış ve ferforje detaylarla süslenmiş. Büyük, kemerli pencereler, yoldan geçenlerin içerideki sanat eserlerini görebilmesini sağlıyor. Kapının üzerinde siyah ve altın rengi bir tabela asılı, üzerinde "Lowcountry Collective" yazıyor.

Bu, sanat eserlerimin sergilenmesini istediğim türden bir galeri.

İçeride, galeri şık ve minimalist bir tasarıma sahip. Yüksek tavanlar ve tavan pencereleri odayı doğal ışıkla doldururken, parke zeminler ve beyaz duvarlar sergilenen sanat eserleri için nötr bir tuval oluşturuyor.

Küçük galeride dolaşırken, sergilenen sanat eserlerini görmekte karışık duygular hissediyorum. Sanata bakmayı seviyorum. Onu inceleyip diğer sanatçıların vizyonlarını

nasıl hayata geçirdiklerini görmek hoşuma gidiyor, ama bu noktaya asla ulaşamayacağım hissi midemi düğüm düğüm ediyor. Parmaklarım kalem ya da fırça tutmak için kaşınıyor, ama o eski şüphe sesi içime sızıyor... *yeterince iyi değilsin.*

Yürürken Rory elimi okşuyor ve ben de ona bakıp, önümüzdeki eseri düşünceli bir ifadeyle incelediğini görüyorum.

"Sence bu ne hakkında?" diye soruyor, başını indigo ve pas rengi kaotik fırça darbeleriyle kaplı büyük tuvale doğru eğerek.

Ona göz kırpıyorum. "Gerçekten yorumlamaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki." Kaşlarını çatıyor. "Bence gerginlikle ilgili. Sanki renkler birbirleriyle savaşıyor ama aynı zamanda fark edilmek için birbirlerine güveniyorlar gibi?"

Ağzım hafifçe açıldı. "Bu..." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bu gerçekten çok iyi."

Rory, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Senin gibi görmeye çalışıyorum. Sanat hakkında konuşurken yüzün aydınlanıyor. Bu, benim de anlamak istememi sağlıyor."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Resme geri dönüyorum, gözlerimde biriken yaşları görmemesi için tekrar inceliyormuş gibi yapıyorum.

Elini benim elime kaydırırken —rahat, doğal bir şekilde— ona izin verdim. Çünkü sanatla dolu bir galeride duruyor olsam da, hiçbir şey beni yanımdaki adam kadar görünür hissettirmiyordu.

otuz üç

RORY

Ellerimle havuzun kenarını kavrar ve ayağa kalkarak gözlüğümü çıkarırım.

Seyahat ederken egzersizlerimi aksatmamam gerekiyor, bu yüzden kampanya ayarlandığında Vivi, bizi yüzme havuzlu bir daireye yerleştirmelerini sağladı.

Nefesimi düzenlerken, Summer'ın daha önce çizim yaptığı şezlonga bakıyorum, ama o gitmiş. Yüzme bonesini çıkarıyorum, havuzdan çıkıp bir havlu alıyorum ve daireye geri dönüyorum.

"Summer?" diye sesleniyorum, saçımı havluyla kurularken oturma odasına giriyorum. Cevap gelmiyor, ben de yatak odasına doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça, hafif bir inilti sesi duyuyorum ve onun iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Kapıya doğru ilerledim. Başucu lambası açıldı ve odaya sıcak bir ışık yayıyordu. O anda onu gördüm.

Yatağın üzerinde sadece tişörtüyle uzanmış, eli bacaklarının arasında olan Summer.

İlk başta, hayal gördüğümü düşünüyorum.

Görmek istediğim şeyi, gerçeği değil.

Ama Summer'ın kendini tatmin ettiği görüntünün kaybolmasını bekleyerek orada durdukça, bunun bir serap olmadığını anlıyorum.

Tişörtü, bikinisinin olduğu yerde nemliydi ama onu çıkarmış olmalıydı çünkü yumuşak, ıslak pamuğun altında meme uçları sertleşmişti. Dudakları aralıktı. Burun köprüsü sıkışmış ve hayal kırıklığından kıışmıştı.

Buradan ayrılmak için çok büyülenmiş durumdayım. Ona mahremiyet vermem gerektiğini biliyorum ama onun görüntüsüyle ilgili her şey beni buraya bağlıyor. Hafif

bu mesafeden bile onun uyarılmasının parıltısını görebiliyorum.

"Rory." Gözleri hala kapalıyken inliyor. "Oh, lütfen."

Siktir. Dudaklarından çıkan yalvaran sesle adımları duymak, beynime sonsuza kadar kazınacak. Rüyalarımı rahatsız edecek.

Bu kadın, *karım*, kızarmış yanakları ve ateşli ruhuyla, beni düşünerek kendini okşuyor. Bu bilgi damarlarımdan güçlü bir kimyasal akışı gönderiyor. Kanımın çoğunu güneşe çeken penisim, ıslak iç çamaşırlarımın sınırlarına karşı geriliyor. Arzunun dalgası parmaklarımı boynumdaki havluya daha sıkı tutturuyor. Onu görmek bile testislerimi ağrıtıyor.

Siktir.

Gözlerimi ayıramıyorum. Elimi duvara uzatıp dengemi sağlamaya çalışıyorum, ama duvar orada değil ve parmaklarım yerine dik duran şifonyerin üzerindeki küçük bir çapa heykelciğine çarpıyor. Heykelcik şifonyerin yüzeyinde kayarken onu yakalamaya çalışıyorum, ama çok geç kalıyorum ve heykelcik gürültüyle ahşap zemine çarpıyor. Bu ses, Summer'ın gözlerini açmasına ve vücudunun yukarı sıçramasına neden oldu. Beni görmeden önce kapının arkasına geçmeye çalıştım, ama iri cüssemi bu kadar çabuk saklamak imkansızdı.

"Rory?" diye seslenir, bu sefer dudaklarında benim adım belirsizlikle titriyor.

Yakalandım, bu yüzden havluyu omuzlarıma öylesine atarak odaya geri giriyorum.

"Üzgünüm." Pirinçten yapılmış çapa heykelciğini alıp yerine koyuyorum. "Adımı duyunca bana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Ani ortaya çıkışımdan sonra kendine gelmesi için ona biraz zaman tanıyarak, odanın diğer ucundaki çapa heykelciğinden yavaşça gözlerimi ona çeviriyorum. Ama o kendini örtmek için kıpırdamamış. Hâlâ yatakta uzanmış, tişörtü cinsel organını zar zor örtüyor. Etek ucunun altında, parmakları görüşümü engellemeden, şişmiş ve çok ıslak olduğunu görebiliyorum.

Onu orada görmek heyecan verici. Hayatımda daha güzel bir şey görmedim. Islak olduğu ve kendini okşadığı için değil, ham ve utanmazca seksi olduğu için.

Gözlerim yine bacaklarının arasındaki boşluğa düşüyor.

Kahretsin. Neredeyse bitirmişti ama ben onu rahatsız ettim.

Boğazımı temizledim, ama sesim hala çakıl gibi çıkıyordu. "Bana ihtiyacın var mı, Wildflower?"

Şehvet dolu bakışları vücudumun uzunluğunu takip ediyor ve benim jammer'ımın büyük şişkinliğinde duruyor.

Jammerlar aerodinamik olmak için iyidir, ama ereksiyonu gizlemek için berbatlar. Gizlemeye çalıştığımından değil. Summer'a olan çekiciliğimi inkar etmeye zahmet etmem. Giysili, giysisiz. Gülümsüyor ya da somurtuyor. Onu istiyorum. Bu yadsınamaz.

Ama ona karşı dikkatli olmak zorundaydım. Ona olan arzumla ipin ucunda dururken, bu kararı kendi başına vermesi gerektiğini biliyordum.

Dudaklarını yaladı. "Ben..." Tereddüt etti, sonra bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Benimle konuşur musun?"

Gözleri yatağın yanındaki noktaya düşüyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Evet." *Ne istersen yaparım.* Bu doğru. Şu anda ve ondan sonra onunla geçireceğim tüm zamanlarda. Ama Summer bunu duymaya hazır değil. Onun hakkında hissettiklerimin gerçeğini duymaya hazır olacak mı acaba? Duygularım, bu anlaşılmayı yaptığımızda mecazi olarak çizdiğimiz sınırı çoktan aştı. Onunla geçirdiğim her gün, anlaşmamız için hem minnettar hem de pişman hissettiriyor. Onu bu kadar yakından görebileceğim tek an buysa, ben de bunu kabul ederim.

Yatağın yanında onun yanına uzanıyorum. Yanına uzanıp kolumu yastığın altına sokuyorum, sonra başımı üzerine koyuyorum.

O da yatağa uzanıyor ve kokusu üzerime yayılıyor. Hindistan cevizi güneş kremi ve narenciye şampuanı, hafif bir ter kokusu ve seksin misk kokusu. Onun seksinin kokusu. Gözlerim, tişörtünün kenarını yukarı doğru çeken elini takip ediyor ve parmakları tekrar merkezine dönüyor.

"Ne hakkında konuşmalıyım, Summer?"

"Herhangi bir şey. Sadece sesini duymam lazım."

"İhtiyacım" kelimesini söylerken sesinin tonu göğsümü gururla dolduruyor. Hiç bu kadar rahatlamaya ihtiyaç duymamışım gibi kendimi okşamam gerekiyor ama kendimi tutuyorum ve güzel karıma odaklanıyorum.

"Odanın diğer ucundan senin güzel amını gördüğümü itiraf etmeliyim. Eminim çok yumuşak ve pürüzsüzdürsün."

"Hmm." Dudaklarını ısırtıyor, sonra yavaşça bırakıyor. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

"İyi bir eş ol ve bana kendini parmaklamayı nasıl sevdiğini göster." O başını sallıyor ve elini tekrar bacaklarının arasına indirir.

"Bir parmağını sok."

Hareketle bileği kavislenir.

"Şimdi diğer elinle klitorisini ov." *"Rory. Evet."*

Kalçaları yükselir, parmaklarının ritmine göre sallanır. Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum ve bacaklarının arasına elimi sokup onu hissetmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"İşte böyle, Wildflower. Parmakların ıslanana kadar o güzel amını sik."

Yumuşak nefes alışı, söylediklerimi beğendiğini gösteriyor.

Sikim de bu eyleme katılmak için yalvarıyor, ama bu sadece onu izlemekten dikkatimi dağıtacaktır. Ve onun kendini okşamasını izlemeyi çok seviyorum.

"Sen çok iyi bir eşsin, Summer. Beni böyle görmeme izin veriyorsun."

"Beni görmeni istedim," diye itiraf ediyor ve ben de zevkinin normalde söylemeyeceği şeyleri söylemesine neden olup olmadığını merak ediyorum.

"Öyle mi?"

Alt dudağını ısıırıp başını sallıyor. "Sevindim.

Gösterini beğendim, bebeğim."

Ve evet, seviyorum.

Tek yapabileceğim, göğsünün inip kalkmasını izlemek. Göğüs uçları, tişörtünün pamuğuna karşı müstehcen bir şekilde geriliyor.

"Sen çok güzelsin."

Bir çılgılık daha ve sert bir şekilde orgazm oluyor, ayak tabanları yatağa bastırırken kalçaları yataktan kalkıyor. Yüzünün gerilip sonra gevşemesine hayran kalıyorum.

Siktir. Ona dokunmadım bile ama Summer'ın boşalmasını gördükten sonra artık eskisi gibi bir adam olmayacağını biliyorum.

Bir an öylece yatıyoruz, Summer'ın nefesi düzelirken ben onun orgazmının her sesini hafızama kazıyorum.

Eli merkezinden düşer ve aramızdaki yatağa düşer. Kendimi tutma gücüm kırılma noktasına gelir. Kendimi tutamıyorum. Elini tutar ve parmaklarını ağzıma sokarım. Bana döner, gözleri fal taşı gibi açılır, parmaklarını dilimle yalarken, her damlasını emdiğimi izler.

Tadı hayal ettiğimden bile daha tatlı.

"Siktir, Summer, tadı yabani çiçekler ve tatlı çay gibi."

O da kahkaha atarak, diğer kolunu alnına koyup kıkırdar. Sanki hem sinirlenmiş hem de tahrik olmuş gibidir.

Onu tattığım için, artık tamamen mahvoldum.

Summer hala sersemlemiş haldeyken, avucuna bir öpücük kondurup yataktan kalkarım. Bir erkeğin dayanabileceği bir sınır vardır, bu yüzden duş almak için banyoya giderim. Sonuçta, dilimde hala karımın tadı varken elimi sikebileceğimi biliyorum.

Sıcak su sırtıma vururken, bir elimi fayansa dayayıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Diğer elim ise sikimi kavriyor, kalçalarım Summer'ın kendini tatmin ettiği anı hatırlayarak sıkı yumruğuma doğru itiliyor.

Bu yeni bir şey değil ama şimdi onunla ilgili tüm fantezilerim gerçeklerle kalıcı olarak güncellendiği için kendimi tutamıyorum.

Doruğumun giderden akıp gitmesini izledikten sonra duşumu bitiriyorum.

Odaya döndüğümde, Summer battaniyenin altında kıvrılmış, huzurlu yüzü bana çoktan uykuya daldığını söylüyor. Yanına uzanmak, onu kendime çekmek, bütün gece ona sarılmak istiyorum. Ama kendimi çok iyi tanıyorum.

Bu yüzden, dolaptan fazladan bir battaniye alıp kanepeye uzanıyorum.

Onun bu evliliğin kendisi için ne anlama geldiğini hala anlamaya çalıştığı sürece, aşmayacağım sınırlar var. Ve bu gece beni içeri aldığına göre, bana güvenmiş. Onu bu sınırın ötesine itmek niyetinde değilim.

O her şeyi hak ediyor, sabrımı ve daha fazlasını istemek için gerekli alanı da dahil, çünkü o hazır, anın bizi ele geçirdiği için değil.

Burada sertleşmiş bir şekilde uyumak ve dilimde hala onun tadı varken, bu kendi başına bir işkence olsa bile.

Çünkü o, beklediğim her saniyeye değer.

otuz dört

YAZ

Charleston'dan bu yana dört gün geçti. Rory'nin önünde kendime dokunduğumdan bu yana dört gün geçti ve o bu konuyu hiç açmadı. Bir kez bile.

Kibar davrandı. Saygılı davrandı. Her zamanki çekici haliyle.

Sanki onun sesiyle paralanmamışım gibi, sonra parmaklarını yaladığını izliyorum. Ve bu beni delirtiyor.

Mutfakta yanımdan her geçtiğinde, verandadan Whitney ile güldüğünü her duyduğumda ya da resim yapmak için enerjiye ihtiyacım olduğı için çikolatalı muzlu protein içeceğini benimle paylaştığında, her şeyi yeniden hissediyorum.

Kendimi resme adadım. Kafede birkaç ekstra vardiya yaparak kendimi meşgul tuttum. Onu, şimdiye kadar yaşadığım her sorunun cevabıymış gibi bakmamak için her şeyi yaptım.

Ama bu gece? Bu gece, bir elbise giyip, yüzme yardım galası için bir ülke kulübünün balo salonuna girmem ve o bana her baktığında kendimi kaybetmiyormuş gibi davranmam gerekiyor.

The Golden Lane Project galasına girerken, sahne eski hayatımdan hatırladığım birçok sahneyi anımsatıyor. Yüksek tavanlardan sarkan ısıltılı avizelerle

yüksek tavanlardan sarkan. Arka planda bir yaylı dörtlü çalarken, garsonlar şampanya tepsileriyle balo salonunda süzülüyorlar.

Bir garson yanımda durdu ve ben de uzattığı şampanyayı aldım. Dün geceki eğlencenin ardından kafam yine berraklaşmıştı ve kendime hakim olmam gerektiğini biliyordum, ama bu, huzursuz ellerime bir meşguliyet sağlıyordu.

O anda onu görüyorum.

Odanın diğer ucunda, bir grup insanla konuşan Rory, siyah takım elbisesiyle yürek parçalayıcı bir yakışıklılıkta.

Vakıf başkanlarıyla görüşmek için etkinliğe erken gelmesi gerektiği için, ben Cal'ı köpeklerle ziyaret edip eve dönmeden önce hazırlanıp çıkmıştı.

Onu bir süre izliyorum. Karizmatik gülümsemesi, samimi ve ilgili tavırları. Büyüleyici.

Aniden gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemesi genişledi. Kendini affettirip bana doğru geldiğini izledim. Yaklaştıkça, kendinden emin adımları ve seksi gülümsemesi kalbimin çarpmasına neden oldu. Sanki bir tsunami dalgasının yaklaşmasını izlemek gibiydi. Seni yok etme gücüne sahip olduğunu bilsen de, büyüleyici ve etkileyici bir güzellik.

Beni yanağıma bir öpücükle selamlıyor, ama beni kendine doğru çekmek için belime sahiplenici bir şekilde elini koymas, beklediğim ezici çarpışmayı sağlıyor.

"Sen..." Kelimeler bulamıyormuş gibi başını sallıyor. "Muhteşemsin."

Dokunuşu nazik, ama altında bir sıcaklık var. Karnımın derinliklerinde yanan, sabırlı bir sıcaklık. Eli sırtıma kayıp parmak uçları sırtı açık elbisenin açıkta kalan derisine değdiğinde, bu çok doğal, sanki elleri her zaman benim tenimi bulmak için yaratılmış gibi.

Beni odada dolaştırıp insanlarla tanıştıtırırken, eli hiç uzaklaşmıyor. Sırtımın altından kalçama kayıyor, sonra kolumu okşuyor ve sonra da her sinirimi ateşleyen bir rahatlıkla belime dokunuyor. Gülümsemeye ve başımı sallamaya odaklanmam gerek, ama tek düşünebildiğim, aynı ellerin uyluklarımı açarken nasıl görüneceği.

Sonunda, Winnie, Whitney ve Rory'nin bazı takım arkadaşlarıyla birlikte ayakta duran bir masada duruyoruz ve onların desteğine minnettarım. Henüz birbirimize dokunmadık ama ben çoktan terlemeye başladım.

Odanın uzak köşesindeki masaların yanında kalabalık bir grup insan var ve Rory'nin ailesinin de aralarında olduğunu fark ediyorum.

"Orada neler oluyor?" diye soruyorum.

"Oh, duymadın mı?" Winnie'nin gözleri parlıyor. "Covey açık artırmada."

"

"Ne?" Kalbim durdu. Aniden kendimi

çıplak hissettim. Açığa çıkmış gibi.

Hala giyinik olduğumdan emin olmak için aşağıya bakıyorum, çünkü

Kuzey Carolina'daki en büyük galalardan birinde benim çizdiğim bir şeyin sessiz müzayedede satışa çıkacağı düşüncesi beni çılgına çeviriyor.

"Sessiz müzayededeydi," diyor Logan, "ama çok fazla kişi teklif verdi, canlı müzayedeye taşınmayı planlıyorlar."

Logan'ın cevabı beni şaşırttı. Bu doğru olamaz.

"Bir bakalım." Rory, beni ileri doğru iterek yine belime elini koyuyor.

Yaklaştığımızda resmi görüyorum. Onu sahnedeki bir şövaleye taşımışlar. Bu benim büyük eserlerimden biri. Küçük bir resim olarak başlamıştım, ama sahne daha fazla alan gerektiriyordu.

Altın saatlerdeki bir okyanus manzarası. Rory ile tanıştıktan sonra yaptığım ilk resim.

Güneş gökyüzünde alçalmış, suya sıcak, altın rengi bir yansıma bırakıyor. Resmin kenarları koyu mavi, su batmakta olan güneşe yaklaştıkça renk sıcak tonlara dönüşüyor. Durduğumuz yerden görmek zor, ama orada olduğunu biliyorum. Uzakta, zar zor görünen bir yüzücünün silueti.

Kendi eserimin önünde donakalmış dururken, Rory'nin ailesi yaklaşıyor.

"Anne, baba." Rory'nin sesi sıcak ve kararlı. "Karım Summer'la tanıştınız bile."

"Doğru." Annesi bana hızlıca bir bakış atıyor, ama rahatsız ve dikkati dağılmış görünüyor.

Bu gece Rory'nin ailesinden ne beklediğimi bilmiyorum, ama evlendiğimizi açıkladığım gecedan daha da garip davranıyorlar.

"Akşamınız nasıl geçiyor?" diye soruyorum, ortamı hafifletmeye çalışarak.

"Bilmek istiyorsan, Lucinda Boswell sinirlerimi bozuyor. Bu tablonun sessiz müzayedesinde sürekli benden daha yüksek teklifler veriyor."

"Öyle mi?" Kalbim bir an durdu. Rory'nin annesi benim resmime teklif mi veriyor? Bu, beklediğim en son şeydi.

"Anonim plaj sanatçısını biliyorsun." Sahneye doğru işaret ediyor. "Açık artırmada. Lucinda'ya onu ne kadar istediğimi söylemiştim ve şimdi onu kendine almak için bir görev üstlendi."

Sadece teklif vermekle kalmıyor, onun için kavga ediyor.

Daha fazla insan toplanırken, Whitney bize katılır ve anne babasını selamlar. "Bunun gerçekten bir Covey olduğunu nasıl anlıyorlar?" diye sorar Whitney.

"Sağ alt köşedeki küçük imzayı gör." Winnie tuvalin altını işaret eder.

Whitney, tüm resimlerime yaptığım küçük işareti görmek için gözlerini kısar. "Evet, ama biri bunu taklit edemez mi?"

Bu konuşma kalbimin atışını hızlandırıyor. Resim benim tarafımdan yapıldığı için gerçek olduğunu biliyorum, ama onlar haklı, biri bu stili taklit edip benim eserimmiş gibi sunabilir. Parmaklarım şampanya kadehinin sapını sıkıca kavriyor.

Rory gerginliğini fark etmiş olmalı, çünkü belimi daha sıkı kavriyor.

"Çok sessizsin," diye fısıldıyor ve beni kendine çekip limonlu sodasından bir yudum alıyor. "Resmi beğendin mi?"

Yutkunup başımı sallıyorum. "Evet, bu..." Sözlerim yarıda kalıyor çünkü kimse benim olduğunu bilmeseniz bile sanatım hakkında konuşmak benim için zor. Onu tüm bu insanların önünde asılı görmek nefes almamı zorlaştırıyor.

Sinirlerimi yatıştırmak için şampanyadan bir yudum alıyorum.

"Açık artırmayı yedi bin dolardan başlatacağız," diye duyurur müzayedecisi.

Az önce yutmaya çalıştığım şampanya ağzımdan fışkırır.

Yüksek sesle öksürerek, yanan göğsümü tutuyorum.

"İyi misin?" Rory bana bakar, gözlerinde endişeyle sırtımı okşar.

"İyiyim." Hala öksürerek iyileşmeye çalışırken başımı sallarım.

Açık artırma hızla başlar. Rory'nin annesi ve odanın diğer ucunda bulunan, Lucinda Boswell olması gereken başka bir kadın, daha fazla paddle yükselirken karşılıklı teklifler yaparlar. Her paddle yükseldiğinde, kendimi giderek daha rahatsız hissediyorum. Sanatımla ilgili bu kadar büyük meblağlar duyacağımı hiç hayal etmemiştim. Teklif yirmi bin dolara ulaştığında, Rory'nin annesinin omzuna dokunup ona başka bir şey çizeceğimi söylemek istiyorum, ama bu beni ele verecektir ve ben buna hazır değilim.

"Herhangi bir teklifi eşleştirecek anonim bir teklifçi var," diyor müzayedecinin sesi, gözümün ucuyla Rory'nin telefonunu cebine koyduğunu görüyorum.

Odadaki herkes heyecanla konuşuyor.

Rory'nin annesi Lucinda'ya doğru kaşlarını çatıyor, ama belli ki birisi onlardan daha çok istiyor.

"Yirmi iki bin?" diye bağıyor müzayedecinin kalabalığa bakarak.

Lucinda'nın başını sallayarak vazgeçtiğini izliyoruz. Belki de arkadaşının da tabloyu alamayacağı gerçeği yüzünden, Mary Ann de elindeki paddle'ı indirerek vazgeçtiğini belirtiyor.

"Yirmi iki bin dolara satıldı," diye müzayedecinin coşkulu sesi duyulur.

Donakaldım, ağzım açık kaldı. Rory yine yanıma eğildi. "Eğlenceliydi."

"Düşünebiliyor musun?" diyor Mary Ann, müzayede levhasını yelpaze gibi kullanarak kendini serinletiyor. "İsimsiz bir sahil faresinin yaptığı bir tablo için yirmi iki bin dolar."

Kalbim durur. *Sahil faresi mi?*

"Bence çok güzel," diyor Rory sakın bir şekilde, sanki benim güvene ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Mm," Mary Ann, kendi sinirinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde mırıldanır. "Umarım bir sonraki açık artırmada Lucinda şehir dışında olur."

Rory'nin annesi benim sanatçı olduğumu bilseydi, yine de bu tabloyu ister miydi?

Rory'nin babasının sesi düşüncelerimi keser. "Oğlum, umarım akıllı davranıp evlilik öncesi anlaşma imzalamışsındır." Rory'nin elinin benim kalçamda durduğu yeri işaret eder.

"Oh, endişelenmeyin Bay Shields," diyorum tatlı bir sesle, yıllardır kullanmadığım alıştırılmış bir gülümsemeyle ona dönerek. "Rory'nin parasını istemiyorum. Başka şeyler için buradayım, anlarsınız ya." Bunu küstahça bir göz kırpmayla vurguluyorum.

Yanımda, Rory gülerek, gözleri eğlenceyle parıldayarak, göğsümü dolduran memnuniyet dalgasını engelleyemiyorum.

Ama tüm bunların altında, ihtişamın, ışıltının ve şakaların altında, başka bir şey hissediyorum.

Kalçama dokunuşu.

Aramızda kaynayan sıcaklık.

Ve bu gece bir şeylerin değişeceği bilgisi.

otuz beş

RORY

Eve girdiğimiz anda, Summer topuklu ayakkabılarını çıkarır ve yatak odasına koşar. Anahtarlarımı tezgahın üzerine bıraktıktan sonra, kravatımı çeker ve onu koridorda takip ederim.

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçmişti, ama kız üzgün görünmüyordu. Daha çok uzak, sanki kendi dünyasında gibi. Benim de öyle olduğum gibi.

Müzayedede ailemi gördükten sonra, Connor ile birlikte doğrudan medya paneline gitmem gerekiyordu.

Panel iyi geçti. Connor profesyonelce davrandı, bu da beklediğimden daha iyiydi. Ama takımın uyumu ve yaklaşan karşılaşmalarla ilgili soruları yanıtlarken, tek düşünebildiğim Summer'dı.

Benim için, bütün gece kendimi tutmaya çalışmışım.

Summer'a dokunmak, onun ellerini üzerimde hissetmek. Herkesin önünde onu öpmek ve dudaklarımız her temas ettiğinde bunun beni mahvetmediğini gibi davranmak artık çok zor gelmeye başlamıştı. Summer'a aramızdaki bu uyumun sadece gösteriş için olmadığını göstermek için yaptığım plan, geriye kalan azıcık itidalimi de yok etti.

Yatak odamıza girdiğimde, Summer'ın çoktan giyinmiş olmasını bekliyorum. Ama onu dolapta, bütün gece beni yavaş yavaş öldüren o okyanus mavisi elbiseyle, boy aynasında kendi yansımasına bakarken buluyorum. Sanki müzayededen beri kafasında bir şeyler var gibi. Nedense Covey'in tablosu onu sarsmış. Belki de sanatçılar böyledir. Ama şüphelerim doğruysa, dahası da var.

"Hey, Wildflower," diyorum yumuşak bir sesle, kravatımı çıkarmak için uzanarak.

"Bu gece iyi miydim?" diye sordu, yüzünde okunamaz bir ifadeyle, parmakları elbisesinin fermuarını açmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, kol düğmelerimi çıkararak.

"Sence ikna edici miydik? İnsanlar bizim gerçek bir çift olduğumuza inandılar mı?"

"Summer, harikaydın. Neden böyle..."

"Peki ya sen?" diye sözümü keserek kolyesini çıkarıp dolap adasına koydu.

Yavaşça nefes verip, ne olup bittiğini anlamaya çalışırken kollarımın düğmelerini açtım.

"Bana ne olmuş?"

"Bana içtenlikle baktın," dedi, sesi alçaldı. "Sanki gerçekmiş gibi. Bana içtenlikle dokundun. Sanki..." Yutkundu, gözleri kaçtı, sonra tekrar benimkilere baktı. "Sanki çok kolaydı."

Summer'ın sözleri göğsümü sıkıştırdı. "Çünkü ben rol yapmıyordum."

Ona doğru bir adım daha attım.

"Bu gece hiçbir şey sahte değildi, Summer. Seninle sahte davranmam gerekmiyor." Sözlerim üzerine, Summer'ın ifadesinde bir şey parçalanır. Bunu daha önce de görmüştüm. Aşırı duygulanmış ve çıldırmak üzeredir.

Çünkü bu gece rol yapmayı beklerken, benim gibi hissetmişti.

"Wildflower..."

"Ben hiç..." diye başlar, ama hemen ağzını kapatır. Ellerinin yanlarında yumruk haline geldiğini izlerim. "Ben hiç..." diye tekrar dener, sesi hayal kırıklığıyla titriyor. "Hiçbir erkek beni daha önce tatmin etmemiştir."

Summer'ın sözlerini sindirirken sessizlik olur. Sanırım nefes almayı kesmişimdir.

"Neden öyle dedim bilmiyorum." Avucunu alına bastırır ve boğazından yumuşak, gergin bir kahkaha çıkar.

"Ciddi misin?" diye soruyorum. O da başını sallar.

"Hiç mi?"

Summer yavaşça başını sallayarak onayladı.

Eski sevgilisinin onu istemediğini söylediğinde hissettiğim öfke ve inanamama duygusu geri dönüyor. *O adamın sorunu ne lan?*

Gözlerimiz buluştuğunda, onun güvensizliğini yansıtan bakışlarını görüyorum, ama aynı zamanda arzuyu da görüyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, Wildflower," diyorum, sesim alçak, "bu konuda bir şeyler yapacağım."

O, gözlerini benden ayırmadan, dilini çıkarıp alt dudağını ıslatarak, boğazını temizledi.

"Yapabilir miyim, bilmiyorum. Biraz zaman alabilir. Yıllardır sadece ben ve Big Dill vardık."

Doğru. Turşu vibratörü Big Dill. Şanslı piç.

"Ama Charleston'da ben kendime dokunurken benimle konuştuğunda, bu beni şaşırttı." Sesi şimdi daha yumuşak. Daha savunmasız. "Bana elini bile sürmedin ve ben..." Sesi kesilir, nefes alış hızlanır. "O kadar şiddetli boşaldım ki yıldızlar gördüm."

Ona dokunmak için elim kaşınıyor ama bekliyorum. "O gecenin her saniyesini hatırlıyorum."

O başını salladı. "Bunu tekrar hissetmek istiyorum."

"Eğer istediğin buysa, Summer. Eğer seni orgazma ulaştırmamı istiyorsan, o zaman seni orgazma ulaştırmak için ne kadar sürerse sürsün zaman ayırıyorum."

Sözlerim kararlı, ama kafam onun itirafla dönüyor. Başka hiçbir erkek, karımın orgazm olurkenki yüzünü görme zevkini yaşamamış mı? Bu gece beklenmedik bir hal aldı.

Eski kocasına olan öfkem kendini beğenmişliğe dönüşüyor ve gülümsemeyi kesemiyorum. "Neden öyle gülümsüyorsun?" diye soruyor.

"Karımı orgazma ulaştıran tek erkek ben olacağım."

Gözleri büyüdü ve belirsizlik tekrar yüzüne yayıldı. "Yapamazsam hayal kırıklığına uğramanı istemem. Çok uzun sürerse."

Onun kendini bir yük gibi hissetmesinden nefret ediyorum. Bu beni çok sinirlendiriyor. "Kendini bir yük gibi davranmayı bırak, Summer," diye homurdanıyorum. "Sana zevk vermek benim için bir ayrıcalık olacak."

Ama sonra onun bana hiç sormadığını fark ettim. Hiç o kelimeleri söylemedi.

"Bunu söylemen gerekiyor, Wildflower." Saçlarını omzunun arkasına atıyorum, sonra parmak uçlarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum.

"Neyi söyleyeyim?" diye soruyor. "Benden ne yapmamı istediğini."

Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi görünüyor. Arzu ve kendinden şüphe duymanın yüksek ışıkları arasında sıkışmış. Diğer elim onun elini tutmak için uzanıyor, başparmağımı nazıkçe parmak eklemlerinin üzerinde gezdirip sıkıyorum. Ona bunun bir test olmadığını

bu bir test değil, ona ihtiyaı olanı verebilmem için ondan istediğim bir Şey.

Gözleri ellerimizin birleştiği yere düşüyor, sonra göğüslerimiz birbirine değene kadar bir adım yaklaşıyor, bir anlığına gözlerini yere indiriyor, sonra bana bakmak için başını kaldırıyor.

"Rory?" Diye iç çeker, gözleri kapanır, sonra tekrar açılır.

"Evet, Wildflower?"

"Sen olmanı istiyorum. Lütfen beni boşalt."

otuz altı

YAZ

Rory'ye daha önce hiçbir erkeğin beni orgazm ettiremediğini söylediğime inanamıyorum. Bu doğru, ama bu güvensizliğimi paylaşmayı hiç planlamamıştım.

Ona söylediğimde, sanki bu meydan okumaya heyecanlanmış ve bunu gerçekleştirmek için kararlıymış gibi göğsünün şiştiğini gördüm.

Sonra, bana sözleri söylememi istedi. Ne istediğimi ona açıkça belirtmem için.

Zaten bu noktaya kadar geldim, artık geri dönüş yok.

"Sen olmanı istiyorum. Lütfen beni boşalt." Beklediğimden daha muhtaç bir şekilde çıkıyor. Daha çaresiz. Ama ben buyum. Rory'nin bana dokunması için çaresizim. Beni boşaltması için. Çünkü kontrolünü kaybedeceğime güvendiğim biri varsa, o da odur.

Rory'nin elleri ipek geceliğimin pürüzsüz kumaşı üzerinde kayıyor, yanlarımdan aşağıya doğru inip kalçalarıma ulaşıyor.

"Bu elbise bütün gece beni öldürdü. Belki de bir şeyi kanıtlamak için üzerinde bırakırım."

"Ne kanıtlamak için?" diye soruyorum.

Elleri elbisenin kumaşını topluyor, ta ki bacaklarımın arkasında serin bir hava hissedene kadar. "Beni çılgına çeviren asla elbise değildi." Sesi alçak ve kaba. "*Sen* vardın."

Rory'nin sözleri omurgamdan aşağı hoş bir titreme geçirir. Hiçbir erkeğin bana dokunmasını bu kadar çok istememiştim. O yönümü kaybettiğimi düşünmüştüm.

Bir sonraki anda ağız benimkini ele geçirir. Bu öpücük, daha önce paylaştıklarımızdan farklıdır. İki insanın birbirini istediğini itiraf etmesinin dürüstlüğüdür

dürüstlüğü ve ben hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Dudaklarımız birbirine yapışır ve Rory ağzımın her santimini ele geçirir.

Elleri vücudumu keşfediyor. Belim, kalçalarım, sonra sonunda o büyük eller kışımın etini kavrayarak beni kendisine daha sıkı çekiyor.

Onun dokunuşuna iç çekiyorum. Uzun zamandır kimse bana dokunmamıştı. Ve hiçbir böyle bir dokunuşla.

"Seni tamamen görmek istiyorum," diye öpücükler arasında homurdanıyor.

Omuzlarımdan kayan askılarla elbise ayaklarımın dibinde bir yığın halinde ayaklarımın dibinde bir su birikintisine düşüyor ve beni sadece bir tanga ile baş başa bırakıyor.

"Summer."

Rory'nin ateşli bakışları çıplak vücuduma dökülürken kalbim göğsüme çarpar.

"Sen mükemmelsin."

Ellerini belime dolayarak beni dolap adasına kaldırır.

Altımdaki mermer, kavurucu cildimin aksine serin.

Ayaklarımın arasına giren Rory, ellerini göğüslerimi avuçlamak için kaldırırken, başparmaklarıyla meme uçlarımda daireler çiziyor. Onun sıcak ellerinin verdiği his, ellerinin büyüklüğü ve verdiği zevk beni nefesimi kesiyor. Sonra, daha yakın olmak için sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Çok güzelsin Wildflower. Göğüslerinle oynanmasını seviyor musun?" diye sordu ve başını eğerek meme ucumu ağzına aldı. Sıcak ve ıslaktı, dilini meme ucumda ustaca gezdirip dudaklarının arasına aldı.

"Mmm. Bilmiyorum. Yani, bu harika bir his. Hoşuma gidiyor. Ama daha önce kimse bunu yapmamıştı."

Rory'nin elleri hareket etmeyi bırakır ama göğüslerimde kalır, avuçlarında ağırlığımı tutar. Bakışları benimkilere düştüğünde, göz bebeklerinde yanan ateşi görürüm.

"Benden seni orgazma ulaştırmamı istedin ve ben de bunu yapacağım, ama lanet olsun Summer, vücudunun her santimi tapılmayı hak ediyor." Boynuma bir öpücük kondurur. "Ve ben de bunu yapacağım."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama Rory'nin gözlerindeki bakış bana tartışmaya yer olmadığını söylüyor. Bir planı var ve bu planın odağında ben varım.

Beni tezgahımdan kaldırıyor, bacaklarım otomatik olarak beline dolanıyor, göğüslerim ise onun yumuşak kumaşlı gömleğine bastırıyor.

Çıplak sırtımda hissettiğim sert ellerinin basit dokunuşu, bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası yaratıyor.

Nazikçe beni yatağa yatırıyor, sonra iradesini ortaya koymak için Herkül gibi bir tanrı gibi üzerimde duruyor.

Ben neredeyse çıplakken, o hala gömleğini ve pantolonunu giyiyor.

"Giysilerini çıkaracak mısın?" diye soruyorum, onu daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine yaslanarak.

"Bunu mu istiyorsun?" O sırtıyor. "Yoksa kurallara aykırı mı?" Giyinme odasını işaret ediyor. "Eğer hoşuna gidiyorsa, eminim orada bir yerlerde bir balıkçı yaka kazak vardır."

"Komik."

"Bu senin önerindi."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Gömleğini çıkar, Flipper."

Rory, işkence gibi yavaş hareketlerle gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Benimle oynuyordu. Rory'yi defalarca gömleksiz dolaşırken görmüş olsam da, onun soyunmasını izlemek son derece erotik bir şeydi. Kumaşın omuzlarından kayması. Bir kolunu, sonra diğerini çıkarmak için hareket ederken karnındaki dalgalanma. Bana dokunmamış bile olmasına rağmen orgazm olmak üzereydim.

"İstedğin bu muydu, Wildflower?" Güçlü kollarıyla başımı kavrayarak üzerimde duruyor, sonra ağzımın köşesine bir öpücük konduruyor.

"Evet, ve sana dokunmak istiyorum," dediğimi fark ettim.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Anlayışlı bakışları bana her şeyi anlatıyor. Gömleksiz olduğu için ona duyduğum tüm öfkem, aslında ona tepki gösterdiğim için kendime duyduğum hayal kırıklığıydı. Onu istediğim için. Kampanya çekimlerinde ona yağ sürdüğümde bile tereddüt etmişim. Emin değildim.

"Dokunmak için ben seninim."

Sözleri beni yatıştırıyor. Bana hiç sahip olmadığım bir aidiyet duygusu veriyor.

Elimi yataktan kaldırdığında, avucumu öper, sonra göğsüne koyar.

Avuç içlerimi Rory'nin göğüs kaslarına dayayarak, onun sağlamlığını takdir ediyorum. Gözlerimi yüzüne çevirip ona bakarken, ellerim onun sıcak tenini okşarken tepkisini izliyorum. Pantolonunun bel kısmına ulaştığımda, çenesi geriliyor ve bastırılmış bir nefes veriyor.

Pantolonunun fermuarını açmak üzereyken, o öne doğru hareket ederek beni yatağa itti.

"Sıra bende."

Dudakları her yerde. Boynumda, köprücük kemiğimde, göğüslerimde.

Rory'nin ağzı göğsüme geri dönüyor. Bir erkeğin benim zevkimi kendininkinden üstün tutmasının nasıl bir his olduğunu ilk kez bana gösteriyor. Vücudumu keşfetmek için zaman ayırıyor. Her dokunuşuyla duyularım keskinleşiyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve nefesim hızlanıyor.

"Bugün inhalerinizi kullandınız mı?" diye soruyor, çenesini göbek deliğime dayayarak bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Evet."

"Aferin kızıma." Karnıma bir öpücük konduruyor, sonra tangamı bacaklarımdan aşağı çekip bir kenara atıyor. "Şimdi sana tam olarak ihtiyacın olanı verebilirim."

Bunu söylediğinde ona inanıyorum. Her zaman kontrolün bende olması gerektiğini düşünmüştümdür, ama şu anda bunu istemiyorum. Rory'yle birlikteyken değil.

Bu yüzden, avuç içleriyle bacaklarımı açtığında, dizlerimi indirip kendimi ona açıyorum. Böylesine savunmasız bir pozisyonda, kolayca utangaç hissedebilirdim, ama hissetmiyorum. Onunla değil.

Rory uyluklarımın arasına bakar, sonra tekrar yüzüme bakar.

"Şu haline bak, Wildflower. Henüz sana dokunmadım bile, ama çoktan heyecanlandın."

Bu alaycı bir ifade, ama ses tonu hayranlık dolu. Şeker dükkanındaki bir çocuk gibi, içerideki her şeyin kendisi için olduğunu söylemişler gibi.

İçimde biriken sıvı ısı onun için. Ve o bunu biliyor. Başını bacaklarımın arasına indirip dilini düzleştirerek merkezimi yalıyor. O tek yalama, gözlerimi başımın arkasına yuvarlıyor.

"Siktir, Summer." Rory benim merkezime karşı inliyor, sonra dilini içime daldırıyor. "Beni mahvetmek için yaratılmışsın gibi tadı var."

Onun sözleri nefesimi keser.

"Tadın günah ve yaz gibi, ve senden asla doyamayacağım."

Uyluklarımın arasında erimiş bakışlarıyla, parmağını merkezime kaydırıyor, eklemi bükülerek girişimi dürtüyor, sonra yukarı doğru hareket ederek klitorisimi daireler çiziyor.

Yine yukarı aşağı yumuşak bir okşama, ama bu sefer parmağını içime batırıyor içime batırıyor.

Basit bir hareket, ama bir parmağın bu kadar erotik hissettirebileceğine hayran kaldım. Bizi ne kadar birbirimize bağladığını.

Yukarı baktığımda, Rory'nin beni yakından izlediğini görüyorum. Sanki benim tepkimi önemişiyormuş gibi. Sanki onu katalogluyor ve notlar alıyormuş gibi.

Saçları öne düşüyor, ellerim yüzünden dağınık hale gelmiş. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Geniş omuzlarının konsantrasyonla gerginleşmesi beni etkiliyor. Ellerin uyluklarımı sıkıca ama saygıyla kavraması, beni hem değerli hem de vahşi bir şey gibi hissettiriyor.

Kaşlarının arasındaki hafif kırılganlık, sanki başlangıç bloğunda olduğundan daha fazla konsantre olmuş gibi. Sanki ben, onun her şeyden çok kazanmak istediği şeymişim gibi.

Onun benimle oynamasını izlemek, uyluklarımın arasında oluşan gerginliği daha da artırıyor.

"Daha fazla ister misin?" diye sordu ve başını tekrar eğerek klitorisimi emmeye başladı.

klit

orisi "Evet." Diye iç çekiyorum.

mi Parmaklarım saçlarını tarıyor, kalın telleri çekiştirirken

em

mek

için

başı

nı

tekr

ar

eğiy

or.

O, fırtınalı gece gibi, Rory inliyor. Bu, içimde hissettiğim yumuşak bir inilti. Orgazmımın belirgin işaretleri oluşmaya başlıyor.

"Hissediyor musun?" Şimdi iki parmağını içime sokuyor. "Parmaklarımı ne kadar mükemmel sarıyorsun?"

Parmakları içimde pompalamaya devam ediyor, ama bacaklarımın arasından yukarıya bakıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, işim bitti.

Rory'nin gözleri kararmış, ağzı parıldıyor, dudaklarının köşesinde kendini beğenmiş bir gülümseme var.

Onun bacaklarımın arasında duruşu, parmaklarının okşama hissi, başparmağının klitorisimi okşama hissi, bu çok fazla.

Bastırılmış tüm duygularım ve kendimi tutma ihtiyacım serbest kalıyor ve orgazmım tüm gücüyle beni vuruyor.

"Oh, tanrım. Rory."

Orgazmım üzerime çöküyor. Sinir uçları birbiri ardına ateşlenirken, zevk dalgaları nabız gibi atıyor. Üzerime çöken zevkten nefesim kesiliyor. Ve bacaklarımın arasında ıslaklık dalgası.

Parmaklarını çeken Rory, sanki beni tadını çıkarır gibi merkezimi yalıyor. Bacaklarım titriyor, zevk nehirleri vücudumda akmaya devam ediyor.

Sonra, derin, şehvetli bir öpücükle ağzımı ele geçirmek için üzerimde duruyor.

"Boşaldığında çok güzelsin." Yüzümden dağınık saçlarımı çekip aldı.

"Teşekkürler?" Gülererek, ağırlıksız hissediyorum. Vücudum kemiksiz ama kendimi oturur pozisyona getirebiliyorum. "Bu... çok yoğundu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Çenesini avuçlarım ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Altın yıldız alıyorsun, Rory Shields."

"Madalyalarımın yanına koyacağım. Ama sadece 'karımı o kadar sert boşaltıyor ki fişkırtıyor' yazıyorsa."

"Sıçramadım." Duraklıyorum, bacaklarımın arasındaki ekstra ıslaklığın sebebi bu mu diye merak ediyorum. "Sıçradım mı?"

"Evet. Ama merak etme, her damlasını yaladım."

Sadece ona bakmak bile göğsümü ağrıtıyor. Onun da aynı şeyi hissetmesini istiyorum. Ben de altın yıldız istiyorum.

Elimi onun takım elbisesinin düğmesine doğru uzatıyorum, ama o nazikçe bileğimi tutup beni geri çekiyor. Bir déjà vu hissi beynimi gıdıklıyor.

"Sana dokunmamı istemiyor musun?" Tanıdık bir reddedilme hissi beni geri çekiyor. "Sanmıştım ki..."

Rory başını sallayarak bana uzanır. "Sorun o değil. Ellerinin her yerimde olmasını istiyorum," der ve derin bir nefes alır, "ama biraz zamana ihtiyacım var."

"Oh? Neden?" diye soruyorum, hala kafam karışık. Az önce uyluklarımın üzerinde ereksiyonunu hissetmişim. Birkaç dakika önce fazlasıyla hazır görünüyordu.

Kıkırdar, gülüşü kendini küçümsemeyle doludur, yanakları ise hafifçe pembeleşir.

"Ben çoktan bitirdim."

"Öyle mi?" Pantolonunun kasık kısmına bakıyorum, kalın çıkıntısı hala fermuara bastırılmış durumda.

"Evet, pantolonumun içinde."

Bir kez göz kırpyorum. İki kez. Hiç de beklediğim şey bu değildi.

"Bu sık sık olur mu?" diye soruyorum, merakım beni açık sözlü yapıyor.

"Hayır. Daha önce hiç olmamıştı." Tekrar güler, elini saçlarının arasından geçirir. "Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hiç bu kadar zevk vermekten bu kadar mahvolmamıştım."

Beni kendine çekip göğsüne bastırdı.

"Sen yaptın. Bana bunu sen yaptın. Boşaldığın sırada yüzünü görmek, dilimde orgazmının tadı. Bu çok fazlaydı."

Ben olanları sindirirken beni sessizce tuttu, sonra beni bırakıp yataktan kalkarak banyoya doğru yürüdü. Bir dakika sonra, bir bezle geri döndü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Haklısın, yapmak zorunda değilim. Y yapmak istiyorum."

Bana attığı bakış saf hayranlıktı. Çok yorgun olduğum için buna karşı koyamadım ve bu bakışı içime çektim.

İç uyluklarım ve hassas tenime değen sıcak bez, zevkten titrememe neden oluyor. İşini bitirdiğinde, bezi bir kenara atıyor ve beni yastıklara doğru çekiyor.

"Bu gece seninle çok eğlendim. Galada ve az önce." "Ben de."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Beni böyle sahip olmama izin verdiğin için."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kimse bana orgazm olmama izin verdiği için teşekkür etmemişti. Çünkü kimse bunu yapmamıştı.

Bu yüzden, parmağımın omuz kemiğindeki dövmeyle izlediği yere odaklanıyorum. Olimpiyatları simgeleyen beş halka.

"Bunu ne zaman aldın?" "İlk

maçlarımdan sonra."

"Nereye koyacağına nasıl karar verdin?" diye soruyorum.

"Çünkü omuzlarım, Olimpiyatlara ulaşmak için katlandığım her şeyin ağırlığını taşıdı. Her zorlu set, arkadaşlarımla kaçırdığım her an, her fedakarlık. Ama aynı zamanda benim güç kaynağım da onlar. Her vuruş oradan başlıyor."

Gülümsüyorum, sesindeki tutkuyu duymaktan çok hoşlanıyorum. "Çünkü havalı görünüyor diyeceksin sandım."

"O da var." Gülüyor, parmağıyla bilek içimdeki hassas cildi, yabani çiçeklerin dövmeyle işlendiği yeri okşuyor. "Seninki ne peki?"

"Onlar yabani çiçekler." Bariz olanı söylüyorum.

"Biliyorum. Özgürlük ve bağımsızlığın sembolü. Evcilleştirilmeyi reddeden biri."

Gözlerimi kısarım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dövmeni ilk gördüğümde araştırdım. Sana takma adını verdikten sonra, uygun olduğundan emin olmak istedim."

"Hmm."

"Sana çok yakışıyor, Summer." Dudaklarını dövmeme bastırır. "Neden buraya yaptırdın? Bu bölge hassastır. Acımış olmalı."

Acıdı. Ama duygusal olarak çok daha fazla acı çektiğinde fiziksel acı ne önemi var ki?

Rory'nin bana bakışları, sanki aklımı okuyabiliyor gibi hissettiriyor. O çok sezgisel.

"Böylece resim yaparken görebildim."

Gülümsüyor, gözlerinin kenarındaki deri kırışıyor. "Bayıldım."

Birbirimizin yanında mutlu bir sessizlik içinde uzanıyoruz, Rory parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken ben onun kaslı vücudunu okşuyorum, ta ki aramızda gürleyen bir homurtu yankılanana kadar.

"Aç mısın?" diye soruyor Rory. Sesinde umut dolu bir ses tonu duyuyorum.

"Hayır, ama senin aç olduğunu biliyorum," diye alay ediyorum. "Sen her zaman açsın."

"Yataktan kalkmak istemiyorum, ama yemek yemezsem, bütün gece karnımın gurultusunu dinlemek zorunda kalacağız."

Kollarımı başımın üzerine uzatıp çıplak vücudumu tekrar yorganın altına kıvrıyorum.

"Git atıştırmalıklarını al. Ben b i r a z kestireceğim. On dakika sonra "

"İyi geceler, Summer," diyor Rory, alnıma bir öpücük kondurarak. "Cidden," mırıldanıyorum, "beni uyandır. Ben de iyiliğine karşılık vermek istiyorum."

"Bu iyilik değildi. Bir ayrıcalıktı."

Tanrım, o çok tatlı. Onunla nasıl vakit geçireceğimi düşünerek uykuya dalıyorum. Onunla birlikte olmanın tadını çıkaracağım. Biraz dinlendikten sonra.

otuz yedi

RORY

YAZ

Beni uyandırmadın.

Çok huzurlu uyuyordun. En yumuşak, en narin horlaman. Kalbim el vermedi.

YAZ

Hmm. Yine de denemeliydim. Dün gece sana dokunamadığım için kendimi küçük düşürülmüş hissediyorum.

Burada yaralanan benim. Sen bayıldın ve tüm atıştırmalıkları tek başıma yememe neden oldun. Yalnız. Gömleksiz. Savunmasız.

SUMMER

Vay canına. Çıplak atıştırmalık zamanını kaçırdığımı inanamıyorum.

Ve ben de senin yine aklını kaçırmışını izleyemedim. Yani evet, ikimiz de kaçırdık.

SUMMER

Antrenman nasıldı?

Zordu. Sanırım ruhumun bir parçasını dördüncü kulvarda bıraktım.

Şu anda moladayım. Geç kahvaltı için buluşmak ister misin?

SUMMER

Evet! Açlıktan ölüyorum.

Görüşürüz.

Summer, açık hava restoranına parlak pembe bir sundress giymiş, rüzgâr dalgalı sarı saçlarını yüzünün etrafında savururken içeri girer. Onun bir odaya girdiğinde hissettiğim duyguya hiç alışamayacağım galiba. Gözlerimiz buluştuğunda hissettiğim çılgın mutluluk titremesi. Beynimin normalde kaotik olan hızının yavaşlaması.

İşte o.

Dün gecedен sonra, onu görmek için daha da heyecanlıyım. İlişkimizin yeni aşamasının tadını çıkarmak için. Bu aşamanın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama Summer ile daha derin bir ilişki kurmak istediğimi biliyorum. Her şeyi istiyorum.

Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum, kollarımı sırtının üst kısmına dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Merhaba." Aşık bir okul çocuğu gibi ona gülümsüyorum.

"Merhaba." O da gülümser, kolları benim kollarımın altına dolanır ve elleri omuzlarıma ulaşır.

Şakağına hızlıca bir öpücük kondurup onu bırakıyorum. Summer'ın eski sevgilisiyle olan sorununun bir kısmının, onun onu toplum içinde gösterip özel hayatında istememesi olduğunu biliyorum, bu yüzden onun PDA konusunda ne düşündüğünü bilemiyorum. Dün gece onun amını yalamam, şimdi toplum içinde elini tutabileceğim anlamına mı geliyor?

Karşımda oturan koltuğa oturmak yerine, yanımdaki bankta oturur.

"Bir orgazm ve aynı masanın aynı tarafında oturuyoruz?" diye alay ediyorum, bana asla restoranda masanın aynı tarafında oturan bir çift olmayacağımızı söylediğini hatırlayarak.

aynı tarafta oturmayacağımızı söylediğini hatırlayarak alay ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Lütfen. Sadece güneşin parlamasından kaçınıyorum."

Güneşin daha parlak tarafında olduğumu sanıyordum ama belki de güneş yer değiştirmiştir. Masada ona ayırdığım gölgeli tarafına bakıyorum. Hala bolca gölge var.

"Diğer tarafa geçmemi ister misin?" diye soruyorum, o menüyü incelerken.

Masanın altında, dizleri benimkine değiyor. "Hayır."

Garson siparişlerimizi almak için yanımıza gelir. Onu tanımıyorum, buraya yeni gelmiş olmalı. Yaka kartında Justin yazıyor.

"Biftek ve yumurta lütfen." Summer menüyü kapatır. "Bifteği nasıl pişirilmesini istersiniz?" diye sorar. "Orta pişmiş."

Garson başını sallar, tereddütle dijital menüyü inceler ve bir düğmeye basar.

"Yumurtalar nasıl olsun?"

"Lütfen, kolay olsun," diye cevaplar Summer.

Seçimi bulmak için ekrana bir kez daha telaşla bakar.

Summer'ın menüsünü alır ve sipariş cihazının altına koyar, sonra bana bakar.

"Peki ya siz?"

"Günaydın, Justin. Bugün nasılsın?" diye soruyorum.

"İyiyim." Gergin bir şekilde gülümser. "Bugün ilk günüm, o yüzden işleri batırmamaya çalışıyorum, anlarsın ya?"

Ona destekleyici bir şekilde başımı sallarım. "Harika gidiyorsun. Ben Rory. Bu da eşim Summer."

Summer'a başını sallar. "Memnun oldum."

"Coral Cove'a yeni mi taşındın?" diye sorarım.

"Evet, erkek arkadaşım ile buraya yeni taşındık. O sörf yapmayı çok seviyor, ben de ona eşlik ediyorum."

"Harika. Antrenmandan sonra sık sık buraya gelirim, yani bizi sık sık göreceksin."

"Antrenman mı? Hangi sporu yapıyorsunuz?" diye sorar

Justin. "Ben yüzücüyüm. Carolina Current takımında antrenman yapıyorum." Justin başını sallar, ne anlaması gerektiğini bilemediğini tahmin ediyorum.

"Mütevazı davranıyor. O, tüm zamanların en çok madalya kazanan Olimpik yüzücüsü," diyor Summer. Justin etkilenmiş olsun ya da olmasın, Summer'ın sözlerinin gururla dolu olması beni gülümsetiyor.

"Hadi canım! Bu harika."

Justin elini uzatarak bana beşlik çakmamı istiyor. "Teşekkürler."

"Tabii, siparişinizi alabilir miyim?"

"Evet, üç yumurtalı omlet, hindi sosisi ve pastırma, patates kızartması ve tam buğday ekmeği istiyorum. Ayrıca, yanında fıstık ezmeli muzlu cevizli krep de alayım." İncecek seçeneklerini düşünmek için bir süre duraksarım. "Sade kahve ve çikolatalı süt."

"Çok fazla yemek istemişsin."

"O aç bir adam," diye cevaplar Summer, suyunu yudumlarken.

"Mümkün olduğunca çabuk getireceğim. Mutfak hazırlar hazırlamaz."

"Teşekkürler." Ben başımı salladım ve Summer gülümsememeye çalışarak dudaklarını ısırdı.

"Ne? Garsonlarla iyi geçinmeliyim. Onlar benimle yemek arasındaki kapı bekçileri."

"Saçmalıyorsun."

"Yine de benimle evlendin."

"Oh, doğru. O. Tamamen yanlış bir karar."

"Dün gecedan sonra bile mi?" Sırıtarak eğilip fısıldarım, "Hala dilimde tadını hissediyorum."

Summer'ın gözleri büyür. "Oh bak, orası şimdi gölgeli."

Masanın diğer tarafına bakar ve ayağa kalkmak için hareket eder, ama onu kolayca yanıma çekip oturturum.

"Lütfen kal. Senin burada olmanı seviyorum."

Dudakları seğirir ama oturmaya devam eder ve bir yudum daha su içer. Benimkini iki yudumda içip, omuzlarımı aşağı doğru indiririm ve ağrıyan kaslarımı protesto ederken düşük bir inilti çıkarırım.

"Antrenmanların çok zor olduğunu söyledin. Neden?"

diye soruyor. Gerçeği itiraf etmekten nefret ederek iç çekiyorum.

"Connor'a yetişmek için kendimi zorluyorum. Yani, ona yetişebiliyorum. İstersem onu yenebilirim, ama bunu her antrenmanda, her gün yapmak... Bu beni yıpratıyor. Vücudumu yıpratıyor."

"Bu normal mi? Takım arkadaşlarını yorgunluk sınırına kadar zorlamak? Yoksa bu, sen ve Connor'ın iyi anlaşamadığınız için mi?"

"İkincisi. Takım üyeleri birbirlerine meydan okurlar, ama vücutlarımıza zarar verecek kadar değil."

"Onunla konuşacak mısın, yoksa her gün havuzda birbirinizi metaforik olarak dövmeğe devam edecek misiniz?"

"Yarın Rising Tides Swim programının elçisi olarak turneye çıkıyor."

"Yani vücudun onunla antrenman yapmaktan bir süreliğine kurtulacak. Heyecanlanman gerekmez mi?"

"Heyecanlıyım. Ama..."

"Bekle. Bu, Whitney'in elçisi olduğu programla aynı değil mi?" diye sordu, şüpheyi kaşlarını kaldırarak. "Bana şenlik ateşinde bundan bahsetmişti. Bu görevi aldığı için çok heyecanlıydı."

"Evet, aynı program."

Summer'ın gözleri büyüdü. "Yani Connor ve Whitney bir hafta boyunca birlikte seyahat edecekler mi? Sence..."

Onu keserek gülererek, "Asla olmaz. Whitney, Connor gibi bir erkeğin kafasını karıştırmasına izin vermeyecek kadar odaklanmış biridir."

"Hmm."

"Ne 'hmm'?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Sahte de olsa evleneceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız."

"İma ettiğin şey hoşuma gitmedi."

"Whitney ve Connor arasında bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

"Hayır, Connor ve ben hiçbir şekilde benzer değiliz."

"Onunla konuşmalısın. Aramızdaki gerginliği gidermelisin. Sen insanlarla iyi geçinen birisin. Garsonumuzla en iyi arkadaş olmaya çalışıyorsun, Connor'la arandaki sorunu neden çözmek istemiyorsun?"

Summer'ın değerlendirmesini iyice düşündüm.

Haklı. Genelde affedici biriyimdir, ama Connor özür dilemedi ve yaptıklarından pişmanlık göstermedi. Birkaç hafta önce su sporları merkezine geldiğinden beri kendini beğenmiş bir pislik gibi davranıyor, ben de ona göre davrandım. Bu hiç bana göre bir davranış değil. Gizlice bundan nefret ediyorum, ama düşman topraklarına kırmızı bayrak sallayarak giren o, ben değilim.

Yemeğimiz geldi ve yemeye başladık. Summer yavaşça, ben ise mağara adamı gibi görünmemeye çalışarak. Tostu yumurtaları yemek için kullandım, sonra bir sosis parçasını muzlu cevizli kreple sardım ve fıstık ezmesine batırdım.

Summer gülüyor. "Bir ısırıkta kaç kalori alabileceğini görmek için bir oyun mu oynuyorsun?"

"Belki." Ağzım dolu halde gülümsüyorum.

Son muzlu cevizli kremi gözüne kestirmiş, ben de onu tabağına itiyorum.

O da kendi tabağındaki kalan bifteğı çatalla alıp benim tabağıma koyar. Tek ısırkta yutarım.

"Günün geri kalanında programın nedir?" diye merakla soruyorum.

"Kafede öğle vardiyası. Sonra öğleden sonra köpek gezdirme." Bileğini kaldırır.

"Bugün bileğim ilk kez ağrımadı, ben de Winnie'ye mesaj attım, sonunda kaykay yapabileceğimi söyledi."

"Dün geceki orgazm yüzünden olmalı." Gülümsüyorum. "Gördün mü? Seni yaralamış olsam da, seni iyileştirdim."

Omzuyla şakacı bir şekilde bana hafifçe vurur.

"Şüpheliyim."

"Bugün resim yapacak mısın?" diye soruyorum.

"Evet, öğleden sonra. Gün batımı seansı yapacağım. En sevdiğim seanslardan biri. Gün batımı ya da sabahın erken saatleri."

Ona bakıyorum. "Bir ara çizdiğin bir şeyi görmek isterim."

Dudaklarını ısırır. "Bilmiyorum. Belki." Tek yapabileceğim başımı sallamaktır.

Summer henüz sanatıyla ilgili ayrıntıları benimle paylaşmadı, bu yüzden onu çok zorlamamaya çalışıyorum. Bu, geçmişte korumak zorunda kaldığı bir şey ve onun benimle de böyle hissetmesini istemiyorum. Kendi istediğı şekilde paylaşmasını istiyorum.

"Boşluk"un aşk dili olduğunu söyleyen biri için, şu anda aramızda hiç boşluk olmadığını hemen fark ediyorum.

Uylukları yine benimkine değıyor, bu yüzden oturduğumuzdan beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum ve bacağını kaldırıp benim bacağıma atıyorum. Bu, dünyadaki en doğal şey gibi geliyor.

Bacağının yeni açısı elbisesinin eteğini kaydırıyor ve bacaklarını daha fazla ortaya çıkarıyor. Elim masanın altına kayıyor ve çıplak uyluğına konuyor.

"Bu uygun mu?" diye soruyorum, avucumun altındaki ipeksi teninin hissini seviyorum. Uyluklarına dokunmak, düşüncelerimi hızla dün gece amını yalarken onu açık tutmanın nasıl bir his olduğuna geri döndürüyor.

Bana karşı çıkacağından eminim. Alaycı bir espri yapacaktır. Ama sessizce onaylayarak mırıldanır ve krepin son ısırığını alır.

"Normalde tatlı seven biri değılim, ama bu krep çok lezzetliydi. Bütün gün bunu düşüneceğim."

Eğilip ağzımı kulağına yaklaşıyorum.

"Anlıyorum. Seni tattığımdan beri, tek düşünebildiğim şey bu."

Parmaklarım yavaşça ve ölçülü bir şekilde bacağına yukarı doğru geziniyor, ta ki elbisesinin eteğinin altına kaybolana kadar.

Benim bu hareketime karşılık, Summer'ın nefesi kesilir, ama geri çekilmez.

"Durmamı ister misin?" diye fısıldarım, sesimi alçak tutarak.

O başını sallar. "Hayır."

Restoranın terasındaki tentenin altında, sıcak güneşten korunuyoruz. Tuzlu esinti Summer'ın uzun saçlarından geçip, sır gibi bizi sarıyor.

Terasta sadece birkaç masa dolu, ama yine de halka açık bir yerde olduğumuzun farkındayım. Bakışlarımı öne doğru tutuyorum, avucumu iç bacağına üzerinde kaydırıyorum, parmaklarım iç çamaşırının kenarını bulana kadar.

Summer'ın elbisesinin altındaki bu gizli dokunuş, vücudumu ateşe vermek için yeterli.

"Dün gece benim için parçalanırken çok güzel görünüyordun." Parmak ucumu kenarın altına sokup dikişi takip ediyorum. "Sesinin ne kadar yumuşak olduğunu, tadının ne kadar tatlı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Summer'ın sol elinin bankın kenarına kıvrıldığını, tırnaklarının yıpranmış ahşaba kazındığını fark ediyorum.

"Daha sonra seninle acele etmeyeceğim. Seni yatağıma yatırıp biraz yalvartacağım." Sesim alçalıyor. "Adımı tekrar fısıldadığında sesindeki o kısık tınıyı duymak istiyorum."

"Rory." Bu yarı uyarı, yarı yalvarma.

Summer'ın dudaklarının birbirine bastırıldığını ve yanaklarının arzuyla kızardığını izliyorum.

Parmağım iç çamaşırının kenarını bırakıyor, sonra elbisesinin altından kayıyor ve elim uyluklarında güvenli bir yer buluyor.

"Sonra," diye söz veriyorum ona, dizinin üstünden bacağına hafifçe sıkarak.

"Sen çok kötüsün," der sakın bir şekilde, güneş gözlüklerini tekrar yüzüne takar.

Ona ateşli bir gülümseme atıyorum. "Hayır, şimdi motive oldum.

"Hmm. Peki, beni bu kadar heyecanlandırıp sonra da bırakacaksan, belki de eve gidip Big Dill'in benimle ilgilenmesine izin vermeliyim."

"Hmm. Peki, beni bu kadar heyecanlandırıp bırakacaksan, belki de eve gidip Big Dill'in benimle ilgilenmesine izin vereceğim."

Summer'ın yatağımızda uzanıp, turşu vibratörüyle kendini tatmin ettiğini düşününce sikim sertleşir.

"Summer." Şimdi yalvarma sırası bende.

"Evet, antrenman sırasında *bunu* düşünerek eğlen."

Ayağa kalkar ve bankın üzerinden atlayarak ayrılır. Ben de onu takip ederim, ama elini tutup beni doğru çekmek için uzanırım.

Çekişimin ivmesi onu bana doğru bastırır. Ellerim belini bulur ve ağzımı onun ağzına yavaş, şehvetli bir öpücükle indiririm. Hiç bu kadar antrenmanı bırakmak istememiştim. Ama yapamam.

Dudaklarımız ayrıldığında, elim onun çenesini kavrar. "Seçme şansım olsaydı, seni asla terk etmezdim."

Yüzündeki ifade yumuşar, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirir.

"Sanırım bunu daha sonra öğreneceğim."

otuz sekiz

YAZ

Rory, cuma sabahı açık hava restoranında piknik masasında karısını tatmin etmekten zevk alacak türde bir adam gibi görünmüyor, ama bana tam da bunu yaptı. Hâlâ onun iç çamaşırımı çekip parmağını içime sokmasını ne kadar istediğimi düşünüyorum. Bunu kimlerin gördüğü umurumda bile değildi.

Ama o geri çekildi ve daha sonra benimle düzgün bir şekilde ilgileneceğine söz verdi.

Toplum içinde ahlaksızlık yapmaktan zar zor kaçındıktan sonra, Rory takım toplantısı, ağırlık antrenmanı, beslenme kontrolü ve hareketlilik egzersizi için su sporları merkezine geri döndü.

Sadece onun gününün farklı unsurlarını dinlemek bile beni yordu. İki bin kalorilik kahvaltısının her lokmasını hak etmişti.

Şimdi, kahvaltıdan eve yürüyerek dönüyorum, vücudum hala Rory'nin kulağıma fısıldadığı sesinden, bacağıma sanki yüzlerce kez yapmış gibi kendi bacağına attığı hareketten titriyor. Beni hazırlıksız yakalayan şey buydu. Gerçeklik. Birbirimizin yanına oturup yemek yemenin kolaylığı. Zahmetsiz sohbet, şefkatli, alaycı dokunuşlarla karışık.

Bu iyi hissettiriyordu.

Ama bunun gerçek olması gerekmiyordu. Hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu.

Yine de, Rory'nin dikkatimi vermediğimi sandığı zaman bana bakışı.

Ben konuşurken dikkatle dinlemesi. Onun dokunuşlarına şimdiden bağımlı hale gelmem.

Bunlar, bunun geçici olması gerektiğini unutmamı sağlıyor. Rory'ye bana aşık olmamaya söz verdirttiğimi. Çünkü gerçek şu ki, kendi kuralımı çiğneyecek miyim diye merak etmeye başladım.

Yürürken, telefonumu çıkarıp Scarlett'e dün geceyle ilgili mesaj atıyorum.

Sahte kocam dün gece beni parmakladı ve bu hayatımın en erotik deneyimiydi.

SCARLETT

Aman Tanrım! Detayları anlat lütfen.

Detayları bile hatırlayamıyorum. Orgazmımın yoğunluğu beynimdeki her şeyi sildi.

SCARLETT

Tanrım, ben bekarım. Ama senin için sevindim! Umarım kocan beni onun seksi yüzücü arkadaşlarından biriyle tanıştırır.

Üzgünüm Ve evet, eğer ziyarete gelirsen. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama. Eli eski sevgilisine takıntılı. Logan ise aç olduğunda sinirlenen bir oyuncu. Yemin ederim Charlie takımın basın danışmanına ilgi duyuyor, Xio ve Finn ise çok genç.

SCARLETT

Zaten fark etmez. Şu anda bir erkek için vaktim yok. Bu terfiyi almaya kararlıyım.

Alacaksın! Fiji gezin nasıldı?

SCARLETT

Harikaydı! Ama inanmayacaksın. Yayınım Adventure Abounds ile birleşti!

Dur biraz. O Wilder'ın yayın organı değil mi?

SCARLETT

Evet.

Tek söyleyeceğin bu mu?

SCARLETT

Orası kocaman bir şirket. Muhtemelen onu görmeyeceğim bile. Bu arada, sanat eserin nasıl gidiyor? Sahte kocana olan takıntından hiç etkilenmemiş gibi görünen seksi yüzücü eserin.

Dikkatli ol.

SCARLETT

Yani inkar etmiyorsun?

Scarlett'in mesajına cevap vermiyorum. Beynim çok meşgul, makul bir cevap bulamıyorum.

Sonra, Rory'ye sırf onunla dalga geçmek için bir turşu emoji gönderiyorum.

Kafede vardiyam bittikten sonra, Paulie ve Pearl'ü sahil yolunda "yürüyüşe" çıkararak ve Cal'ı tahta kaldırımdaki balık tutma yerinde ziyaret ederek kaykay becerilerimi canlandırırım.

"Sadece merhaba demek için bana yemek getirmek zorunda olmadığını biliyorsun." "Biliyorum."

Ama ben istiyorum. Yıllarca başkalarının benden belirli bir şekilde davranmamı veya onlar için bir şey olmamı bekledikten sonra, Cal'a yemek getirmekten hoşlanıyorum çünkü o bunu beklemiyor. Bu bana mutluluk veriyor.

Ellerim boş gidersem, çünkü bunu daha önce yaptım, Cal gülümseyecek ve balıkçılık, hava durumu ve diğer sıradan şeyler hakkında konuşacağız ve bu mükemmel olacak. Çünkü Cal benden olmadığım bir şey olmamı beklemiyor.

Rory ile birlikteyken de aynı şeyi hissediyorum.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor. Bir an için nefesim kesilmiş gibi hissediyorum.

Cal elimi okşadı.

"Bir yolunu bulursun."

"Ne?" Beynim tehlikeli bir dönüş yapmadan önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum.

Paulie ve Pearl'ü eve geri götürürken, Coral Cove şehir merkezinden geçiyoruz, böylece evcil hayvan malzemeleri dükkanından bir şeyler alabilsinler. Ayrılırken, yan taraftaki çerçeve dükkanı dikkatimi çekiyor. Sadece dükkan değil, vitrinde sergilenen bir çerçeve. Rory'nin Covey tablosu için mükemmel olur, bu yüzden köpekleri eve bırakıp çerçeve dükkanına geri dönerek satın alıyorum.

Edgar'ın kapının yanındaki yatağında kıvrılmış halde yatarken tasmaının çıkardığı ses, Rory'nin geldiğini haber veriyor.

Dönüp baktığımda onu kapının eşiğinde dururken gördüm. Edgar heyecanla ayaklarının dibinde zıplıyordu, bu yüzden Rory onu kucağına alıp sıkıca sarıldı, böylece Edgar yüzünü yalayabilirdi.

"Merhaba dostum. Ben de seni özledim."

Rory, neşeli pug'a gülümserken, ben de onun ne kadar yakışıklı olduğunu takdir etmek için bir dakika duruyorum. Siyah jogging pantolonu ve gri kapüşonlu sweatshirt giymiş. Üstüne üstlük, mavi Carolina Current şapkasını ters takmış. Şapkasının altından çıkan saç tutamları benim zayıf noktam.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Günün temizliğini yeni bitirmiştım.

Gömme dolabı tuvalerimi saklamak için kullanıyordum; resimlerin kurummasını sağlamak için hava akışını sağlamak ve nemi azaltmak için vantilatör kullanıyordum.

Daha önce, şamdanımı terasa çıkarmış ve güneş batarken sahili resmetmişim. Sonra, üzerinde çalıştığım yüzücü resmine dikkatimi verdim.

Yüzücü, kulvarın sonundan bakıldığında, sudan yükselirken, yüzme hareketinin ortasında. Bu, Winnie'nin bileğimi muayene ettikten sonra beni su sporları merkezinden eve götürmeden önce, o gün antrenmanda Rory'yi gördüğüm şekilde.

Bu resim, daha önce yaptığım Coveys plaj manzaralarına hiç benzemiyor ve vücudunun doğru oranlarını ve gölgelerini yakalamak için hala çalışıyorum, ama bu eğlenceli bir zorluk.

Rory, Edgar'ı yere indirir ve beni görünce rahat gülümsemesi açlık hissine dönüşür.

"Resim yaparken bunu mu giyiyorsun?" diye sorar, sesi kısık.

"Evet." Gözlerim yıpranmış, zeytin yeşili kanvas tuluma düşer. "Evdeyken."

"Sen bu haldeyken benim normal davranmamı mı bekliyorsun?"

"Nasıl haldeyim?" diye soruyorum, gözlerimi kısıarak.

Daha önce bikini giyiyordum, ama tulumumu giyerken çıkardım ve altına bir şey giymeyi unuttum. Tulumumun üst kısmını, göğüslerimin yanlarının görünmemesi için düzeltmeye çalışıyorum.

"Lanet bir fantezi gibi." Yaklaşır ve vücudum onun yakınlığına tepki olarak titrer, bu tulumun altına hiçbir şey giymediğimi daha da fark etmemi sağlar. "Boya lekeli. Dağınık saçlar ve gözlükler. Ve bu tulumdan neredeyse düşecek gibi."

"Biliyorum. Berbat durumdayım. Duş almam lazım."

Kafasını sallar, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardır. "Sonra."

Bu bir emirdir. Sanki bir planı varmış gibi ve duş almam gündemde olsa da, şu anda olan şey bu değil.

"Ne üzerinde çalıştığını görebilir miyim?" diye sorar Rory, resmin bulunduğu şövaleye doğru ilerlerken.

Bütün vücudum gerilir. Bu, sanatımı birine gösterme düşüncesiyle ilişkilendirdiğim tanıdık bir duygudur.

Ama buna karşı koyuyorum. Çünkü bu, atmak istediğim bir adımdır. Sanatımı birine göstermek. Hayır, birine değil. *Rory'ye*.

Yüzücü tablosunun örtüsünü kaldırmak için harekete geçiyorum, sonra geri çekiliyorum. Sessizce ellerimle oynarken, onun tabloyu inceleyişini izliyorum.

Gözlerini kırpıştırır. Sonra bana döner ve gülümser.

"Summer, bu resim inanılmaz. Çalışmaların inanılmaz. Ve bunu sadece yüzücülere ilgi duyduğun için mutlu olduğumdan söylemiyorum."

Onun şakasına güldüm, ama aslında onun nazik sözleri kalbimi doldurdu.

Tuvalin yanına yaklaşır. "Buradaki detaylar. Çok yeteneklisin. Bunu neredeyse bırakacağına inanamıyorum."

"Teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı." Yanına yaklaşıyorum. "Doğru gölgelendirmeyi yakalamaya çalışıyorum. Resimlerimde suyla çalışmaya alışkınım

ama yüzünün havuzda yansıması daha önce yaptıklarından çok farklı."

"Normalde ne resmedersin?"

"Şey, çoğunlukla natürmort." Daha fazla ayrıntı vermemek için belirsiz bir cevap. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana döndü. "Benim için bir şey çizer misin?"

"Bilmiyorum. Aklında ne var?" diye merakla soruyorum. Kapüşonlu sweatshirtinin yakasını tutup çıkarıyor.

Gömleksiz olmak Rory'nin doğal hali sayılır, ama onu gördüğümde hızla atan kalbimi ve terleyen avuçlarımı kontrol etmek hiç de kolay olmuyor. Ya da onun meme uçlarını yalamak nasıl bir şey olurdu diye merak etmekten kendimi alıkoymak.

Belki de bu yüzden dün gece beni uyandırmadığı için sinirlenmişim. Onu istediğim gibi keşfedemedim.

Dilimle meme uçlarını okşamak istiyorum. Onun bana yaptığı gibi onu kızdırmak istiyorum.

Sonra elimi pantolonunun içine sokup sikini avuçlamak istiyorum.

Bu düşünce, tulumumun yumuşak pamuğuna karşı meme uçlarımı sertleştiriyor.

Neden şu anda meme uçlarına bu kadar odaklandım?

Ah, çünkü kocamın gördüğüm en seksi meme uçları var.

O öne doğru adım atıyor ve ben nefesimi tutuyorum, bu sabah kahvaltıda elinin elbisenin altında olmasının verdiği heyecanı hatırlayarak.

"Bir deniz kızı, tam burada." Göğüs kaslarının şiştiği ve meme ucunun sertleştiği kalbinin üstündeki alanı işaret ediyor.

Sinirlerimden mi bilmiyorum, ama boğazımdan bir kahkaha kopar ve Rory'nin gülümsemesi daha da büyür.

"Evet, başka bir dövme yaptırmayı düşünüyorum ve nasıl görüneceğini görmek istiyorum."

Gözlerimi tavana çeviriyorum. "Tanrım, lütfen hayır."

"Pembe ve mor kuyruklu, uzun sarı saçlı bir deniz kızı." Dağınık topuzumdan yüzüme düşen saç tellerinden birini çekip aldı. "Ne kadar çılgın olursa o kadar iyi. Ve gözlük. Gözlüğü unutma."

Kafamı sallarım, ama gülümsemem devam eder, çünkü Rory bana gülümsediğinde kendimi rahat hissedirim.

"Deniz kızlarının gözlük takmadığını bilmiyor muydun?" diye sırttım.

"Benimki öyle." Parmağı gözlüğümün bir bacağını okşadıktan sonra kulak kepçemi okşadı. Onun dokunuşunun neden olduğu titremeyi,

sadece plaja bakan sürgülü kapıdan içeri giren akşamüstü esintisiyle üşüdüğüm için olduğunu gizledim.

Benimki titriyor.

İki basit kelime nasıl kalbimin bu kadar kontrolsüz bir şekilde hızlanmasına neden olabilir? "Peki. Sana kesinlikle göğsüne denizkızı dövmesi yaptırmaman gerektiğini kanıtlamak için yaparım."

"Nereye istersin?" diye sordu. *Her yere.*

Bu doğaçlama sanat seansının nerede yapılacağına karar vermek için odaya bakınıyorum, ama oturabileceğim tek yer futon.

"Otur." Onu işaret ediyorum ve Rory benim yönlendirmemi takip ediyor. Sonra, akrilik boyalarımı görmek için boyalarımı karıştırıyorum.

Sonunda, palet ve çeşitli fırçalar elimde, Rory'nin bacaklarının arasına geçip çalışmaya başlıyorum. Ama fırçamın ilk vuruşunda bir sorun olduğunu fark ediyorum.

"Boya akacak, uzanman gerekiyor."

"Tabii." Şapkasını çıkarır, sonra sırt üstü uzanır ve parmaklarını başının arkasında birleştirir. Denizkızının kuyruğunu çizmeye devam etmek için ona doğru eğilirim, ama şimdi çok uzaktadır.

"Daha yakın olmam

lazım." "O zaman

yaklaş."

Elleri belimin iki yanını kavrar ve hızlı bir hareketle beni kucağına oturtur.

"Böyle nasıl?" diye sorar, sırtarak. "Çünkü bence bu mükemmel bir pozisyon."

Bu, diğer şeylerin yanı sıra resim yapmak için de mükemmel

bir açı. "Senin için öyle."

"Ne diyebilirim ki? Bu manzarayı seviyorum."

Başımı sallayarak, elimdeki tutmayı sabit tutmaya odaklanmaya çalışıyorum. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım, ama Rory'nin kalçalarına oturup çıplak gövdesine yaslanmak, sanatıma odaklanmamı zorlaştırıyor. Bir de, kalçalarımı her eğdiğimde, sertleşmiş penisinin merkezime bastırdığını hissediyorum. Bu da odaklanmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Rory."

"Hmm?" Kaşlarını kaldırıyor, yüzünde sahte bir masumiyet ifadesi beliriyor. "Uslu dur."

"Güzel karım üzerime oturmuş durumda. Bu benim kontrolüm dışında."

"Dizin nasıl?" diye soruyorum, onu altımda hissetmenin ne kadar iyi olduğunu unutmamızı umarak.

"İyi." Günün tüm endişelerini bırakıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Connor olmadan antrenman nasıldı?"

Kıkırdar. "Kendimi zorlamaya o kadar alışmışım ki, geri adım atmak zor oldu."

"O zaman Connor'ın sana meydan okuması iyi bir şey olabilir mi?" "Hmm.

Yine de onu sevdiğim anlamına gelmez."

Rory bir eliyle başımdaki bir saç telini kenara itti, başparmağıyla çene hattımı okşayarak saçımı kulağımın arkasına attı.

"Kıpırdama Flipper, yoksa denizkızı değil, sadece bir leke olursun."

O zaman aklıma bir fikir gelir. Denizkızına son rötuşları yapar, sonra siyah ve beyaz boyayı karıştırarak mükemmel gri tonunu elde ederim ve işe koyulurum.

Yüzgeçlerin ve kuyruğun etrafına gölgelendirme yapıyorum, sonra mavi bir gözle bitiriyorum, hayvan profilden görüldüğü için sadece bir tane.

"İşte. Bitti."

Onun üstünden inip banyodan el aynasını alıyorum, sonra işimi ona göstermek için yerime geri dönüyorum.

"Bu ne?" Rory aynayı kullanarak göğsüne boyanan resmi inceledi.

"Denizkızın yalnız görünüyordu, ben de ona bir arkadaş verdim. Adı Flipper."

Rory'nin bakışları benimkilere kilitlenir. "Şimdi tek ihtiyacım olan, ikisinin arasında bir iç lastik üzerinde yüzen sevimli bir pug ve küçük ailemiz tamamlanmış olacak."

Onun önerisi kalbimi çarptırır. Edgar'ı resme eklemek ve bir aile olmak. Göğüs kafesimdeki rahatsız edici his. Zihnimin derinliklerinde giderek daha yüksek sesle yankılanan soruların fısıltıları.

Bu adama her şeyi vermek nasıl bir şey olurdu?

Ama bu sadece bir oyun. Geçici bir şey. Boyadığım dövme ve evliliğimiz.

Değil mi?

Rory'nin çekici gülümsemesi bunu unutmamı kolaylaştırıyor ve bir kez olsun, bu oyunu oynamaya devam etmek istiyorum. Bu adamın, sahte karısı olmamın bana yarardan çok zarar getirdiğini fark etmeden önce, ondan olabildiğince fazla yararlanmak istiyorum.

"Kolayca düzeltilir," diyorum ve sepetimden daha fazla boya almak için kucağından atıyorum. Edgar'ı eklemek için yerine geri döndüğümde, Rory ellerini başının arkasına koyarak yastıklara yaslanıyor. Karın kasları kasılırken, sekiz belirgin karın kası ortaya çıkıyor ve vücutlarımızın hareketiyle, jogging pantolonu artık ince belinde müstehcen bir şekilde sarkıyor. Pelvisinin her iki yanındaki V kasları ustaca belirginleşir ve altında, beni heyecanlandırmadığını ve arzulamadığımı iddia etmeye çalıştığım kalın bir çıkıntıya uzanır.

Onun göğsüne boyayla yazmak istiyorum. Alması gereken dövme bu.

"Ailen sanatla uğraşmanı istemiyorsa, nasıl resim yapmaya devam ettin?" diye soruyor.

Yukarı bakınca onun beni incelediğini görüyorum.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü ben onu kesiyorum, o ise ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyor. Rory Shields'ın gücü bu, seksi ve samimi... ölümcül bir kombinasyon.

"Bunu sır olarak sakladım. Dolabımda küçük bir stüdyo kurdum. Asla bundan bahsetmedim ve üzerinde çalıştığım eserleri onlara göstermedim." Bu anıyı hatırlarken fırçam göğsünün üzerinde duruyor. "Sonra bir gün eve geldiğimde her şey temizlenmişti."

"Yaz." Rory, sempatiyle dolu bir sesle adımı söyler. Normalde birinin zayıflıklarım görmesini hiç istemezdim, ama ona bu yönümü, savunmasız tarafımı göstermemin sandığım kadar korkutucu olmadığını fark etmeye başlıyorum. Birinin beni görmesi iyi geliyor. Hayır, bunu silin. Rory'nin beni görmesi *harika bir* duygu.

"Senin benim için kurduğun bu stüdyo, sahip olduğum ilk gerçek stüdyo. Minibüsüm, herhangi bir şeyi kalıcı olarak saklayamayacak kadar küçüktü. Bu yüzden, sanatımı ilk kez açık bir alanda sergileyebiliyorum. Arkamı kollamadan oynayabiliyorum ve yaratabiliyorum."

"Hayallerinin peşinden gidemediğin için çok üzgünüm. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Yüzme olmasaydı hayatım nasıl olurdu bilmiyorum. Yüzme benim temelim oldu. Bildiğim tek şey. Ailem, bazen sert davranıp kişisel hayatımı kontrol etmeye çalışsa da, kariyerim boyunca çoğunlukla bana destek oldular."

Geriye yaslanıp eserimi inceliyorum.

"Artık tamamlandı."

Rory gülümsedi ve vücudumdaki her şey eridi.

"Bu dövme'yi yaptırmamam için beni ikna etmeye çalışıyorsan, tamamen yanlış bir yol izledin."

Öne eğildim, sonra yüzümü göğsüne yaklaştırdım ve taze boyaya bir nefes üfledim. Tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. Kalçalarımı öne doğru iterek, vücutlarımızı birbirine hizaladım ve her santimini merkezimde hissettim.

Şimdi, Rory'nin sert penisi üzerinde utanmadan merkezimi sürüyorum çünkü bu adamın yanındayken kendimi tutamıyorum. *Kocam.*

"Öyle mi yaptım?" Sesimdeki masumiyet, onu neredeyse kuru bir şekilde becerdiğim günahkar tavrımla tam bir tezat oluşturuyor.

"Evet." Gülümsüyor, gözleri göğüslerimizin arasındaki boşluğa düşüyor.

Tulumumun önü aramızda açık duruyor ve onun içini görebildiğini biliyorum. Özellikle dudaklarını yalayıp, sonra yavaşça gözlerini yüzüme çevirdiğinde.

Ellerini başının arkasından çıkararak, sıcak avuç içleri belimi kavrar ve yavaşça yukarı doğru hareket ederek tulumumun içine dalar. Parmak uçları kaburgalarımın arkasına sarılırken, başparmağı ön tarafta beni tahrik eder. Başparmağının göğsümün altını okşayacağı beklentisi işkence gibidir. Ve bunu yaptığında, bu dokunuş bir fısıltı gibidir, benim çaresizce istediğim sert okşamaya hiç benzemez.

Ama sonra eli kaybolur ve ben bu kaybın acısıyla neredeyse inlerim.

"Sütyen giymemen hoşuma gitti. Kumaş meme uçlarını sürüyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı görebilseydin, külot da giymediğimi anlardın."

"Siktir, Summer." Kalçalarımı kavrar, hareketimi durdurur ve acı dolu bir inilti çıkarır. "Kısa süre sonra şortuma boşalacağım."

"Lütfen yapma. Seni ağzımla boşaltmak istiyorum."

"Yardımcı olmuyor." Gergin bir kahkaha atıyor, ama sonra etrafına bakınıyor ve dudakları kötücül bir gülümsemeye bükülüyor.

"Yeni bir fırçan var mı? Daha önce kullanılmamış bir tane?"

"Beni resmedecek misin?" diye soruyorum. Umarım şimdi sanatçı yönünü keşfetmeye karar verdiği an değildir.

"Hayır, ben sanatçı değilim. Seninle oynayacağım, sonra da seni boşaltacağım." Kötü bir şekilde sırtıyor. "Şimdi bana o fırçayı ver."

otuz dokuz

RORY

Summer paketinden yeni bir fırça çıkarır, sonra tekrar kucağıma tırmanır ve fırçayı bana uzatır. Fırçayı futonun üzerinde kalçamın yanına koyarım, böylece önümdeki işe odaklanabilirim: onu bu tulumdan çıkarmak.

Parmaklarım tulumunun üst kısmındaki metal tokayı kaldırır ve yumuşak bir tıklama sesiyle düğmeden çıkarır, kayışını indirirken parmak eklemlerim onun cildine sürtünür ve kayış arkasına düşer. Parmak uçlarım yavaşça köprücük kemiği üzerinde dans ederken, diğer tarafa geçer ve aynı işlemi tekrarlarım. Ama bu sefer, ikinci kayışı çıkarırken önlüğü yukarıda tutarım. Sonunda, elim önlüğü bırakır ve yumuşak bir hışırtı ile öne doğru düşer, Summer'ı tamamen çıplak bırakır.

Ona bakıyorum. Tulum belinde toplanmış, saçları dağınık bir topuz halinde, bazıları dağınık bir şekilde düşmüş ve o sevimli gözlükleriyle, o lanet bir görüntü.

"Dikkatin dağıldı mı, Flipper?" O sırtıyor.

"Dikkatim dağıldı, mahvoldu... Seç sen."

Dün gece pantolonuma boşaldıktan sonra, soğukkanlı davranmanın bir anlamı yok. Ayrıca, Summer'a beni ne kadar etkilediğini söylemeyi seviyorum. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum. Onun için ne kadar çaresiz olduğumu. Bunu bilmeyi hak ediyor.

Summer'ın sırtışının saf arzuya dönüştüğünü izliyorum.

Cildi pürüzsüz ve altın rengi. Parmaklarım, bikinisinin bağlarından kalan soluk tenin ince çizgisini takip etmek için yükseliyor ve Summer rahatlamış bir nefes alıyor.

Onu bikinili görmek için can atıyorum, ama onu bu şekilde görmek sadece benim için olduğu düşüncesi göğsümü kabartıyor. Summer'ın bu hali tamamen benim.

Elimde fırça ile göğsünün altındaki kılları okşuyorum, sonra meme ucunun etrafında daireler çizmeye başlıyorum. Zevkle inliyor ve alay edilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini bana gösteriyor.

Otururum ve Summer'ı sırt üstü yatırırım. Pozisyonumuzun değişmesi, tulumunun kumaşını kalçalarından, uyluklarından ve bacaklarından aşağı çekmemi sağlar. Artık çıplak ve bana bakıyor.

Fırçayı tekrar alıp parmaklarımın arasında çeviriyorum.

"Bana uslu durmamı söyledin Wildflower, ama bana öyle bakarken bu imkansız." Tahta sapı uyluklarının iç kısmında gezdiriyorum ve o nefesini tutuyor.

Gözlerimi onun gözlerine dikip tepkisini ölçüyorum. Gözlerinde şaşkınlık var, ama aynı zamanda arzu da. Açlık. İstek.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum, fırçanın sapını bacaklarının ortasına, benim için ıslak olduğu yere yaklaştırarak.

"Evet." Başını sallar ve niyetimi anlayarak bacaklarını daha da açarak beni davet eder.

Dudaklarım dizinin üstündeki cilde iner. Onun içindeki gerginlikten titrediğini hissedebiliyorum. Uyluklarının tepesine ulaşana kadar hassas cildini öpüyorum.

İlk önce tadına bakmadan duramıyorum, bu yüzden fırçanın ucuyla onu açıyorum, sonra ortasından yalıyorum.

"Siktir, benim için çok ıslanmışsın." Onun tadına zaten bağımlı olduğumu bilerek inlerim.

Summer'ın elleri, sanki kendini sabitlemek için bir şey arıyormuş gibi saçlarımı okşarken, kalçaları daha fazlasını arayarak yukarı doğru sürtünüyor.

Ben de ona daha fazlasını veriyorum.

Yavaşça, fırça sapını onun içine sokarken, tepkisini ölçmek için yüzünü izliyorum.

Sap içeri girerken, Summer'ın başı geriye düşer ve dudaklarından düşük bir inilti çıkar. Onu görmek, penisimin ucuna bir sıcaklık dalgası gönderir.

Sakin ol, Rory.

Ona bir santim daha ilerletiyorum ve o sertçe nefes veriyor. Kalçaları, şimdi onun içindeki pürüzsüz sapın her basışını ve sürtünmesini takip ederken hareket ediyor.

Onun bu hali beni büyüledi.

"Kendini görmelisin, Wildflower," sesim ateşle doludur. "Böyle uzanmış, kızarmış ve titreyerek, sanki bunun için yaratılmışsın gibi fırçama damlayan."

"Bu benim fırçam." Diye iç çekiyor.

"Artık değil." Sapı tekrar onun içine batırdığımda nefesi kesildi. "Bu artık benim."

Şehvetin sisinden, Summer meydan okurcasına kaşlarını kaldırır. Ben onu fırça ile sikerken o nefes nefese kalır, ama yine de benimle tartışmaya hazırdır. Buna bayılıyorum.

İç uyluklarına gülümserim, sonra ağzımı indirip dilimle klitorisini okşarım.

Bunu seviyorum...

Bu düşünceyi tamamlamıyorum çünkü tamamlarsam başım belaya girer.

Fırça ile doldurulmuş amından, bakışlarım Summer'ın vücudunda her itişte yumuşakça sallanan göğüslerine doğru kayıyor. Göğüsleri kızarmış, cildi parlıyor, meme uçları sertleşmiş ve ağrıyor. İçgüdüsel olarak, elimi göğüslerine koyuyorum ve başparmağımla hassas uçlarını okşuyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Dolgun, aralık dudakları, açgözlü gözleri ve muhteşem dağınık saçları.

Evet, mükemmel görünüyor, ama beni böyle

?

Zaten başın büyük belada.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, aynı ritimle meme ucunu okşayarak "Ellerimde parçalanıyorsun."

Dokunuşuma karşılık olarak vücudunu bana doğru eğiyor. Yaklaştığını biliyorum, bu yüzden ağzımı klitorisine indirip ona ihtiyacı olan baskıyı uyguluyorum.

Konsantrasyonla kaşlarını çatmasını izliyorum, sonra zevk vücudunu sararken gevşiyor.

"Ahh," diye bağıyor. "*Rory. Evet.*"

Orgazm olurken dudaklarından benim adımı duymak göğsümü gururla doldurur.

Orada yatıyor, yüzünde memnun bir gülümsemeyle.

"Beni bir fırça sapıyla orgazm ettiğine inanamıyorum."

Fırçayı içinden yavaşça çıkarırım, iç uyluklarına sürtünmesini sağlarım, bu da onu kıvrandırır.

Summer'ın orgazmıyla kaplı fırça sapına bakarak, onu yalıyorum.

"Aman Tanrım. Ne yapıyorsun?"

"Ne?" diye gülümsedim. "Seni yalamakla aynı şey."

"Evet, ama şimdi beynime, senin bir fırça sapını emdiğin görüntüsü kazındı."

Onun da benim kadar etkilendiğini görmek hoşuma gitti.

"Temizleyeceğim... eninde sonunda. Ya da belki de tam olarak sana ne yaptığını hatırlaman için olduğu gibi bırakacağım."

"Her eline aldığında," diye fısıldarım, sesim alçak, "seni onunla siktiğim ne kadar iyi hissettiğini düşüneceksin."

Kolları boynuma dolanırken bacakları belime dolanıyor. Onu futona bastırıyorum, vücutlarımızın birbirine değmesinin hissini seviyorum.

O dramatik bir şekilde iç çeker. "Bir daha asla resim yapmayacağım. Çok dikkatim dağılacak." "En azından fırçalar boşa gitmeyecek."

Ağzım onun ağzına doğru kayar ve tatlı bir öpücük verir. Öpücüğümüz birkaç saniye içinde yavaş ve halsizden ateşli bir öpücüğe dönüşür.

Sonunda, ellerinin göğsüme bastırdığını hissediyorum ve ona biraz yer açmak için geriye yaslanıyorum. Ama o yer açılmak istemiyor, beni sırt üstü yatırmak istiyor.

"Sıra bende." Summer aramıza uzanarak parmaklarını jogging pantolonumun beline geçirir, ama sonra bana baktığını fark eder.

Ellerinin tereddütle titrediğini görüyorum, sanki kontrolü ele almak istiyor ama buna izinli olup olmadığından emin değilmiş gibi.

Elimi uzatıp, gevşek bir saç telini kulağının arkasına koyuyorum. "Hey. Bana karşı dikkatli olmana gerek yok."

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra dudaklarıma indi. Öne eğilip yüzünü ellerimle kavradım, sonra onu öptüm.

"Seni istiyorum." Elini kaldırıp avucuna bir öpücük konduruyorum, sonra onu kalbimin attığı yere koyuyorum. "Çok istiyorum, Wildflower. Bana öyle baktığında aklım başımdan gidiyor."

Onda bir değişiklik olur. Sanki sözlerim belirsizliği gidermiş gibi. Omuzları gözle görülür şekilde gevşer, parmakları gövdemden aşağıya doğru kayarak yine belime ulaşır.

Summer'ın bir fırça sapının etrafında çözülmesini izlerken kendimi tutmak hiç de kolay değildi. Ama şimdi, bana

bana attığı bakış, yenilenen özgüveniyle üzerime çıkarken, benim için her şeyin bittiğini söylüyor.

Elini jogger pantolonumun içine ve boxer şortumun altına kaydırıyor.

Eli, yumuşak ama sıkı, benim aletimi kavrar.

"Senin bana hissettirdiğin kadar iyi hissettirmek istiyorum."

Kalçalarım, onun elini takip ederek yükselir, ama o, beni daha fazlasını istemeye itecek kadar geri çekilir.

"Bunları çıkarmam lazım." Beni bırakıp jogging pantolonumun bel kısmını çekmeye başlar.

Elinin tekrar penisime dokunmasını istiyorum, bu yüzden kıcımlı kaldırıp tek bir hızlı hareketle jogging pantolonumu ve boxer şortumu çıkarmama yardım ediyorum.

Üzerimden, Summer'ın dudakları bir gülümsemeye dönüşür, tırnakları uyluklarımı aşağı doğru sürüklerken kendini beğenmiş küçük bir gülümseme.

Yer değiştirir, bacaklarımın arasına kayar, ağzı parmak uçlarının açtığı yolu takip eder.

Ağzı bana değdiği anda, ben bittim.

Summer ile tanıştığımdan beri bu anı sayısız kez düşündüm. Parmağına yüzüğü taktığımdan beri. Hiçbir fantezim bu anı hak ettiği şekilde yansıtamadı.

O çok güzel. Pembe yanakları ve dağınık saçları, gözlerinde şiddetli bir bağlılık ifadesi varken, mükemmel, ıslak dudakları beni o kadar çarpıcı bir şekilde sarıyor ki.

Yumuşak ve boğuk bir ses, içimden kopar ve yanaklarım kızarır. Ama umurumda bile değil. Çoktan kendimi kaybetmişim. Bana dokunma şekliyle çok gerginim, sanki onun eğlenmesi için varım gibi. İncelemesi için. *Saklaması için.*

"Summer," diyorum, sesim boğuk ve zar zor çıkıyor. "Ben... lanet olsun... çoktan geldim."

Hareketlerini yavaşlatıyor, ama başparmağının penisimin başını okşama şekli midemi kaskatı yapıyor. Nefesim sık ve hızlı hale geliyor.

Ben onunum.

Başka türlü davranmaya gerek yok.

"Olimpik yüzücülerin daha fazla dayanıklılığı olacağını sanıyordum."

Elleri penisimin tabanını kavrar, yavaş ve düzenli bir şekilde pompalıyor.

"Rahatla," diyor ve ben, lanet bir sirene evlendiğimi anlıyorum. Onun dediğini yapmak için nefesimi veriyorum.

"Aferin oğlum," der ve dudaklarını açarak beni tekrar ağzına alır.

Bu iki kelime bana bir şey yapıyor. Benim varlığından haberdar olmadığım bir parçamı ortaya çıkarıyorlar — başarılarım için övgüden daha derin bir şey arzulayan bir parçamı. Bu, başardıklarım için değil, onunla birlikteyken olduğum kişi için tanınmak istememdir. Summer'ın yanında olduğumda olduğum adam, yüzücü, yarışmacı ya da herkesin benden beklediği adam değil. Onun yanında, ben sadece benim - savunmasız, açık ve tamamen onunum. Bu his, göğsümün derinliklerine işliyor, kurduğum duvarları yıkıyor. O bana bunu verene kadar, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Kalçalarımı daha hızlı sallıyorum ve Summer beni boğazına daha fazla alıyor.

Eğilip parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu nazikçe çekiyorum. Bana bakıyor, gözlerinde yaramazlık ve daha derin, daha hassas bir şey karışımı var.

Sadece bu bakış bile beni orgazma doğru sürükler.

"Geleceğim." Bu bir uyarıdır, ama Summer beni bırakmaz. Diline patlayana kadar beni daha derine emer, penisim boğazının derinliklerinde zonklar.

"Summer..." diye mırıldanıyorum, sesim kelimeleri zar zor oluşturabilecek kadar kısık. Bundan daha fazlasını istiyorum, aramızdaki ısıdan daha fazlasını, bu gece paylaştıklarımızdan daha fazlasını. Ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Henüz bilmiyorum.

kırk

SUMMER

Rory'nin penisini emmek, ona nasıl etki ettiğimi görmek ve onun boşalmasını izlemek sonsuza kadar beynime kazınacak. Bunun yanı sıra, beni fırça sapıyla sikerken bacaklarımın arasından yukarıya doğru bakarken ne kadar şeytani bir yakışıklılıkta olduğunu da. O an ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğini asla unutmayacağım.

Ama Rory ile yakınlaşmak, geçmişten duygularımı uyandırdı. Ona dokunmak için uzandığımda, bir an tereddüt ettim, eski güvensizliklerim geri geldi, ama Rory'nin güven verici sözleri ve tatlı öpücükleri, bunları bir kenara itmeme yardımcı oldu.

Kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Futonun üzerinde zaten birbirimize yapışık olduğumuz için bu imkansız gibi geliyordu. Üstü çıplaktı, sadece jogging pantolonunu giymişti, ben ise onun kapüşonlu sweatshirtini çalmıştım.

"Yeni evlilik kuralı." Çeneme bir öpücük konduruyor, elleri giydiğim kapüşonlu sweatshirtin altında keşfe çıkıyor. "Her gün orgazm."

"Bu yoğun programınla bunun için zaman bulabileceğini mi düşünüyorsun?" diye alay ettim, çıplak omzuna burnumu sürterek.

Ama cidden, programı deli gibi.

"Benim için en önemli şeyler için her zaman zaman bulurum."

"Orgazm gibi mi?" Dudaklarım eğlenerek seğiriyor.

"Tabii, ama aslında seninle ilgili her şey." Sesi alçak ve yumuşaktır. Yüzüne bakmak için başımı kaldırdığımda, bana nazıkçe gülümsüyor. "*Karım.*"

Boğazım sıkışıyor, bu da içgüdüsel olarak gülmek istememe neden oluyor. Alaycı bir şey söyle, ama gözlerindeki bakış bunu imkansız kılıyor.

Neden bana bunu yapıyor?

Neden kendime yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri hissetmemi sağlıyor?

Yutkunup zorla gülümsüyorum. "Bu sahte evlilik işinde sinir bozucu derecede iyisin."

Bunun ne olduğunu hatırlatmaya çalışsam da, kalbim göğsümde çok hızlı atıyor. Kendi ritmine göre atıyor, beynimin uyarılarını tamamen görmezden geliyor. Rory'nin tatlı sözlerinin sınırları bulanıklaştırmasına izin vermemek için.

"Seninle rol yapmak çok kolay." Parmağını çenem boyunca kaydırıyor. "O kadar kolay ki, rol yapmama gerek kalmıyor."

Parmaklarım, hala göğsünü keşfediyor, bırakmak istemiyor.

"Peki ya sen? Bence sen de gösterdiği kadar sevmiyorsun."

Dudaklarımı ısırıyorum, bu mantık evliliğini teklif ettiği geceyi hatırlıyorum. Kabinde yanıma oturmaya çalıştığında onu nasıl ittiğimi. Son ilişkimde geliştirdiğim bir refleks.

Çok muhtaçsın, Summer. Sana her zaman ilgi gösteremem. El ele tutuşmak mı?

Neyiz biz, ortaokul mu?

Belki de bu kadar yapışkan olmasaydın, bana daha fazla dokunmanı isterdim.

"Bana aşk dilimin ne olduğunu sorduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, bana kişisel alan olduğunu söylemiştiniz."

Sıcak elini benim—onun—tişörtümün altına sokuyor. "Bu kişisel alan değil," diye itiraf ediyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Kaşları alaycı, ama bilgece.

Onun köprücük kemiğini, omzunu, kolunun kıvrımını izlerim.

"Bu fiziksel bir dokunuş." Yutkunurken boğazım titrer.

Bir an sessiz kalır.

"Biliyorum, Wildflower."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirir, ellerimizi denizkızı ve yunusun resmedildiği göğsüne dayar.

"Biliyor musun?" diye soruyorum, şaşkınlıkla. Ama şaşırmamalıyım. Rory beni görüyor.

"Beni rahatsız ediyormuşum gibi davransan bile bana yaslanıyorsun. Sarılırken uzun süre kalıyorsun. Ve her gece, ayağın benimkine degecek şekilde uyuyorsun."

"Ama yastık duvarı ördüm."

"Ayağın bir çözüm bulmuş." Gülümsedi. "Buna kızgın değilim. Bana dokunmanı seviyorum."

Sözleri beni neredeyse mahvediyor. Eskiden beni çok fazla hissettiren tüm anlar - çok yapışkan, çok çaresiz - şimdi hassas geliyor. Güvenli. Eski sevgilimin sözlerinden duyduğum utanç, Rory'nin ellerinde kayboluyor. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi cildimde tembel daireler çiziyor.

"Hâlâ birinin beni tamamen isteyebileceğine inanmaya çalışıyorum," diye fısıldıyorum. Eli duruyor. Sonra beni kendine çekip, nazıkçe öpüyor. "Ben istiyorum."

Kendimi yine ona kaptırmak çok kolay olurdu, ama ona gösterecek bir şeyim olduğunu hatırlıyorum.

Onun kollarının güvenliğini terk etmek istemediğim halde, oturup elini çekerim. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yüzünde tembel bir gülümseme belirir. "Seni her yere takip ederim."

"Bu kadar şirinlik yapmayı bırak."

Yatak odasına giriyoruz ve ben duvarda asılı duran yeni çerçevelenmiş tabloya doğru işaret ediyorum.

"Uygun bir çerçeveye layık olduğunu düşündüm. Ve şifonyerden daha iyi bir yere."

"Mükemmel olmuş." Gülümsüyor, arkamdan bana sarılır ve yanağıma bir öpücük kondurur. "İşini iyi biliyorsun. Çerçevelettiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil. Köpekleri gezdirirken çerçeveyi gördüm." Ama dönüp onun ifadesine baktığımda göğsümde gururla çarpan kalp atışlarını engelleyemiyorum. Ona sanki çok önemliymiş gibi bakıyor. Sonra gözlerimiz buluştuğunda, sanki *ben* önemliymişim gibi.

"İkinci bir çerçeve var mıydı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Neden?"

"Bir saniye."

Beni bırakıp kayboldu, ama bir dakika sonra kahverengi kağıda sarılmış bir paketle geri döndü. Paketi açtığı anda nefesim kesildi.

Bu, The Golden Lane Project galasında açık artırmada satılan Covey. "Bunu nasıl aldın?" diye soruyorum, yaklaşıp. Her fırça darbesini biliyorum, ama Rory'nin elinde görünce farklı hissediyorum. "Vivi'den isimsiz bir teklif vermesini istedim."

"Neden?" diye fısıldadım.

"Onu istedim." İki tabloyu da işaret ediyor. "Bir koleksiyon başlatıyorum."

Koleksiyon mu?

Hiperventilasyona girmek üzereyim.

"Açıklayamıyorum, ama galada onu gördüğümde içimde bir şeyler kıpırdadı. Altın saatte yalnız yüzücü. Renkler. Boyanın kuruyarak yarattığı 3D efekti." Hayranlıkla gülüyor. "Sanırım ona aşık oldum. Bir sanatçı olarak, bunu herkesten daha iyi anlayacağını düşündüm."

Rory, benimle olan bağlantısını bilmeden bu tabloları istedi. Bu, göğsümün arkasında yükselen gurur dalgasını daha da anlamlı kılıyor. Çünkü Covey'in plaj evinin resmini bulup saklamak bir şeydi, ama galada bu tabloya yirmi iki bin dolar harcamak? Bu delilikti.

Bir dakika önce hissettiğim gurur, paniğe dönüştü.

Rory benim sanatımı seviyor, ama resimleri benim yaptığımı öğrenirse sevgisi azalırsa ne olur? Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Mantıklı olmayabilir, ama bu tür düşünceler beni gölgelerde resim yapmaya devam ettirdi. Başkalarını memnun etmek için kendimi saklamanın kalıntıları. Dışarıdaki tüm sesler daha yüksek olduğu ve özgüvenimi susturduğu için kendimden şüphe duyuyordum.

Göğsüm sıkışıyor ve nefes almadığımı fark ediyorum.

Sonunda nefes almaya çalıştığımda, nefesim sığ oluyor ve öksürüyorum.

"Summer, ne..." Rory başlıyor.

Hırıltı başladığında, banyoya koşar ve çekmeceyi açıp inhalerimi alırım. Rory hemen arkamdadır. İlacımı derin bir nefesle alırken, onun varlığı beni rahatlatır. Inhaleri dudaklarımın arasına alıp ona bakarım, gözlerinde endişe dolu bir bakış görürüm.

İlacımı aldıktan sonra, Rory beni tezgahın üzerine kaldırır. Ellerini uyluklarımın iki yanına koyarak, nefes almam için yeterli alan bırakır, ama beni gözlemleyebilecek kadar yakın durur.

"İşte böyle," diyor, gözleri yüzümü ve göğsümü tararken. "Derin nefes al."

Göğsüne odaklanıyorum, ne kadar sakin bir şekilde inip kalktığına.

Nefesim düzeline kadar bir süre bu pozisyonda kalıyoruz.

Elleriyle yüzümü kavrar, sonra başını eğerek alnlarımız birbirine değene kadar yaklaşır.

"Konuş benimle, Summer. Lütfen."

"Daha önce ilaçlarımı almayı unuttum. Meşguldüm ve sanırım çok heyecanlandım. Özür dilerim."

Beni incelemek için geri çekildi.

"Özür dilemene gerek yok, ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Başımı salladım.

"Covey'in tablosunu satın almam seni üzdü mü? Bence senin sanatın muhteşem. Üzerinde çalıştığın yüzücü tablosu benim için paha biçilemez. Covey'in tablolarını sevmem, senin sanatına da hayran olmadığım anlamına gelmez."

Ama Rory'ye kendimi açığa vurmaya hazır mıyım?

Zaten açığa çıkmadım mı?

Bir kez daha derin nefes alıp Rory'yi geriye doğru çekerek tezgahdan iniyorum. Elini tutup onu sanat stüdyoma götürüyorum.

Dolaba doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyor. Sonra kapıyı açıp onu içeri çekiyorum.

Ve uzun zamandır ilk kez nefesimi tutmuyorum.

Arkamda Rory sessizce her şeyi izliyor. Belki de ona ne gösterdiğimi bilmiyor. Ya da belki biliyor ama şoktan konuşmıyor.

"Bunların hepsi benim." Boğazım düğümlenir. "Onları ben çizdim."

Gözlerine bakıyorum ve orada şaşkınlık görüyorum. Ama aynı zamanda şefkat ve hayranlık da var.

"Summer," Rory'nin sesi yumuşaktır. "Sen Covey'sin."

Bu bir soru değil, daha çok kendi kendine yüksek sesle söyleyerek sindirmeye çalışması.

Dolabın zeminini kaplayan resimlere yaklaşır ve parmaklarını kenarları boyunca gezdirir.

"Tabii ki öylesin."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarından alçakgönüllü bir kahkaha çıkar. "Evimin resmini bulduğumdan beri Covey'e sessizce takıntılıyım. Evim olduğu için değil, bana hissettirdiği duygular yüzünden. Ham ve sağlam. Sanki her şey kaos içindeyken bile biraz daha derin nefes alabiliyormuşum gibi." Bana bakmak için döner. "Seninleyken böyle hissediyorum."

Gala'da o tabloya neden bu kadar güçlü bir bağ kurduğum şimdi anlaşıldı. Covey sanatçısının eserine. Dudakları geniş bir gülümsemeye büründü. "O sensin."

Rory'ye gizli kimliğimi açıklamak en zor kısmı olur diye düşünmüştüm, ama sanatım hakkında konuşmak daha da zor geliyor.

"Senin evin, bu ev, Coral Cove'a geldiğimde ilk bağlandığım evdi. Büyüleyici ama mükemmel olmayan yapısını sevdim. Sahilde ama gösterişli değil. Beni hoş karşıladığını hissettirdi."

Rory her şeyi görüyor. Gözlerimdeki kırılganlığı. Yargılanmayı beklerken nefesimi tutuşumu. Ve sanki fırça darbelerim, onun içinde yerinden oynamış olduğunu bile bilmediği bir şeyi yeniden düzenlemiş gibi bana bakıyor.

"Umarım bunun sana bakışımı değiştirmediğini biliyorsundur. Sadece her şeyi anlamlı kılıyor.

"Sanatın, sahil kasabasından bir hatıradan daha fazlası. İnsanlar onu seviyor çünkü gerçek. Her fırça darbesinde sen varsın," diyor, sesi alçak ama o kadar samimi ki göğsüm sıkışıyor.

Eğilip dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi, sonra ellerimizi göğsüne, kalbinin hemen üstüne getirdi. "Bu sensin. Tamamen sensin. Ve şimdi bunu görüyorum."

İlk kez, tanınmak iyi geliyor. Açığa çıkmış ya da köşeye sıkışmış gibi değil. Sadece... gördüm.

Duygularımdan boğazım düğümlenir. Uzun zamandır kendimin bir kısmını saklayarak, dünyaya sadece bir karavanda yaşayan ve dünyayı resmeden kaygısız bir kız olduğumu düşündürdüm. Ama Rory sadece benim yansıttığım imajı görmüyor. Onun arkasında yatan derinliği de görüyor. Korkularımı, özlemlerimi, sakladığım gizli kısımlarımı. Ve bunların hiçbirinden çekinmiyor.

"Kimsenin anlayacağını hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse bir nefes kadar, sanki yüksek sesle söylemek tüm bunların ağırlığını çok gerçek hale getirecekmiş gibi.

Rory'nin bakışları yumuşar, başparmağı hala bileğimdeki dövmeyle nazikçe okşuyor. "Benden saklanmana gerek yok, Summer. Ben her zaman yüzeyin ötesini görmüşümdür." Gülümsemesi yumuşak, neredeyse savunmasız. "Senin birçok katmanın var ve ben hepsini tanımak istiyorum."

Nefesimin kesildiğini hissediyorum, sözlerinin ağırlığı içimde derinlere yerleşiyor. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, ama bir kez olsun, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Onu tamamen içime almaya hazır değilim, henüz değil. Ama bir parçam bunu istiyor. Her şeyi görmesini istiyor.

Onu kendime yaklaşıtıyorum, boş elimin parmakları ensesindeki kısa saçlarına dolanıyor. Dudaklarım dudaklarını buluyor, ilk başta yavaş ve çekingen, sanki aramızdaki bu yeni, keşfedilmemiş bölgenin sularını test ediyormuşum gibi.

Ama o öpücüğü derinleştiriyor, elleri kollarımı okşuyor, beni yere sabitliyor, kendine doğru çekiyor. Ve o anda, ben sadece sırrı olan bir kız değilim. Sadece sanatçı ya da gezgin değilim. Her zaman orada olan, benim onu hayatıma almamı bekleyen adam tarafından görüldüğünü hisseden bir kadınıim.

Ayrıldığımızda, alını alnıma yaslanıyor, nefeslerimiz karışıyor. Göğsümde hafif bir belirsizlik hissi olsa da, gülümsemeden edemiyorum. Tanınmak çok güzel bir duygu, ama aynı zamanda biraz fazla büyük. Biraz fazla.

Sesi yumuşak, neredeyse bir fısıltı. "Sen sadece o resimlerin sanatçısı değilsin, Summer. Sen bir şahesersin."

Sessizce, nefes nefese bir sesle gülüyorum. "Biraz abartıyorsun, Flipper."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, ama orada daha derin bir şey var. Ham bir şey. "Ciddiyim. Sen her zaman sanatından daha fazlasıydın, Summer."

Dudaklarımı ısııyorum, sözler dökülmek üzere, ama onları geri tutuyorum. Henüz bunu söylemeye hazır değilim, içimde değişen şeyi adlandırmaya hazır değilim.

kırk bir

RORY

Owens ko bir sonraki setin başlangıcını ilan ederken, havuzda su sesleri yankılanır.

Dalışa başlayarak, ilk yüz metreyi hızlıca geçtikten sonra, düşüncelerim yine Summer'ın bana Coveys'in dolabını gsterirkenki yüzündeki ifadeye kayıyor.

Onun resimleri.

Tuval zerine, dünyadan sakladığı fırça darbeleriyle katman katman işlediğı kalbi. Benden.

Bu beni bir dalga gibi vurmuştu. Sadece Summer'ın Covey sanatçısı olması değıl, kendini bana açacak kadar bana gvendiğı gereğı de.

Yolun sonunda su yüzüne çıkıp gözlüğümü yukarı çekiyorum ve gözlerimdeki suyu silerek gözlerimi kırıyorum.

"Shields! Aralığı kaçırıyorsun," diye bağırdı Koç Owens. Kahretsin.

Dinlenmeye vaktim yok, bu yüzden gözlüğümü düzeltip, duvardan sertçe iterek bir sonraki aralığa başlıyorum, yetişmeye kararlıyım.

Kafam allak bullak. Summer'ın itirafı duygularımı karıştıran tek şey değıl.

Her kulaçta, dn gecenin görüntüleri zihnimde canlanıyor.

Summer'ın benimle oynamak için bana gvendiğı şekilde. İçindeki o fırçayı bulduğunda ne kadar güzel göründüğü.

Dudaklarının benim penisimi saran görüntüsü. Ve bana "iyi ocuk" demesi. Bu anılar göğsümü sıkıştırıyor.

Sonra, bana sanatını açıkladıktan sonra, geç saatte akşam yemeği yedik ve sonra onu duşa götürüp vücudunu yıkadım. Kollarındaki ve boynundaki boya lekelerini ovuşturduktan sonra yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömdüm.

Bu sabah, Summer'ın sıcak vücudu benimkine sarılmış halde uyanmak, yataktan kalkmamı neredeyse imkansız hale getirdi. Sabahın erken saatlerinde, battaniyenin altında birbirimizi tekrar okşadık ve keşfettik. Ona asla doyamam.

Parmaklarım Summer'ın bacaklarının arasında, ağzım ise meme ucunda iken, gözüm alarm saatindeki saati gördü.

O anda bir seçim yapmak zorundaydım. Ya karımı tatminsiz bırakacaktım ya da antrenmana geç kalacaktım.

Bu yüzden antrenmana geç
kaldım. Ve ben asla geç
kalmam.

Sadece on dakika geciktim, ama bu fark edildi. Ben havuz kenarına çıktığımda takımın geri kalanı çoktan kuru zeminde egzersizlere başlamıştı ve o zamandan beri yetişmek için uğraşıyorum.

Daha da endişe verici olan ise, Summer göğsüme kıvrılmış halde uyandığımda, alarmımı çalmadan uyumak nasıl olurdu diye merak etmemdi. Zihnimde, sabah erken kalkmak, günde üç antrenman yapmak ve toplantılar, randevular ve görüşmelerle dolu bir programın olmadığı bir hayatı hayal ettim.

Sakatlığımın rehabilitasyonu sırasında, birkaç kez bu yoğun programımı sürdürme ayrıcalığına sahip olup olmayacağımı merak ettim. Buna sahip olamayabileceğim düşüncesi beni ayakta tuttu. Yüzme kariyerimin ne zaman biteceğini kimsenin bana söylemesine izin vermemeye kararlıyım ve bunun için mücadele ettim. Belki de fark buradadır. Şimdi, hayatımda Summer'ın olması ve onun beni desteklediğini bilmek, yüzme sonrası hayatın o kadar da korkutucu olmadığını hissettiriyor.

Summer ve benim ne olabileceğimizi düşünmek, beni son setin sonuna doğru itiyor.

Duvara doğru süzülürken, Logan ve Eli'nin benim kulvarımın iki yanındaki iplere asılı olduğunu görüyorum.

Logan saçındaki suyu sallarken sırtıyor. "Vay canına. Kaptan Tutarlılık veda törenini kaçırdı mı?"

"Ya da belki sadece dikkati dağılmıştır." Eli sırtıyor. "İyi misin dostum? Yine sahte karını düşünüyorsan iki kez göz kırp."

Yakalandım ve buna kızamıyorum bile.

Yüzümdeki suyu silerim ve gülümsememeye çalışırım. "İyiim."

"Evet, iyisin. Bu, senin yaptığın en yavaş yüzlerce setti... şimdiye kadar."

"Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, bunu ciddiye almıyorsun." "Fazladan birkaç tur daha atacağım."

Koç Owens yaklaşıyor ve benimle konuşmak istediği belli.

"Sonra görüşürüz," diyor Logan, ipi iterek merdivene doğru yüzmeye başlıyor. Eli başını salladıktan sonra onun arkasından gidiyor.

Havuzdan çıktığımda, vücudumdaki değişikliği hemen fark ettim. Bugün sorun vücudumun yetersiz kalması değildi, asıl sorun kafamın yerinde olmamasıydı.

"Bugün izinlisin. İyi misin?" Owens, kollarını kavuşturmuş, sert bakışlarıyla beni incelerken soruyor.

"Evet. Sadece düşünüyordum."

"Aralığını kaçırdın. İki kez. Bu senin tarzın değil." "Biliyorum.

Aklımda çok şey var."

Koç bana odaklanmamı söylemişti. Havuzun dışında olanların beni burada etkilemesine izin vermememi söylemişti ve ben bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç olmamıştı. Ama Summer ile aramızda gelişen şey farklı. Yüzmekten daha önemli gibi geliyor.

Parmaklarımla suyu okşuyorum. Bundan daha önemli bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Aklını mı karıştırıyor?" Sesi şimdi daha sessiz.

Küçük bir gülümseme belirdi. "O benim içime işledi, koç."

O başını salladı. "Ya iki ayağınla atla ya da Ulusal Şampiyonadan önce kafandan at, çünkü ikisini birden yapmaya çalışırsan boğulursun."

Söylediklerini düşünüyorum. Bu bir ultimatoom değil, gerçekçi bir değerlendirme.

Summer'a olan hislerimi çözüp hayatımın o kısmını halledemezsem, mücadele etmeye devam edeceğim. Ve mücadele edecek vaktim yok. Bu, altın madalya kazanmak ve mirasımı güvence altına almak için son şansım.

Kendi şartlarımla bitirmek istiyorum, ama daha da önemlisi, tüm bu süreçte Summer'ın yanımda olmasını istiyorum.

"Anladım."

"Güzel. Şimdi gidip dizine buz koy." Koç Owens, beni düşüncelerimle baş başa bırakarak uzaklaşır.

Normalde hayal kırıklığı yaratan bir antrenmandan sonra, kendimi ekstra turlar yüzmeye veya yarış görüntülerini izlemeye zorladım, ama bugün tempom düşük olsa da, eski kurallarımı uygulamaya kendimi ikna edemiyorum. Daha fazla tur yüzmek kafamı toparlamama yardımcı olmayacak. Başka bir şeye ihtiyacım var.

Soyunma odasında hava sıcak ve nemli. Çoğu erkek duş almış ve beline havlu asmış halde dolaşıyor. Birkaç metre ötede, bir dolap kapısı çarpıyor ve yüksek sesler beton duvarlardan yankılanıyor.

Soyunma odama girdiğimde, Logan tişörtünü giymiş, pantolonsuz bir şekilde Pooh Bear taklidi yapıyor, ben de gözlerimi başka yere çevirip dolabımdan telefonumu alıyorum.

Bu sabah yavrular nasıl?

YAZ

Enerji dolu. Cal bir balık yakaladı!

Cal'ın küçük bir balığı tuttuğu bir fotoğraf gönderdi ve fotoğrafı beğendim.

Seni daha sonra bir yere götürmek istiyorum. Gizli bir yer. Mükemmel manzara. Boyalarımı da getirmek isteyebilirsin diye düşündüm.

SUMMER

Manzara ile beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?

İşe yarıyor mu?

SUMMER

Belki. Bunda bir bit yeniği var mı?

Hiçbir şart yok. Sadece güzel bir manzara, biraz atıştırmalık ve seninle vakit geçirmekten hoşlanan bir adam.

SUMMER

Beni götürmek istediğini söylediğini sanıyordum. Bahsettiğin bu adam kim?

Tam da tuzağa düştüm, değil mi?

YAZ

Her şey mükemmeldi.

Her şeyi açıklığa kavuşturmak için, sadık kocan da orada olacak. Bol bol atıştırmalık ve rahat bir battaniye... gerekli olan her şey.

SUMMER

Tamam. Ben varım. Görüşmek üzere!

Summer'a cevap vermek üzereyken Logan'ın sesi düşüncelerimi böldü.

"Hayatta olmaz!" diye bağıır Logan.

Başımı kaldırıp baktığımda Logan'ın artık şort giydiğini ve Charlie'nin ona uzattığı telefona baktığını görüyorum.

"Cap, bunu gördün mü?" diye sorar Charlie, telefonunu bana uzatarak.

Kafam Summer'a odaklanmış olduğu için, gördüğüm şeyi anlamam biraz zaman aldı.

Whitney ve Connor'ın samimi bir fotoğrafı. Connor kolunu Whitney'in omuzlarına dolamış, ona gülümserken, Whitney de ona bakıp gülüyor. İkisi de mayolarını giymiş, bu yüzden vücutlarının büyük bir kısmı birbirine değiyor. Bunun onların istediği için değil, giydikleri kıyafetlerin doğası gereği olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bir başka fotoğrafta Connor kolunu Whitney'in beline dolamış, program direktörleri ve vakıf başkanlarıyla bir akşam yemeğinde poz veriyorlar.

Bu bir iş yemeği. Connor'ın ona bu şekilde dokunması için hiçbir neden yok.

"Bunlar Rising Tide Swim Foundation'ın sosyal medyada yayınlandı," diyor Charlie.

Yanımda, Xio eğiliyor. "Kahretsin. Çok samimi görünüyorlar."

"Whitney ve Connor arasında bir şey mi var?" diye sorar Eli.

Ağzımı açıp inkar etmek istedim, ama bunun doğru olup olmadığını bilmediğimi fark ettim. Whitney turneye çıktığından beri onunla konuşmamıştım. Connor'ın onunla birlikte gideceğini öğrenmek sürpriz olmuştu, ama bunu Connor'dan bir

Summer, Connor ve Whitney'in birlikte çok zaman geçirecekleri fikrini ortaya attığında, ben bunu önemsemedim.

Whitney, Connor ile olan geçmişimi biliyor. Ayrıca, Connor'ın gösterişli, tatlı dilli kişiliğinden etkilenmeyeceğini düşündüğüm akıllı bir kadın. Yüzme yeteneği dışında, o yürüyen bir tehlike işareti.

Gözlerim yine onun beline doladığı kolunun fotoğrafına kayıyor.

Connor, kız kardeşimle uğraşarak saçmalık yapmaya çalışıyorsa, onu havuzda yenmekten daha fazlasını yaparım.

"Birlikte çok yaklaşıyorlar." Finn sırtıyor, ama sonra sert bakışımı fark edip utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Üzgünüm."

"Sadece birlikte çalışıyorlar, hepsi bu." Sözleri ağzımdan çıkarır, sonra Whitney'i daha sonra aramayış aklımda tutarım.

Summer'ın Connor'la aralarımızı düzeltmemiz konusunda verdiği tavsiyeyi düşünüyorum. Gerginliği ortadan kaldırmamız gerektiğini, ama bir yanım hala bu adamın davranışlarında hiçbir değişiklik göstermediği halde ona çaba sarf etmekte zorlanıyorum.

Şu anda Whitney ve Connor konusunda yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden havlumu alıp duşlara yöneliyorum.

Duşun altında omuzlarımı geriye doğru çevirip yorgun kaslarımın üzerine ılık suyun akmasına izin veriyorum. Genelde bu sırada zihnim geleceğe odaklanır. Ama

ilginç olan, Olimpiyatlar hakkında kafa yormamış olmam. Ya da zamanlar, ara zamanlar ya da Koç Owens'ın benim tembel olduğumu düşünüp düşünmediğine takıntılı olmam.

Hayır, düşüncelerim tulum giyip çıplak ayakla resim yapan kadına yöneliyor. Öpüşürken güvenmiyor gibi davranan ama yine de buna ihtiyaç duyan kadına. Kendi eserini çerçeveleyen ve sonunda bana göstermeye cesaret eden kadına. Ve umarım bir gün bunu tüm dünyaya gösterir.

Karım.

Yüzme her zaman ilk sırada geldi. Summer ile evlenmemin tek nedeni buydu.

Belki de eski hayallerine olan bağlılığın azaldığında hissettiğin şey budur, artık umursamadığın için değil, yeni bir şeyin kök saldığı için.

Owens haklıydı. Kafamı toparlamam lazım. Odaklanmam lazım. Ama bu her şeyin sonu olduğu anlamına gelmez.

Bu sadece başlangıç.

kırk iki

YAZ

Rory şaka yapmıyordu. Manzara, Coral Cove'un yukarısında, sadece yerlilerin bildiği dar bir patikanın arkasında gizli. Yaprakların hışırtısı ve kıyıya vuran dalgaların uzaktaki sesi dışında sessiz. Manzara muhteşem; dalgalı kum tepeleri, uçsuz bucaksız okyanus ve üzerinde açık ve vahşi gökyüzü.

"Bu olur mu?" diye soruyor, yüzünde meraklı bir gülümsemeyle benim hayranlığımı izliyor.

Getireceğine söz verdiği battaniyeyi çıkarır, sonra taşınabilir şövaleyi battaniyenin bir köşesine yerleştirir.

Soğukkanlı davranmaya karar vererek yüzümü düzeltirim.

"Fena değil." Omuzlarımı silkiyorum, sonra resim gibi manzarayı işaret ediyorum.

"Sadece iyi mi?" Dudaklarını sıkıştırıp bana bir adım yaklaşıyor. Yakınlığı beni çıldırtıyor. Dudaklarımdan kocaman bir gülümseme kopuyor. "Yani, eğer nefes kesici manzaralar ve çılgın manzaralar hoşuna gidiyorsa." Etrafımıza doğru dönerek işaret ettim.

Geriye baktığımda, o tam orada. Elleri yüzümü kavrarken, gözleri beni dikkatle inceliyor.

"Bunun için bu kadar uzağa gelmeme gerek yoktu."

Beni öper, şakacı ve alaycı bir öpücük, aramızda her zaman var olan elektriksel kimyanın dalgaları eşliğinde.

Karnım yine o dalgalı hissi veriyor. Bu artık tanıdık bir his. Rory ile ilişkilendirdiğim bir his. Ve mutluluk.

Rory beni mutlu ediyor.

Bu düşünce başımı döndürüyor.

Bu yüzden, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum ve resim yapmak için sanat malzemelerimi hazırlamaya odaklanıyorum.

Renklerimi karıştırarak sahneye uygun bir renk paleti seçiyorum. Yumuşak maviler ve tuzlu yeşiller, aşağıdaki kuru otlar için altın kahverengi çizgiler ve uzaktaki bir şemsiyenin sağladığı renk patlaması için koyu pas rengi.

Fırçamı tuvalin üzerinde gezdirirken, uzun zamandır ilk kez, yabancılar için bir şey bırakmak için resim yapmadığımı fark ettim.

Kendim için bir şey çiziyorum.

Rory'nin elinde bir kitapla yanımdaki battaniyeye oturduğu yere bakıyorum.

Onun sayesinde.

Bir süre sessiz kalıyoruz. Ben resim yaparken, Rory kitap okuyor. Bizim hakkımızda takdir ettiğim şey, bu mutlu sessizlik.

Biz.

Bu fikir hoşuma gitmeye başladı. "Yaz mı?"

diye fısıldadı Rory.

"Evet?" diye dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum, okyanusla gökyüzünün birleştiği yeri boyamaya çalışırken.

"Kıpırdama."

Fırçam donar. "Neden?"

"Bir sincap var. Ve bana bakıyor." "Ee?"

Rory, olabildiğince sessizce, arkama saklanmak için sürünerek yaklaşır.

"Gözlerinde cinayet var."

Dönüp baktığımda, battanieden birkaç metre uzakta duran, avcı gibi yoğun bir bakışla atıştırmalık torbasını izleyen tombul, gri bir sincap görüyorum.

Dudaklarımı sıkıştırarak, gülmeme zorlukla engel oluyorum. "Senin fındıklarını istiyor." Yanımda, Rory'nin yüzü soluyor. "Ne?"

"Senin trail mix'in, Rory." Gülmeme engel oluyorum. "Senin atıştırmalıklarını almaya geliyor."

"Oh, doğru."

"Yani, sincaplardan korktuğun konusunda yalan söylemiyordun? Ben de bunun sadece minibüsümde uyumak için uydurduğun bir şey olduğunu sanmıştım."

"Belki öyleydi ve şimdi bu oyunu sürdürmek zorundayım. Sanırım bunu asla bilemeyeceksin."

"Oh, *biliyorum*. Bu 1,93 metrelik Olimpik yüzücü, orman hayvanlarından korkuyor."

Rory başını geriye eğip, kalan kuru meyve karışımını ağzına boşaltır. Çiğnemeyi bitirince, poşeti buruşturup sırt çantasına koyar. "İşte. Atıştırmalık kalmadı, git artık."

"Hey," diye somurtuyorum. "Ben atıştırmalık almadım ki."

"Oops. Üzgünüm. Arabaya gidip sana bir şeyler getirmemi ister misin?" "Ve beni burada katil sincapla yalnız mı bırakacaksın?" Şaka yollu bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok komiksin."

"Çalışmak için harika malzemelerim var."

"Evet, var."

Sincap ilgisini kaybeder ve Rory tekrar rahatlar. Ama kitabını almaktansa, yanıma oturur ve kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Senin resim yapmanı izliyorum. Ve bu çok büyüleyici."

Onun varlığının bana verdiği heyecanı görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Birkaç dakika sonra, fırça darbelerim tekrar düzgünleşiyor ve resmime yeniden odaklanabiliyorum.

"Sanatla neyi hedefliyorsun? Sadece eğlence için mi, kendin için mi? Yoksa bunu dünyayla paylaşmak mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. Bir planım yokmuş gibi davranmak kolay. Sadece eğlence için, ama gerçekte daha fazlasını istiyorum.

"Hey." Dikkatimi çekmek için parmağını uyluklarımın üst kısmında gezdirir. "Her şey olabilir. Büyük hayaller kur."

Bana yumuşak bir ilgiyle bakması, ona her şeyi anlatmamı kolaylaştırıyor.

"Tamam. Bir galeri sergisi istiyorum. Sanatımı güvenle sergileyebilmek için." Gülümsüyorum, Rory'nin soruları zihnimde daha önce olmayan fikirler uyandırıyor. "Onları bulmak imkansız olurdu, ama tüm Covey'leri bir arada görmek harika olurdu. Onları bir koleksiyon olarak görmek."

Tuvalime dönüp, suyun gökyüzüyle buluştuğu ufka birkaç fırça darbesi daha ekliyorum. O anda bulutların eskisinden daha koyu olduğunu fark ediyorum.

Sonra, iri bir yağmur damlası tuvalime çarparak uzunlamasına aşağı doğru kayar.

"Hay aksi!" Panik içinde ayağa fırlarım.

"Toplanalım." Rory piknik malzemelerinin geri kalanını sırt çantasına koymak için acele ederken, ben de boyalarımı çantasına koymak için acele ediyorum.

Bir yağmur damlası kısa sürede on, sonra yüz damlaya dönüşür.

"Resmim!" Hala ıslak ama daha fazla zarar vermemek için elimden geldiğince göğsüme sıkıca sarıyorum.

Rory beni korumak için battaniyeyi üzerime atar. "Koşabilir misin? İnhalerin yanında mı?" diye endişeli bir sesle sorar.

"Evet." Başımı sallıyorum.

Elimi eline alarak beni dar patikaya doğru yönlendirir. Yoğun ağaçların arasından geçerken bile yağmur bize şiddetle yağmaya devam eder.

Jeep'ine vardığımızda, sıırıslıklam olmuşuz, giysiler vücudumuza yapışmış. Battaniye sıırıslıklam ama mucize eseri resmim sadece biraz nemlenmiş.

Rory aracın arkasını açarak bize bir nefes aldırır.

"Bin, bin," diyor, ben de o eşyalarımızı yüklerken yolcu tarafına koşuyorum. Arabanın içinde, derim deri koltuğa yapışıyor, ama fırtınanın kaosundan kurtulmak iyi geliyor. Bir dakika sonra, bagaj kapağı kapanıyor ve Rory sürücü tarafına koşuyor.

Dışarıda yağmur artık sağanak halinde yağıyor. Ön camdan dışarıyı bile göremiyoruz.

"Çok hızlı başladı," diyorum nefes nefese, koşmaktan ve tüm bu heyecandan nefesim kesilmiş durumda.

"İyi misin?" diye sorar.

"Evet, sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Nefesimi yavaşlatmak için derin bir nefes alıyorum. "Görünüşe göre, bir süre burada kalacağız."

Konsolun üzerinden gözlerimiz buluştuğunda, ikimiz de görünüşümüze gülmeye başlarız.

Rory elini saçlarının arasından geçirir, ıslak, dağınık saçları onu her zamanki gibi seksi gösterir.

"Nasıl bu kadar iyi görünebilirsin?" Alnıma yapışan ıslak saçları itmeye çalışıyorum. "Berbat durumdayım."

Rory'nin eli çenemden kayarak, yüzümdeki diğer dağınık saçları da geriye iter. "Sen mükemmelsin."

Titriyorum. "Donuyorum."

"Buraya gel." Islak gömleğimi çekerek, sürücü koltuğuna oturmamı işaret eder.

"Sen de benim kadar ıslaksın."

Islak tişörtünün eteğine uzanır, onu çıkarır ve yere atar. "Sorun çözüldü."

"Yemin ederim, tişörtünü çıkarmak için her türlü bahaneyi buluyorsun," diye alay ediyorum, ama onu ıslak şortundan başka bir şey giymeden görmek, zaten vücut ısımı yükseltiyor.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gözleri dudaklarıma kayd.

Adrenalin patlaması geri geliyor. Karnımdaki heyecan ve uyluklarım arasındaki belirgin ağrı da öyle. Onu istiyorum. Hayır, ona *ihtiyacım var*.

Ve şimdi, etrafta kimse yokken, fırtınanın dinmesini beklemek için patikanın başında sıkışıp kaldık.

Yavaşça konsolun üzerinden sürücü koltuğuna tırmanıyorum ve her iki dizimi de onun kalçalarının iki yanına koyarak kucağına oturuyorum.

Elleri kalçalarımı kavramak için hareket eder ve ıslak giysilerimin içinde tekrar titrerim.

Rory ıslak tişörtümü çıkarıp sütyenimi ortaya çıkarır. Keşke bej renginden daha seksi bir şey olsaydı ama bu sabah giydiğimde, onu sergilemeyi planlamamıştım.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Biraz." Gülümsüyorum, ama titremem beni ele veriyor.

Rory'nin büyük elleri kollarımı yukarı doğru hareket eder, omuzlarıma doğru ilerlerken sıcaklık yayar ve ardından tüylerim diken diken olur.

"Peki ya bu?" diye fısıldadı ve ağzını köprücük kemiğıme indirerek göğsüme tüy kadar hafif öpücükler kondurdu.

"Isınmaya başladım." Diye iç geçiriyorum, parmaklarımı ıslak saçlarına daldırıp başını istediğim yerde tutuyorum.

Parmakları çevik bir hareketle sütyenimi açar ve ıslak kumaşı çıkarır. Artık daha rahat erişebildiğı için ağzı meme ucuma iner. Onun sıcak ağzı ile benim soğuk, sertleşmiş meme ucumun kontrastı beni ona doğru eğilmeye zorlar.

Ağzıyla emip alay ederken, parmak uçları şortumun kenarını keşfederken, her sinirim ateşli bir şekilde titreyerek beni gergin hale getirmesi uzun sürmüyor.

"Rory. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Geri çekilir, sonra elini göğsümün üzerine koyar ve Rory beni direksiyona doğru geriye doğru eğirir, büyük elleriyle göğüslerimi avuçlayıp okşar, sonra belime doğru ilerler. Düğmeyi hızlıca çevirip fermuarı indirir ve eli iç çamaşırımın içine girer.

Parmağını içime sokarken gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Senin benim için bu kadar istekli ve ihtiyaç duyduğunu seviyorum, Wildflower."

Geçmişte, bu tür sözler beni savunmasız ve utangaç hissettirebilirdi, ama Rory'nin ağzından çıktığında, beni cesaretlendiriyor. Parmağına karşı sallanarak, onun dokunuşunu ne kadar sevdiğimi gösteriyorum. Daha fazlasını istediğimi.

"Bana bunu sen yapıyorsun. Başka hiç kimse yapmadı."

Bu dürüst bir söz. Belki fazla dürüst, ama onun beni ne kadar iyi hissettirdiğini bilmesini istiyorum. Bu sadece bu ateşli an değil. O, *Rory*.

İkinci parmağıyla ödüllendirildim, sonra ağzı benimkini ateşli bir öpücükle yakaladı.

Her öpücük, her dokunuş, her his, onun parmaklarının etrafında parçalanana kadar birikir. Dünyam eksenini üzerinde sallanırken, kollarımı omuzlarına dolayarak kendimi yere sabitlerim.

O, benim merkezimi ereksiyonuyla hizalıyor ve beni ona doğru bastırıyor. "Bana yaptığın şey bu."

Berbat durumdayız. Dışarıda serin yağmur, içeride vücutlarımızın ısısı, pencereler buğulanmış.

Ona karşı sallanıyorum, sert penisinin klitorisime baskı yapmasının hissini seviyorum.

klit

orisi Beni yavaşlatmak için kalçalarımı kavrar.

me Dışarıdaki yağmur kulakları sağır ediyor. Mantığı ve sağduyuyu bastırıyor.

bast

ırm

asın

ın

hiss

ini

sevi

yor

um.

Arabamın tavanına vurmaya devam ediyor, kalp atışlarımın ritmine uyuyor.

"Böyle devam et, Wildflower, yoksa seni burada sikmek zorunda kalacağım."

Rory bana karşı çok sabırlı davrandı, ama ben beklemekten bıktım. "İyi." Daha sert bir şekilde sürtünüyorum. "İstediğim de bu."

Saçlarımı geriye itip ıslak telleri kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

"Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok. Seni istiyorum, Summer. Sadece bunu değil, *seni*."

Öpüşmek için öne eğildim. Yumuşak ama ısrarcı bir öpücüktü. "Öyleyse beni al," diye fısıldadım dudaklarına.

O da ağzıma onaylayan bir inilti çıkarır.

Rory'nin iri cüssesi araba seksine uygun değil, ama gözlerindeki kararlılıktan, garip açılar ve alçak tavanların onun içime girmesini engellemeyeceğini anlayabiliyorum. Tanrıya şükür.

Arka koltuğa geçebilirdik, ama penisinin klitorisime mükemmel bir açıyla sürtünmesi, bu yatık koltuğun en iyi seçenek olacağını söylüyor.

Direksiyon simidi kıcıma değiyor, bir bacağımı şortumdan kurtarıyorum, sonra diğerini. Rory için, kalçalarını hafifçe kaldırıp şortunu ve boxerını çekerek penisini kurtarmak kolay.

Jimnastik rutinimden sonra, onun kucağına geri yerleşiyorum ve tangamı çıkarmayı bile düşünmediğimi fark ediyorum. Ama Rory için bu hiç de zor değil. Sert parmağıyla, tangayı kasık kısmından tutup yana çekiyor.

Penisinin ucu girişime dokunur ve nefesim kesilir.

Tüm bu heyecan içinde, ne kadar zamandır seks yapmadığımı unutmuşum. Ve Rory'nin ne kadar büyük olduğunu.

"Seni içimde istiyorum, ama uzun zaman oldu. Ve sen bir fırça sapı kadar büyük değilsin."

"Fark ettiğin için teşekkürler." şakacı bir şekilde kaşlarını oynatıyor, sonra alaycı gülümsemesi düşünceli bir sırtışa dönüşüyor. "Merak etme. Yavaş yavaş yapacağız. Her seferinde bir santim. Seni yavaşça genişleteceğim, ta ki beni tamamen içine alabilecek kadar iyi bir eş olana kadar."

Nefesimi tutarım, sözleri içimi aydınlatır. "Bu gerçekten iyi bir plan."

"Ben iyi bir koca olduğumu."

"Sahte koca," diye alay ettim, ama Rory başını salladı ve ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Sen benimsin, Summer. Tam burada. Aynen böyle. Artık rol yapmaya gerek yok." Yüzünü inceliyorum ve sonunda orada gördüğüm şeyi kabul ediyorum.

Güvenli. Elektrikli. *Gerçek.*

İçimde bastırıyor. Tıpkı dediği gibi. Ben gevşeyene kadar santim santim.

"İşte böyle, Summer," diye ikna ediyor beni. "Bana kendini bırak."

O kalçalarını tekrar kaldırdığı anda, ben de onun üzerine çöküyorum.

Tanrım.

İçimde olması, beni hayal edebileceğimden çok daha fazla doldurması, nefesimi kesiyor. Ve o anın yoğunluğu gözlerimi kapatıyor.

Bir iç çekerek nefes veriyorum ve onun etrafında gevşemeye çalışıyorum.

Rory'nin eli çenemi kavırıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Bana bak, Summer. Seni görmek istiyorum."

Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını görüyorum.

Kalçalarını sallıyor ve penisi içime daha derine giriyor.

"Hissediyor musun?"

Tek yapabildiğim
başımı sallamak.

Vücudumuz birbirine eriyor ve nefes kesici bir rahatlama anı yaşıyoruz.

Acıtacağını veya çok fazla açığa çıkaracağını düşündüğüm bu yakınlığın birdenbire güvenli ve hayal ettiğimden çok daha iyi olması rahatlatıcı.

Üstte olmama rağmen, Rory'nin engelsiz pozisyonu ona daha fazla kontrol sağlıyor. Hızını artırıyor ve benim tek yapabileceğim şey bu yolculuğa tutunmak. Dizim kapıya çarpıyor ama daha sonra ortaya çıkabilecek morluklara değer. Göğüslerim her itişte zıplıyor. Rory birini şefkatle avuçlarken, diğer eli bacaklarımın arasına girip klitorisimi okşuyor.

Kendimi bıraktığım anda, sanki evren yeniden şekilleniyor. Her şey daha gürültülü ve daha parlak, ve Rory'nin adı sinir uçlarımla her birine kazınmış gibi.

O da hemen ardından, içime tekrar girip derinlerde nabız gibi atmaya başlıyor.

"Rory... bu..."

"Biliyorum." Beni kendine çekiyor, sonra yanağıma gülümsüyor ve çeneme bir öpücük konduruyor. "Hareket etmek için yerimiz olduğunda nasıl olacağını bir düşün."

İçimden bir kahkaha patlar. Rahat ve keyifli bir kahkaha.

Kendimi sana kaptırırsam nasıl olabileceğini bir düşün.

Onun göğsüne yığılırım ve yağmur dinene kadar beni orada tutmasına izin veririm, sonra ıslak giysilerimizi giyip ayrılmak zorunda kalırız.

kırk üç

RORY

Hâlâ ellerimde onun izlerini hissedebiliyorum. Jeep'te bana sarıldığı gibi, sanki benim, onun tam olarak emin olamadığı bir dünyada sağlam bir şey olduğum gibi. Sesi benim için çatlamış, yumuşak, tatlı ve biraz cesur. Bu sadece seks değildi. Onunla hiçbir zaman öyle olmaz.

Bir hafta geçti, ama kendimi hala boş yolcu koltuğuna bakarken buluyorum, sanki o aniden ortaya çıkacakmış gibi, boya lekeli kapüşonlu sweatshirt'üyle, doyamayacağı baharatlı turşuları yiyerek.

O zamandan beri birlikte geçirebileceğimiz her anı birlikte geçirdik. Öğleden sonraları kumda uzanarak, akşamları tahta kaldırımın yanındaki bankta yan yana oturarak ve sabahları çarşafarımda birbirimize dolanarak.

Ve hala yeterli gelmiyor.

Telefonumla kanepede uzanıp mesajlarımızı geriye doğru kaydırıyorum — cevap beklediğim için değil, sadece onun sözlerini görmek hoşuma gittiği için. Her zaman kendisi gibi konuşur. Açık sözlü. Komik. Biraz inatçı.

Son zamanlarda hayatımın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyor, iş, strateji ve baskıdan ibaret. Bir hafta sonra bir kampanya çekimim var ve hemen ardından bir toplantım. Kendimi tamamen buna odaklamalıyım. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, gördüğüm tek şey o.

Gülümsemesi. Kahkahası. Yağmurda onu öptüğümde çıkardığı o yumuşak, şaşkın inilti.

Başım belada.

Ve "arayı kaçırdın, havuz kenarına git" türünden bir bela değil. Gerçek bir bela. Ev gibi şeyleri düşünmeye başladığın türden bir bela.

sadece nerede uyuduğunuzu değil, eve d6ndüğünüzde kimi görmek istediğinizi düşünmeye başladığınız türden.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum. Henüz değil. Ama bence o biliyor.

kırk dört

YAZ

Rory ve Edgar'ın sahilde birlikte oynamasını izlemek, saf neşeyi hareket halinde görmek gibi. Edgar'ın onu kumda kovalarken, eforla ağzından dilini sarkıtması, gördüğüm en sevimli şey. Edgar insan çocuğu değil ama Rory'nin bir çocukla ne kadar iyi olacağını görmek kolay. Onun oyunculuğu ve sabrı. Büyük bir dalga küçük köpeği devirmek üzereyken Edgar'ı kucığına alışı.

Rory'ye Covey olduğumu açıkladığımdan bu yana bir hafta geçti.

Bir hafta boyunca boş zamanlarımızı birlikte geçirdik. Main Street'e yürüyerek gidip dondurma aldık. Rory, kafede geç saatlere kadar çalıştığımda beni almaya geldi. Rory'nin kendi boyuna uygun bir kaykayda kaykay yapabilmesi için sahil yoluna gittik. Akşamları kanepede dinlenirken Edgar ayaklarımızın dibinde uyukladı, sonra birbirimizi kızdırarak çılgınca eğlendik.

"Onu yordu." Rory, Edgar'ı şemsiyenin altına serdiğimiz plaj havlusunun üzerine yatırır.

Edgar hemen başını pençelerinin üzerine koyar ve gözlerini kapatır.

Rory, boyalarımı topladığım yere doğru yürür. Parmağını kot şortumun kemer halkalarından birine takarak beni kendine doğru çeker. "Sıra sende."

"Üzgünüm, Flipper. Ben top oynamam."

Beni o kadar yaklaştırır ki, momentumun etkisiyle ellerim onun çıplak göğsüne baskı yapar.

"Benimle suya gir."

Dalgalara bakıyorum. Sabitler ama çok güçlü değiller. Lancaster partisinde denizkızı oynadığım öğleden sonra gibi değil.

"Peki."

Bacaklarımı beline dolayan Rory, beni kollarının arasına alır ve suya doğru yürür.

"İyi bir yüzücü olacağını nereden bildin?" diye soruyorum, geniş göğsüne yapışarak. "Annenin karnından yüzerek mi çıktın?"

Elleri kalçamı kavrar, su etrafımızda akarken beni kendine doğru çeker.

"İyi değildim. Berbattım. Sudan korkuyordum, özellikle de yüzümü suya sokmaktan korkardım."

"Olamaz." Rory'nin sanki bunun için doğmuş gibi suda hareket etmediğini hayal edemiyorum.

"Gerçek bir hikaye. Aileme sorabilirsin."

"Bu arada, annen az önce bana mesaj attı. Covey'i bulmak için herhangi bir fikrim olup olmadığını sordu, bilirsin, kafede çalıştığım için ve orada gördüğüm tüm insanlar sayesinde. Çaresiz gibi görünüyor."

"Benden numaranı istedi. Umarım sakıncası yoktur."

"Varlığımı kabul etmesi bile yeterince eğlenceli."

"Merak etme, o da benim gibi seni sevmeye başlayacak." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ben nefesimi tutamadım.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Çok rahat bir şekilde söyledi. Belki de yanlış duydum. Dalgalar çok gürültülü.

Edgar'ın hala yüksek sesle uyuduğu havlularımıza ulaştığımızda, Rory'nin "seni seviyorum" demediğine kendimi ikna ettim, çünkü teknik olarak demedi. Gözlerimin içine bakıp o üç kelimeyi fısıldamadı. Annesinin de benim gibi beni seveceğini söyledi. Bu tamamen farklı bir şey. Belki arkadaşlar arasındaki sevgiyi ya da sahte eşleri kastediyordur.

Ayrıca, bu sözleşmemizin ihlali olurdu. Her ne kadar hiçbir şey imzalamamış olsak da, bu sözlü bir anlaşmaydı. Aşık olmayacaktık. O söz verdi. Ben de ona söz verdim.

Hmm. Acaba ikimiz de yalancı mı olacağız?

Rory, bütün hafta boyunca çok uğraşarak kazandığı atıştırılacak keki çıkarır. Dün gece mağazadayken aldığım yeni kutudan bir tane. İtiraf etmek istemediğim kadar uzun süre orada durup, ön yüzünde güneş logosu basılı parlak sarı kutularla dolu raflara bakmışım.

Plastik ambalajların içindeki çocukluğum.

Yıllardır Little Sunshine Cake yemedim. Her şeyden uzaklaştığımdan beri; ailemden, onların mükemmel şirket hayatından, bana ve Tripp'e miras bırakmayı planladıkları mirastan. Rory'nin dediği gibi, bu kekler sadece şeker ve nostaljiden ibaret değil. Onlar, benim kim olmamı istediklerini hatırlatıyor.

Ama Rory onları seviyor. Ve garip bir şekilde, bu durumu kolaylaştırıyor. Sert kenarları yumuşatıyor.

"Çok güzel." Rory, sanki Michelin yıldızlı bir restorandan gelmiş gibi çikolatalı rulo pastasını yerken inliyor.

"Ne şanslısın."

Onun yanına oturup çiğnemesini izlerken, göğsüm tam olarak anlayamadığım bir şekilde sıkışıyor. Mesele kek değil. Mesele onun temsil ettiği şey, geride bıraktığım her şey. Ona söylemediğim her şey.

Ama o bunu bilmiyor. Onun için bu sadece küçük ve tatlı bir şey. Bir teselli. Ve bu, bir şekilde işleri kolaylaştırıyor. Ya da en azından... katlanılabilir hale getiriyor. "İyi misin?" diye soruyor, başparmağındaki kırıntıyı yalarken.

"Evet," diye yalan söylüyorum. "İyiyim."

Omzunu omzuma yaslayarak eğildi. "Emin misin? O bakışın var. Sanki kafanda bir şey çiziyormuşsun gibi."

Buna gülümserim. "Belki de öyledir."

Bir an sessiz kalır. Sonra, rahat bir tavırla, "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" der.

Başımı sallıyorum, ama boğazım cevap verecek kadar sıkışık. Hazır değilim. Henüz değil. Ama hazır olacağım.

Sadece bugün değil.

Onun yerine, sanki bir ödül kazanmış gibi sırtarak pastayı bitirmesini izliyorum ve gerçeği bilseydi bana nasıl bakacağını merak ediyorum. O atıştırmalık keklerle çevrili bir ortamda büyüdüğümü bilseydi. Sessiz bir protesto olarak kaç tanesini çöpe attığımı bilseydi.

Ama tekrar sormuyor. Sadece havluya yaslanıyor, güneş gözlüğü burnunun ucunda, çıplak göğsünde güneş parlıyor. Ev gibi görünüyor. Ve şimdilik, burada mutlu olmama izin vereceğim.

kırk beş

RORY

Yüzünü özledim

YAZ

Senin sikini özledim

Siktir, Wildflower. Basın toplantısında ereksiyon olacağım.

SUMMER

Oops

Resim mi yapıyorsun?

SUMMER

Evet! Bugün yüzücümü çiziyorum. Bitirebilirim belki.

Bir selfie çekip ona gönderiyorum.

İlham almak için ihtiyacınız olursa diye.

YAZ

Vay canına, teşekkürler

Oraya girmem lazım.

SUMMER

İyi şanslar, Flipper!

Dört gün.

Geçici bir şey, diye kendime hatırlatıyorum.

Summer'la birlikte olmamak değil, onu bırakıp seyahate çıkmak. Fort Lauderdale'de düzenlenen yüzme profesyonel serisi ulusal yarışması.

Jeep'imde sıırsıklam ve donarak kaldığımızdan bu yana bir hafta geçti.

O benim kucağıma tırmandığından ve beni tamamen mahvettiğinden beri.

Saçlarından yağmur damlaları süzülürken, gömleği ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, soğuk yağmurdan yanakları kızarmış hali. Beni içine aldığında nasıl göründüğüne kıyasla hiçbir şeydi.

Bunun ne anlama geldiğini konuşmadık. Ama sonrasında bana bakışları, bilmem gereken her şeyi anlattı. Summer düşmemeye çalışıyordu, ama bu kadar çaba göstermesi, çoktan düştüğü anlamına geliyordu.

Ona kafedeki vardiyasını değiştirmesini ve köpek gezdirme müşterilerini iptal etmesini isteme dürtüsü çok güçlüydü. Ama sonra aklıma geldi, sırf ben onun benimle olmasını istiyorum diye hayatını yeniden düzenlemesi gerekmiyordu.

"Emeklilik. Bu kaçınılmaz ve antrenmanların bir sporcunun vücuduna verdiği zarar göz önüne alındığında, dört yıl sonra seni tekrar göreceğimiz pek olası değil. Koçluk mu düşünüyorsun? Yayıncılık mı? Daha fazla ticari iş mi? Hayalin nedir?"

Basın odası çok soğuk, çok aydınlık ve aklımdan çıkaramadığım kızdan çok uzak.

Önümdeki mikrofonu ayarlıyorum ve zorla gülümsüyorum. "Şu anda hayalim, iyi bir gece uykusu ve sağlam bir yarışma."

Oda birkaç kahkaha ile cınlar. Hepsi de cilalı bir söz, manşetlere layık bir alıntı bekleyen gazetecilere bakarım.

"Ama cidden..." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hayatımın çoğunu saniyenin yüzde biri için koşturarak geçirdim. Hala burada olmaktan gurur duyuyorum. Hala yarışmayı seviyorum. Ama ilk kez, havuzun ötesinde hayatın nasıl olduğunu merak etmeye başlıyorum."

Sözler, ben tekrar düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Bunları daha önce yüksek sesle söylememiştim. Koçuma söylemedim. Takım arkadaşlarıma söylemedim. Summer'a bile söylemedim.

Başka bir muhabir araya giriyor. "Bu, son yarışın olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Daha yapabileceğim çok şey var. Henüz bitirmedim." Düşüncelerim Summer'a kayıyor. Onun gözlerinde gördüğüm halime. "Ama bu spora devam edersem, kendi şartlarımla devam etmek istiyorum."

Tabii ki bunu yazıyorlar.

Ama gerçek hikaye, basın odasında paylaşmaya hazır olduğum bir şey değil.

Gerçek hikaye, tırnaklarının altında boya olan bir kız ve bir insandan daha yüksek sesle horlayan bir köpek. Gece geç saatlerde market alışverişleri, plaj günleri ve buzdolabımızda sakladığı turşu kavanozları.

Gerçek hikaye, hayatımda ilk kez, sadece duvara doğru yüzmüyorum olmam.

Birine doğru yüzüyorum.

Isınma havuzundaki sohbetleri kesen keskin bir düdük sesi duyulduğunda gözlüklerimi düzeltiyorum.

"Shields!" Koç Owens'ın sesi havuzun diğer ucuna kadar ulaşıyor. "Buraya gel."

Koçun durduğu yere doğru koşuyorum ve Charlie'yi bankta, yüzünü buruşturmuş ve omzunu tutarken, Winnie'nin yanında diz çökmüş halde görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Yakalamada bir çıtlama hissettim," diyor Charlie, yüzü acıdan buruşuyor.

"Rotator manşet, belki," diyor koç. "Oyun dışı."

Siktir.

Sözleri yumruk gibi çarptı. Medley bayrak finali otuz dakika sonra olduğu için değil, Charlie için çok üzüldüğüm için.

Arkadaşımın acı çekmesini görmekten nefret ediyorum ve fiziksel rahatsızlıktan daha çok, bir yaralanmanın zihinsel ve duygusal stres getirdiğini ilk elden biliyorum.

herhangi bir sporcu için moral bozucu bir durumdur. Bu çok berbat bir durum ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim, ama bunu vaat edemem.

"Hey, Charlie."

Arkasını dönüyor; yüzünde hüzünlü bir ifade var.

"Senin yanındayız," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Ne olursa olsun."

O başını sallar, sonra Winnie'nin onu muayene ettirmek için sağlık merkezine götürdüğünü izlerim.

Takım olarak, şu anda yapabileceğimiz tek şey, Charlie muayene edilirken yarışmayı bitirmek.

Onlara durumu anlattıktan sonra, Eli ve Logan ısınma havuzundan çıkar ve üçümüz, Charlie'nin çekilmesini nasıl ele almak istediğini görmek için Koç Owens'ın etrafında toplanırız. Dünya rekoru kıran karışık bayrak takımımızın serbest stil ayağına kimi koymak istediğini.

"Kimi düşünüyorsunuz? Xio mu?" diye soruyorum, koçun kollarını kavuşturmuş düşünme pozisyonunu gözlemleyerek.

"Onun split'i hızlı, ama birkaç saat önce kazandığı 50 metreden sonra henüz toparlanma aşamasında."

Logan'ın omzunun üzerinden bir hareket gözüme çarptı.

Connor'dı.

"Ben yapabilirim." Koç'a başını sallar.

Logan gülüyor. "Tabii, haklısın. Sen değişimi halledemediğin için diskalifiye olmak için kendimi parçalamayacağım."

Connor, Logan'ın hakaretine hiç aldırış etmez. "Devralma alıştırmaları yapıyorum."

Connor'ın ciddi olduğunu anlayan Logan başını sallar. "Hiçbirimizle olmaz."

Koç başını sallar. "Bir saat sonra bireysel karışık yarışların ön elemeleri var. İyileşmek için yeterli zaman yok."

"İyi olacağım. Bu önemli. Lütfen." Koç bana bakar.

İçgüdülerim hayır dememi söylüyor. Xio son düzlükte hız kesse bile onu koşuya sokmamı söylüyor. En azından bu çocuğa güvenebilirim.

Ama sonra Summer'ın Connor'a bir şans daha vermekle ilgili söylediklerini hatırlarım. Onun şu anki eylemlerinin, geçmişteki sözlerinden daha anlamlı olmasına izin vermek. Ve ona değiştiğini kanıtlama şansı vermezsem, olmak istediğim kaptan olamam.

Yavaşça başımı sallarım. "Evet. Yapalım."

Koç onaylayarak başını sallar ve yarış organizatörleriyle değişiklik yapmak için uzaklaşır.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Logan, Connor'ın hala orada durduğunu görmezden gelerek alaycı bir şekilde sorar.

Eli, Logan'ın omzuna vurur. "Hadi, ısınmamızı bitirmeliyiz."

Belki Connor'ın bunu yapamayacağını düşünüyorum, ya da belki onun beni yanılttığını kanıtlamasını istiyorum. Her halükarda, bu yarış, bu bayrak yarışı, bir dönüm noktası gibi geliyor. Her şeyi yerine oturtmak ve yeni bir başlangıç yapmak için bir fırsat.

Connor ısınma havuzuna katılır, ama Charlie omzunu incittiğinde zamanımızın çoğunu harcamışızdır, bu yüzden birkaç tur yüzdükten sonra parkalarımızı giyip hazırlık odasına geçerek duyuruyu bekleriz.

Yanımda oturan Connor kendini iyi hissetmiyor, ama bunun beni etkilemesine izin veremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden kulaklıklarımı takıyorum, yarış öncesi çalma listemi başlatıyorum ve gözlerimi kapatıp yarışimdaki her kulaç hareketini gözümde canlandırıyorum.

On dakika sonra, yarışma yetkilisi yarışmamız için sıraya girme işaretini verdi ve takımlar tek tek havuz kenarına eşlik edilmek üzere anons edildi.

Bizim yanımızdaki kulvarda Savannah Sharks takımı durup hayretle bakıyor. "Connor Fisk bayrak takımında. Lanet olsun, başka bir zaman çizgisine mi girdik?"

"Hey, Connor," Milwaukee Marlins'ten Dorian Wells seslenir. "Diğerleriyle iyi oynadığını düşünmemiştim."

"Onları boş ver," diyorum. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyorlar."

Çenesini sıkıyor. "Evet, biliyorum."

"Hey, Dorian, kadromuzdan mı endişeleniyorsun, yoksa hala seni yeneceğimiz için mi kızgınsın?" Ona küstahça sırıtıyorum.

Dorian kaşlarını kaldırır. "Onun bayrak koşucusu olacağını düşünmemiştim."

Omuz silkiyorum. "Belki de daha fazla antrenman yapıp, daha az konuşmalısın."

Connor'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama ona bakmıyorum. Parkamı açmaya ve terliklerimi kulvarımızın arkasındaki çöp kutusuna atmaya odaklanıyorum.

Eli suya atlar ve sırtüstü yüzme çıkıntısını tutarak bizi başlatır.

Logan, Connor ve ben, Eli'nin Savannah Sharks yüzücüsünü geride bırakmak için mücadele etmesini bloktan izliyoruz.

Bu Dünya Şampiyonası ya da Olimpiyat takımı seçmeleri değil, ama yine de milli takım kadrosunu şekillendirecek önemli bir yarışma.

Bu yarış kazanmamız gerekiyor, ama Charlie'nin sakatlığı ve kadromuzdaki değişikliklerin ardından takımımızın, ben de dahil olmak üzere, sarsıldığını inkar edemeyiz.

Suya girdiğim anda bunu hissediyorum. Bir şeyler ters ama bunun dizimle ilgisi yok. Zihinsel bir şey.

Suda her kulaçta, fiziksel antrenmanımın gücüne güvenerek vücudumun işi yapmasına izin veriyorum. Bu, komşu kulvarımızla aynı hızda kalmamız için yeterli, ama zar zor. Hem Savannah Sharks hem de Milwaukee Marlins takımları bize zorlu bir mücadele veriyor.

Duvara dokunduğumda, Logan'ın arkamdan dalış yaparak kendi etabına başladığını duyuyorum. Titreyen bacaklarımla sudan çıkıp dizlerimin üzerine ellerimi dayıyorum. Eli ile birbirimize bakıyoruz. Sesli bir şey söylemenin anlamı yok. Zaten hissedilir bir baskı varken Connor'a daha fazla baskı yapmak istemiyoruz.

Logan bitirdiğinde, bizim, Savannah ve Milwaukee arasındaki yarış hala başa baş gidiyor.

Connor suya girdiğinde nefesimi tutuyorum, sonra temiz bir değişim yaptığını görünce yavaşça nefes veriyorum. Suyun yüzeyine çıktığında, diğer takımların neredeyse 30 cm önünde. Ustaca gerçekleştirdiği kalkış, bize diğer yüzücülere göre hafif bir avantaj sağladı.

Eli ve ben Logan'a sudan çıkması için yardım ettik, sonra gözlerimiz Connor'ı takip etmek için tekrar kulvarımıza döndü.

Havuzun uzak ucunda, Connor'ın vuruşları keskin ve etkili, su altında dönerek diğerlerinden bir saniye farkla duvara dokunuyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, sadece yarışın adrenalininden değil, Connor'ın ilk elli metreyi deli gibi geçmesini izlemekten de. Panik yok. Boş hareket yok. Sadece güç ve hassasiyet.

Göğsümde bir şey çekiyor, ilk başta adını koyamadığım bir acı.

Ama sonra, Summer ile olan ilişkim beni geleceğe bakmaya ittiğini, ancak geçmişte artık tutunmak istemediğim şeyler olduğunu, özellikle de Connor ile olan husumetimi fark etmemi sağladığını anlıyorum.

Connor'ın arkamdan anlaşmayı kabul ettiğinde nasıl hissettiğimi hala hatırlıyorum. Acısını. İnanamama hissini. Ona güvenmişim, ona akıl hocalığı yapmışım ve sonra gafil avlanmışım.

Ama onun bireysel yarışlarda finale kalmak için mücadele ettiğini bildiğim halde, bu bayrak yarışına her şeyini verdiğini görmek, ona olan kızgınlığımı yumuşatıyor.

. Bu, o anlaşmayı yapan Connor'ın artık karşımda duran kişi olmadığını anlamama yardımcı oluyor. Ve ihanet hala canımı yaksa da, bu bizi tanımlaması gerekmiyor.

şimdi, Connor'ın deneyimli bir yüzücü gibi kendinden emin bir şekilde bitiş çizgisine yaklaşmasını izliyorum. Bazen onun artık öyle olduğunu unutuyorum. Artık benim mentörlüğünü yaptığım sırık gibi çocuk değil. Kanıtlaması gereken bir şeyi olan ve ait olduğu bir yeri olmayan sessiz genç.

O pervasız ve çaresiz biri değil. Kendine güvenen ve hazır biri. Başlangıçta fark etmemiştim ama Connor'ın Current ile antrenman yapmaya gelmesi, işleri düzeltmek için attığı ilk adımdı.

Kalabalık, takımımız Connor'ı finişe kadar tezahüratlarla desteklerken kulakları sağır ediyor. Connor duvara doğru süzölür ve sonuç panosunda zamanımız yanar. Sadece kazanmakla kalmadık, aynı zamanda takımın en iyi zamanını da elde ettik.

Logan ve Eli, Connor'ı havuzdan çıkarır ve zaferi kutlamak için kollarını omuzlarına dolamaktadır. Connor nefes nefese ama gülümsemektedir, Logan ise yüzünü tutup yanağından öpmektedir.

"Olmaz." Eli gülüyor. "Üzgünüm Fisk, öpüşmek benim için sınırdır."

Sonunda Logan, Connor'a nefes alması için yer açarak, çöp kutusundan ısınma kıyafetlerini almaya gider. Ellerini dizlerine koyarak, gözlerime bakmak için başını kaldırır.

Islak omzuna elimi koyarım. "İyi iş çıkardın evlat."

"Teşekkürler ihtiyar." Nefes nefese gülümser.

Sırıttıyorum, ama boş veriyorum. Aramızda söylenecek daha çok şey var, ama o sonraya kalacak.

şimdilik, medyanın bizi röportaj yapmak için beklediği karışık bölgeye gidip zaferimizi kutluyoruz.

kırk altı

YAZ

Edgar, Rory'nin burada olmamasına kişisel olarak alınmış gibi, kanepede oturduğu yerden dramatik bir şekilde iç çekiyor. Birkaç saatte bir bunu yapıyor. Kapıya bakıyor. Herhangi bir ses duyduğunda, sanki Rory ona fazladan fıstık ezmesi getirmek için geri dönmüş gibi, hemen ayağa kalkıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de ondan çok farklı değilim.

Onu özlüyorum.

O olmadan ev farklı geliyor. Tam olarak daha sessiz değil — Edgar'ın homurtuları ve sürekli masadan düşürdüğüm boya fırçalarının çıkardığı gürültü arasında, hala bolca kaos var. Ama bir eksiklik var. Sanki somut bir şey eksikmiş gibi. Sanki fırtınanın gözü bir çanta hazırlayıp yüzme yarışması için Fort Lauderdale'e uçmuş gibi.

Rory'nin spor çantası koridoru tıkamıyor. Spor ayakkabıları banyo dışında ayağımı takmıyor. Ve fıstık ezmesinin kapağını kapatmanın bilimsel faydalarını anlatmak için etrafta kimse yok.

Mutfağa giriyorum ve eskiden en sevdiğim granola kümelerini sakladığım boş kabı görüyorum — o sevmediğini iddia ettiği ama ben bakmadığımda bir şekilde "kazara" yiyip bitirdiği granola kümelerini. Kabin üzerinde pasif-agresif bir yapışkan not var.

El yazım: Atıştırmalık kek değil. Kendine al.

Altında onun el yazısı: Elimde değildi. Çok gevrek. Çok tatlı.

Senin gibi.

Göğsüm sıkışıyor.

O çok saçma. O çok çekici. Ve onun yokluğu, kaçındığım şeyleri itiraf etmemi sağlıyor.

Onu tamamen, aptalca sevdiğim gerçeği gibi.

Ve belki de ona gerisini anlatmanın zamanı geldi. Ailemle ilgili kısmı. Atıştırma kek imparatorluğu ve neden rafta duran keklerle bakarken yastığa bağlamak istemediğimi. Öğrendiğinde bana farklı bakacağını düşünüyorum. Beni görmeyi bırakıp sadece onları göreceğini.

Ama belki de bu sadece korkumdan kaynaklanıyordur. Rory benden asla mükemmel olmamı istemedi.

Sadece gerçek olmamı istedi.

O yüzden öyle olacağım.

O geri döner dönmez.

Belki granolayı değiştirdikten sonra.

kırk yedi

RORY

SUMMER

Bugün harikaydın. O finiş? Seninle gurur duyuyorum.

Teşekkürler. Çok iyi geldi. Keşke burada olsaydın.

SUMMER

Ben de. Ama konuşmamız lazım. Eve geldiğinde mi?

Onun son mesajına bakıyorum. Parmaklarım cevap yazmak için ekranın üzerinde duruyor, ama sonra düşüyor.

Konuşmamız lazım.

Midem ters dönüyor ve bu dört kelimeyi hiç bu kadar nefret etmediğimi fark ediyorum. Panikimi hafifletecek bir gülen yüz emoji ya da kırmızı kalp yok. Ama Summer gülen yüz emoji seven bir kız değil, o yüzden belki de o kadar da kötü bir şey değildir.

Telefonumu cebime koyup takım salonuna bakıyorum ve köşede tek başına oturan Connor'ı görüyorum.

Yarışmayı üç saat önce bitirmiştik ve takım yemeği ve Charlie'yi ziyaret ettikten sonra, Whitney ile görüşmek için Logan'ın otel odasında *Amerikan Gridiron* oyununu atlamaya karar vermiştim. Bir haftadır yollarda olan ve bugün kadınlar dört yüz metre bireysel karışık yarışında kişisel rekorunu ve yarış rekorunu kıran Whitney ile konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Ancak bugünkü tüm heyecana rağmen, Charlie'nin yüzünün görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Doktor ona haber vermişti: omuzu iyileşmeyecekti. İlk başta, bununla mücadele edeceğini düşündüm. Charlie her zaman her türlü engeli aşan bir adam olmuştu, ama bugün gözlerinde hiçbir direnç yoktu. Sadece kabullenme vardı. Bana baktı ve sessizce kabullenerek, "Bitti" dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden yorgun olduğunu ve dinlenmek istediğini söyleyene kadar yanında oturdum. Onu öyle bırakmak zordu, ama kendi başına kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ancak otele döndüğümde, Whitney'in odasının önünde gördüğüm manzaraya hazırlıklı değildim.

Oradaydılar, Whitney ve Connor, birbirlerine sarılmışlardı.

Sadece The Rising Tides Foundation ile bir hafta birlikte geçirmiş olmaları değil, Connor'ın gözlerindeki bakış da midemde rahatsız edici bir his uyandırdı. Aralarındaki gerginlik inkar edilemezdi ve bir an için bunun sadece arkadaşlıktan daha fazlası olup olmadığını merak ettim.

Whitney'e bunu sordum, ama o konuyu geçiştirdi, ben de vazgeçtim. Bugünkü her şeyden sonra bile, hala kafamda bir soru işareti var.

Yaklaştığımda Connor dikleşir ve telefonunu önündeki alçak masaya bırakır.

"Konuşmamız lazım."

İçimden, sözlerimin ironisine gülüyorum. Belki de bu yüzden Summer'ın mesajı beni çok korkutuyor. Mesajda, benim lehime olmayacağından korktuğum bir ağırlık var.

Connor başını sallar. "Evet, konuşmalıyız."

"Bunu başka bir şey gibi göstererek zaman kaybetmeyelim. Hata yaptığını biliyorsun. Arkamdan o anlaşılmayı yapmak sadece bir sözleşmeyi bozmakla kalmadı, sahip olduğumuz her şeyi mahvetti. Güveni. Saygıyı. Her şeyi."

Bakışlarım Connor'a sabit ve kararlı bir şekilde kilitli kalıyor.

"Peki sonra ne oldu? Düzeltmeye bile çalışmadın. Özür dilemedin. Yıllarca sessizlik... ve sonra hor görme, sanki seni ihanet eden benmişim gibi."

Connor'ın çenesi gerilir. "Hata yaptığımı biliyorum. Ama senin güvenini asla ihanet etmek istemedim. Çaresizdim. Annemin tedavisi için paraya ihtiyacım vardı."

Göğsüm sıkışır. "Kahretsin. Bilmiyordum." Bakışlarımı indiririm, öfkem daha ağır bir duyguya dönüşür. "Bana söylemeliydin."

"Söylemek istedim. Ama menajerim, söylersem anlaşmanın bozulacağını söyledi. Naiftim ve tüm bunların, istemediğim bir rekabet hikayesi başlatmak için düzenlenmiş bir tuzak olduğunu göremedim. Çok geç olana kadar bunun farkına varamadım."

Bu beni çok üzüyor. Bütün bu olay, onun annesi için endişelenmesiyle başlamış ve insanları değil, sadece parayı gören biri tarafından istismar edilmiş.

"Sonunda sözleşmeden kurtulduğumda, her şeyi temizledim. Yeni menajer. Yeni koç. Yıllarca tek başıma antrenman yaptıktan sonra, tekrar bir takıma ihtiyacım olduğunu anladım."

Bu yüzden Current'a geldi.

Onu inceliyorum, şimdi biraz daha net görüyorum.

"Gidip özür dileyip, çok çalışırsam, bu olayı geride bırakabileceğimizi düşündüm. Ama sen bana, düzeltilemeyecek bir şeyi bozmuşum gibi baktın."

"Öyle hissettim. Sanki başka bir tuzak gibi geldi. Sanki yine ortalığı karıştırmaya çalışıyormuşsun gibi."

"Niyetim o değildi." Sesi alçalıyor. "Ama ben de incindim dostum. İlişkiyi bozan bendim, biliyorum, ama sen beni öyle kesip attığında... sanki benim hiçbir önemi yokmuşum gibi hissettim. Sanki onca yıl hiçbir anlam ifade etmemiş gibi."

Yutkunuyorum. Haklı. Soru sormadım. Sadece kapıyı kapattım ve uzaklaştım.

"En çok ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için özür dilerim."

"Teşekkürler." O geriye yaslanarak omuzlarını biraz gevşetir. "Ben de üzgünüm.

Ve bunu düzeltmek istiyorum.

Mümkünse tabii." "Evet, ben de."

Connor gülümser. "Yani... aramız iyi mi?"

"Yola çıktık." Bir an durdum. "Ama güven, öyle kolayca dağıtabileceğim bir şey değil.

Onu geri kazanmalısın."

"Haklısın. Kazanacağım."

Ayağa kalkarım, geri dönüp eşyalarımı toplamaya hazırım, aramızdaki gerginlik nihayet azalmıştır. Ama sonra Connor ve Whitney'in daha önce koridorda birlikte olduklarını hatırlarım ve geri dönerim.

"Bir şey daha var."

Connor telefonundan başını kaldırır.

Kollarımı kavuşturdum. "Whitney. Ona dokunamazsın."

Connor gözlerini kırıştırır. "Rory, bu..."

"Açıklaman gerek yok," diye sözünü kesiyorum, sesim sakın ama kararlı. "Sarılmalarını gördüm. Belki de sadece öyleydi. Ama daha fazlasıysa ya da öyle olabileceğini düşünüyorsan... o yola girme."

Connor'ın çenesi gerilir. Tartışmaz, ama tereddüt ettiğini görebiliyorum. Gözlerinde çelişki var.

"Daha iyi olmak istediğine inanıyorum," diyorum sessizce. "Ama gerçekten ciddiysen, bir sonraki adımının her şeyi tekrar mahvetmeyecek bir şey olduğundan emin ol."

Connor başını sallar. Yavaşça. Ama başını

sallar. "Anladım."

Ben de başımı sallıyorum. "Bugün iyi iş çıkardın. Son etapta çok rahat koştun." Ağzında hafif bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler."

Connor ile aramızdaki sorunlar çözüldüğüne göre, artık Coral Cove'a ve Summer'a, evime dönmek istiyorum.

kırk sekiz

SUMMER

Masa düzenlemesine son rötuşları yaparken garaj kapısının kapandığını duydum. Dönüp baktığımda Rory kapıda duruyordu, Carolina Current tişörtü ve gri eşofman altı giymişti, altın rengi dalgalı saçlarının uçları ters takılmış şapkasının altından görünüyordu.

O kadar yakışıklı ki, smokin giymiş gibi görünüyor.

Sadece dört günlüğüne gitmişti; sakinleşmem gerekiyordu. Ama sakinleşmek, yapabileceğim en son şeydi.

Tüm hafta sonu mesajlaştık, ama bu onu özlemenin acısını hafifletmedi. Current'ın yarışmayı kazandığını ve Rory'nin madalya aldığını bilmek bile onun burada olmasıyla kıyaslanamaz.

Yüzmeye odaklandığı sırada onu rahatsız etmek istemedim, bu yüzden yarışlarından sonra ona mesaj attım, yapmamız gereken ama rahatsız edici bir konuşmanın tohumlarını atmak umuduyla.

Şimdi o buradayken, ona söylemem gereken her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Ağır bakışları hiç benimkinden ayrılmadan, nazikçe spor çantasını yere koydu. Yerdeki çantayı alır, sonra yavaşça bana doğru ilerler.

İlk olarak tanıdık kokusu burnuma çarptı. Klor kokusu karışmış dalgaların sürüklediği odun ve okaliptüs kokusu. Ne kadar ovsa da bu koku ondan ayrılmıyor ve içten içe bu kokunun hiç kaybolmamasını diliyorum.

Bana, anlamadığım bir ifadeyle bakıyor. Her zamanki rahat gülümsemesi, gergin bir ifadeyle yer değiştirmiş.

"Seni o kadar çok özledim ki canım acıyor."

"Ben de. Sen yokken her saniye bir şeylerin eksik olduğunu hissettim."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve aramızdaki minik mesafeyi kapatıyor, vücudu benimkine değiyor.

"PR'ını duydum. Tebrikler." Kollarımı boynuna doluyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum.

"Teşekkür ederim." O da beni sıkıca sarar. "Etkilemek istediğim bir kadın vardı."

Eli kalçamın kıvrımına iner, uzun parmakları eteğimin kenarından aşağıdaki cildi okşar.

"Görev tamamlandı," diyorum, vücutlarımız birbirine yapışırken nefes nefese kulağına fısıldıyorum. Sıcak dudakları kulağımın kenarını okşuyor ve her şeyi unutmama neden oluyor. "Sana her zaman hayranım."

"Seni kucaklamak çok güzel. Ve kokun da harika."

Ağız benimkini bulduğunda, kendimi ona kaptırıyorum. Rory'nin öpücüğü hem rahatlatıcı hem de acı verici derecede heyecan verici. Nefesimi keserken aynı zamanda beni yere indiriyor. Bu, vahşi ve özgür bir şekilde sürüklenmenin heyecanı, ama aynı zamanda bağlı olduğun için güvende olduğunu bilmenin heyecanı.

Geri çekildiğimde, Rory'nin gözlerindeki bakış saf bir tutkuyla doludur. Onun yoğun bakışını görünce midem lezzetli bir şekilde kıvrılır ve parmaklarımı şişmiş dudaklarıma bastırırım.

"Akşam yemeği hazırladım." İki kişilik masayı işaret ediyorum.

"Evet, yaptın." Rory'nin gözleri arkamdaki masaya takılır, ama hemen bana geri döner. Bakışları açgözlüdür. Yutmaya hazırdır.

Dilimi çıkarıp alt dudağımı yaladım ve gözleri her hareketimi takip etti. "Aç olacağını düşündüm." Gülümsemeden edemedim. "Sen her zaman açsın."

"Haklısın." Başparmağı boynumun boyunca kayıyor, diğer parmakları ise boynumun dibine yaklaşıp hafif bir baskı uyguluyor. "Açlıktan ölüyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar sol koluyla masayı temizler. Tabaklar, çatal bıçaklar, bardaklar. Hepsi yere düşer. Bir saniye sonra beni masanın üzerine kaldırır.

"Onlar bizim yeni tabaklarımızdı," diyorum, yarı şok olmuş, yarı heyecanlanmış bir şekilde. "Ailen düğün hediyesi olarak göndermişti."

"Yarın yenilerini alacağım," diyor, sesi alçak ve kararlı, sanki cinlenmiş gibi beni masanın kenarına doğru çekiyor.

Gözlerindeki şeytani parıltı, tartışmayı imkansız hale getiriyor.

"Şimdi akşam yemeğimi istiyorum, tatlı karıcığım."

Nefesim kesildi. Sanırım bu gece mahvolan tek şey tabaklar değil.

Eteğimin altına uzanarak parmaklarını iç çamaşıırıma geçirir ve hızla bacaklarımdan aşağı çeker. Sonra dizlerimi ayırır ve aralarına girer. Eteğim kalçalarıma kadar çıkmış, onu bana maruz bırakmıştır.

Parmağını ıslak ve ona ihtiyaç duyan merkezime doğru kaydırır, sonra tadına bakmak için parmağını ağzına götürdü.

"Mmm." Parmaklarını yalayarak temizlerken inler. "En sevdiğim."

Bunu tekrar yaptı, bu sefer benim uyarılmamla kaplı parmağını ağzıma sürdü.

"Sen benim en sevdiğim yemeğimsin, Summer," diye dudaklarıma fısıldadı.

"Seni her gün yiyebilirim."

Sonra Rory dizlerinin üzerine çöküyor, nefesi tenimde sıcak. Dilinin yavaş bir dokunuşuyla ben mahvoluyorum. Ağzı saygılı, ritmi kasıtlı. Sanki benim her santimimi ezberliyor gibi.

Ellerim saçlarını bulur, dalgalı telleri orgazma ulaşmam için çekmek için mükemmel uzunluktadır.

Antrenman yaptığı aynı kararlılıkla beni doruğa ulaştırır. "Seni dağınık istiyorum,

Summer. Amının bu masanın her yerine damlamasını istiyorum

bütün masaya akmasını istiyorum, böylece her damlasını yalayabileyim."

İki parmağını içime soktuğunda, nazik ama otoriter bir hareket, tam da bırakmam için ihtiyacım olan şey.

"Rory!" diye bağıyorum, vücudum zevk dalgası üzerime çöktüğünde kavisleniyor. Dalga içimden geçiyor, keskin ve sarsıcı, beni titreyerek ve nefessiz bırakıyor, sanki dünyada kalan tek sağlam şey oymuş gibi ona sarılıyorum.

Orada yatıyorum, terden kayganlaşmış tenim ve orgazmımın şok dalgaları yavaşça dağılıyor.

Rory'nin dili iç uyluklarımdan bir tarafını, sonra diğer tarafını yalıyor, söylediği gibi beni temizliyor. Ben orgazmın etkisinden kurtulurken parmakları hala içimde çalışıyor.

Ağzı ve parmakları olağanüstü, ama daha fazlasını istiyorum.

Onun penisini istiyorum.

Saçını nazikçe çekerek onu kendime doğru çekiyorum. Dudakları hemen benim dudaklarıma iniyor, kendimi tatmamı sağlıyor ve başka bir heyecan dalgası gönderiyor.

Bacaklarımın arasında bir heyecan. Parmakları gömleğimin altında beni tahrik ediyor, ağzı bir an geri çekilip gömleğimi başımdan çıkarıyor.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye homurdanıyor, sesinde ateşli bir tonla üzerimde duruyor. Alt dudağımı ısıyor, parmakları sütyenimin içine kayarak ağrıyan meme ucumu okşuyor.

"İyi," diye fısıldıyorum, gömleğini yukarı doğru çekerek. "Ben de seninle işim bitmedi."

Kollarını kaldırır, böylece gömleğini tamamen çıkarabilirim, sonra arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açar.

Ama tam da içimi sıcaklık kaplamaya başlarken, durur. Bana baskı yapmak yerine geri çekilir. Gözleri benimkilere kilitlenir, sabit ve okunaksızdır ve nefesimin kesildiği bir saniye boyunca, fazla mı konuştum diye merak ederim. Sözlerim, niyet ettiğimden fazlasını mı ortaya çıkardı acaba?

Orada oturuyorum, üstüm çıplak, bacaklarım masanın kenarından sarkıyor, kalbim çarpıyor.

"Güzel," diyor sonunda, sesi alçak ama artık daha kararlı. "Karar verildi. Kimse bu işi bitirmedi. Daha çok yol var."

Beni masadan kaldırır, bacaklarımı beline dolayarak yatak odamıza doğru taşır.

"Beni masada istemiyor muydun?" diye soruyorum, kollarımı boynuna dolayarak.

"Başka bir zaman. Şu anda, seni yatakta tadını çıkaracağım."

Eşiği geçer, sonra beni nazikçe yatağa yatırır ve geri adım atarken eteğimi de alır.

Dizlerimi açarak kendimi ona açıyorum. Rory'nin bakışları bacaklarımın arasına düşüyor. Bir eli boxer şortunun içine girerek ereksiyonunu okşarken, diğer elinin avuç içi yoğun ve düşünceli bir hareketle çenesini yukarı aşağı okşuyor.

Dikkatinin dağıldığı anlarda ne kadar sevimli olduğunu düşünerek gülümsüyorum, ama sonra gözleri benimkilere yükseliyor ve tüm o yoğunluk yüzüme odaklanıyor.

Boxer şortunu indirip kalın penisini ortaya çıkarmasını izledim. Onu tatmak için can atarken, kendimi öne doğru ittim ve penisinin önünü yaladım, dilim zonklayan damarı izledi, sonra başının etrafında daireler çizerek, ön sıvısının tuzlu tadını tattım.

Sadece birkaç yalamadan sonra beni geriye doğru itip yatağa yatırıyor.

Üzerime çıkıyor, ereksiyonu iç uyluklarıma baskı yapıyor.

"Dört gündür seni yapmadım, Wildflower. Seni çok istiyorum."

Sonra, en iyi arkadaşımım gibi tatlı ve nazıkçe beni öper.

Bu onun süper gücü. Beni açıkça tahrik ederken, aynı zamanda kendimi güvende ve bakıldığımı hissettiriyor.

Bir an sonra, içime giriyor.

Ve işte böylece, artık bu benim için bir rol değil.

kırk dokuz

RORY

Summer'ın içine girdiğimde, kendimi evimde hissediyorum.

Belki kulağa klişe gelebilir, ama tam olarak böyle hissediyorum. Buraya gelmem ne kadar sürerse sürsün, burası her zaman ait olduğum yer.

Bu kadar gün ayrı kaldıktan sonra onu tekrar görmek, ona dokunduğum anda vücudumdaki her sinirin uyanması gibi. Kollarımda hissettiğim o yumuşak, sıcak, mükemmel his, daha önce hiç bu kadar arzulamadığım bir şeydi. Ama şu anda, bu inkar edilemez bir gerçek.

Kalbim hızla atarken, ellerim onu daha sıkı tutmak, daha yakın çekmek için çaresizce çaballıyor.

Ağzının sıcaklığında boğuluyorum, ilk kez bana tek istediği şey benimmişim gibi baktığından beri içimde yanan ateş. Kendimi tutamıyorum. Tutmak da istemiyorum.

Bastırmaya çalıştığım her şey, istemekten korktuğum her şey, şimdi içimi parçalıyor.

Gerçek şu ki, işte bu. O

benim için doğru kişi.

Ve bir kez olsun, daha fazlasını istemekten korkmuyorum.

"Bunu ne kadar özlediğimi bilemezsin. Seni özledim."

Bacakları belime dolanıyor, ben onu sert vuruşlarla sikarken beni kendine çekiyor. Benim kadar açgözlü bir şekilde benim vuruşlarıma karşılık veriyor.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun."

Nefesi kesiliyor ve elleri omuzlarıma uçuyor, tırnakları benim altımda kıvrılırken omuzlarıma batıyor.

"Rory," diye fısıldıyor, sanki benim gerçek olduğuma şaşırmış gibi, sanki dört günden fazla bir süredir yokmuşum gibi. Gözleri benimkilere kilitleniyor, iri ve cam gibi, ve onlarda sormaya cesaret edemediğim her şeyi görüyorum.

"Seni özledim," diyor, sesi titriyor. "Özlemem gerekenden daha fazla." İşte bu.

Tamamen, geri dönüşü olmayan, her şeyi siktir eden, ona aşık olduğum an bu. ona aşık olduğum an.

Aramızdaki kutsal bir şeyi mühürlermişçesine onu öpüyorum. Vücudumuz senkronize hareket ediyor, her itiş derin ve kasıtlı, henüz yüksek sesle söyleyemediğim bir söz.

Bacakları beni sıkıca sarıyor. Nefesi kısa, keskin patlamalar halinde geliyor.

"Yaklaştım," diye nefes nefese, sırtı masadan kalkıyor. "Rory, durma durma..."

"Seni tutuyorum, Wildflower," diyorum, onu daha sıkı tutarak. "Benim için gel."

Beni etrafında parçalıyor, çığlığı beni ateşleyen bir kıvılcım gibi. Birkaç saniye sonra ben de onu takip ediyorum, boynuna inleyerek içini dolduruyorum. Vücudum bunun gücüyle titriyor, bu hissin ne kadar doğru olduğu ile.

Uzun bir süre öyle kalırız. Karışık. Nefes nefese. Tamamen bitkin.

Alnım alnına yaslanır. Göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalırken, parmakları sırtımda tembel daireler çizer.

Hareket etmek istemiyorum, ama sonunda yanağına bir öpücük kondurup geri çekiliyorum. "Kıpırdama."

Bana biraz bulanık bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. "Emir veriyorsun." "Sadece sana bakıyorum."

Banyodan temiz bir havlu alıp geri dönerim ve yanına diz çöküyorum. Beni yumuşak, açık bir bakışla izliyor ve bu bakış göğsümü acıtıyor. Onu yavaşça temizliyorum. Garip bir durum yaratmamaya çalışıyorum, ama aynı zamanda bu anın özel bir şey olmadığını da göstermeye çalışmıyorum. Sanki o benim her şeyim değilmiş gibi.

"İyi misin?" diye soruyorum, parmak eklemlerimle onun uyluğunu okşayarak. "Evet," diye nefes alıyor. "Gerçekten iyiyim."

Havluyu bir kenara atıp onu tekrar kollarıma alıyorum. Bir süre, sadece birlikte nefes alıyoruz.

Aramızdaki sessizlik garip değil, dolu. Hala söylemediğimiz her şeyle ağır.

Sonra, o gergin sessizliğin ortasında, midem korkunç bir guruldama çıkarır.

Summer kahkahalara boğulur, vücudu benimkine çarparak titrer.

Onu görebilmek için biraz geri çekiliyorum, nefes nefese ve kızarmış. Gülümsemesi göğsüme işliyor.

"Gerçekten mi?" diyor, kaşlarını kaldırarak. "Bu senin sonrasındaki mutluluğun mu?"

Ona utangaç bir gülümseme atıyorum. "Eve gitmek istedim, bu yüzden arkadaşlarla yemek yemeyi es geçtim."

"Bu yüzden akşam yemeği hazırladım." Hafifçe doğrulur, sütyeni bir kolundan sarkmaktadır. "Ve bu yüzden yiyemedin."

"Buna değer."

"Orgazmlar her zaman eğlencelidir," diyor kuru bir şekilde, etrafına bakarak, "ama şimdi bu karışıklığı temizlememiz gerekiyor."

Onu yavaşça ve uzun uzun öpüyorum. "Her şeyi yere düşürdüğüm için üzgünüm."

Gözleri yumuşadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben üzülmedim. Ama bunun barbekü tavuk olduğunu öğrenince üzüleceksin. En sevdiğin yemek."

"Lanet olsun." Dramatik bir şekilde başımı geriye atarak inlerim. "Trajik bir kayıp." Yine de, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum, özellikle de Summer'ın o masada, bacakları açık ve dua eder gibi adımı inleyerek duruşunu.

Yumuşak bir kahkaha atarak, Summer altımdan kalkar ve bir tişört ile iç çamaşırı alır. Ben de boxerımı ve eşofmanımı alıp onu takip ederim. Birlikte, hasarı değerlendirmek için yemek odasına gideriz. Benim hasarımı.

"Bunları gerçekten ailem mi gönderdi?" diye soruyorum, yere düşen seramik parçalarını toplamak için çömelirken.

"Evet, belki barış teklifi olarak?"

Kıkırdarım. "Ya da kendilerini akşam yemeğine davet etmek için bir yol."

Summer gülüyor, yanakları pembeleşiyor. "O masada yaptığımız şeyi düşünmeden kimseyi eve davet edemeyeceğim."

Haksız değil. Benim için uzanmış halini görmek, şu anda benim için çok önemli bir anı

"Bir düşün," diye mırıldanıyorum, sırtıtarak. "Seni masanın üzerine eğmedim

bile." Ona şeytani bir gülümseme atıyorum. Bir söz.

O sırtıyor. "Önce akşam yemeği."

"Annemi pek tanımıyorsun," diyorum, kalanları toplayarak. karışıklığın, "O özür dileme konusunda pek iyi değildir. Bunun yerine hediyeler gönderir."

"Not edildi," diyor Summer, son parçaları çöp kutusuna atarken, ben de dökülen barbekü tavuğunu silip süpürüyorum. Her silme hareketinde cennetsi koku beni kışkırtıyor.

her silişte beni kışkırtıyor.

"Lucy's'ten akşam yemeği ister misin?" diye soruyorum. "Sipariş vereceğim."

"Tabii." Summer cevap verip bana elektrikli süpürgeyi uzattı.

Temizlik bittiğinde, Little Sunshine Cakes'in sarı kutusunu alıp çikolatalı sarmal rulolardan bir paket çıkarıyorum.

"Zafer atıştırmalığı zamanı."

İlk ısırığımı almak üzereyken Summer aniden ciddi bir ifadeyle karşımda belirir.

"Merak etme, bu akşam yemeğimi mahvetmez," derim, şekerle dolu atıştırmalık kekleri işaret ederek. "Benimkini yine de hepsini yiyeceğim, muhtemelen seninkinin de yarısını."

"O değil." Yutkunur. "Konuşmamız lazım." Kahretsin.

Konuşma.

Bir an için, onun daha önce gönderdiği mesajı unutmuştum.

Atıştırmalık keki indirdim ve tezgahın üzerine koydum.

Gözleri benimkilere bakmadan önce ona kayd.

"O şirket benim ailemin."

"Hangi şirket?"

Yanımdaki atıştırmalık keke doğru başını salladı. "Little Sunshine Cakes."

Anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim güneş logolu sarı kutuya takıldı. Üzerinde olan küçük kıızı hatırladım. Sarı saçlı. Mavi gözlü.

Anlıyorum.

O Summer'dı.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Ailesi, çocukluğumdan beri takıntılı olduğum şirketin sahibi. Onun sanatını desteklemeyen aynı aile. İş çıkarları için onu bir pislikle evlendirmeye çalışan aynı aile. Parası olan ama onun kurallarına uymadığı için onu sağlık sigortasız, ihtiyacı olan ilaçlar olmadan bırakan aynı insanlar.

Ve ben bunca zaman onların atıştırmalıklarını yiyip, ona ne kadar sevdiğimi söylüyordum. Bu onu incitmiş olmalı. Ya da en azından, bana onlar hakkında daha fazla şey anlatmaktan çekinmesine neden olmuş olmalı.

Öfke göğsümde yükseliyor.

Kiler odasına gidip, kalan kutuları çıkarıp çöpe atıyorum.

Başımı kaldırdığımda, Summer gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Onları atmana gerek yok!"

"Seni değersiz hissettiren insanların ürettiği hiçbir şeyi yemeyeceğim." Çenem sıkışıyor. "Sen bundan daha değerlisin."

Ona kızgın değilim. Onlara kızgınım. Ailesiyle hiç tanışmadım, ama karımın değerini sorgulatacak olanlar hayatımızda yer almamalı.

Dudaklarını sıkıştırıp başını sallar. "En azından kutuları geri dönüştür."

Biraz hafifletmeye çalıştığını biliyorum, ama hala gülmek için çok öfkeliyim.

"Neden benim için almaya devam ettin?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Çünkü onları seviyorsun ve seni mutlu ediyorlar."

"*Seni* seviyorum." Ona uzanıyorum. "Sen beni mutlu ediyorsun."

"Rory," der, gözlerinde duygu dolu bir şekilde.

Bu doğru. Haftalardır dilimde olan bir gerçek. Belki de onunla tanıştığım günden beri.

"Sen beni hiçbir kekin yapamayacağı kadar mutlu ediyorsun. Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü o küçük kekler on iki çeşit kimyasal olarak üretilmiş mutlulukla dolu."

O gülüyor ve aramızdaki gerginliğin bir kısmının ortadan kalktığını hissediyorum.

Elimi saçlarına kaydırıyorum, parmaklarımı yumuşak dalgaların arasına geçiriyorum.

"Eh, hile gününde atıştırmalık olarak beni yiyemezsin." "Sen

öyle san." Kaşlarımı kaldırıp sırtıyorum.

Gözlerinde yaşlar ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana başını sallar.

"Söylediğin şey hakkında mı? Seni mutlu ettiğimi ve..." "Seni seviyorum." Bu sefer daha kesin bir şekilde tekrar söylüyorum.

"Bana aşık olmayacağına söz vermiştin." "Evet, sen de aynı şeyi söz vermiştin."

"O zaman ikimiz de yalancıyız." "Kendin adına konuş.

Hayatımda hiç bu kadar dürüst olmamıştım."

"Kendi adına konuş. Hayatımda hiç bu kadar dürüst olmamıştım."

Sol elini tutuyorum, elmas yüzüğünün soğuk kenarlarını hissediyorum. başparmağımın altındaki bant.

"Yüzmekten başka bir şey istemeyeceğimi düşünürdüm, ama sonra sen ortaya çıktın, dağınık, parlak ve vahşi, ve şimdi sensiz bir hayat düşünmüyorum."

Soğuk ve ıslak bir şey ayak bileğimi dürtüyor.

Edgar'a bakıyorum. "Sen de, dostum."

Summer'a tekrar baktığımda, bana hem eğlenceli hem de sinirli bir bakış atıyor.

"Dağınık mı dedin?" diye sordu, gözlerini kısarak.

Başımı sallayıp, dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ama en iyi şekilde."

Ona söyleyecek çok şey var ama şu anda en önemli şeyi bilmesini istiyorum. Birlikte geçireceğimiz hayatı.

"Yüzmede bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Gelecek hakkında hiç bu kadar belirsiz hissetmemiştim. Ama bildiğim tek şey, senin orada olmanı istediğim. Ne olursa olsun, kazan ya da kaybet, altın madalya ya da hiçbir şey, senin yanımda olmanı istiyorum."

Gözleri parlayarak başını sallar.

Bir an sessizce durup birbirimize sarılırsınız. "Rory?" diye fısıldar.

"Hmm?"

"Ben de seni seviyorum."

Onun sözleri göğsümü sıkıştırır.

Geri çekilip ona bakıyorum. Güzel, yetenekli karım.

"Bana önemliymişim gibi bakmanı seviyorum. Saklanmama izin vermemeyi, ama güvenli bir yere ihtiyacım olduğunda bunu bilmeni seviyorum." Parmakları çenemi okşuyor. "Sincapların peşinde olduğunu düşünmeni bile seviyorum."

"Beni yakalamak istiyorlar," diye mırıldanıyorum. "Geçen hafta içlerinden biri keskin nişancı gibi isabetle kafama bir meşe palamudu attı."

"Saçmalıyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

"Ben seninim."

"İyi," diye fısıldadı. "Çünkü ben de seninim."

epilog

YAZ

"Sürprizleri sevmediğimi biliyorsun."

Rory, beni rahatlatmak için uyluğumu sıkıca tutar. "Bunu seveceksin. Söz veriyorum."

Rory bizi bilinmeyen bir yere götürürken, ben yolcu koltuğundan "*Sözler, sözler*" diye şarkı söylüyorum. Bilinmeyen derken, gerçekten bilinmeyen demek istiyorum. Bana söylemeyi reddetmekle kalmadı, gözlerimi bağlamamı da istedi. Teknik olarak göz maskesi ama yine de.

Dün gece Sacramento'daki yüzme yarışından döndük ve bu sabah kafede kahvaltı servisi yaptıktan sonra, artık bitkin durumdayım.

"Beğenmezsen, bir daha sana sürpriz yapmayacağıma söz veriyorum."

Dudaklarım seğiriyor. "Kendine güvenin takdire şayan."

Keşke onu şu anda görebilseydim. Onu sürücü koltuğundan izlemek en sevdiğim şeylerden biri. Sanırım profilinden dolayı. Bir de kendi kendine şarkı söylemesi ya da en sevdiği radyo istasyonundaki şaka telefonlarına gülmesi, sonra da beni bakarken yakalayıp göz kırpması.

Kocam.

Sahte bir ilişki için gerçekten evlendiğimize hala inanamıyorum. Ama şimdi birbirimizi seviyoruz.

Ve evlilik, birbirimize iyilik yaptığımızı düşündüğümüz zamanki gibi değil.

Kendime asla evlenmeyeceğimi söylemişim. Aşkın çok kırılgan, çok hassas olduğunu düşünüyordum. Aşkın aileme ne yaptığını görmüştüm. Yeminlerin sessizliğe, sonra mesafeye ve sonunda hiçliğe dönüştüğünü görmüştüm. Aynı çöküş yolunu izlemek istemiyordum.

Ama Rory bunu farklı hissettiriyor. Sağlam. Sanki aşk gerçekten güvenli bir yer olabilirmiş gibi, zamanın dolmasını bekleyen bir saat değil.

Araba yavaşlayıp durdu. Rory'nin dışarı çıktığını duydum, sonra kapım açıldı.

"Tamam, dikkat et." Bana yardım etti ve iki elimi tutarak bizi ileriye doğru yönlendirir.

Bir binaya giriyoruz ve "Tamam. Artık çıkarabilirsin." diyor. Göz maskesini kaldırıyorum ve ışığa karşı gözlerimi kırpiştirıyorum.

Karanlıkta kaldıktan sonra, ilk fark ettiğim şey parlak beyaz duvarlar. İlk başta gözlerimi kamaştırıyorlar, ama sonra resimleri fark ediyorum.

Benim resimlerim.

Ama son zamanlarda yaptıklarım değil. Covey'ler.

Son birkaç ayda Coral Cove'da bıraktığım isimsiz eserlerim, şimdi bir depo galeri alanında mükemmel ve özenle düzenlenmiş bir şekilde asılı.

"Nasıl?" diye soruyorum. Beynim, olayı anlamaya çalışırken takılıyor.

"Sosyal medya sayfası iyi bir başlangıçtı," diyor Rory, "ama sonra biraz yardım aldım."

Siyah blazer, kısa kot pantolon ve topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın yanımıza geliyor. "Hadley Smith," diyor. "Southampton'daki Shoreline Gallery'nin sanat küratörüyüm

ve sizin büyük bir hayranınızım." "Southampton mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"New York," diye onayladı.

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek, sonra Rory'ye yan gözle bakıyorum. "Neden buradasın?" "Covey'i bulan ilk kişilerden biriydi," diyor. "Onunla onları bulup sana bir arada görebilmen için onunla iletişime geçtiğimde, yardım etmek istedi."

Hadley gülümsedi. "Covey sanatçısını başından beri takip ediyorum. Sizinle tanışmak bir onur."

Etrafa gergin bir şekilde bakıyorum, ta ki burada sadece biz olduğumuzu fark edene kadar. "Merak etme," diyor Hadley. "Gösteri henüz başlamadı."

"Sergi mi?" diye tekrarlarım.

"*Covey Koleksiyonu*." Girişin yanındaki duvara işaret eder. *Duvar*da büyük siyah harflerle "*Covey: Bir Koleksiyon*" yazıyor ve sanatçının adının yazılacağı boş bir alan var.

Benim adım.

"Bir keresinde hepsini bir arada görmek istediğini söylemiştin," diyor Rory, "Ben de bunu gerçekleştirmek istedim."

"Rory..." Hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Düzen, aydınlatma, hassasiyet. Tüm küçük ruh sunularım, toplanmış ve onurlandırılmış. Rory'nin eserleri de burada. Onun sahil evi ve uzaktaki altın saat yüzücüsü.

Duvara tekrar bakıyorum.

"Seçimin senin olsun istedim," diyor. "Anonim kalabilirsin ya da — Hadley ona bir fırça ve siyah boya kutusu uzatıyor — adını yazabilirsin."

"Her iki durumda da," diye ekliyor, "senden sipariş almak isteyen bir müşteri listem var. Anonim olsan da olmasan da, dünya senin sanatını istiyor."

Boğazım düğümlenir. Gözlerimde yaşlarla Rory'ye bakarım.

"Çok etkilendim," diye fısıldarım. "Ve nutkum tutuldu."

Fırçayı ve boyayı yere bırakır, sonra beni kollarına alır.

"Daha önce de söyledim, ama tekrar söyleyeceğim. Dünya senin sanatına ihtiyaç duyuyor. Ve kendini ifşa etmeye hazır değilsen, mecbur değilsin."

Kafamı sallayıp, gözyaşlarımı hızla silerim.

Her zaman bir sanatçı olduğuma inandım. Yoksa neden vazgeçmek daha kolayken devam ettim ki? Ama Rory, sanatımın görülmeye değer olduğuna inanmama yardımcı oldu. Kutlanmaya değer olduğuna.

"Emekli olmaya hazır değildim," diyor Rory, "çünkü yüzme olmadan hayatımı hayal edemiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum. Bu değişti."

"Öyle mi?" gülümsüyorum. "Ne istiyorsun, Flipper?" "Sen ve ben. Evlenmek. Gerçekten."

Yutkunuyorum. "Biz evliyiz."

"Evlilik cüzdanımız var," diyor gülümseyerek. "Ama ben koşulsuz ve çıkar gütmeyen bir aşk istiyorum. Sadece aşk."

Nefes alıyorum ve bu nefesin içimdeki tüm korku ve belirsizlikleri doldurmasına izin veriyorum. "Benim bir geçmişim ve pille çalışan yedeğim olsa bile mi?"

Gülümsemesi genişliyor. "Big Dill sağlamdır. Güvenilirdir. Bir takım arkadaşında bunu takdir ederim."

Elini saçlarıma geçirir, kocaman gülümsemesi sessiz bir samimiyetle yumuşar.

"Seni tutayım, Wildflower." Yanağıma, sonra şakağıma öpücük kondurur.

"Edgar'a kardeşler verebiliriz. Edwina adında bir kız kardeş düşünüyorum."

Kahkahayı patlattım.

"Köpeğimize *Edwina* adını mı vermek istiyorsun?"

Rory omuz silkiyor, sadece yarı ciddi. "Onurlu bir isim. Asil. Kulaklarına küçük papyonlar takacak ve verandadan turistlere dik dik bakacak."

"Edgar'ın ilgiyi paylaşıp paylaşamayacağını bilmiyorum."

"Bir kardeşe ihtiyacı var. Onu alçakgönüllü tutacak birine."

Yine güldüm, kalbim deli gibi çarpıyordu. Duvara, *Covey: A Collection* by'nin altındaki boş alana baktım ve bir şeylerin değiştiğini hissettim. Her zaman bağlılıktan, isimlerden, etiketlerden ve kalıcılıktan korkan tarafım... sakinleşti.

Hadley'e dönüyorum. "Daha ince bir fırça var mı?"

Sanki bunu bekliyormuş gibi gözleri parlıyor.

Çantasından bir tane çıkarır ve bana uzatır. Rory boyayı bana uzatır.

Fırça elimde hafif. Tanıdık.

Sanki her zaman tutmam gereken bir şeymiş gibi. Ve sonra imzalıyorum.

Summer Shields.

Küçük. Ama benim.

Rory kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, dudakları şakağıma değiyor. "Başardın," diye fısıldıyor. "Benim hep gördüğüm şeyi tüm dünyaya gösterdin."

"Yaptım," diye fısıldıyorum. Sonra ekliyorum, "Ama yine de Edgar ve Edwina'nın yatakta yatmasına izin vermeyeceğim."

"Haklısın," diyor. "Ama o güzel yemekleri yiyecek. Bu adil."

Bir zamanlar gizlice verdiğim sanat eserleriyle dolu bir galerinin ortasında duruyorum ve hiç güvenmeyeceğimi düşündüğüm bir aşkın içindeyim.

Ve birdenbire anlıyorum.

Daha yeni başlıyoruz.

SON

epilog 2. bölüm

Pro Yüzme Serisi Yarışması – Indianapolis, IN

Roger Selby: “Hydra-Fuel sponsorluğundaki Pro Swim Series'in yayınına geri döndük. Sırada erkekler 4 x 100 metre karışık bayrak yarışı var. Carolina Current takımı bu yarışta favori. Güçlü bir sezon geçirdiler ve galibiyeti eve götürmek için çok iyi bir konumdalar.”

Jim Koster: “Doğru, Roger. Birkaç ay önce Rory Shields'ın kariyerinin bittiğini söylediğin sözlerini geri almak ister misin? En hızlı zamanlarını yapıyor.”

Roger Selby: "Dayanabildiği sürece. Jim, biliyorsun, ilginç olan yazı olay olduğu Connor Fisk adım bu bu dünya şampiyonası bayrak yarışına adım attı. Charlie Wallace'ın kariyerini sona erdiren sakatlığının ardından, Fisk serbest stil etabını devraldı ve dürüst olmak gerekirse, kadroya yeni bir soluk getirdi."

Jim Koster: "Haklısın, Connor Fisk'in katılımıyla bu bayrak yarışı kendi dünya rekorunu kovalıyor. Fisk'in bu yıl öncesinde hiç bayrak takımında yer almamış olduğuna inanabiliyor musun? Bu grupla ne kadar çabuk kaynaştığını görmek inanılmaz."

Roger Selby: "Bence Rory Shields'ın liderliğinde gelişti. Geçmişte aralarında ne tür bir gerginlik varsa, artık bunu geride bırakmış görünüyorlar."

Jim Koster: "Isınma sırasında bu bayrak takımını izliyordum ve herkesin kendi rutini olduğu açık, ama bu dört adam bir araya geldiğinde ortalık elektrikleniyor."

Roger Selby: "Wallace'ın sakatlığı büyük bir darbe oldu. Bu takım yıllardır birlikte antrenman yapıyor. Eli Mitchell ve Logan Wilson Santa Monica'da kulüpte yüzüyordu, Shields UC-Berkeley'deyken takıma katıldı ve Wallace, Bob Owens'ın Carolina Current takımına katıldıklarında takımı tamamladı."

Jim Koster: "Ama kimsenin beklemediği şey, Shields ve Fisk'in acımasız rakiplerden senkronize takım arkadaşlarına dönüşmesiydi."

Roger Selby: "O zaman belki de bunu konuşmalıyız."

Jim Koster: "Dubai'deki performansları dikkatleri üzerine çekti. Bir ritim buldular ve kazanıyorlar."

Roger Selby: "Ve sadece kazanmakla kalmadılar. Dört yüz metre karışık bayrak yarışında bu yıl gördüğümüz en hızlı zamanı kaydettiler."

Jim Koster: "Bu, seçmelere girerken ihtiyaçları olan türden bir ivme."

Roger Selby: "Logan Wilson sırtüstü yüzmede başı çekiyor. Şu anda dünyanın en iyisi, eleştirilecek hiçbir yanı yok."

Jim Koster: "Tabii havuz dışındaki hayatından bahsetmiyorsan." Roger Selby: "Bu benim alanım değil, Jim. Havuzda kusursuz. Şu dönüşe bakın, ders kitabı gibi."

Jim Koster: "Sırada kurbağalama stilinde Rory Shields var. Bu stil, ustalaşması en zor olanıdır ve Shields on yedi yıldır bu stilde hakimiyet kurmaktadır." Roger Selby: "Geçtiğimiz yıl dizinde bir sorunla mücadele etti, ama bugün güçlü görünüyor. Beşinci uluslararası takımına girmeyi hedefliyor. Asıl soru vücudunun önümüzdeki altı ay boyunca dayanıp dayanamayacağı."

Jim Koster: "Buradaki her yüzücü bu riski alıyor. Ama şu anda? Kendini tamamen vermiş görünüyor."

Roger Selby: "Ve Eli Mitchell geliyor."

Jim Koster: "O değişimi gördün mü? Bir saniye bile kaybetmediler. Shields ve Mitchell mükemmel bir uyum içindeler."

Roger Selby: "Mitchell sessiz bir lider. Sakin, odaklanmış ve tamamen işine konsantre."

Jim Koster: "Onu ısınırken gördün mü? O bakışıyla camı bile kesebilir."

Roger Selby: "Bazıları şakalaşır. Mitchell öyle değil. O kazanmak için orada. Ve *All Sports* dergisinin kapağında En Seksi Sporcu unvanını kazandı."

Jim Koster: "Connor Fisk serbest stil ile son noktayı koyacak."

Roger Selby: "Dürüst olmak gerekirse, finiş ilanı etmeliyiz, ama Current bu yarış açık ara önde götürüyor."

Jim Koster: "İkinci sıradaki takım hala Fisk'in bir vücut boyu gerisinde."

Roger Selby: "Bununla birlikte, Kuzey Carolina'nın Coral Cove kentinden Bob Owens'ın takımı dünya rekoru kırarak yarışı tamamlayacak."

Jim Koster: "Güverteye gidelim, Jan aşağıda çocukları yakalamaya çalışıyor, bekleyin, bir şey oluyor."

Roger Selby: "İlk başta fark etmedim, ama iki yüzücü arasında bir tartışma var gibi görünüyor."

Jim Koster: "Jan, durumu anladın mı?"

Jan Stevens: "Evet, takımların bana doğru gelmesini bekliyordum ve güvertede bir tür tartışma çıkmış gibi görünüyor."

Jim Koster: "Farklı takımlar arasında mı?"

Jan Stevens: "Hayır. Rory Shields ve Connor Fisk arasında."

Roger Selby: "Aman Tanrım! Kavga ederken havuza düştüler, kavga mı ediyorlar?"

Jim Koster: "İnanılmaz. Bugün bu ikisinden böyle bir şey beklemiyorduk."

Jan Stevens: "Röportaj için üzgünüz arkadaşlar, ama bu gelişen olayı takip edeceğiz ve yeni bilgiler geldikçe size aktaracağız."

Sırada: *Akıntıya Karşı*

Connor, Whitney'den uzak duracağına söz verdi. Bu, saygı duyulması gereken bir davranıştı.

Ama meğer o çoktan ölmüş. Ve uzak durmak mı?

Bu, onun şimdiye kadar denediği en zor şey olabilir.

iletişimde kalalım

[Haber bültenime](#) abone olun

[Okuyucu grubuma](#) katılın

Teşekkürler

Sevgili okuyucu

Kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Summer ve Rory'yi beğenmişsinizdir! Seçebileceğiniz o kadar çok kitap var ki, değerli vaktinizi benim kitabımı okumak için ayırdığınız için teşekkür ederim. Vaktiniz varsa, Beyond the Stroke için bir yorum bırakmayı düşünün lütfen. Yorumlar bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor!

Sevgiler, Erin

Teşekkür

Aileme, Eric'e ve üç harika çocuğumuza, bu inişli çıkışlı kariyerim boyunca bana verdikleri sarsılmaz destek için teşekkür ederim. Sevginiz, sabrınız ve cesaretlendirmeniz benim için her şey demek, özellikle de en çılgın yazma günlerinde.

Kopyacı editörüm Chelly'ye, keskin gözlerin, düşünceli düzenlemelerin ve süreci her zaman bu kadar keyifli hale getirdiğin için teşekkür ederim. Birlikte çalışabildiğimiz için çok minnettarım.

Asistanım Taylor'a — her zaman fikirlerimi dinlediğin, arka planda işlerin sorunsuz yürümesi için çaba gösterdiğin ve her zaman işime inandığın için (ben her şeyi sorguladığımda bile) teşekkür ederim.

Ve PenPal PR'dan Jenny'ye — rehberliğin, coşkunun ve hikayelerimin okuyuculara ulaşmasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Arkamda böylesine inanılmaz bir ekip olduğu için çok şanslıyım.

ayrıca erin hawkins tarafından

İsteksizce Senin Beklenmedik Bir

Şekilde Benim Kazara Bizim

Şaşırtıcı Bir Şekilde Biz

Tatillerde Düşman —

En İyi Planlar

Planlarda Yok

Yazar hakkında

Erin Hawkins, kocası ve üç küçük çocuğuyla Colorado'da yaşayan, baharatlı romantik komedi yazarıdır. Okumayı, spor yapmayı, dağlarda ve ailesiyle vakit geçirmeyi, reality TV programlarını izlemeyi ve bütün gün süren brunch'ları sever.

İçindekiler

Epigraf Telif	
Hakkı Yazarın	
Notu Adanma	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Epilog](#)

[Epilog 2. Bölüm](#)

[İletişimde kalalım](#)

[Teşekkürler](#)

[Teşekkür Ayrıca Erin](#)

[Hawkins tarafından](#)

[Yazar hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

